

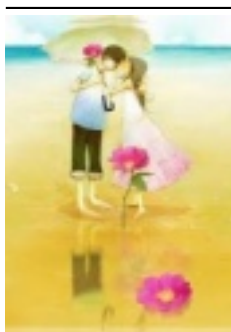
Anh Là Đồ Khốn Nhưng, Em Yêu Anh

Contents

Anh Là Đồ Khốn Nhưng, Em Yêu Anh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	20
6. Chương 6	23
7. Chương 7	26
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	37
12. Chương 12	41
13. Chương 13	45
14. Chương 14	48
15. Chương 15	52
16. Chương 16	55
17. Chương 17	58
18. Chương 18	61
19. Chương 19	64
20. Chương 20	68
21. Chương 21	72
22. Chương 22	74
23. Chương 23	77
24. Chương 24	79
25. Chương 25	82
26. Chương 26	84
27. Chương 27	87
28. Chương 28	90
29. Chương 29	93
30. Chương 30	96
31. Chương 31	99
32. Chương 32	103
33. Chương 33	106
34. Chương 34	109
35. Chương 35	112
36. Chương 36	115
37. Chương 37	118
38. Chương 38	122
39. Chương 39	125
40. Chương 40	129
41. Chương 41	132

42. Chương 42	134
43. Chương 43	137
44. Chương 44	139
45. Chương 45	142
46. Chương 46	145
47. Chương 47	148
48. Chương 48	152
49. Chương 49	156
50. Chương 50	160
51. Chương 51 : End	164
52. Chương 52 : Ngoại Truyện Hôn Lễ	166
53. Chương 53 : Ngoại Truyện Hạnh Phúc	169
54. Chương 54 : Ngoại Truyện Hạnh Phúc Mãi Mãi	171

Anh Là Đồ Khốn Nhưng, Em Yêu Anh

Giới thiệu

Warning: có một số cảnh hơi hot, các bạn cân nhắc trước khi xem nha. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-do-khon-nhung-em-yeu-anh>

1. Chương 1

Địa điểm: trường quý tộc Royal, lớp 11A1

- Này, hôm nay đi shopping nhé!!!! – Nhỏ Giao Châu như vồ lấy nó mà nói.
 - Này, tui vừa mới bước vào lớp đấy nhé, bà làm gì mà cứ như sắp chết đến nơi vậy?
 - Hihi, thì tại tui muốn rủ bà đi mua sắm mà, đi không? Đi đi mà!!!!!! – Giao Châu giở bộ mặt puppy ra nhìn nó.
 - Ax, hỏi người ta có đi không hay là năn nỉ vậy? Ừ, đi thì đi, dù gì hôm nay tui cũng rảnh mà. – Nó cười cười.
 - Yeyeye! – Nhỏ Giao Châu nhảy tưng tưng, không hề quan tâm tới bao nhiêu ánh mắt tròn xoe đang chĩa thẳng vào nó.
- Nó vội kéo Giao Châu lại, mặt đỏ bừng bừng, nói nhỏ:
- Này, bà điên sao? Đang ở trong lớp đó nha.
- Giao Châu gãi gãi đầu, cười hi hi:

- Hihi, tại tui vui quá, thôi, thầy vào lớp rồi kìa, lát tan học mình đi nha.

- Ủ, biết rồi mà, à mà Giao Châu nè, tui khuyên bà một câu nha, tốt nhất là bà bỏ cái mặt cún con đó đi nhé, cún con người ta nhìn dễ thương lắm, còn mặt bà nhìn là muốn.....- Nói đến đó, nó cười ma mĩnh.

- Muốn sao? – Giao Châu vô tư hỏi.

- Muốn ới á, hihi.

Nghe nó nói, mặt Giao Châu đỏ bừng:

- Bà dám ghẹo tui nha, tui cho bà biết tay nè.

Nói rồi, Giao Châu giơ tay ra định cốc lên đầu nó nhưng chẳng khó khăn gì, nó né cái mặt rồi còn nhăn răng ra cười chọc quê cô bạn của mình. Nhỏ Giao Châu tức xì khói nhưng đành phải nuốt xuống vì thầy đã vào lớp rồi. Nhỏ hậm hực ngồi xuống < hai=“” chị=“” này=“” ngồi=“” kế=“” nhau=“” ả=“” >, thì thâm vào tai nó:

- Lát bà chết với tui nhé.

Nó cũng cười:

- Ủ, tui đợi bà giết tui, hihi.

Ông thầy dạy Toán chậm rãi bước vào lớp, xách theo một xấp giấy to dùng. Sau khi hắng giọng một cái, ông thầy chậm rãi nói:

- Hôm nay tôi trả lại bài kiểm tra cho các anh chị đây.

Khi thầy vừa dứt lời, bên dưới phát ra một vài tiếng rên rỉ, nào là “ Ôi,thảm rồi”, “ Hôm đó làm bài không được”,....., đại loại là như vậy. Ông thầy phía trên như phớt lờ những tiếng nói đó, tiếp tục nói với giọng đều đều:

- Mời 2 em Bạch Nguyệt và Giao Châu đứng lên.

Nghe thầy gọi, nó và Giao Châu đứng lên, quay lại nhìn nhau, khó hiểu.”Mình có làm gì không nhỉ?” – hai đứa cùng nghĩ.

- Tôi muốn lớp cho 2 em này một tràng pháo tay vì đã đạt được số điểm cao nhất lớp.

Tiếng vỗ tay vang lên giòn giã, đầu đó vang lên tiếng nói, ghen tức có, ngưỡng mộ có nhưng nó chẳng quan tâm và Giao Châu cũng vậy. Từ trước đến giờ, lúc nào cũng vậy, trong học tập, nó lúc nào cũng nhỉnh hơn Giao Châu một chút, nhưng trong thể thao, nhỏ lại chiếm thế thượng phong, chính vì vậy nên hai đứa đã là bạn thân cho tới bây giờ(một phần cũng là do papa của hai đứa là bạn thân nữa).

Tan học, hai đứa tút ta tút tít nói đủ mọi chuyện từ trên trời xuống đất rồi bay thẳng lên mặt trăng lúc nào không hay.

Nhỏ Giao Châu nhìn nó, chớp chớp mắt ra vẻ ngưỡng mộ:

- Được làm bạn với một tiểu thư vừa giỏi giang, vừa xinh đẹp như nàng thật là niềm vinh hạnh của tại hạ, hahaha. – Nói xong, nó không nhịn được mà phá lên cười khiến mọi người ai cũng nhìn nó.

- Haiz, bà thật là không biết ngưỡng là gì hết, thua bà thật, mà bà đẹp cái giọng đó đi nha, bà cũng kém cạnh gì? Có đúng không thưa tiểu thư Phùng Giao Châu, con gái của Phùng Doãn Sơn, tổng giám đốc của tập đoàn Sun đứng thứ 3 thế giới? hihi – Nó cười ranh mãnh đáp lại.

- Hihi, còn bà thì sao nhỉ? Công chúa của tập đoàn Green đứng thứ hai trên thế giới phải không? – Giao Châu lè lưỡi trêu nó.

Và cứ thế, hai đứa cứ chọc ghẹo nhau và tung tăng tới tiệm quần áo thuộc hàng sang trọng nhất, không hề để ý rằng nhỏ và nó khiến cho bao cặp mắt quay lại ngược nhìn vì vẻ đẹp không ai sánh được của hai đứa.

- Bạch Nguyệt, bà thấy cái váy này có hợp với tui không? – Nhỏ vừa nói, vừa lôi ra một váy áo voan mềm mại dài chấm gót.

- Cũng được đó, nhưng bà mặc cái áo này đi dự party thì hay hơn đó.
- Ủ, thì tui mặc để đi dự tiệc mà. Dự tiệc ở nhà bà chứ đâu
- Nhà tui hả? – Nó tròn mắt lên nhìn Giao Châu.
- Ủ, nhà bà, papa bà mời nhà tui đến dự mà, đừng nói bà không biết nhé?
- Ủ, tui không biết, haiz. Không biết papa giấu tui làm gì nữa, tối nay về phải tra hỏi mới được. Hihi –Nó cười tí mắt.

Giao Châu đứng nhìn nụ cười của nó, tặc lưỡi:

- Haiz, sao mà bà không đối xử với lũ con trai như với tui nhỉ? Bà lạnh lùng đến phát khiếp luôn đó.
- Chính vì vậy mà tui với bà mới là bạn thân đó thôi, ý là tui lạnh lùng mà bọn họ có để yên cho tui đâu.

Nhỏ cười hì hì, ôm chầm lấy nó:

- Ai kiu bà đẹp quá làm gì? Da thì trắng mịn, khuôn mặt đẹp như tiên, body thì quá ư là chuẩn nha, thử hỏi thằng con trai nào mà không mê chứ? – Nhỏ nháy mắt tinh nghịch.

Nó lườm nhỏ:

- Bà thì thua gì tui? Cũng được hâm mộ quá trời đó thôi, da cũng trắng có thua gì tui đâu chứ? Mặt cũng đẹp lắm nè, chỉ tiếc là..... – Nó thở dài thườn thượt.

- Là sao? Là sao? Bà nói tiếp đi.

- Chỉ tiếc là bà không bình thường, hihhi. – Nói vừa dứt lời, nó phóng thẳng vào phòng thử đồ, đóng chặt cửa lại. Nhỏ đứng 3s rồi cũng dưngdưng nổi giận nhưng thấy nó đã tót vào nơi an toàn thì đành ngậm ngùi lết vào phòng thử áo, trong lòng chỉ muốn ăn tươi nuốt sống nó.

Nó và nhỏ bước ra cùng lúc, nhỏ liền tóm lấy nó nhưng chợt thấy một bộ váy trắng dính pha lê, nhỏ buông nó ra bay thẳng đến đó, mặc cho nó đang ngơ ngác. Nhỏ lấy bộ váy đưa cho nó:

- Nãy giờ chưa chọn được cái váy nào phải không? Mặc cái này đi, tui thấy hợp với bà lắm đó.

Nó cũng giơ ra một cái váy hồng phấn, dài chấm gót được thiết kế theo phong cách hiện đại. Cái váy không tay, bó ngang qua ngực, ở thắt lưng có đính một viên ngọc, gấu váy dính cườm sáng lấp lánh. Nhìn thấy cái váy, nhỏ hớn hờ ra mặt:

- Wao, đẹp quá, tui thích lắm, nè, bà mau cầm lấy đi, tui phải thử mới được. – Nói rồi, nhỏ dúm cái váy vào tay nó và phóng vào phòng thử đồ.

Cầm chiếc váy nhỏ đưa trên tay, nó khẽ mỉm cười, cái váy nhỏ chọn cực kì đúng ý nó và rất đẹp. Nó bước vào phòng thay đồ và nhanh chóng trở ra ngoài. Ở phòng bên cạnh, nhỏ cũng vừa thay xong. Lúc hai đứa bước ra, cả tiệm quần áo đều bị cuốn hút. Cái váy nó mặc bó sát vào cơ thể, từng đường nét tuyệt mỹ hiện ra, thiết kế tinh tế của cái váy càng tôn lên vẻ đẹp lạnh lùng của nó. Còn nhỏ toát lên vẻ đẹp hồn nhiên, ngây ngô của một đứa trẻ nhưng cũng rất quyến rũ. Rồi nhỏ và nó mau chóng thay ra và đến quầy thanh toán, nó không hề để tâm đến ánh nhìn chăm chăm của mọi người nhưng nhỏ thì mặt hơi ửng đỏ, nép vào nó rồi nhanh chóng ra ngoài.

- Này, 6h30 rồi đó, nhanh nhanh về thôi. – Nó nói với nhỏ.

- Ủ, về thôi, mình gọi xe đi cho nhanh. – Nói xong, nhỏ lấy điện thoại ra gọi về nhà.

Đúng 15 phút sau, một chiếc limousine dừng lại trước hai đứa, người vệ sĩ bước ra ngoài:

- Mời hai tiểu thư vào xe.

Hai nhỏ bước lên xe và chiếc xe lao vút đi.

Vừa về tới nhà, chưa kịp tháo giày, nó đã thấy papa nó đứng đợi trước cửa:

- Con vào phòng của ba một chút.

- Vâng ạ, con thay quần áo xong sẽ lên ngay.

- Ủ, thế cũng được.

Nó nhanh chóng về phòng, thay quần áo xong, nó đến phòng của papa nó, gõ cửa.

- Vào đi.

Nó đẩy cửa bước vào, papa nó chỉ vào ghế, ý bảo nó ngồi xuống, nó vào thẳng vấn đề khi vừa đặt mông xuống ghế:

- Ba muốn nói với con chuyện gì?

- 2 ngày nữa ba sẽ tổ chức một bữa tiệc và ta muốn giới thiệu với con một người bạn của ta, con hãy chuẩn bị thật chu đáo nhé.

- Chỉ vậy thôi ạ? – Nó hỏi.

- Ủ, chỉ vậy thôi. Còn bây giờ, ra ăn cơm, tắm rửa rồi vào phòng giúp ba giải quyết một số hồ sơ nhé.

< t/g=“” giải=“” thích:=“” từ=“” nhỏ=“” nó=“” đã=“” được=“” papa=“” nó=“” dạy=“” về=“” kinh=“” doanh=“” và=“” vì=“” nó cũng=“” rất=“” thông=“” minh=“” nên=“” mọi=“” thứ=“” papa=“” nó=“” dạy=“” đều=“” được=“” tiếp=“” thu=“” một=“” cáchtriệt=“” để.=“” bây=“” giờ,=“” nó=“” trở=“” thành=“” một=“” cộng=“” sự=“” đặc=“” lực=“” của=“” papa=“” nó=“” và=“” lànghuồn=“” cung=“” cấp=“” ý=“” tưởng=“” kinh=“” doanh=“” cho=“” tập=“” đoàn=“” green=“” (=“” sau=“” papa=“” nó)=“”>

Sau khi ăn uống, tắm rửa xong, nó tót vào phòng papa nó, xấp vào chồng hồ sơ và nét mặt nó thay đổi ngay lập tức < khi=“” làm=“” việc=“” nó=“” sẽ=“” trở=“” nênrất=“” đáng=“” sợ=“” vì=“” công=“” việc=“” bắt=“” buộc=“” phải=“” như=“” vậy=“”>

- Ba này, dự án của công ty này có vấn đề, không nên kí hợp đồng làm gì. –Nó vừa nói, vừa đưa cho ba nó xấp tài liệu.

- Con có thể đưa ra lí do được không? – Papa nó hỏi.

- Thứ nhất, công ty này đang thua lỗ. Thứ hai, những mặt hàng của công ty này chất lượng không tốt, nếu Green đầu tư vào, khả năng thua lỗ sẽ rất cao.

Nghe nó nói, papa nó rất vừa lòng, ông nói:

- Ba cũng nghĩ như vậy, giỏi lắm con gái, con ngày càng tiến bộ rồi đó.

- Con học từ ba mà, hihi

Giải quyết xong đồng hồ sơ, nó về phòng và nằm ngủ, tối hôm đó, nó có một giấc mơ đẹp.

Sáng hôm sau, nó đến trường sớm hơn mọi ngày và là đứa đầu tiên bước vào lớp. Sau đó, nó thấy nhỏ lù lù bước vào, tay cầm theo hai cái hotdog và hai ly trà sữa. Nó lên tiếng chọc ghẹo:

- Này, bà tính làm heo hay sao mà mua mỗi thứ hai phần vậy?

- Heo cái đầu bà á, tui mua cho bà chứ bộ. Nói kiểu đó thì miễn ăn, hehe.

Nó cười mỉa máo, bay lại ôm chầm lấy nhỏ, nịnh nọt:

- Hihi, tui nói chơi thôi mà, bà đẹp như vậy, làm sao là heo được? Hihi

- Vậy sao? Thôi, tui là heo nên ăn nhiều, bà nên giữ dáng đi, ăn sẽ mập đó, hehe – Nhỏ cười gian manh.

- Thôi mà, cùng lắm thì hai đứa đều là heo. – Nó vừa nói, vừa lấy tay đẩy mũi lên.

Nhỏ phì cười, đưa cho nó cái hotdog và ly trà sữa:

- Nè, ăn đi, thua bà luôn.

Nó cười, đưa bánh lên gặm, vừa nhai, nó vừa hỏi:

- Mà làm gì hôm nay mua đồ cho tui ăn vậy?

Nhỏ giật thót, cười giả lả:

- Không có gì, không có gì.

Nó nhanh chóng thấy được điều đó, nó cười gian:

- Haizza, tưởng bà có chuyện gì nên định giúp, ai ngờ không có, vậy thì thôi vậy.

- Hihi, thật ra, tui muốn nhờ bà một chuyện đó mà, hihi. – Nó cười giả lả.

- Chuyện gì, bà cứ nói đi. – Nó vẫn tiếp tục là người tốt bụng với trái tim ác quỷ.

- Tui muốn rủ bà đi pub. – Nhỏ ngập ngừng nói.

- Hả? Đi pub? Bà bị điên à? – Nó tròn mắt lên, đối với nó, pub là nơi ăn chơi nên chẳng bao giờ nó bước vào đó vì nó rất ghét.

- Ủ, tui mình cũng 18t rồi chứ bộ, tui muốn đi thử một lần cho biết. Hixhix – Nhỏ nói, giở chiêu nước mắt cá sấu ra với nó.

Nó nhìn nhỏ, gờ cờ trắng đầu hàng vô điều kiện. “ Sợ bà luôn đó”, nó nghĩ. Suy nghĩ một lát, nó nói:

- Ủ, đi thì đi, nhưng chỉ một lần thôi đó. – Nó thở dài.

- Yeeee, hoan hô Bạch Nguyệt, tui yêu bà lắm, hehe. – Nhỏ phóng lên ôm lấy nó.

- Lo mà ăn cho hết đi, sắp tới giờ học rồi đó.

Nói rồi, hai đứa cầm đầu ăn, bọn nam sinh nhìn vào, thầm ghen tị với GiaoChâu vì nhỏ là bạn thân của công chúa trong lòng họ< nó=“” á=“”>

2. Chương 2

Tan học, hai đứa phi thẳng về nhà, chuẩn bị đồ đạc. Nó tắm rửa sạch sẽ, sấy khô tóc rồi cuốn mái tóc phồng lên trông xinh lạ. Bắn khoăn mãi, nó chọn bộ váy màu đen bó sát người có đính pha lê< nó=“” cực=“” thích=“” pha=“” lê đó=“”> trông cực kì phong cách nhưng cũng rất lạnh lùng. Nhỏ cột tóc lên và chọn bộ váy màu ghi, kết hợp với áo jacket trông rất đáng yêu.

8h, bar Fire.....

Hai đứa vừa bước vào bar, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nó và nhỏ. Nó khó chịu, khe cau mày kéo nhỏ về phía người phục vụ, nó bảo nhỏ:

- Đặt phòng riêng đi, tui không thích ở ngoài này.

Nhỏ ậm ừ rồi đến đặt phòng, xong xuôi, nhỏ quay ra cười toe toét;

- Có rồi, là phòng 30....

- Hả? Cái gì? – Không hiểu sao nhạc trở nên lớn hơn khiến nó không nghe được số cuối cùng.

Nó quay lại tìm nhỏ thì nhỏ đã mất tiêu. Nó vội chạy đến dãy phòng V.I.P, “May mắn quá!!”, nó nghĩ. Chỉ có hai phòng là có khách thôi vì nó nhìn thấy hai tấm bảng “có người đặt” trên cửa. Nó đứng nhìn phòng 304 rồi nhìn sang phòng 305:

- Phòng nào đây nhỉ?

Cứ đứng tần ngần mãi, cuối cùng, nó quyết định đẩy cửa phòng 305 ra và bước vào. Phòng tối om, ánh đèn trong phòng mập mờ khiến nó không nhìn thấy gì cả, nó dừng lại, nghĩ thầm:” Chắc là phòng 304 mới đúng

vì không thể nào con nhỏ Giao Châu lại tắt đèn tối om như thế này được, nhỏ đó là chúa sớ bóng tối mà.”, nghĩ vậy, nó toan bước ra ngoài, bỗng nhiên.....

Địa điểm: bar Fire, phòng 305

Nó toan bước ra ngoài, bỗng nhiên có người kéo giật nó lại, bất ngờ, nó ngã xuống nhưng dường như có ai đó đang ôm lấy nó. Nó ngại ngần đẩy người đó ra, định cảm ơn thì nó cảm thấy bàn tay đó đang sờ khắp người nó. Nóng máu, nó quay lại cho kẻ đó một cái tát trời giáng, kẻ đó loạng choạng nhưng vẫn nắm chặt lấy nó, cùng lúc đó thì đèn được bật lên, nó nhìn thấy trước mặt mình là một mỹ nam. Nó nhìn hẩn lạnh lùng, đôi mắt sắc đến rợn người:

- Buông tôi ra.

Lúc này hẩn mới hoàn hồn lại, nở nụ cười sát gái ra và nhìn nó :

- Thôi nào, em còn ngại ngần gì nữa chứ? Hay là em muốn tiền?

Nghe hẩn nói, nó mới để ý rằng trong căn phòng này đang có 3 cô gái và một người con trai nữa. Nó nhìn thẳng vào hẩn, nói giọng mỉa mai:

- Xin lỗi nhé, tiền thì tôi không thiếu, hạng người như anh đừng hòng mà chạm vào tôi.

Nói rồi, nó bình thần đẩy tay hẩn ra và bước ra ngoài, để lại hẩn đang đứng như trời trồng, khuôn mặt đỏ lên vì giận.

- Hahahahaha. – Gia Long nhìn hẩn cười phá lên – Không ngờ Lục Chấn Phong nổi tiếng sát gái mà lại bị cự tuyệt, không những vậy mà còn bị hạ nhục nữa, hahaha.

- Ông câm miệng lại cho tôi. – Hẩn hầm hè – Con nhỏ đó, tôi thề sẽ trả thù.

Hẩn vừa nói, vừa cầm ly rượu lên uống. Gia Long nhìn bộ dạng tức tối của hẩn rồi nói:

- Mà cô gái lúc nãy đẹp thật đó nha, hàng cao cấp đó, đáng vọc cực kì luôn.

Hẩn im lặng, không nói gì, trở về bộ dạng lạnh lùng thường ngày, tỏ vẻ không quan tâm nhưng thực ra trong lòng hẩn, lúc này, đúng là hẩn đã bị sắc đẹp của nhỏ mê hoặc, dường như hẩn vẫn cảm nhận được mùi hương của nhỏ cùng làn da mịn màng.

Nó vừa bước ra ngoài thì điện thoại reo lên inh ỏi, vừa áp điện thoại vào tay thì nghe tiếng nhỏ vang lên lanh lảnh như muốn chọc thủng tai nó:

- BÀ BIẾN ĐAU MẮT RỒI HẢ? TUI NGỒI TRONG PHÒNG LẠNH MUỐN CHẾT ĐÂY NÀY, CÓ MAU MAU VÀO KHÔNG THÌ BẢO?

- Ax, bà nhỏ cái miệng xuống không được à? Tui vào ngay đây – Nó vừa nói, vừa đẩy cửa phòng 304 bước vào.

Nhỏ nhìn thấy nó thì mừng ra mặt, ôm lấy nó:

- Cứ tưởng bà đi lạc rồi chứ, hihi

- Đẹp cái bộ mặt người tốt đó đi nha, tui nổi hết da gà da vịt rồi nè. – Nó trêu nhỏ.

- Mà bà đi đâu vậy? Sao lâu thế?

Nó thở dài, kéo nhỏ ngồi xuống và bắt đầu kể:

- !@#%#\$%%''""*^\$%#%=> *-/!##\$\$^, rồi, sự việc là vậy đó. – Nó bình thản.

Nhỏ nghe nó kể xong, mắt nhỏ trở thành chữ A và miệng nhỏ biến thành chữ O nhìn nó chằm chằm rồi cười phá lên:

- Hahaha, tiểu thư Bạch Nguyệt của chúng ta thật là tàn bạo, tiểu nữ xin bái phục, hahaha

- Vậy chứ không lẽ tui để hẩn làm bậy sao? – Nó hậm hực.

.....

Thế là hai đứa cứ ngồi nói cho tới đúng 11h mới lết thân về nhà và bị la một trận te tua

Hôm nay là ngày papa nó mở tiệc, vừa tan trường, nó phóng như bay về nhà và phụ giúp mama nó dọn dẹp. Nó xông vào phòng khách và bắt đầu trang trí. Nhưng chỉ vừa làm xong một nửa, papa nó đã bắt nó lên phòng thay đồ, nó phản đối nhưng không thành công nên đành phải lết thân lên phòng.

Vừa mới bước vào phòng, nó hét toáng lên:

- Mấy người là ai vậy? Sao ở trong phòng của tôi?

- Thưa tiểu thư, lão gia dặn chúng tôi phải trang điểm thật đẹp cho cô, xin tiểu thư hãy ngồi xuống.

Nó lùi lại, toan bỏ chạy nhưng nhanh chóng bị tóm nên đành phải đi tắm rồi ngồi lên ghế, mặc cho bọn người kia tô tô trét trét. Trang điểm xong, họ chọn cho nó một cái váy voan trắng một bên vai và áo choàng màu hồng. Xong xuôi hết mọi việc cũng đã gần 8h tối. Khách cũng đã bắt đầu tới, nó định đi xuống lầu thì papa nó ngăn lại:

- Từ từ đã nào, lát nữa con hãy xuống, bây giờ thì ngoan ngoãn ngồi trong phòng đi. – Papa nó cười – Hôm nay con gái ba đẹp lắm.

Mặt nó ửng hồng:

- Vâng ạ, nhưng tại sao lát con mới được xuống vậy?

- Rồi con sẽ biết. – Papa nó nháy mắt, ra vẻ bí mật.

8h10.....8h15.....8h20.....8h30.....

Bực.....bực.....< tiếng=“” dây=“” thân=“” kinh=“” kiên=“” nhẫn=“” bị=“” đứt=“” gãy=“” ả=“”>

- Aaaaaa, không thể chịu nổi nữa rồi, chán quá đi. – Nó hét lên, vừa đủ để nó nghe.

Vừa dứt lời thì có tiếng gõ cửa. Cô giúp việc mời nó xuống lầu, nó phóng cái vù ra khỏi cửa, không hề quan tâm tới ánh mắt ngạc nhiên của cô giúp việc.” Hay quá, được giải thoát rồi”, nó nghĩ. Tới cầu thang, nó nhẹ nhàng bước xuống, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nó, những tiếng xuyết xoa, trầm trồ khen ngợi bắt đầu rộ lên. Nó nhanh chóng nhập vào bữa tiệc và ngay lập tức bị bao vây bởi những lời tán tỉnh. Nó nở nụ cười xã giao rồi nhanh chóng lùi đi mất, nó thừa biết những tên con trai này chỉ thích sắc đẹp và cái tập đoàn hùng mạnh của gia đình nó mà thôi chứ cũng chẳng yêu thương gì nó.

Nó thay papa nó tiếp khách, ai cũng than phục tài ăn nói, sự hiểu biết và cả sắc đẹp long lanh của nó. Đầu đó nó vẫn nghe những lời ghen ghét nhưng nó mặc kệ, nó đã quá quen với chuyện này rồi nhưng cũng có lúc nó cảm thấy mệt mỏi.

Nhân lúc mọi người vây lấy papa nó, nó nép vào một góc, nhâm nhi ly nước trái cây, chợt nó nhìn thấy nhỏ, nó liền ôm chầm lấy nhỏ, hôn dỗi:

- Làm gì mà đi muộn vậy? Tui giận bà luôn.

Nhỏ cười:

- Hihi, tại phải cùng ba đi đón bạn nên hơi muộn đó mà, hihi. Mà bà này, tui vừa gặp một anh chàng đẹp trai hết xẩy luôn đó, anh ấy là con trai của tập đoàn Blue đó, tên là Trịnh Gia Long, hihi, bạn anh ta cũng đẹp trai lắm, tui sẽ giới thiệu cho bà nha, hihi.

Nó nói như tạt một gáo nước lạnh lên đầu nhỏ:

- Không thích.

Nhỏ què độ, im lặng không nói gì nhưng dùng sức kéo nó đến chỗ papa nhỏ mặc kệ cho nó đang phản kháng. Biết không thoát được, nó đành đi theo nhỏ.

- Ba ơi, con dẫn Bạch Nguyệt lại rồi nè. – Nhỏ hét toáng lên khi trông thấy papa.

Nó vội bịt miệng nhỏ lại, nói khẽ:

- Bà có biết ở đây có bao nhiêu người không mà dám la như vậy hả?

- Hihi, tại tui quen rồi mà, thôi, lại gặp ba tui đi, hihi. – Nhỏ cười trừ, gương mặt hơi ửng hồng.

Nó cùng nhỏ đến chỗ papa nhỏ, cúi chào:

- Chào bác ạ, bác có khỏe không? – Nó cười.

- Hahaha, cô con gái bé nhỏ của Lâm Minh đây rồi, con càng lớn càng xinh đẹp đấy. Nào, đi với bác, bác muốn giới thiệu

cho con một người. – Papa nhỏ vừa nói, vừa quay lại phía nhỏ – Con cũng đi theo đi, Gia Long cũng ở cùng cậu ta đấy.

- Vâng ạ! – Nó và nhỏ đồng thanh, chỉ khác là mặt nhỏ tươi rói, còn mặt nó lạnh lùng.

Gần đến chỗ papa nó, nó và nhỏ phải đi ngang qua một cô gái, bỗng nhiên, nó bị đẩy một phát, bất ngờ, nó chúi về phía trước, ngã xuống đất một cái rầm. “Ồ, sao không đau nhỉ? Cái gì mềm mềm vậy nè?”, nó nghĩ.

Mở mắt ra, nó thấy nó đang nằm đè lên một người con trai, ngại ngùng, nó bật ngay dậy, cúi đầu xin lỗi.

- Đi thì phải cẩn thận chứ cô bé. – Người đó nói.

“Khoan, cái giọng này quen quen, hình như là.....”, nghĩ vậy, nó ngược đầu lên nhìn người vừa bị nó đè và hấn cũng nhìn nó.

- Là anh?(Là cô?) – Nó và hấn cùng đồng thanh.

- Sao cô(anh) lại ở đây?

< gặp=“” nhau=“” rồi=“” đấy,=“” haiz,=“” tội=“” nghiệp=“” chị=“” iu,=“” chị=“” sắp=“” gặp=“” nạn=“” rồi=“”>

Đứng nhìn nó và hấn, papa nó và papa nhỏ cười phá lên:

- Thì ra hai đứa quen biết nhau à? Tốt lắm, tốt lắm. Hahaha

Nó và hấn quay sang nói cùng một lúc:

- Không phải, ai mà quen cô ta (anh ta) chứ!!!!

Rồi cả hai quay lại nhìn vào mặt nhau:

- Đừng có mà bắt chước tôi. – Cả hai đồng thanh.

- Tôi mà thèm bắt chước anh (cô) à???

-

Và cứ thế, cả hai cãi nhau một trận um trời, không quan tâm tới ánh mắt thích thú của mọi người khi nhìn hấn và nó vì hấn thì vừa đẹp trai, vừa tài giỏi. Còn nó thì xinh đẹp hơn người, thông minh và cũng tài giỏi không kém gì hấn ta. Nhìn hai người ở cạnh nhau như một bức tranh tuyệt đẹp khiến các cô gái thầm ghen tị với nó còn các chàng trai thì ganh tị với hấn < hai=“” người=“” này=“” hợp=“” nhau=“” thấy=“” sợ=“” luôn=“”>.

Lúc này, papa nó mới lên tiếng:

- Thôi nào hai con, đừng như vậy, khách người ta cười cho đấy.

- Đúng đấy, mà sao hai con biết nhau thế? – Papa nhỏ hỏi.

Nghe papa nó nói vậy, hai người đành phải dừng cãi nhau. Nó hậm hực nhìn hấn còn hấn nở một nụ cười mà theo nó là cực-kì-đáng-ghét.

Papa nó lặp lại:

- Hai đứa biết nhau từ khi nào vậy?

Hấn nhếch mép, nhìn về phía nó:

- Chỉ tình cờ thôi ạ, nhưng đó là một kỉ niệm vô cùng đáng nhớ. – Hấn cười, giả vờ vẫy tay chào nó.

Dĩ nhiên là bậc phụ huynh nhìn hành động của hấn thì cảm thấy rất bình thường và chẳng nghĩ gì nhiều, nhưng nó thì biết, mặt nó khẽ ửng hồng, nó lạnh lùng nói:

- Vâng thưa ba, con chỉ tình cờ biết anh ấy thôi ạ, con nghĩ là vô cùng đáng nhớ đối với anh ta đấy ạ. – Nó cười, lấy tay xoa xoa mặt.

Nhìn nó, hấn khẽ rùng mình, không bao giờ hấn quên được cái tát trời giáng của nó ngày hôm đó. Nhìn thấy vẻ mặt của hấn, nó cười khẩy:

- Mà con cũng chỉ biết mặt anh ta thôi chứ còn tên thì con không biết, người này là ai vậy ba?

Nghe câu nói đó của nó, hấn tức điên nhưng cũng cố gắng nuốt cục tức vào. Hấn đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn Wing nổi tiếng lẫy lừng, không ai mà không biết, hơn nữa, con gái gặp hấn là mê như điên đảo, chưa từng có ai dám nói hấn như vậy. Vậy mà nó dám sỉ nhục hấn.

Nhìn hấn đang hùng hực lửa giận nhưng vẫn cố gắng kiềm chế, nó hả hê lắm: “Ai bảo dám chọc tôi, hahaha”, nó nghĩ thầm, cười mỉm chi. Ba nó nhìn nó và hấn thì chẳng hiểu gì cả, ông cũng không muốn nhúng tay vào chuyện của con nên cũng chẳng hỏi làm gì, ông trả lời nó:

- Đây là cậu Lục Chấn Phong, tổng giám đốc trẻ tuổi của tập đoàn Wing, là con trai của Lục Khiết, bạn thân của ba và chú Doãn Sơn đó, con tự giới thiệu với cậu ấy đi Nguyệt.

Nó nhìn hấn, nở nụ cười mê hoặc chết người mà nó hiếm khi sử dụng với ai:

- Hân hạnh gặp anh Chấn Phong, tôi là Lâm Bạch Nguyệt, nghe danh anh đã lâu, nay tôi mới được gặp mặt. – Vừa nói, nó vừa chìa tay về phía hấn.

Nhìn thấy nụ cười của nó, hấn như đông cứng lại và tim hấn bỗng loạn nhịp. Từ trước đến giờ chưa từng có cô gái nào khiến hấn rung động, vậy mà “con nhỏ tàn bạo” này chỉ cần cười một cái là hồn hấn lên mây, thật là bất hợp lý.

Thấy hấn đứng ngẩn ngơ, nó rút tay lại, khẽ nhón chân nói thầm vào tai hấn:

- Mê tôi rồi phải không? Không có cửa đâu nhé Chấn Phong thiếu gia. – Nó vừa nói, vừa cười ranh mãnh.

Nó đang rất thỏa mãn vì tưởng lại chọc hấn nổi điên thêm một lần nữa, nó đâu có ngờ hành động của nó không những không làm hấn tức tối mà ngược lại còn khiến hấn ngây ngất và cũng nhanh chóng nghĩ ra một chuyện gì đó < hixhix, =” chị=” iu=” tự=” hại=” mình=” rồi=” >.

3. Chương 3

Hấn nhanh chóng lấy lại sự phong độ thường ngày, đến cúi chào papa nó:

- Thưa bác, cháu có một chuyện muốn hỏi bác ạ. – Hấn lễ phép.

Papa nó vẫn còn ngạc nhiên vì hành động lúc nãy của nó vì trước giờ, nó có gần gũi con trai bao giờ đâu, chỉ toàn chơi với con bé Giao Châu mà thôi, vậy thì tại sao với cậu Phong, nó lại hành động như vậy nhỉ. Mà suy nghĩ, ông không nghe thấy hấn, hấn ngược lên nhìn ông, mỉm cười:

- Thưa bác, cháu muốn hỏi bác một chuyện ạ! – Hấn lặp lại.

- À.....ừ.....gì hả cháu, cháu cứ nói đi.

- Ở đây không tiện, chúng ta có thể nói ở nơi khác được không ạ? – Hấn vừa nói, vừa nhìn nó đầy thích thú và cười gian khiến nó thấy khó hiểu.

- Chúng ta vào phòng của bác đi.

- Vâng ạ.

Nói rồi, papa nó và hấn nhanh chóng lên lầu và vào phòng làm việc của papa nó. Hấn đóng cửa lại, vào thẳng vấn đề:

- Có phải là ngày xưa bác có hứa với ba cháu là nếu ba cháu có con trai, bác có con gái thì hai người sẽ kết thông gia không ạ? – Hấn cười đầy ẩn ý.

Nghe hấn nói, Lâm Minh cười phá lên:

- Hahaha, ta cứ tưởng cháu muốn nói chuyện gì, thì ra là chuyện đó sao? Hahahaha

- Vâng ạ, cháu muốn nói chuyện đó đấy ạ!!!!

- Hôm nay ta mời cháu đến đây cũng vì chuyện đó đấy, coi bộ cháu đã thích con bé rồi phải không?

- Vâng ạ, cô ấy rất thú vị ạ.

- Ủ, nó là vậy, nhưng ta không thể ép nó làm chuyện nó không thích, nếu nó đồng ý, hôn ước này sẽ được thực hiện, nếu không thì chắc ta phải xin lỗi cháu thôi. – Ông nghiêm mặt nói.

Nghe papa nó nói, hấn mỉm cười thú vị:

- Thưa bác, hãy cho cô ấy đến ở nhà cháu cho tới khi cô ấy tốt nghiệp r trường, nếu tới lúc đó, cô ấy không đồng ý lấy cháu, hôn ước này sẽ bị hủy, cháu hứa sẽ không làm chuyện gì quá đáng với cô ấy, như vậy có được không ạ?

Nghe hấn nói cũng hợp lý, papa nó gật đầu cái rụp:

- Được, quyết định vậy đi, ngày mai ta sẽ đưa nó đến nhà cậu.

- Dạ không, không cần đâu ạ, chiều mai cháu sẽ đến đón cô ấy. – Hấn vội nói.

- Được, quyết định vậy đi. Bây giờ ta xuống dưới đi, mọi người đang đợi đó.

Hấn gật đầu, theo papa nó xuống dưới, trong lòng thì vui sướng vô cùng: "Lâm Bạch Nguyệt, cô sẽ chết với tôi, hahaha", hấn hả hê trong bụng.

Còn về phần nó, lúc thấy hấn với papa nó thì thầm với nhau, nó tò mò lắm. Bình thường nó vốn không quan tâm tới chuyện của người khác nhưng không hiểu vì sao hôm nay nó lại cảm thấy bất an. < haiz, ="" trực="" giá="" của="" chđúng="" đó="" ả="" >. Nhỏ Giao Châu thấy nó cứ lăm lăm lì lì bèn lay lay nó:

- Đi lại đây đi, tui giới thiệu cho bà người này, hihi, vui lên đi.

Không để nó kịp trả lời, nhỏ kéo nó lại cạnh một anh chàng vô cùng điển trai, giới thiệu:

- Nguyệt à, đây là Trịnh Gia Long, người mà tui đã nói với bà đó, hihi – Nhỏ nhìn nó, nháy mắt đầy ẩn ý.

- Chào anh, tôi là Lâm Bạch Nguyệt, hân hạnh được biết anh. – Nó cười xã giao.

- A, là cô? – Gia Long tỏ vẻ ngạc nhiên.

Nhỏ tỏ vẻ khó hiểu:

- Là tôi thì sao?

- À không! – Gia Long cười cười – Cô là con gái của bác Minh phải không? Hân hạnh được biết cô.

Anh làm sao có thể quên được cô gái đã cho vị công tử đào hoa Chấn Phong một cái tát nhá lửa được chứ, không ngờ cô gái đó lại là con gái của tập đoàn Green, xem ra Chấn Phong đã gặp phải đối thủ rồi. Anh mỉm cười. Nhỏ nhìn này giờ cứ thấy Gia Long cười mãi, nhỏ bẹo vào má anh, cười tinh nghịch:

- Làm gì mà anh cứ cười hoài vậy? Đang nhớ tới cô nào phải không? – Nhỏ lè lưỡi.

- Đâu có đâu, anh làm gì có cô nào mà nghĩ tới? – Hấn cười, kéo hai má nhỏ ra.

- Ay da, đau. – Nhỏ đánh anh bôm bốp, dùng tay xoa xoa hai má – Cái đồ bạo lực, tui méc ba anh à coi, nếu không phải ba anh nhờ tôi đi cùng anh thì còn lâu nhé!!!!

- Hahahahaha....- Hắc cười – Anh thì lại nghĩ là em mê anh đấy cô nhóc ạ.

- Còn lâu nhá, anh nghĩ anh có cửa à? – Nhỏ cãi bướng nhưng mặt lại hơi ửng hồng.

Nó nhìn hai người một hồi lâu rồi kéo nhỏ lại một góc:

- Đây, anh ta là gì của bà vậy? Sao thấy hai người thân thiết quá vậy?

- Ba anh ta nhờ tôi cùng dự tiệc với anh ta thì có cứ quan hệ gì đâu chứ? – Nhỏ liếng thoảng.

- Phải vậy không? Vậy ai đổ mặt vậy ta? – Nó cười tinh nghịch.

Nghe nó nói, mặt nhỏ càng đỏ thêm:

- Cái bà này, tui không nói chuyện với bà nữa đâu. – Nó đổi, toan quay mặt bỏ đi.

- Thôi mà, nói tui nghe đi, bà thích anh ta phải không?

- Cũng không hẳn là thích mà, tại tui chỉ thấy anh ấy.....uhm.....anh ấy tốt thôi mà. – Mặt nhỏ đỏ hồng lên trông rất đáng yêu.

Nhìn vẻ mặt nhỏ, nó phì cười:

- Ay da da, Giao Châu ngây thơ ngốc nghếch của chúng ta đã biết yêu rồi, hihi – Nhỏ chọc ghẹo.

- Cái bà này kì quá à, yêu đâu mà yêu chứ?

- Mà sao bà nói anh ta tốt?

- Không, tại vì hôm qua khi tui đến nhà anh ta, đi lòng vòng chơi thì bị ngã, đau lắm á, tui khóc luôn. Lúc đó không hiểu anh ta từ đâu đi đến, đỡ tui dậy, rồi.....- Nhỏ im im.

- Rồi sao? – Nó hỏi.

- Rồi anh ta cầm một cây kẹo và đút vào miệng tui, tui hết khóc liền luôn. Mà cây kẹo đó ngon thiệt. – Nhỏ vô tư kể.

Nghe nhỏ kể, nó đứng hình. Thấy nó im ru, nhỏ quay sang hỏi nó:

- Đây, bà bị cái gì dạ? – Nhỏ ngây ngô chớp chớp mắt.

Đứng hình thêm 3 giây, nó nhìn nhỏ, gần từng tiếng:

- P.H.Û.N.G G.I.A.O C.H.Ã.U!!!! Bà có bị bệnh điên không hả????? Người ta cho bà một cây kẹo thì bà nói người ta tốt, còn kết người ta nữa, vậy nếu người ta mua cho bà nguyên một tiệm bánh kẹo, chắc bà quỳ xuống tôn sùng người ta luôn quá. Ngây thơ vừa vừa thôi chứ!!!!

Nhỏ chớp chớp mắt, ngây thơ:

- Bộ làm vậy là không được hả?

- Trời ạ, thôi, tui thua bà rồi, sau này bị gạt đừng có mà tới tìm tui khóc lóc nhé!!!! – Nó thở dài, ngán ngẩm trước sự vô tư bất bình thường của con bạn thân.

- Ủ, hihi, thôi, đi kiếm gì ăn đi, tui đói.

- Ủ, đi thì đi. Tui cũng muốn ăn một cái gì đó.

Nó vừa dứt lời thì tiếng nhạc khiêu vũ êm dịu nổi lên, các chàng trai lịch thiệp mời các cô gái làm bạn nhảy của mình. Đứng cạnh nó, nhỏ Giao Châu reo lên khe khẽ:

- Ôi, thật là lãng mạn quá, hihi, tui cũng muốn nhảy nữa, hihi.

Nhỏ vừa dứt lời thì có một giọng nói trầm ấm vang lên sau lưng hai đứa:

- Nếu Giao Châu tiểu thư muốn nhảy, tôi có được vinh dự để làm bạn nhảy của tiểu thư không?

Hai đứa quay đầu lại thì thấy Gia Long đứng sau lưng hai đứa nó tự bao giờ không biết, nhỏ ngại ngần đứng nép sau nó, còn nó thì cười thầm rồi đẩy nhỏ ra, bất ngờ, nhỏ bỏ nhào vào vòng tay Gia Long, mặt đỏ bừng bừng. Gia Long cười cười:

- Hahaha, em gan quá nhỉ? Vậy mà nói không thích anh cơ đấy, hahaha – Gia Long chọc ghẹo.
 - Không thích, còn bây giờ thì bỏ tôi ra. – Nhỏ cãi bướng, đẩy anh ra khỏi mình, quay lại nhìn nó với ánh mắt tóe lửa như sẵn sàng xông vào giết chết nó vậy.
- Nhìn nhỏ, nó cười thách thức như muốn thử xem nhỏ sẽ làm gì nó. Sau lưng nhỏ, Gia Long vòng tay qua eo nhỏ và lôi đi, không để nhỏ có cơ hội phản kháng:
- Đi nào, chúng ta đi khiêu vũ nào, hahaha, cô ngốc đáng yêu.
 - Ai ngốc chứ? Anh mới ngốc á!!!! – Nhỏ cố gắng cãi lại nhưng mặt vẫn đỏ hồng.

Nhỏ đâu có biết dáng vẻ ngốc nghếch của mình đã khiến cho Trịnh thiếu gia cảm thấy thích thú, trước giờ, những người con gái tiếp cận anh cũng chỉ vì vẻ ngoài và tiền bạc của hắn, giả vờ ngốc cũng có, giả vờ ngoan hiền cũng có, vàng vâng và vâng vâng. Còn ở nhỏ, anh tìm thấy sự ngây thơ thuần khiết, chân thật, không giả tạo và anh thích nhỏ cũng là vì thế.

Nó đứng trong góc khuất, nhâm nhi một li kem bạc hà, nhìn nhỏ và Gia Long khiêu vũ. Thật ra trong lòng nó rất rất rất muốn được nhảy nhưng nó ghét những tên con trai cứ giả vờ như vô tình chạm vào người nó nên nó chọn hình giải pháp là chỉ đứng nhìn thôi chứ không tham gia.

Những giai điệu mềm mại khiến nó cảm thấy thoải mái, nó hoàn toàn thả hồn vào nhạc. Đột nhiên, một bản Waltz nhẹ nhàng cất lên, đây là vũ điệu mà nó rất thích và bỗng nhiên từ trong đám đông, có một người con trai đang tiến về phía nó. “ Là hắn?”, nó nghĩ thầm, không giấu đi vẻ ngạc nhiên.

Hắn lịch lãm bước đến trước mặt nó, giơ tay ra:

- Tôi có vinh dự được mời Bạch Nguyệt tiểu thư nhảy với tôi bài này không?

Không hiểu sao nó lại nắm lấy tay hắn, tim nó lỡm mất một nhịp và gương mặt hơi ửng hồng, nó mỉm cười tỏ ý chấp nhận. Hắn mỉm cười với nó, nắm chặt tay nó và cả hai bắt đầu nhảy. Nó nhảy nhẹ nhàng, uyển chuyển và mềm mại. Hắn thì mạnh mẽ, phối hợp với nó một cách hoàn hảo. Nhìn hai người nhảy mà mọi người cứ trầm trồ khen ngợi: hai người cứ như là trời sinh một cặp.

Bên cạnh Giao Châu, Gia Long mỉm cười nói với nhỏ:

- Bạn em nhảy cứ như người chuyên nghiệp vậy, đẹp không chỗ nào chê được, cô ấy và Chấn Phong thật là đẹp đôi phải không?
- Chuyên nghiệp chứ còn gì nữa, Nguyệt từng giành giải khiêu vũ của nước ngoài đó, không có ai nhảy đẹp hơn nó được đâu, động tác của nó không chỉ mềm mại mà còn rất hút hồn nữa.
- Thì ra là vậy – Gia Long cười cười – Chấn Phong cũng từng đánh bại cao thủ khiêu vũ đó, mặc dù không thông qua cuộc thi nào.
- Vậy hai người nó hợp ghê ha, hihi, ai cũng giỏi ý, hihi. – Nhỏ cười tinh nghịch.
- Ủ, em cũng giỏi mà!!! – Gia Long nhìn nhỏ triu mến còn nhỏ thì mặt cứ hồng hồng, cúi gằm mặt xuống đất sau câu nói của anh.
- Anh cứ trêu em không à!!!! – Nhỏ ngại ngần.

Gia Long chỉ cười và tiếp tục nhảy. Ở không xa bọn họ, Bạch Nguyệt cũng đang chìm đắm vào điệu nhảy. Đã lâu lắm rồi nó không được nhảy thoải mái như hôm nay, dù không thích nhưng nó cũng phải công nhận rằng hắn nhảy rất giỏi. Bàn tay dịu dàng mạnh mẽ, khuôn mặt điển trai và cả nụ cười “ đáng ghét” của hắn lại khiến tim nó lỡm nhịp nhưng nó một mực nghĩ rằng là do bây giờ nhảy nhiều mệt nên tim mới đập hơi nhanh một chút. < nản=“” chị=“” ghê=“”>

Và cứ thế, hai người nhảy một phát 5 bài liền mà không biết mệt < hai=“” người=“” này=“” trâu=“” nàk=“”>, đến bài thứ 6, một bản Slow nhẹ nhàng, hắn bắt đầu có những dấu hiệu bất bình thường. Bàn tay

5 phút trước còn đang yên vị trên eo nó giờ đã hạ xuống dưới và vuốt vuốt. Hấn còn kéo nó áp sát vào cơ thể lực lưỡng của hấn nữa. Một phần vì giận và một phần cũng vì ngại nên nó cố gắng đẩy hấn ra nhưng vô ích. Hấn mỉm cười ranh mãnh, nhìn nó say đắm (mặc cho cô gái bé nhỏ trong vòng tay hấn đang dùng toàn lực để đẩy hấn ra) và hấn đột nhiên cúi xuống.....

Nhìn thấy dấu hiệu nguy hiểm, nó cố gắng đẩy hấn ra nhưng không còn kịp nữa. Hấn đang chiếm trọn đôi môi anh đào nhỏ xinh của nó. Nó chống cự không ngừng nghỉ, dùng răng cắn vào môi hấn một phát khiến hấn nhăn mặt lại vì đau nhưng vẫn tiếp tục bá đạo trên đôi môi của nó, mỗi lúc một mãnh liệt hơn. Nó không còn khả năng chống cự được hấn nên đành ngậm chặt miệng lại và quyết định buông xuôi, mặc hấn muốn làm gì thì làm. Dường như cũng biết nó không chống cự nữa nên hấn cười một nụ cười quá ư là gian manh, tiếp tục hôn nó say đắm. Từ lúc nhảy với nó tới giờ, đã không ít lần hấn muốn hôn nó nhưng lại cố gắng kiềm chế, nhưng tới giờ phút này, trước đôi môi quyến rũ của nó, hấn hoàn toàn bị mê hoặc và hấn quyết định là: thà hôn một lần cho rồi còn hơn là không được lần nào.

5 phút trôi qua, hấn vẫn chưa rời môi ra khỏi nó mà vẫn cứ tấn công, nó dùng hết sức đẩy hấn ra nhưng vẫn vô vọng. Nó đưa mắt tìm kiếm nhỏ, cố gắng gửi đi ánh mắt cầu cứu và rồi nó ngất đi, không còn biết trời trăng mây gió gì nữa. Cảnh cuối cùng nó còn nhớ là nhỏ đang hốt hải chạy về phía nó và một vòng tay ấm áp.

Ngày hôm sau.....

- Nguyệt, con tỉnh rồi à? Sao rồi, con thấy trong người thế nào? – Mẹ nó dịu dàng hỏi.

- Sao con lại ở đây? – Nó ngạc nhiên.

- Con gái ngốc, không lẽ con quên hết mọi chuyện rồi sao? – Bà Như Huỳnh khẽ mỉm cười.

Nghe bà nói, nó ngồi dậy và bắt đầu lục lại kí ức của mình. Nó nhớ hôm qua nó và hấn đang nhảy, nhảy rất nhiều bài và rồi.....” Aaaaaaaaaaaaaa”, nó hét trong lòng. “ Trời đất ơi, nụ hôn đầu của tôi, trời ơi”, nó tiếp tục hò hét trong câm lặng. Nhìn thấy nó ngẩn ngơ nhưng gương mặt đỏ ửng, mẹ nó cười cười:

- Ay da, nhớ rồi phải không? Thiệt là.....người ta hôn có một cái mà bất tỉnh nhân sự rồi, làm sao sau này lấy chồng hả con?

- MẸ – Nó đột nhiên hét toáng lên, tỏ ý không bằng lòng – Đó là nụ hôn đầu của con mà, mà con không lấy chồng đâu, ở với mẹ thích hơn.

Đang sát khí hầm hầm, nó đột nhiên chuyển qua nịnh nọt mẹ nó, mẹ nó nghe nó nói chỉ “hừ” một tiếng rồi nói:

- Thôi đi cô, cô không lấy chồng, ở nhà bám lấy tôi à? Mai mốt tốt nghiệp thì lo mà lấy chồng cho sớm đi nhé, không tôi quăng ra đường đấy.

- Hixhix, con gái thân yêu của mẹ mà mẹ nói vậy sao? – Nó nũng nịu.

- Không thân yêu gì hết ráo, ăn cái này đi cho đỡ đói. – Bà vừa nói, vừa bưng đến cho nó một tô cháo thập cẩm.

- Vâng ạ, hihi – Nó cười, vồ lấy tô cháo mà ăn như hổ – Con đói quá à.< còn=“” đâu=“” hình=“” tượng=“” thực=“” nữ????=“”>

Đang ăn, chợt nó sực nhớ:

- Aaaaaaaaa, chết rồi, đi học, mấy giờ rồi mẹ? – Nó hỏi, chớp lấy cái đồng hồ trên giường – 11h30 rồi hả? Huhuhu

- Lo ăn đi, con bé Giao Châu có xin phép cho con rồi, nó bảo lát nữa nó sẽ đến thăm con đấy.

Mẹ nó vừa dứt lời thì tiếng hét của nhỏ đã vang vọng, nhỏ khỏ sở bước vào phòng nó cùng với một đồng quạ cao ngất mặt. Thấy nhỏ, mẹ nó ra ngoài cho hai đứa nói chuyện. Nó trêu nhỏ:

- Bộ hôm nay tính mở party hay gì mà mua gì mà sắm quà vậy bà?

- Party con khỉ á, tại bà mà tui ra nông nổi này nè. – Nhỏ hét um lên, mồ hôi lấm tấm trên trán.

- Sao tại tui? – Nó ngây thơ hỏi.

- Tui nói với thầy là bà bị bệnh, không đi học được, thế là đám con trainhư nổi điên á, chúng nó tổng cho tui một đồng quà thăm bệnh đây nè. –Nhỏ vừa nói vừa quăng đồng quà xuống sàn, thở hồng hộc như người sắp chết, ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa trong phòng nó.

Nó tót ra khỏi giường bay đến ngồi với nhỏ, cười hì hì:

- Thôi mà, bà là bạn tốt nhất của tui đó, hihi, thương bà lắm á.

Nhỏ “xí” một tiếng rồi quay qua nhìn nó, cười gian xảo:

- Mà hôm qua bà cũng ghê lắm nha, trước mặt mọi người mà bạo quá trời luôn, hehe

- Bạo cái đầu bà á, cái đó là ép hôn, là ép hôn đó. – Nó nổi đóa, mặt đỏ bừng bừng.

- Hihhihi, mà sao bà biết Chấn Phong vậy? Nghe nói hai người đầu có gặp nhau bao giờ đâu.

- Bà còn nhớ cái tên biến thái siêu cấp tui kể cho bà hôm bữa không?

- Nhớ, rồi sao? Chẳng lẽ tên đó là..... – Nhỏ ngạc nhiên, hai mắt tròn tròn rồi cười như điên.

- Ê, cười cái gì hả? Bà điên sao?

- Không phải, mà tại tui thấy sao hai người có duyên ghê á, hahaha – Nhỏ cười chảy cả nước mắt.

- Là nghiệt duyên, là nghiệt duyên thì có, huhu, nụ hôn đầu của tui. – Nó ầm ức.

- Tui thấy hai người đẹp đôi lắm mà. – Nhỏ nói nhỏ xiu. Vừa nói xong là phải lãnh trọn ánh mắt nhá lửa của nó khiến nhỏ im bặt, nhưng trong lòng vẫn tự nhủ như vậy.

Ăn xong tô cháo, nó tót xuống nhà để dẹp thì gặp papa nó. Ông Minh nhìn thấy nó thì bảo nó ngồi xuống rồi từ tốn nói chuyện với nó:

- Hôm nay con phải ở nhà biết chưa? Không được ra ngoài đâu đó.

- Sao vậy ba? – Nó ngơ ngác hỏi.

- Rồi con sẽ biết. Nhớ là phải ở nhà đó. Thôi, ba đi làm việc đây – Nói rồi ông đứng dậy, đi khỏi nhà bếp, không đợi nó trả lời.

Nó rửa tô xong thì lên phòng, ngồi tám với nhỏ. Tíu ta tíu tít một hồi, nhỏ rủ nó đi mua sắm. Ban đầu nó còn từ chối nhưng ngồi nghe nhỏ thuyết phục một hồi, đam mê mua sắm của nó nổi dậy và hai đứa nhanh chóng chuẩn ra khỏi nhà.

4. Chương 4

Thời gian: Buổi chiều

- Con bé đâu rồi? – Lâm Minh hỏi người quản gia.

- Dạ thưa ông chủ, tiểu thư đi chơi với tiểu thư Giao Châu rồi ạ.

- Ừ, ta biết rồi, con bé này thật là, đã dặn nó phải ở nhà rồi mà.

Ông vừa dứt lời thì hần đến, chiếc Ferrari màu đen bóng lưỡng trắng “Két” trước cổng nhà. Hần bước vào, lễ phép chào ông:

- Cháu chào bác ạ, như lời hẹn, cháu đến rước Nguyệt ạ.

- À, chào cháu, con bé đi chơi với bạn rồi, cảm phiền cháu đợi một chút nhé.

- Dạ vâng ạ. – Hần mỉm cười, ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện ông Minh.

Hôm qua tới giờ, mỗi lần nghĩ tới nó là hấn lại cười mãi, lần đầu tiên hấn thấy có người ngất xỉu khi hôn và bỗng nhiên hấn nghĩ: “ Nhỏ này thật đáng yêu”. Hấn và papa nó ngồi một lát thì ông lôi bộ cờ ra bắt hấn cùng chơi, chơi hết ván này sang ván khác, tỉ số vẫn hòa, hấn lên tiếng than phục:

- Bác chơi giỏi thật, này giờ chơi không biết bao nhiêu bàn mà cháu vẫn không thắng được bác, xin bái phục, bái phục.

- Không, cháu cũng giỏi lắm, con bé Nguyệt nhà bác nào có thêm đũa tời đâu nên bác muốn chơi lắm mà vẫn không được, hôm nay có cháu bác mới được thỏa mãn cái thú vui này đấy, hahaha

Đang trò chuyện rôm rả thì ông nghe tiếng cười nói vui vẻ từ bên ngoài vọng vào, biết nó đã về, ông gọi quản gia đến:

- Ông cho người lên phòng thu dọn quần áo của con bé rồi mang xuống đây cho tôi, cả sách vở và đồ dùng cá nhân nữa.

Đúng lúc ấy, bà Như Huỳnh nghe thấy, bà ngạc nhiên hỏi ông:

- Sao ông lại sai người dọn đồ của con bé, ông tính cho nó đi đâu à?

- Phải, tôi cho nó đến nhà cậu Phong ở một thời gian, chắc bà vẫn còn nhớ hôn ước giữa con bé với con trai của Lục Khiết chứ?

- Ủ, tôi còn nhớ, chẳng lẽ cậu này là.....

- Vâng thưa bác, cháu là Lục Chấn Phong, hân hạnh được gặp bác. – Hấn đứng lên cúi chào.

- Ủ, rất vui được gặp cháu. Con bé nhà bác hơi khó bảo, cháu cố gắng nhé. – Bà cười tươi như hoa.

Hấn vừa định đáp lại thì nó và nhỏ bước vào nhà, nghe những lời bà nói, nó ngạc nhiên lắm:

- Mẹ, mẹ nói gì vậy? Sao mẹ lại nói như thể sắp gả con cho cái tên này vậy? – Nó vừa nói, vừa nhìn hấn bằng ánh mắt sắc lẹm.< chữ=“” còn=“” giữa=“”>

- Đúng vậy, cô sẽ là vợ của tôi. – Hấn thản nhiên nói.

- CÁI GÌ? – Nó quay phắt sang bà Như Huỳnh – Có thật không hả mẹ? Chuyện này chỉ là đùa thôi phải không?

- Cậu ấy nói đúng đấy, con sẽ là vợ của cậu ấy. – Bà nhẹ nhàng nói.

- Không bao giờ, con không làm vợ cái tên này đâu, mẹ ơi, con không muốn, hấn là tên biến thái, là một tên háo sắc.....

- Nó như hét lên, mặc cho nhỏ Giao Châu còn đang đứng như trời trồng khi nghe mẹ nó nói nó sắp có chồng.

- ĐỦ RỒI ĐÓ! – Ông Minh lên tiếng – Con không có quyền quyết định trong chuyện này đâu Nguyệt, con sẽ đến nhà cậu ấy, ở cùng cậu ấy cho đến khi con tốt nghiệp, sau đó, con mới có quyền chọn lựa cưới hay là không.

- Vâng ạ! – Tuy không cam tâm nhưng nó cũng phải miễn cưỡng đồng ý vì nó không thể cãi papa nó được.< papa=“” chỉ=“” đáng=“” sợ=“” lắm=“”>

Cùng lúc đó, người quản gia cho người xách một va li quần áo to thùng xuống, mồ hôi nhễ nhại, nói với ông Minh:

- Thưa ông chủ, chúng tôi đã dọn đồ đạc xong rồi ạ – Rồi ông quay sang nó – Tiểu thư đem theo cái va li này trước đi, những thứ còn lại chúng tôi sẽ chuyển đến sau.

- Vâng ạ, cảm ơn bác.< trong=“” lòng=“” chỉ=“” nguyệt=“” đang=“” gào=“” hét=“” rằng=“” chỉ=“” ý=“” không=“” cam=“” tâm=“” ák=“”>

Nó nói, cúi xuống xách cái va li lên. “ Ặc, nặng quá, cố lên nào”, nó nghĩ, cố hết sức nhấc cái va li lên khỏi sàn nhà nhưng không có tác dụng, cái va li chỉ cách được sàn nhà 3 cm rồi lại hạ xuống mặt đất. Nhìn bộ dạng của nó khiến hấn bật cười, hấn đến cạnh nó và nhấc cái vali lên nhẹ như không rồi rảo bước ra xe,

không quên chào ba mẹ nó. Nó gần gũi người một phút rồi cũng quay người đi theo hấn sau khi chào ba mẹ và ôm nhỏ Giao Châu thăm thiết, nói thăm với:

- Nhất định tui sẽ giết hấn cho bà xem.

Ngồi trên xe, nó không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Hấn lên tiếng, phá vỡ bầu không khí ngột ngạt đầy khó chịu:

- Này, cô ghét tôi đến vậy à?

Nó không đáp mà chỉ nhìn hấn bằng cặp mắt hình viên đạn. Hấn như không quan tâm, vẫn nói tiếp:

- Hôm qua thật là một ngày đáng nhớ nhỉ?

Nó vẫn mặc cho hấn độc thoại, đôi mắt nó đờ đờ sát khí nhưng gương mặt lại ửng hồng. Nó lúc này chỉ hận không lao vào bóp cổ hấn chết được vì hấn đang lái xe, nếu nó làm vậy thì có khác gì tự giết mình đâu. Hấn không thấy nó trả lời thì thắng xe lại, áp sát mặt vào nó:

- Nếu cô không nói chuyện với tôi, tôi sẽ hôn cô vậy. – Hấn cười ranh mãnh.

Tỏ vẻ ngoan cố đến cùng, nó quyết không nói nhưng khi thấy hấn làm thật, nó vội hét lên khi mặt hấn chỉ còn cách nó đúng 1 cm:

- Tránh xa tôi ra, anh muốn nói chuyện gì cũng được hết á!!!!

- Phải vậy mới được chứ.

Hấn mỉm cười, tiếp tục lái xe và bắt đầu đặt câu hỏi với nó.

- Cô thích màu gì?

- Màu đen – Nó lạnh lùng đáp

- Thích loại đá quý nào?

- Pha lê

-

Hỏi tới câu thứ....n, thấy nó không còn trả lời hấn nữa mà thay vào đó là sự im lặng, hấn cũng không buồn quan tâm, hấn cũng cảm thấy chán trò đùa này rồi nên chỉ tập trung chạy về nhà.

Chiếc xe dừng lại trước một căn biệt thự màu đen được xây dựng theo kiến trúc hoàng gia của Anh, bên ngoài khảm đá hoa cương màu đen lấp lánh dưới ánh mặt trời. Khu vườn được trang trí rất đẹp với đầy hoa hồng đỏ, ở giữa còn có bồn phun nước,....

- Này, chúng ta tới nơi rồi đấy. – Hấn nói với nó.

- – Im lặng.

- Này, cô có nghe tôi nói không đấy?

- – Vẫn im lặng.

Nói mãi không thấy nó trả lời, cũng không thấy nó nhúc nhích, hấn cảm thấy lạ, hấn quay sang nó và ngay lập tức phì cười với cảnh hấn đang chứng kiến.

Hấn mỉm cười nhìn nó, hiểu ra lý do vì sao nó không trả lời hấn từ lúc này đến giờ: nó đã ngủ từ lúc nào không biết. Đứng lặng nhìn nó hồi lâu, nhìn khuôn mặt thanh tú, đôi môi đỏ mọng (mà hấn đã hôn qua) và làn mi dài cong vút, hấn cảm thấy tim hấn đập mạnh.” Chết tiệt, không lẽ mình thích con nhỏ bạo lực này? Không thể nào? Thiếu gia ta đây chỉ muốn trả thù thôi chứ làm gì có chuyện kết hôn!!!! Đúng thế, chỉ vì ta muốn trả đũa thôi”, hấn tự nghĩ thầm.

Nhìn nó một hồi, hấn quyết định bế nó vào nhà

Sau khi chạy xe vào nhà, hấn bế nó ra và ẵm nó vào phòng hấn. Trong vòng tay hấn, thỉnh thoảng nó lại cựa quậy và khẽ mỉm cười. Hấn dừng lại, mỉm cười:

- Không ngờ con nhỏ bạo lực này lúc ngủ lại đáng yêu như vậy. – Nói rồi, hắn cúi xuống, đặt vào môi nó một nụ hôn < sam:bóng người=" ta,=" hôn=" lên.....cp(hai=" tay=" cầm=" dao):=" ngon=" thì=" người=" la=" tiếpđi!.....sam:=" hihi(chạy=" với=" vận=" tốc=" 100=" cây=" số=" một=" giờ)=" >

Sau khi đặt nó lên giường, đắp chăn xong xuôi, hắn cảm thấy nóng nên đi tắm.Một lúc sau, nó cũng tỉnh giấc, nhìn xung quanh một hồi < chị=" ấy=" chưa=" tỉnh=" hẳn=" ả=" > nó mới biết nó đang nằm trên giường, trong một căn phòng xa lạ, nó vội lấy tay sờ khắp người rồi tự nói với bản thân:

- Không sao, không sao, vẫn còn quần áo.

Cùng lúc ấy, hắn từ phòng tắm bước ra và nói:

- Cô dậy rồi đó hả? Con gái gì mà ngủ say như chết ấy?

- Cái..... – Nó ngước lên, định cãi lại thì nguyên một cảnh tượng sexy hiện ra trước mắt nó: hắn chỉ quần độc nhất cái khăn tắm trên người, toàn bộ phần trên của hắn hiện ra trước mắt nó khiến nó nhìn muốn xị máu mũi.

Nó hét ầm lên < không=" gian=" rung=" chuyển=" vì=" tiếng=" hét=" đó=" đó=" ả=" > và lấy tay che gương mặt đang đỏ bừng bừng lại:

- Mau mặc quần áo vào đi.

Nhìn phản ứng của nó, hắn cảm thấy nó thật đáng yêu và bỗng dưng hắn lại muốn chọc ghẹo nó. Nghĩ đến đó, hắn tiến về phía nó và leo lên giường.Nhìn thấy hắn tiến đến mỗi lúc một gần, nó vội đại lấy cái gối phang thẳng vào đầu hắn, hét lên:

- Tránh xa ta ra, AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA, bỏ người ta.

Nhìn phản ứng của nó, hắn phải cố gắng lắm mới không bật cười, hắn nắm lấy tay nó, đè nó xuống giường, áp sát vào mặt nó:

- Em có biết là em càng chống cự thì anh càng thích thú không? – Hắn cười, cắn nhẹ vào tai nó.

Nghe hắn nói, nó thôi không chống cự nữa mà chuyển qua phương án....khóc. Thấy nó khóc, hắn vội thả nó ra. Không hiểu sao khi nó khóc, hắn chẳng biết phải làm gì, cứ cuống cả lên:

- Này, tôi chỉ đùa thôi, cô....cô....đừng khóc nữa.

Nó vẫn vờ khóc, thích thú vì kĩ thuật diễn xuất của chính mình. Nhanh như chớp, nó nhắm thẳng vào hạ bộ của hắn mà tấn công. Dù đang bối rối nhưng hắn cũng không phải tay vừa, hắn né được nhưng mất đà, ngã đè lên người nó. Đầu đó có một cái khăn bay lên và hạ xuống sàn nhà. Nó lấy tay xoa xoa đầu, mắng hắn xối xả:

- Anh làm cái gì vậy hả? – Nó bực tức nói.

Vừa mới mở mắt, đập vào mắt nó là “em trai” của hắn. Thấy nó tròn mắt ranhìn, hắn cũng thấy lạ, nhìn theo nó hắn mới biết cái khăn đã bay mấttiêu. Bây giờ, cơ thể hắn không có lấy một mảnh vải che thân, hắn vộilấy tay che lại nhưng đã quá muộn, nó đứng hình đúng 5 giây nữa ngồi xiu tập hai.

Thời gian: buổi tối

Nó choàng tỉnh, ngơngác nhìn xung quanh, nhanh như chớp, nó vội lấy cái điện thoại gọi chonhỏ Giao Châu, mặc đại một cái váy và phóng như bay ra ngoài, không đềmxia tới ánh mắt ngạc nhiên của hắn.

Tại quán Rose, phòng riêng cho khách vip.....

- Huhuhu, cứu tui với. – Nó ôm lấy nhỏ, khóc bù lu bù loa lên.

- Sao vậy? Bà gặp chuyện gì? – Nhỏ lo lắng.

- Huhu, hắn cướp đi sự trong trắng của tui rồi, huhuhuhu – Nó tiếp tục khóc lóc.

- Hà???? – Nghe nó nói, mắt nhỏ muốn rớt ra ngoài quá ngạc nhiên – Chẳng lẽ bà với Chấn Phong làm chuyện đó rồi hả?

- Dĩ nhiên là không phải rồi, bà điên hả?

- Vậy chứ sao bà nói hấn lấy đi sự trong trắng của bà?

- Huhu, không phải ý đó, ý tui là đôi mắt tui đã bị hấn làm cho vậy bần, huhu, chuyện là vậy nè.....

Nó ngồi xả một hồi, nhỏ chỉ biết chịu đựng mà không dám xen vào. Nhưng khi nó nói được gần....30 phút, nhỏ không chịu được nữa, xen vào:

- Thôi, bây giờ mình gọi cái gì mạnh mẽ uống đi cho quên sự đời nha, vậy đi.

- Ủk, lẹ đi, gọi gì cũng được. – Nó đáp, không cần suy nghĩ, nếu có thể tổng những “hình ảnh” đó ra khỏi đầu, nó sẽ làm mọi thứ.

Tuy hơi ngạc nhiên khi nó đồng ý nhưng nhỏ không nói gì, nhỏ gọi một chairượu cho nó. Khi nhỏ vừa uống được một ly thì nó đã xử hết nguyênchai< cầm=“” nguyên=“” chai=“” nóc=“” đó=“” ạ=“”>, hai đứa lại gọi thêm một chai nữa và lần này nhỏ không hề uống mà ngồi nhìn cái cảnh nó uống rượu như nước lã. Đến chai thứ 4, nó không còn biết gì nữa, gục xuống bàn nằm ngủ. Nhỏ thở dài và lấy điện thoại ra gọi xe đến rước.

Địa điểm: biệt thự nhà Chấn Phong

- Híc....bà đưa tui đi đâu vậy? – Nó say khướt, la ầm lên.

- Im coi, tui lấy đồ bịt miệng bà lại bây giờ, biết mấy giờ rồi không? – Nhỏ gắt.

Nghe nhỏ nói, nó thôi không nói nữa mà chuyển sang cười như điên. Bó tay + bực bội con bạn mình, nhỏ gõ như muốn phá cánh cửa:

- Lục Chấn Phong, mở cửa ra, anh chết trong đó rồi à.

- Lục Chấn Phong...híc....hấn là cái thá gì? Hahaha, đúng, không là cái thá gì..... – Nó đứng không vững, quơ quào hai tay khiến nhỏ xém ngã.

Vừa lúc đó cánh cửa hé mở, anh nhìn bộ dạng của nó thì vô cùng ngạc nhiên:

- Chuyện gì vậy? Sao cô ấy lại say như vậy?

- Tại anh chứ ai? – Nhỏ cười bí hiểm.

- Sao lại tại tôi? – Hấn ngạc nhiên.

- Haiz, anh thử nghĩ đi, nó là một đứa trước giờ chưa biết gì về contrai, vậy mà dùng một cái, anh phơi bày thân thể ra trước mặt nó nên nó phát cuồng lên rồi nè. – Nhỏ mỉm cười, giải thích cho hấn – Thôi, trách anh, sáng mai nhậu với nó là trường cho nghỉ một tuần nhè, lo ở nhà nghỉ ngơi đi.

Dứt lời, nhỏ giao nó cho hấn rồi ra về. Hấn bế nó vào phòng< phòng=“” của=“” anh=“” phong=“” đấy=“”> và nhẹ nhàng đặt nó lên giường.

- Hay thật, vừa mới định đi tìm cô thì đã có người đưa cô về nhà. – Hấn mỉm cười.

Nằm tựa quây một lát, nó ngồi bật dậy< say=“” rượu=“” 100%=“” đấy=“” ạ=“”> và nhìn xung quanh. Nó ôm chầm lấy hấn, nhìn hấn bằng con mắt puppy long lanh:

- Cho tôi nước đi.

Nó vô tư không biết rằng hành động trẻ con đó khiến tim hấn đập thình thịch. Thấy hấn ngồi im, nó làm bộ mặt giận dữ, hai má phồng lên:

- Cho tôi nước đi, tôi khát nước mà.

- Được rồi, đợi một lát.

Hắn đi lấy một ly nước rồi trở lại giường đưa cho nó:

- Nè, uống đi.

- Hihihi. – Nó cười tít mắt, nhận lấy ly nước.

Uống một phát hết sạch ly nước, cảm thấy vẫn còn khát, nó chìa ly ra cho hắn:

- Cho nước nữa đi.

- Haiz, thua cô thật, đợi tôi một lát.

Vì lí do hết nước, hắn phải xuống lầu lấy cho nó. Ở trong phòng hắn, dù điều hoà đang là 18 độ nhưng do rượu khiến nó thấy nóng nên nó vô tư kéo dây kéo xuống và nằm xuống giường.

5. Chương 5

Vừa bước lên phòng, hắn muốn ngã ngửa trước cảnh tượng trước mắt: bộ ngực tròn trịa, trắng ngần của nó đang lấp ló, ẩn hiện sau lớp áo màu đỏ. Đôi chân trắng ngần, thẳng tắp của nó đang hiện ra trước mắt hắn < do="” chị="” ý="” vén="” vẩy="” lên="” ák="” >, bờ môi đỏ mọng như đang mời gọi, nhìn nó lúc này cực kì quyến rũ và gợi tình. Cố gắng kiềm chế ham muốn, hắn tiến đến gần nó và lay nó dậy:

- Này, nước của cô đây.

- Cái gì vậy? – Nó vẫn còn say —> vẫn còn cái tính trẻ con – Nước hả? Hihi, anh thật là tốt quá đi.

Nói rồi, nó uống hết ly nước. Uống xong, nó bỏ ly nước qua một bên và ôm chầm lấy hắn, dúi đầu vào ngực của hắn, nũng nịu:

- Tôi nóng quá, nóng quá à. – Vừa nói, nó vừa lấy tay mân mê cái cổ trắng ngần của mình, vừa nắm một bên áo vẩy vẩy < cho="” đỡ="” nóng="” ý="” >.

Nhìn nó mà cả người hắn nóng ran, hắn cố đẩy nó ra nhưng nó vẫn cứ rúc đầu vào ngực hắn. Không còn kiềm chế được, hắn nhìn sâu vào mắt nó nói:

- Đây là cô quyến rũ tôi đấy nhé.

Nói rồi, hắn cúi xuống đặt vào môi nó một nụ hôn nóng bỏng. Một phần do men rượu, một phần vì nó cảm thấy thoải mái vì nụ hôn của hắn < say="” rượu làm="” gì="” không="” biết="” > nên nó cũng đáp lại. Hắn thuần thục dùng lưỡi hé mở khoang miệng nhỏ xinh của nó ra < rành="” quá="” còn="” gì="” > và quấn lấy lưỡi nó. Nhiệt độ của hai người lúc này nóng hừng hực. Sau khi chơi đùa với lưỡi nó, hắn tiếp tục hôn xuống cổ, xuống ngực của nó và dùng tay vén bộ váy của nó lên, ném xuống đất, tiếp bước theo cái vẩy, nội y của nó cũng nhanh chóng nằm một đồng dưới sàn. Trên giường, hai thân thể trần trụi đang áp sát lại với nhau, tiếp tục mơn trớn với nhau. Hắn cúi xuống dùng lưỡi mân mê cái vật hồng hồng trên ngực nó khiến nó không kiềm được một tiếng rên nho nhỏ. Hắn dùng tay chơi đùa nơi mật thất của nó. Ban đầu, nó không ngừng hưởng ứng, sau đó hắn thấy nó im lặng một cách bất thường.

Linh cảm có chuyện chẳng lành, hắn nhìn lên thì thấy nó đã ngủ mất tiêu. Khóc không thành tiếng, hắn đành tiếc hùi hụi, tìm một cái áo sơ mi mặc vào cho nó rồi cũng nhanh chóng mặc quần áo vào và leo lên giường nằm ngủ, tự rút ra một bài học ỉn: Muốn làm gì thì làm ỉn, chơi đùa làm gì để bây giờ phải tiếc.

Sáng hôm sau, nó thức dậy với cái đầu đau như búa bổ, nó mệt mỏi trở mình, định sẽ ngủ tiếp một giấc nữa. Vừa mới quay qua thì nguyên cái mặt của hắn đập vào mắt nó. Dùng tay bịt miệng lại để ngăn chặn tiếng hét đã lên tới cổ. Nhìn xuống sàn, nó thấy váy của nó nằm một đồng dưới sàn còn thứ trên người nó là một cái áo sơ mi và bộ underwear. Nó quay sang nhìn hắn rồi nhìn quanh giường và tự nói với mình:

- Không sao, hắn vẫn còn mặc quần áo, với lại trên giường không có dấu tích gì, chắc chắn không có chuyện gì xảy ra, đúng vậy, không có chuyện gì xảy ra.

“Tự kỉ” xong, nó quay sang định cho hấn bay khỏi giường nhưng khuôn mặt của hấn khiến nó bị mê hoặc. “ Tên này khi ngủ nhìn khác hấn so với lúc bình thường nhỉ?”, nó nghĩ. Khuôn mặt hấn rất đẹp trai, nhìn hiền và...đáng yêu không chịu nổi. Nghĩ tới đó, nó tự cốc đầu mình” không được để hấn mê hoặc, Lâm Bạch Nguyệt, bình tĩnh lại nào”. Tuy nói vậy nhưng nó vẫn ngấm hấn thêm một lát nữa, bất giác nó đưa tay ra chạm vào mặt hấn và mỉm cười.

Chợt nó nhìn thấy cái đồng hồ, “ mới có 6 giờ, mình đi tắm cái đã”, nghĩ vậy, nó bò khỏi giường, đến chỗ cái vali để lấy quần áo và bước vào phòng tắm.

< sam=“” giải=“” thích=“” đây=“” ạ:=“” do=“” hôm=“” qua=“” bn=“” ngủ=“” trên=“” xe=“” nên=“” khi=“” cp=“” bé=“” chị=“” ý=“” vào=“” phòng=“” thì=“” cũng=“” tiện=“” tay=“” xách=“” theo=“” đồ đạc=“” của=“” chị=“” ý=“” nên=“” đồ=“” của=“” chị=“” nguyệt=“” đang=“” nằm=“” trong=“” phòng=“” anh=“” phong=“”>

Được một lúc sau, hấn cũng thức dậy, vươn vai một cái, hấn bước vào phòng tắm để đánh răng< chưa=“” tỉnh=“” ngủ=“” ạ=“”>. Vừa mở cửa phòng tắm bước vào thì hấn đã được đánh thức một cách rất “nhẹ nhàng” bằng giọng hét oanh vang của nó và cùng vô số vật thể không xác định đang bay về phía hấn. Hoảng hồn, hấn vọt ra ngoài, đóng cửa lại. Định thần lại, hấn mới biết chuyện gì vừa xảy ra thì nó cũng bước ra, mặt đỏ bừng bừng khiến hấn bật cười.

- Cười cái gì hả? – Nó nghiêng răng.

- Không có gì, hahaha. – Hấn cười như thằng điên.

- Đồ háo sắc, biến thái, hết chuyện làm hay sao mà đi rình người ta tắm hả? – Nó bưng bưng lửa hận.

- Ai rình cô chứ? Cô tưởng tôi thèm à? Mà hôm qua cô cũng thấy của tôi rồi đó thôi, hôm nay tôi thấy lại, vậy là huê.

- Hấn cười gian, dùng mắt nhìn nó từ trên xuống dưới.

Nó tức muốn trào máu nhưng cũng không cãi lại hấn nên đành ôm hận chờ ngày trả thù. Nó tiến đến cái va li quần áo và lôi đồng phục ra, định đi thay thì hấn lên tiếng:

- Nè, bạn cô nói trường cô cho nghỉ một tuần đó, không cần đi học đâu.

- Sao tôi phải tin anh chứ? – Nó lạnh lùng.

- Không tin thì cô cứ đến trường đi, đừng trách sao tôi không nói nhé. – Hấn cười

Nó để bộ đồng phục lại vào vali và lấy ra bộ váy màu trắng, bước vào phòng tắm. 5 phút sau, nó bước ra, gom cái váy đỏ dưới sàn và đi ra khỏi phòng. Hấn cũng rời khỏi giường và bước vào phòng tắm. Một lúc sau, hấn bước xuống nhà thì ngửi thấy một mùi thơm cực kì quyến rũ, tò mò, hấn vào nhà bếp thì thấy nó đang nấu cái gì đó. Nhìn bộ dạng cặm cụi của nó hấn thấy thật đáng yêu và hấn lại muốn chọc ghẹo nó một chút. Hấn tiến tới sau nó và bắt ngờ vòng tay qua eo nó. Giật mình, đôi đùi trên tay nó suýt bay xuống đất. Hấn mỉm cười, hôn vào tóc nó:

- Vợ yêu đang nấu cái gì vậy?

- Ai là vợ của anh chứ? Buông tôi ra. – Nó đỏ mặt, dùng tay đẩy hấn ra.

- Em chứ ai? Không lẽ em quên hết mọi chuyện rồi sao? – Hấn ngọt ngào.

- Chuyện gì? – Mắt nó tròn xoe kèm chút khó chịu.

Nhìn bộ dạng ngẩn ngơ của nó, hấn phì cười, “ vậy là cô ta quên hết mọi chuyện rồi thì phải”, hấn nghĩ. Nhìn hấn cười một mình, nó hơi khó chịu nhưng cũng không quan tâm. Nó tiếp tục “ tập trung vào chuyên môn”. Nấu xong, nó vừa quay đi lấy tô, khi trở lại thì thấy hấn đang ăn ngon lành.

- Cái này ngon nè, xem ra cô cũng có tài nấu nướng đó chứ.

- Lục Chấn Phong, ai cho phép anh ăn hả? Muốn chết không? – Nó gầm lên, lửa hận từ người nó bốc lên, đôi mắt nó như muốn ăn tươi nuốt sống hấn.

- Vợ thì phải nấu ăn cho chồng chứ, đó là lẽ thường. – Hấn cười, tiếp tục ăn ngon lành.
- Ta trình trọng tuyên bố nhé, còn lâu ta mới là vợ người đó tên khốn kia, chỉ cần ta đây tốt nghiệp thì ta sẽ lập tức phá bỏ hôn ước này, đừng có mơ nhé! – Nó lạnh lùng nói.
- Cô vừa gọi tôi là gì? – Hấn ngạc nhiên.
- Là đồ khốn đấy, bị điếc à? – Nó thản nhiên nói, đến bếp nấu một phần mì khác.

Hấn nghe nó nói như sét đánh ngang tai, ngay cả ba mẹ hắn còn chưa dám nói nặng với hắn, vậy mà nó lại dám mắng hắn là đồ khốn, “được lắm, rồi cô sẽ biết tay tôi”, hắn nghĩ thầm, miệng nở một nụ cười “hiền lành”.

Sau khi nó ăn xong, hắn kéo nó đến công ty với lý do: phụ giúp hắn làm việc, nếu không hắn sẽ mách papa nó < cũng=“” biết=“” ép=“” buộc=“” người=“” khác=“” ghê=“” >. Ban đầu nó không thèm đi nhưng khi nghe tới papa nó, nó đành ngậm bồ hòn làm ngọt, leo lên xe đi với hắn.

Địa điểm: công ty Wing

Vừa bước vào công ty cùng hắn, nó đã nghe tiếng xầm xì nhỏ to của nữ nhân viên.

- Ai vậy nhi? – Nhân viên 1
- Xấu thấy ớn, chắc cũng là cái thứ mặt dày thôi. – Nhân viên 2.
- Đúng đó, chắc cũng đeo bám lắm đấy. – Nhân viên 3.
-

Nghe những lời đó, nó chẳng bận tâm. Còn hắn thì tiến đến bên mấy nữ tiếp tân, nở nụ cười sát gái trừu danh của hắn, ngọt ngào nói:

- Các cô có thể giúp tôi xử lý cô gái “đeo bám” này được không?

Mấy nữ nhân viên thấy hắn cười thì té xỉu lộp độp, còn mấy nữ tiếp tân thì mắt hiện lên nguyên trái tim bị chẳng, dịu dàng đáp:

- Vâng ạ thưa giám đốc.

Nói rồi, họ tiến về phía nó, thái độ thay đổi 100%, gương mặt như muốn bám vào nó ra vậy. Nó đứng đó lạnh lùng nhìn bọn họ. Cô gái có vẻ là người cầm đầu bước ra trước mặt nó, chanh chua nói:

- Ai ày đeo bám giám đốc của bọn tao? – Nói dứt lời, cô ta giơ tay lên tính tát cho nó một cái.

Nhanh như cắt, nó nắm lấy tay cô ta, bóp chặt khiến gương mặt cao ngạo kia lập tức nhả lại. Nó cười mỉa mai nhưng gương mặt lạnh lùng tới mức ai nhìn thấy cũng rùng mình:

- Đừng đánh đồng tôi với loại người thấp kém như cô.
- Cái gì? Mày dám nói vậy với tao hả? – Cô ta lồng lộn lên, lấy tay còn lại tát nó.

“Bốp”, gương mặt cô ta hằn đỏ 5 dấu tay của nó. Mọi người trong phòng lúc đó ai cũng ngạc nhiên vì cái tát bất ngờ đó, thậm chí họ còn chẳng thấy nó giơ tay lên nữa. Cô ta vừa bị tát xong liền chạy đến bên hắn nhờ nhờ:

- Giám đốc, xem cô ta làm gì em này? Đau quá đi.

6. Chương 6

Hắn không để ý gì tới cô ta, bước đến bên cạnh nó và nở nụ cười:

- Tôi xin giới thiệu với mọi người, đây là tiểu thư Lâm Bạch Nguyệt, tiểu thư của tập đoàn Green, chắc mọi người cũng không xa lạ gì với cái tên đó phải không?

Vừa nghe hắn nói xong, mọi người ai cũng giật mình. Tập đoàn Green là tập đoàn lớn không kém gì so với Wing, rồi có một vài người liếc trộm về phía cô tiếp tân lúc này, thầm cầu nguyện cho cô ta có khả năng sống sót. Còn nói về cô gái lúc này, mặt cô ta lúc này xanh như tàu lá chuối, lắp bắp nói:

- Thưa.....thưa....giám đốc.....tôi.....

Hắn mỉm cười nhìn nó rồi nói:

- Cho em toàn quyền quyết định đó.

Nó nhìn thẳng vào mắt cô ta, nở một nụ cười lạnh lùng, lạnh tới nỗi khiến mọi người ai cũng lạnh xương sống. Rồi nó ngược lên nhìn hắn, nhẹ nhàng nói:

- Tôi không muốn đuổi việc cô ta, cho xuống làm nhân viên vệ sinh được rồi.

Nó mỉm cười, quay sang hắn:

- Phòng anh ở đâu? Tôi lên trước, anh cứ ở đây giải quyết việc còn lại đi nhé.

- Ở tầng 10, cô cứ lên trên ấy sẽ thấy ngay thôi.

Nghe hắn nói xong, nó quay lưng bước đi, không đếm xỉa tới người đang khóc lóc khi nhận quyết định của nó. Hắn tiến đến bên cạnh cô ta, nở nụ cười nhân từ:

- Cô mau chóng đi nhận nhiệm vụ mới đi nhé, đừng nghĩ tới chuyện nghỉ việc, nếu không thì.....< gương=“” mặt=“” nhân=“” từ=“” mà=“” lời=“” nóira=“” thì=“” ác=“” ghê=“”>

Nói rồi, hắn bỏ đi, cảm thấy rất thú vị, sự việc không ngoài dự đoán của hắn, quả thật nó đúng là một con người nguy hiểm (nhưng đáng yêu).

Hắn lên phòng thấy nó đang ngồi xem tài liệu, ngoài chồng để bên cạnh, trên bàn hắn còn có hai chồng khác nữa. Ngạc nhiên, hắn hỏi nó:

- Cô đang làm gì vậy?

- Làm việc? Anh bị mù à?

- Cô..... – Hắn nổi đóa

- Cô cái gì? Không phải sao? – Nó hờ hững đáp

- Sao cô lại chia tài liệu ra 3 chồng thế kia?

- Chồng này chưa đọc, chồng này nên ký hợp đồng, chồng này thì không. – Nó lấy tay chỉ cho hắn xem.

Nghe nó nói, hắn ngạc nhiên lắm, cầm lên xem thử. Quả nhiên đúng 100%, nó phân tích vô cùng hợp lý. Hắn bỏ xuống, quay sang hỏi nó, giọng không giấu một chút thán phục:

- Sao cô làm được những việc này?

- Ở nhà tôi vẫn hay giúp ba tôi mà. – Nó nhún vai.

- Vậy sao? Cô giỏi thật.

Nghe lời khen của nó, bỗng dưng mặt nó ửng đỏ và tim nó đập tình thích. Hắn áp sát vào mặt nó, lấy tay sờ vào trán nó, dịu dàng nói:

- Cô bị sốt hay sao mà mặt đỏ vậy?

- Không.....không có. Làm việc, làm việc đi. – Nó lắp bắp.

Nói rồi, nó đẩy hần ngồi xuống ghế và ôm lấy chồng hồ sơ đi chỗ khác, tiếp tục ngồi đọc, mặt vẫn ửng đỏ. Hần cũng không nói gì, ngồi xuống làm việc. Thỉnh thoảng nó lại liếc trộm hần, “nhìn hần làm việc nghiêm túc cũng đẹp trai lắm chứ”, nó nghĩ thầm rồi tự mỉm cười với chính ý nghĩ của chính mình.

Ngồi làm việc, lâu lâu hần lại nhìn nó, một người con gái xinh đẹp và thông minh, có lẽ hần đã thật sự thích nó rồi, hần cảm thấy nó thật đáng yêu. Nó cũng là người con gái đầu tiên không bị vẻ đẹp trai của hần mê hoặc mà ngược lại còn khiến hần thích thú.

- Thưa Giám đốc, anh có điện thoại ạ. – Cô thư kí thông báo.

- Nói máy cho tôi.

Nghe điện thoại xong, hần bỗng nhiên đứng lên, lại ngồi cùng nó, nhìn nó bằng ánh mắt cầu khẩn. Ngạc nhiên, nó hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Đi công tác với tôi nha!!!! Please!!!!

Nó định mở miệng từ chối nhưng nhìn vẻ mặt của hần nó không nỡ. Ngẫm nghĩ một lát, nó gật đầu, miễn cưỡng đồng ý. Nghe nó đồng ý thì hần mừng lắm, trong bụng vạch ra một đồng kế hoạch để đưa nó. < mặt=“” thiên=“” thần còn=“” tim=“” ác=“” quỷ=“” mà=“” >

Buổi trưa, hần mời nó đi ăn, tại nhà hàng, nó hỏi hần:

- Sao anh lại muốn tôi đi cùng?

- Vì đây là một vụ khó, công ty của tôi và đối tác từng gặp gỡ nhiều lần nhưng không hiểu sao vẫn không đạt tới thỏa thuận cuối cùng được. Lần này tôi quyết định tận tay xử lý....

- Vẫn chưa nói được lý do. – Nó nói, tiếp tục cắn một miếng bánh mì ngọt.

- Vì tôi muốn đi cùng cô. – Hần cười cười – Xa cô tôi chịu không nổi.

- Lý do không hợp lý, bác bỏ. – Nó cười.

- Nói thật là vì tôi nghĩ cô sẽ giúp được tôi. – Hần nhìn thẳng vào mắt nó.

Nó đỏ mặt, khẽ cúi xuống để tránh ánh mắt của hần. Ngại ngùng nói:

- Được rồi, mà đi đâu mới được chứ?

- Hawaii. – Hần nhún vai.

- Thật sao? – Nghe hần nói, nó ngẩng đầu lên, mắt sáng rỡ.

- Đây, không lẽ cô chưa đi à? – Hần cười.

- Ừ, tôi chưa đi, nhưng tôi rất muốn đi thử. – Nó cười, một nụ cười rạng rỡ đến bất ngờ khiến tim hần phải loạn nhịp – Mà chừng nào đi thế?

- Hôm nay – Hần nhún vai

- HÔM NAY???? – Nó tròn mắt nhìn hần – Anh có bị bệnh không? Gấp thế sao tôi chuẩn bị được?

- Có sao đâu, thôi ăn đi rồi còn làm việc nữa. – Hần đáp, cúi đầu xuống ăn.

Trở về công ty, nó phóng nhanh vào thang máy, bỏ hần đứng ngẩn ngơ một mình, vừa mới vào phòng thì cái điện thoại nó rung lên, là nhỡ gọi đến, nó vội trả lời, giọng hớn hờ:

- Bà ơi, tui sắp đi công tác nè, hihi

- Trời, chưa gì là có việc làm rồi đó hả? Mà đi đâu vậy?

- Hawaii, hihi, tui thích lắm mà chưa có thời gian đi, bây giờ ước mơ thành hiện thực rồi.

- Wao, mà bà đi với Chấn Phong hả? – Nhỏ cười gian

- Ủ, đi chung với tên đó đó, mà sao?

- Ay da, nam thanh nữ tú mà du lịch cùng nhau, nguy hiểm, nguy hiểm – Nhỏ cười phá lên.

- Bà có đẹp ngay cái giọng đó không? Tui cúp máy à!!!!!! – Nó đe dọa.

- Thôi, thôi, khoan, hihi, tui đùa chút mà, đi chơi vui về nha, hihi, nhớ mua quà cho tui, thôi, bye bye

Dứt lời, nhỏ tắt máy, nó cũng đẹp điện thoại vào, vừa quay lại thì thấy hấn đứng một đồng sau lưng, nét mặt vô cùng “hiền lành”. Hấn cười mỉm chi:

- Cô dám để tôi một mình hả? Cô gan nhỉ???

- Anh là cái gì mà tôi không dám để anh một mình. – Nó lè lưỡi ra, làm mặt xấu với hấn.

- Tôi sẽ phạt cô – Hấn mỉm cười, tiến tới gần nó.

- Tôi thách anh đó, đừng thử đi, tôi ột cước bây giờ. – Nó vẫn vô tư thách thức hấn

- Cô thách tôi đấy nhé!!! – Hấn cười gian.

- Ủ, tôi.....

Nó chưa nói dứt lời, hấn đã kéo nó vào lòng và đặt vào môi nó một nụ hôn nóng bỏng. Nó chống cự < dĩ=“” nhiên=“” rồi=“”> nhưng rất yếu ớt, dường như nó bị nụ hôn của hấn mê hoặc vậy. Nó cố gắng đấu tranh tư tưởng, đẩy hấn ra nhưng vô ích, vòng tay của hấn quá mạnh mẽ khiến nó không chống lại được. Và rồi nó hoàn toàn chìm đắm vào nụ hôn, tay vòng lên ôm lấy cổ hấn. Nhìn biểu hiện của nó, hấn vô cùng hài lòng. Một lúc sau, hấn buông nó ra và vòng tay ôm lấy nó, cười gian:

- Cô yêu tôi rồi.

- Không bao giờ, cái này là ép hôn – Nó thở không ra hơi nhưng vẫn cố cãi bướng.

- Vậy sao? – Hấn nhướn mày lên.

- Đúng, ép hôn, ai mà thêm yêu một tên k.h.ố.n như anh chứ? – Nó nhấn mạnh.

- Muốn tôi phạt nữa không? – Hấn cau mày.

- Không – Nó hét lên – Bỏ tôi ra, làm gì ôm hoài vậy?

Hấn buông nó ra và đột ngột bế thốc nó lên. Nó giãy đành đạch trên tay hấn:

- Buông tôi ra nào, bố người ta.....

- Cô không im thì tôi hôn cô nữa đó nha – Hấn mỉm cười đe dọa.

- Hic, cái đồ bắt nạt – Nó ầm ỨC nói.

Hấn bế nó ra khỏi phòng, dặn dò cô thư kí xong rồi ra thẳng xe. Tuy không nhìn thấy nhưng nó cảm nhận được sự ghen tức của cô thư kí và các công nhân viên dành cho nó. Nó giật giật áo hấn, nói khẽ:

- Cho tôi xuống đi, kì quá à! – Mặt nó đỏ ửng.

- Để suy nghĩ xem – Hấn mỉm cười thích thú – Không!

Nó rúc mặt vào trong áo hấn, tránh ánh mắt của mọi người, nó không hiểu vì sao nó lại trở nên yếu đuối trước hấn nữa (dù quả thật nó yếu hơn hấn nhiều). Đặt nó vào chỗ ngồi xong, hấn nhanh chóng đưa nó về nhà và sửa soạn đồ đạc. Đúng 30 phút sau, nó và hấn có mặt ngoài sân bay. Làm thủ tục xong, nó và hấn lên máy bay. Vừa ngồi xuống ghế, nó hỏi hấn:

- Chừng nào chúng ta về?

- 6 ngày nữa, yên tâm đi, lúc đó cô còn được nghỉ mà.

- Vậy sao? Sao anh đặt được vé nhanh vậy? Còn là khoang hạng nhất nữa chứ.

- Cô nghĩ tôi là ai chứ? – Hấn mỉm cười

- Là một con heo. – Nó cười.
- Cô..... – Hấn tức xì khói – hết đồ khốn rồi lại tới heo, cô xem tôi là cái gì vậy hả?
- Hên xui thôi – Nó cười vui vẻ.

Hấn vừa định đáp trả thì tiếng thông báo của nhân viên hàng không át đi lời của hấn:

- Xin thông báo, chuyến bay từ TP.HCM đến Mỹ sắp cất cánh, xin mọi người ổn định chỗ ngồi và tắt các phương tiện liên lạc.

Máy bay vừa cất cánh, hấn quay qua định trả đũa nó nhưng nó đã ngủ từ bao giờ. Trong vô thức, nó tựa đầu vào vai hấn, ngủ ngon lành. Hấn mỉm cười, nắm chặt lấy tay nó và cũng đi ngủ trong một tâm trạng vô cùng thoải mái.

7. Chương 7

Khoảng 20 giờ ngồi trên máy bay, nó và hấn đã đặt chân đến Mỹ. Rồi hai người đến đảo Hawaii bằng tàu biển. Hấn đặt phòng tại khách sạn 5 sao The whaler on kaanapali beach. Đi theo hấn lên nhận phòng, nó ngạc nhiên hỏi:

- Phòng của tôi đâu?
- Cô ở chung với tôi, đừng lo, giường lớn lắm, đủ chỗ cho hai người mà. – Hấn cười gian.
- Cái gì? Tôi không ở chung với anh đâu, đặt thêm một phòng nữa đi – Nói xong, nó quay ra nói với nhân viên phục vụ – Cho tôi đặt thêm một phòng khác được không? (bằng tiếng Anh ý)
- Xin lỗi thưa cô, chúng tôi chỉ còn duy nhất phòng này thôi ạ. – Anh ta đáp, liếc trộm về phía hấn.
- Thấy chưa, ở chung với tôi không tốt sao? – Hấn mỉm cười, nháy mắt với người nhân viên.

Nó chẳng nói chẳng rằng, hậm hực vào phòng, vừa bước vào bên trong, nó đã phải khẽ thốt lên vì vẻ đẹp sang trọng của căn phòng. Rồi nó đặt hành lý xuống, ngồi xuống giường nghỉ mệt. Còn ở bên ngoài, hấn nói khẽ với người phục vụ:

- Anh làm tốt lắm.

Rồi hấn rút ra một xấp tiền đưa cho anh ta và vào phòng. Đóng cửa phòng lại, hấn vui vẻ hỏi nó:

- Cô tranh thủ ngủ một chút đi, ngày mai chúng ta mới gặp đối tác.
- – Im lặng.
- Không lẽ..... – Hấn quay lại, quả đúng như hấn nghĩ, nó đã ngủ mất tiêu.

Hấn bước lại gần nó, xoa đầu nó và mỉm cười:

- Chắc em mệt lắm nhỉ? Ngủ ngon nhé! – Nói rồi, hấn cúi xuống hôn vào má nó.

Hấn bế nó lên và đặt nó lên giường một cách nhẹ nhàng, đắp chăn cho nó rồi đi tắm. < sam=“” giải=“” thích=“” một=“” chút=“” do=“” chị=“” nguyệt=“” mệt=“” nên=“” khi=“” ngồi trên=“” giường,=“” được=“” một=“” lúc=“” thì=“” ngủ=“” gục=“” luôn,=“” nằm=“” chình=“” ình=“” giữa=“” giường nên=“” anh=“” phong=“” phải=“” “chính=“” sửa=“” lại=“” tướng=“” nằm=“” của=“” chị=“” ý=“”>

Rồi hấn ra ngoài, lau khô tóc xong, hấn leo lên giường ôm nó. Hấn cũng không biết tại sao nhưng từ khi ngủ chung với nó, hấn cảm thấy rất thoải mái và giấc ngủ cũng ngon hơn. Nhìn vẻ mặt ngây ngô của nó khi ngủ, hấn cảm thấy đáng yêu lắm, cứ muốn được mãi ở bên nó như thế này. Hôn vào môi nó một cái thật nhanh và nhẹ nhàng, hấn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ với nụ cười còn đọng trên môi.

Đúng 9 giờ sáng, nó thức giấc, trong cơn mê, nó không hiểu vì sao nó lại cảm thấy vô cùng thoải mái và ấm áp, còn bây giờ thì nó đã biết: hấn đang ôm nó. Nếu là bình thường, chắc hẳn nó sẽ cho hấn bay khỏi giường nhưng không biết tại sao bây giờ nó lại thích được nằm trong vòng tay của hấn. Có lẽ vị trí của hấn trong lòng nó đang ngày càng lớn chẳng? Nó khẽ mỉm cười và hôn hấn. Đó là lần đầu tiên trong cuộc đời, nó chủ động hôn một người con trai, đơn giản vì nó thích như vậy. Sau đó, nó rời khỏi giường và đi làm VSCN, sau đó nó mặc vào người một bộ áo tắm vô cùng đáng yêu, không hở hang nhưng vẫn rất quyến rũ. Xong xuôi, nó bước ra ngoài, định bụng sẽ ra biển một mình, nào ngờ khi bước ra khỏi phòng tắm, hấn đã dậy từ bao giờ. Hấn nhìn nó bằng ánh mắt đầy say mê xen lẫn một chút ngạc nhiên, nó đỏ mặt, lấy khăn tắm che người lại và mắng hấn:

- Nhìn cái gì chứ?

- Vì em đẹp nên anh nhìn – Hấn cười – Em định ra biển à? Chờ anh đi với

Nói rồi, hấn phóng vào phòng tắm và trở ra ngay lập tức. Hấn mặc quần đùi và áo khoác ngoài, vì không cài cúc nên vòng ngực rắn chắc của hấn cứ ẩn hiện sau cái áo mỗi khi hấn di chuyển. Nó cười, trêu hấn:

- Anh tính ra biển quyến rũ các cô gái chân dài nóng bỏng à?

- Ủ – Hấn đáp tỉnh bơ.

- Vậy sao? – Khuôn mặt nó có chút biến sắc, không hiểu sao nó lại cảm thấy hơi khó chịu vì câu trả lời của hấn – Đi thôi.

Nó quay đi, không nói thêm lời nào.

Ở bãi biển, nó và hấn nhận được rất nhiều sự chú ý, nó thì cực kì xinh đẹp và quyến rũ, còn hấn thì lịch lãm và ga-lăng. Thế là nó và hấn bị tách nhau ra. Những anh chàng thì cố tỏ ra ga lăng để lấy lòng người đẹp còn các cô nàng thì ỏng ẹo để quyến rũ hấn. Nhưng thái độ lạnh lùng của nó khiến họ phải tránh ra, còn hấn thì lại rất vô tư niềm nở với các cô gái, thỉnh thoảng lại còn hôn họ nữa chứ. < tình=“” hình=“” là=“” anh=“” ý=“” muốn=“” ý=“” ghen=“” đó=“” mà=“” >

Sự khó chịu trong lòng ngày càng gia tăng, nó tức tối bỏ ra biển, khi hoà mình vào dòng nước trong veo tuyệt đẹp, nó cảm thấy mọi căng thẳng đều biến mất. Nó lặn xuống nước một hồi lâu rồi đứng dậy, lấy tay vuốt tóc. Nó đâu biết rằng hành động tưởng chừng như bình thường đó lại khiến bao anh chàng phải ngất ngây. Rồi có một anh chàng đến bắt chuyện với nó, anh ta có mái tóc vàng và đôi mắt màu xanh, giọng nói trầm ấm rất quyến rũ. Ban đầu nó định sẽ lơ anh ta đi nhưng nó muốn trả đũa hấn, hơn nữa, anh ta rất đẹp trai, nói chuyện một chút thì cũng chẳng sao. Thế là nó mỉm cười, vui vẻ trò chuyện với anh ta, mặc cho hấn đang nhìn hai người bằng ánh mắt hình viên đạn.

- Em là khách du lịch à?

- Đúng vậy, còn anh? – nó mỉm cười.

- Anh cũng vậy, anh đến đây để làm ăn, em thật xinh đẹp đấy, em biết không? – Anh ta mỉm cười.

- Anh quá khen thôi. – Mặt nó hơi ửng đỏ.

- À, quên mất, này giờ chưa biết tên em, anh là Eric, còn em?

- Em là May, rất vui được gặp anh, Eric.

Hai người cứ đứng trò chuyện vô cùng vui vẻ, không thèm quan tâm đến đám mây u ám đang ngồi trên bờ. Các cô nàng thấy hấn có vẻ bức bối nên cũng tản ra cả, chỉ có một vài người lẳng lơ cứ ôm lấy cổ hấn mà nũng nịu:

- Anh, làm gì mà khó chịu vậy? Chúng ta đi chơi đi.

- Cút – Hấn lạnh lùng – Tôi cho các cô 10 giây.

Nói rồi, hấn bắt đầu đếm, sát khí trên người hấn toả ra cũng tăng lên theo cấp độ nhân, ngày càng biểu hiện rõ khiến họ nhanh chóng chạy mất. Hấn đứng bật dậy, tiến đến chỗ nó và Eric, lạnh lùng nói:

- Hey, anh bạn, cô ấy là của tôi.

- Oh, thật vậy sao May? Em có bạn trai rồi à? – Eric nhìn nó, chẳng đếm xỉa tới hần.

- Không, chỉ là gã điên đó mà, đừng quan tâm tới anh ta, chúng ta đi thôi. – Nó thản nhiên nói.

Rồi nó kéo tay Eric đi, trong lòng hả hê vì đã chọc tức được hần. Vừa đi được mấy bước, hần cười nửa miệng, “dịu dàng” nói:

- Lâm Bạch Nguyệt, tôi cho cô cơ hội sửa chữa lỗi lầm đó. < nói=“” bằng=“” tiếng=“” viết=“”>

- May, anh ta nói gì thế? – Eric khó hiểu

- Không có gì cả, mặc kệ hần.

Nó mạnh miệng nói mặc dù nó đang lạnh toát cả người sau câu nói của hần. Hần mỉm cười:

- Cơ hội cuối cùng.

Nó lơ hần, tiếp tục đi. Hần mỉm cười, nhanh chóng bắt kịp nó và nhắc bồng nó lên, nói khê vào tay nó:

- Tối nay cô chết chắc.

- Hey, buông cô ấy ra. – Eric nắm lấy vai hần.

- Đây là vợ tôi – Hần lạnh lùng đáp, nhìn Eric bằng ánh mắt đầy sát khí khiến anh phải buông tay ra.

Nói rồi, hần ẵm nó đi trong sự kinh ngạc của Eric và sự ngưỡng mộ của mọi người

- Thả tôi xuống – Nó lạnh lùng

- Không – Hần đáp, tiếp tục đi.

- Đi mà chơi với các cô gái nóng bỏng của anh, mau bỏ tôi xuống – Nó gầm gừ.

Hần mỉm cười, chuyển sang bế nó , ranh mãnh nói:

- Vậy là này giờ em ghen chứ gì?

- Không hề, mắc gì tôi phải ghen chứ – Nó cãi bướng.

- Vậy sao? Được thôi, vậy anh sẽ trở lại tìm họ vậy – Hần thả nó xuống –Dù gì họ cũng rất hấp dẫn, trái ngược với em, không đáng yêu gì hết, con gái gì mà thô lỗ, hung hăng, hờ một chút là đánh người khác.

Hần vô tư nói, không để ý tới khuôn mặt của nó. Hần cứ nghĩ nó sẽ nổi điên lên với hần, nào ngờ giọng nói đầy tổn thương của nó khiến hần phải giật mình:

- Ủ, tôi không đáng yêu được như họ, vậy anh tìm họ đi nhé, tôi về khách sạn trước đây.

Nói rồi, nó vụt chạy đi, nước mắt cũng bắt đầu tuôn rơi. Hần vội chạy theo giữ nó lại, định giải thích nhưng khi thấy nó khóc, hần đứng sững lại nhìn nó. Nó giật tay ra và tiếp tục chạy đi, nước mắt mỗi lúc một nhiều hơn. Hần đứng đó, suy nghĩ về lời nói của mình, hần không nghĩ nó sẽ bị tổn thương như vậy. Đứng lặng hồi lâu, hần cảm thấy mình quá ngốc nếu cứ đứng đây phí phạm thời gian. Hần vội chạy về khách sạn tìm nó, hần muốn giải thích với nó, muốn xin lỗi nó. Về tới phòng, hần không thấy nó đâu cả. Tìm khắp phòng thì hần phát hiện ví tiền của nó đã mất tích và có vẻ như nó đã thay đồ. Hần lo lắng:

- Cô ấy đi đâu chứ?

Lần đầu tiên hần cảm thấy sợ hãi, hần vội đi tìm nó, tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy nó đâu cả.

8. Chương 8

Trời bắt đầu sụp tối, hần vẫn điên cuồng tìm kiếm nó, hần thậm chí trở lại bãi biển để tìm nó nhưng vẫn chẳng thấy đâu. Thẩn thờ, hần đi dọc con đường về khách sạn, suy nghĩ xem nó có thể đi đâu. Đột nhiên

hắn nhìn thấy một tiệm bán pha lê, rồi hắn nhớ đến sở thích của nó. Không suy nghĩ gì thêm, hắn liền chạy vào trong cửa hàng đó, bắt đầu tìm kiếm. Hắn đi dọc theo các dãy tủ trưng bày, tìm kiếm từng góc ngách của cửa tiệm và hắn nhìn thấy nó. Trong bộ đầm trắng thướt tha, nó đang đứng đó ngắm nhìn vật trong suốt trên tay, ánh mắt buồn vui. Hắn chạy đến ôm chầm lấy nó, không để ý đến những ánh mắt ngạc nhiên của mọi người. Bất ngờ, nó đánh rơi trái tim bằng pha lê hồng nhưng hắn đã nhanh tay chụp được. Nhìn thấy hắn, nó lại muốn chạy đi nhưng lần này hắn ôm nó thật chặt khiến nó không nhúc nhích được. Nó nức nở nói, nước mắt cũng bắt đầu rưng rưng trên mi mắt:

- Buông tôi ra đi, đi tìm mấy cô nàng đáng yêu, hấp dẫn của anh đi. Làm ơn bỏ tôi ra.

- Anh xin lỗi, anh không cố ý nói những lời như vậy, về với anh đi, cho anh xin lỗi – Hắn dịu dàng nói, nó cảm nhận được sự lo lắng trong giọng nói của hắn nhưng nó vẫn không sao quên được những lời nói tàn nhẫn của hắn.

- Mặc kệ tôi, làm ơn buông tôi ra đi – Nó nói, giọt nước mắt đầu tiên chảy dài trên má.

- Anh xin lỗi, anh xin lỗi, anh không cần những người đó, anh chỉ cần em thôi, về với anh đi. Anh xin em mà. – Hắn buồn bã.

- Tại sao anh nói những lời tàn nhẫn đó với tôi?

- Anh xin lỗi, anh chỉ muốn trêu em một chút, anh không ngờ lại làm em bị tổn thương nhiều như vậy. Anh xin lỗi, về với anh đi mà.

Nghe hắn nói, nó quay lại ôm chầm lấy hắn, nức nở nói:

- Đừng bao giờ nói những lời đó với em nữa, em xin anh, em không biết tại sao nhưng em đau lắm.

- Anh hứa, về với anh nha. – Hắn ôm lấy nó.

- Em chưa muốn về, mình đi ăn tối đi, chiều giờ em chưa ăn gì nên đói quá!!!!!! – Nó mỉm cười, lấy tay lau những giọt nước mắt còn đọng trên mi.

- Em muốn ăn gì? Em cứ nói đi – Hắn cười.

- Để xem – Nó vờ suy nghĩ – Em muốn ăn.....

Nó dừng lại, cười ranh mãnh. Hắn bật cười, mắng yêu nó:

- Thiệt là, em làm gì mà úp úp mở mở vậy? Nói anh biết đi, em muốn ăn gì?

- Thịt anh, hihi – Nói rồi, nó cắn hắn một cái.

- Haiz, chưa gì đã âm mưu làm thịt chồng rồi, anh phải cẩn thận với em mới được – Hắn giả vờ sợ hãi.

- Ai làm vợ anh chứ? – Nó đỏ mặt, nũng nịu nói.

- Em chứ ai? Thôi, anh cũng đói quá, thêm mì của em nấu thôi – Hắn cười ảm áp – Về nhà vợ làm cho chồng ăn nữa nha.

Nói xong, hắn hôn vào tóc nó. Nó cười:

- Ừ, được thôi, nhưng anh đừng gọi em là vợ, thấy ngượng ngượng sao á – Mặt nó ửng hồng, phụng phịu nói.

- Hi, tại anh thích gọi em là vợ mà, thôi, mình về khách sạn đi, cũng tối rồi.

- Ừm, hihi

Rồi hai người nắm tay nhau bước ra khỏi cửa hàng, đi được một đoạn, bỗng nhiên hắn nói với nó:

- Em đợi anh một lát nha, anh để quên đồ, anh sẽ ra ngay – Nói rồi, hắn cúi xuống hôn vào môi nó rồi chạy đi.

Nó đưa tay chạm vào môi mình, khẽ mỉm cười, nó cảm thấy rất hạnh phúc vào lúc này. 10 phút trôi qua, nó vẫn chưa thấy hắn ra ngoài, vừa định vào tìm hắn thì nó bị một đám thanh niên chặn đường.

- Đây cô em, đi đâu thế? Có muốn đi chung với bọn anh không? – Một tên lên tiếng.

- Không, tránh xa tôi ra – Nó lạnh lùng đáp.

Nghe câu trả lời của nó, chúng cười phá lên, tên có vẻ là đại ca tiến đến nắm lấy tay nó:

- Thôi nào cô em, đi uống nước với chúng tôi đi nào.

- Tôi đã nói là B.U.Ô.N.G.R.A – “Bốp”, nó tặng tên đó một cái tát nhá lửa, 5 dấu tay của nó hằn lên mặt hắn.

- Mà.... – Bất ngờ, hắn giận dữ xông vào hành hung nó – Mà dám tát tao?

Nhanh như cắt, nó tránh những đòn tấn công của hắn, tặng thêm cho hắn một cú huých vào bụng, một cú đá và cuối cùng là lên gối vào hạ bộ của hắn. Tên đó đau đớn ôm lấy “chỗ ấy” khụy xuống. Mọi người này giờ đang theo dõi đều bất ngờ khi thấy nó dễ dàng hạ gục thằng côn đồ, họ cứ nghĩ nó sẽ chết chắc, nào ngờ người bị hạ lại là tên đó. Bọn đàn em của hắn khi thấy đại ca bị dập tới bời thì cũng có phần hoảng sợ, vội đến đỡ hắn dậy. Còn nó thì quay đi sau khi ném cho tên đó một ánh mắt khinh bỉ. Thấy nó sơ hở, tên đó giở trò đánh lén, hắn xông tới từ phía sau lưng nó, định bụng sẽ cho nó một cú vào lưng.

- Coi chừng – Một người nào đó hét lên.

Nó vội quay lại nhưng đã quá muộn, không còn cách nào, nó nhắm mắt lại chờ đợi cú đánh. “Sao không thấy gì nhỉ?”, nó nghĩ thầm, mở mắt ra, nó thấy có người chắn trước mặt nó, còn tên đó đang nằm một đồng dưới đất và người đang đứng trước mặt nó không ai khác chính là hắn. Xử tên đó xong, hắn quay lại hỏi han nó:

- Em có sao không? Anh xin lỗi vì đã cho em đứng đợi một mình.

- Không, hihi, em cũng cho hắn một trận mà, anh đừng lo, mà sao người anh đầy mồ hôi vậy? – Nó mỉm cười.

- Lúc này anh trở ra thì thấy em đang đánh hắn, cảm thấy không ổn, anh vội chạy đến, rồi lại thấy hắn đang xông vào em, anh mới tức tốc chạy lại và chơi trò “anh hùng cứu mỹ nhân” – Hắn nói, giọng pha một chút hài hước – Mà em cũng hay thật, hạ được một thằng con trai cơ đấy.

- Tại hắn chọc ghẹo em trước, không lẽ em phải chịu đựng sao? – Nó đỏ mặt – Em luôn được dạy là phải biết tự bảo vệ bản thân trước mọi việc, mà anh làm gì hắn vậy?

- Anh cho hắn một cú đá thôi mà, không biết sao hắn nằm này giờ chưa dậy nữa – Hắn ngây ngô – Thôi, về khách sạn đi, anh đói lắm rồi.

Nói rồi, hắn nắm tay nó kéo đi, mọi người liền vây lấy hắn và nó, thán phục:

- Cô thật là mạnh mẽ, lần đầu tôi thấy có người dám đánh lại chúng đấy – Người thứ nhất.

- Wao, cô ra đòn nhìn đẹp mắt thật – Người thứ hai

- Anh này cũng hay nữa, đá một phát thôi là hắn nằm một đồng – Người thứ 3

-

Nó và hắn phải mất một lúc mới thoát được khỏi họ và rẽ bước về khách sạn. Vừa đi, nó vừa cười khúc khích mãi, thấy lạ, hắn tròn xoe mắt nhìn nó:

- Làm gì mà em cười hoài vậy? Có gì vui hử? Nói anh nghe với

- Không, tại em nhớ lại chuyện lúc này, có vẻ anh cũng được gái đeo bám nhỉ? – Nó trêu hắn.

- Anh chỉ cần em đeo bám thôi chứ người khác anh không quan tâm – Hắn nhìn thẳng vào mắt nó.

- Làm gì anh nghiêm túc vậy? Em chỉ đùa thôi mà, hihi – Nó lè lưỡi, tiếp tục trêu hắn.

- Anh nói thật mà – Hắn phụng phịu.

Nó nhìn hắn, dùng ngón tay ngoắc ngoắc:

- Lại đây, em nói nhỏ cái này cho nghe, hihi – Nó ra vẻ bí mật.

- Chuyện gì? – Hấn kê mặt lại gần nó.

Bất ngờ, nó hôn vào má hấn. Hấn nhìn nó, mỉm cười:

- Hôm nay cũng biết hôn lên rồi đấy.

Nó cười, trêu hấn:

- Thì ra anh cũng biết đồ mặt nhĩ? – Nó lè lưỡi

- Hả? – Hấn ngạc nhiên, đưa tay sờ lên mặt.

“Hình như hơi nóng nóng”, hấn nghĩ. Nó cứ tiếp tục chọc ghẹo hấn cho tới khi về khách sạn mới thôi. Sau bữa tối, nó vào phòng tắm trước, nó cảm thấy rất hạnh phúc và đồng thời cũng cảm thấy ngại nữa. Nhưng nó vẫn cảm thấy buồn vì hấn chưa nói rằng hấn yêu nó, nó không xác định được mối quan hệ giữa hai người bây giờ là gì nữa, thờ dài, nó tắm nhanh rồi rangòai. Hấn nằm trên giường, cố tỏ ra bình thường nhưng vô ích, nó nhận ra dấu hiệu khác thường cực kì nhạy. Nó mỉm cười, bò lên giường, cười mỉm:

- Anh giấu em cái gì?

- Đâu có gì đâu – Hấn cười cười, mắt mở to trong sáng vô tội.

- Em đếm đến 3 nhé!!!! 1.....2..... – Nó cười gian.

- Thôi thôi, anh nói là được chứ gì, thua em thật.

Hấn thờ dài, ngồi bật dậy và lôi ra một cái hộp được gói cẩn thận, chìa ra cho nó:

- Tặng em này.

- Cái gì vậy anh? – Nó ngạc nhiên

- Xem đi rồi em sẽ biết – Hấn mỉm cười

Nó mở hộp quà ra và nhìn thấy trái tim pha lê mà nó đã ngắm trong cửa hàng, nó ngược lên nhìn hấn:

- Sao anh lại mua nó? – Nó ngạc nhiên hỏi.

- Anh nghĩ em thích nó và anh muốn nói với em một chuyện. Em không thích sao? – Hấn cười.

- Không, em thích lắm, mà anh muốn nói với em chuyện gì?

9. Chương 9

Hấn nắm lấy tay nó, nhìn sâu vào mắt nó, nghiêm túc nói:

- Em hãy xem như đây là trái tim của anh, hãy giúp anh giữ gìn nó và còn một điều nữa – Hấn mỉm cười – Anh yêu em.

- Em cũng yêu anh – nước mắt nó rưng rưng vì cảm động.

Nó ôm lấy hấn, mỉm cười hạnh phúc. Hấn cúi xuống đặt vào môi nó một nụ hôn dài và sâu. Rồi hấn buông nó ra và đi tắm. Nằm trên giường, nó ngắm nghía trái tim pha lê, tuy chỉ là một vật bé nhỏ nhưng với nó, đây là thứ quan trọng nhất. Một lúc sau, nó đặt trái tim vào cái hộp rồi cất vào vali. Vậy là cuối cùng nó cũng nghe được 3 chữ quan trọng của hấn, trong lòng nó bây giờ vui không thể tả được. Nó “phi thân” lên giường, ôm chầm lấy cái gối và hát khe khẽ:

.....You're always on my mind

All day just all the time

You're everything to me

Brightest star to let me see
 You touch me in my dreams
 We kiss in every scene
 I pray to be with you through rain and shiny days
 I'll love you till I die
 Deep as sea
 Wide as sky
 The beauty of our love paints rainbows
 Everywhere we go
 Need you all my life
 You're my hope
 You're my pride
 In your arms I find my heaven
 In your eyes my sea and sky
 May life our love paradise.....

Giai điệu trong trẻo của bài hát vang lên, từ trong phòng tắm bước ra, hấnngạc nhiên tìm nơi phát ra tiếng hát đó. Nó đang nằm sấp trên giường,nằm quay lưng lại với hấn, chân đang đưa theo điệu nhạc. Hấn nhẹ nhàngtiến lại giường, leo lên và đột ngột đè lên người đó.

-Ặc.....anhlàm gì thế? – Bất ngờ, nó hét toáng lên – Em không thở được. Anh mau đưa đi, nghệt thở, bố người ta giết người!!!!!!!

- Bỗng dưng anh sức nhớ ra chuyện ở bãi biển lúc trưa – Hấn cười gian – Anh nhớ rằng anh nói rằng “tối nay em chết chắc” đấy.

- Hơ, hồi nào? Em đâu biết gì đâu, hihi – Nó giả ngốc, cười hì hì với hấn.

- Vậy sao? Lại còn thân thiết với anh ta nữa chứ, giỏi nhỉ? – Hấn cười gian tà, tiếp tục đè lên người nó.

- Em đâu có thân thiết gì với anh ta đâu? – Nó tròn mắt ngoái lại nhìn hấn – Không có mà.

- “Oh, thật vậy sao May? Em có bạn trai rồi à?” – Hấn nhái giọng Ryan,làm điệu bộ giống hệt – May sao? Anh còn chưa biết được cái tên đó củaem nhỉ?

- Hơ, cái đó là tên tiếng Anh của em mà, em đâu có giấu đâu, tại anh đâu có hỏi mà – Nó cười trừ.

Đáp lại nụ cười của nó, hấn đè mạnh hơn, nguyên thân hình lực lưỡng của hấn đè lên trên nó . Mặc cho nó van xin một hồi lâu, hấn vẫn cứ tiếp tục tra tấn nó. Nó giãy đành đạch phía dưới hấn, giãy đã rồi lại nằm yên, nằm yên một hồichuyển qua nắn nỉ, nắn nỉ không được nó bắt đầu đe dọa hấn, đe dọa không được nốt nó chuyển qua đánh vào người hấn. Hấn nằm nhìn phản ứng thayđổi liên tục của nó, không tài nào nhin cười được< mặc=“” dù=“” đã=“” cốgắng=“”>. Hấn lăn qua một bên, nằm cười như điên, còn nó thì nằm chèmべp, thở hồng hộc như người sắp chết. Nó nghiêng rặng, tận dụng chút sứclực cuối cùng lăn qua phía hấn, cắn một nhát vào bắp tay hấn. Đang nằmcười thì bị nó cắn, hấn la lên oai oái. Rồi bị kịch lại tiếp diễn, hấnnằm đè nó tiếp, trả thù vết cắn trên bắp tay. Lần này, nó không chịu thua sẽ dằn, vớ lấy cái gối đánh hấn, hấn dểdàng giật lấy cái gối và quăng qua một bên, bắt đầu mở chiến dịch chọc lét. Thế là đến tận nửa đêm, tiếng cười điên dại của nó vang vọng khắpphòng. Nửa đêm, chiến tranh kết thúc, nó và hấn nằm một đồng trêngiường, thở không ra hơi.

Hấn mỉm cười, ôm lấy nó:

- Em mệt lắm không? Em cũng sung ghê nhỉ? – Hấn trêu nó.

- Anh mới là đùa dai á – Nó thở dốc – Xém tí nữa là em lộn ruột ra rồi!!!!!!

Nó hờn dỗi quay đi mặt đi, hần mỉm cười, hạ giọng năn nỉ:

- Thôi mà, anh xin lỗi mà, mình ngủ đi em, khuya lắm rồi, mai chúng ta phải đi gặp đối tác đó.

- Không thèm ngủ đâu, hứ, anh chỉ giỏi bắt nạt em thôi – Nó phụng phịu.

- Thôi mà, ngủ đi mà – Hần năn nỉ, kéo nó ôm vào lòng.

- Không mà!!!! – Nó trở người và dúi đầu vào ngực hần.

Hần hôn lên tóc nó, cười gian:

- Nếu em không ngủ thì em muốn làm chuyện gì?

Nghe hần nói, mặt nó đỏ ửng, nó vội vớ lấy tấm mền dày cộp, đá hần ra và cuộn tròn lại. Hần cười phá lên khi thấy “con sâu” trước mặt, hần giắt tấm chăn ra và chui vào, nói thầm vào tai nó:

- Em nghĩ mình thoát được không?

- Anh mà dám làm gì, em hét lên đó nha – Nó dọa, mặt đỏ như gấc chín

- Cứ thử xem, anh không tin có người nào cứu được em đó, bây giờ em có ngủ không? – Hần cười gian, bàn tay bắt đầu sờ mó lung tung.

- Ngủ, em ngủ, ngủ liền – Nó đáp ngay lập tức, hai mắt nhắm nghiền lại.

- Vậy mới ngoan chứ, cô bé ngoan của anh.

Hần hôn nó, một nụ hôn không dài nhưng rất ngọt, rồi hần một tay tắt đèn, một tay ôm lấy nó, dỗ dành. Tuy cãi bướng như vậy nhưng thật sự nó đang rất mệt nên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, trong vô thức, nó nghe thấy tiếng hần thì thầm:

- Anh sẽ chỉ yêu một mình em thôi.

Sáng hôm sau nó tỉnh giấc trong một tâm trạng vô cùng thoải mái, vừa mới ngồi dậy định bò khỏi giường thì hần đã ôm nó lại, hần mỉm cười:

- Vợ yêu của chồng dậy sớm quá vậy? Ngủ thêm một chút nữa đi.

- Anh kì quá à – Nó gạt tay hần ra – Không phải anh nói hôm nay đi gặp đối tác sao? Giờ này mà còn ngủ gì nữa?

- Chiều nay mới gặp mà em, mới có 6h30 mà em – Hần kéo nó lại, ôm vào lòng.

- Thì cũng phải dậy sớm chứ, không tin nổi anh lại là giám đốc của công ty Wing chút nào – Nó lắc lắc đầu.

- Sao vậy? – Hần chồm lên người nó, mỉm cười.

- Giám đốc gì mà ham ngủ thấy sợ luôn, lại còn mê gái nữa chứ, không nghiêm túc chút nào – Nó trêu hần.

- Gì chứ? Tại em làm anh hư mà, đây không phải tại anh đâu – Hần dỗi

Nghe hần nói, nó tròn mắt ra, ngạc nhiên nói:

- Em? Sao tại em chứ?

- Tại ngủ với em thoải mái lắm nên anh mới mê ngủ đó – Hần cười cười

- Anh này.... – Nó đỏ mặt, lấy cái gối đánh hần – Vậy mai mốt em không ngủ với anh nữa là được chứ gì.

Nó cười ranh mãnh, chỉ tay về cái ghế sofa:

- Từ nay anh ngủ ở đó nhé.

- Cái gì chứ, anh không chịu đâu – Hần bắt chéo hai tay vào nhau, lắc đầu – Anh muốn ngủ với vợ thôi à.

- Chứ không phải anh nói tại em nên anh mới mê ngủ sao? – Nó ranh mãnh nói – Em đang giúp anh đó mà.

- Không phải, tại anh mê ngủ – Hấn cười cười – Nhưng anh không có mê gái à nha.
 - Vậy sao? Không tin – Nó lè lưỡi
 - Thật mà, à mà không, có một cô gái rất đặc biệt với anh – Hấn nhún vai
 - Ai hả? – Sắc mặt nó lập tức biến đổi – Mau nói cho em biết < có=“” ai=“” thấy=“” chị=“” này=“” hơi=“” bị=“” chậm=“” tiêu=“” k?=“”>
 - Hihi, vợ anh ghen nữa rồi, không nói vợ biết đâu, nhìn vợ đáng yêu quá à!!!! – Hấn trêu nó.
- Nghe hấn nói, mặt nó đỏ ửng, nó gạt tay hấn ra, giận dữ bỏ vào nhà tắm không thèm nói với hấn lời nào, vừa đi vừa lẩm bẩm:
- Cái đồ đáng ghét, cái đồ đáng ghét, không xử anh, tôi không phải là Lâm Bạch Nguyệt.
- Còn hấn thì nằm trên giường nhìn bộ dạng của nó, có lẽ chính nó cũng không biết khi ghen nó cực kì đáng yêu. Chính vì vậy nên hấn lúc nào cũng muốn chọc cho nó ghen, nhưng hấn đã rút được một kinh nghiệm rất đắt giá rồi nên hấn sẽ không bao giờ đùa quá trớn với nó nữa. Tắm xong, nó bước ra, vẫn giữ khuôn mặt lạnh băng với hấn, hấn chỉ cười cười rồi cũng tốt vào phòng tắm. Nó ngồi xuống ghế vừa lau tóc, vừa nguyên rửa hấn, bỗng nhiên có một bàn tay giặt lấy cái khăn trên tay nó. Nó vội quay lại thì thấy hấn đang vô tư lau tóc, nó gầm lên:
- Trả khăn cho tôi mau.
 - Không, anh cũng cần khăn chứ.
 - Lấy khăn của anh mà lau, trả cho tôi – Nó lạnh nhạt.
 - Không thích, thích của em à – Hấn cười.
 - Hứ, đi mà lấy khăn của cô-gái-đặc-biệt của anh ý – Nó nhấn mạnh.
 - Thì anh đang lấy khăn của cô ấy đây – Hấn nhún vai
- Nghe hấn nói xong, nó đờ đùng 5 giây rồi lắp bắp:
- Vậy là.....cô gái đó.....là.....em sao? – Mặt nó đỏ ửng.
 - Chứ em nghĩ là ai? – Hấn mỉm cười – Anh đã nói là anh chỉ có mình em thôi mà.
- Mặt nó đỏ bừng, vậy là nó đã ghen với chính bản thân của nó, nó cảm thấy ngại kinh khủng. Nhìn bộ dạng của nó, hấn cười cười, ấn nó ngồi xuống ghế, dịu dàng nói:
- Để anh lau tóc cho em, coi chừng bị cảm lạnh đó.
 - Ừm..... – Nó khẽ gạt đầu, mặt vẫn đỏ hồng.
- Hấn đặt một nụ hôn phớt vào cổ nó, dịu dàng nói:
- Em thơm quá vợ à
 - Anh kì quá à..... – Nó mắng yêu.
 - Xong rồi, vợ yêu chuẩn bị đi, mình đi ăn sáng, anh đói, hihi
 - Ừ, để em sấy tóc đã, anh cứ chuẩn bị trước đi.
- Hấn gạt đầu, hôn nó và bay đi thay quần áo. Nó mỉm cười và ngồi sấy tóc. Hấn mặc áo phông và quần lửng, còn nó thì chọn quần short và áo thun. Vừa nhìn thấy, hấn đã phản đối:
- Không được, em mặc quần jean đi.
 - Sao vậy anh? – Nó ngạc nhiên – Mình chỉ đi ăn sáng thôi mà.
 - Anh không thích ai nhìn thấy chân em hết, thay quần jean đi mà, không chịu đâu – Hấn bắt đầu không nheo.

- Thôi được rồi, thay thì thay, sao hôm qua em mặc áo tắm anh cũng có nói gì đâu.

- Tại hôm qua anh.....cũng muốn nhìn – Hấn đỏ mặt.

Nó phì cười trước bộ dạng đáng yêu của hấn, bắt đầu trêu:

- Vậy mà hôm qua chỉ lo ôm gái thôi, có thèm đếm xỉa gì tới người ta đâu

Nói xong, nó nhăn nhá ra cười rồi ôm cái quần jean vào phòng tắm.

- Xong rồi nè, mình đi ăn được chưa? – Nó mỉm cười

Hấn gật đầu, ngượng ngùng nói:

- Hôm qua anh nhìn em không chứ có nhìn ai đâu.

Nó mỉm cười, kéo hấn ra khỏi phòng.

10. Chương 10

Nguyên buổi sáng, nó và hấn sau khi ăn sáng thì đi thăm thú xung quanh, rồi nó rủ hấn tắm hồ bơi, hết hồ bơi nó lại kéo hấn đi spa và mua quà lưu niệm với nó. Đúng 11 giờ, hai người đi ăn trưa. Nhìn nó gần như gục bên bàn ăn, hấn cười:

- Cho em chữa tội ham chơi, đi cho nhiều rồi bây giờ mệt.

- Tại em thích mà – Nó lúc lắc đầu cho tỉnh – Với lại em phải mua quà ọi người nữa.

- Anh biết mà, thôi em cố ăn đi rồi lên phòng nghỉ ngơi, chiều nay 3 giờ chúng ta phải đi gặp đối tác đó.

- Em biết rồi – Nó mệt mỏi – Liệu em có giúp được gì cho anh không?

- Được chứ, anh tin tưởng ở em mà.

- Ừm, em hy vọng mình giúp được.

Nó cúi xuống ăn, gạt gù một hồi nó ngủ gục ngay trên bàn. Hấn mỉm cười, bế nó lên phòng. Sau đó hấn đặt giờ báo thức rồi ngủ với nó luôn.

3 giờ, nó cùng hấn xuống phòng v.i.p của khách sạn để chờ đối tác. Cuộc nói chuyện tương đối rất thành công, hợp đồng cũng đã được ký kết. Đột nhiên ông chủ của công ty đối tác muốn mời nó và hấn dùng cơm. Vì không thể từ chối nên hai người đành phải đi. Tại nhà hàng, thông qua hấn, nó được biết ông ta tên là John, là người Mỹ và là một trong những đối tác chính của tập đoàn Wing. Nhưng nó thật sự không thích ông ta chút nào vì ông ta cứ nhìn nó chằm chằm. Một lúc sau, ông ta lấy điện thoại ra và gọi cho ai đó. Khoảng 15 phút sau, một chàng trai tóc vàng vô cùng lịch lãm trong bộ vest tiến về phía hai người. Vừa nhìn thấy nó, anh ta liền ôm lấy nó, vui mừng:

- Thì ra là em, chúng ta có duyên nhỉ?

- Xin lỗi, anh là.....? – Nó đẩy anh ta ra và nhìn anh ta thật kĩ – Là anh? Eric đúng không?

- Đúng, là anh đây, hôm nay em đẹp lắm.

- Rất vui được gặp lại anh – Nó cười lịch sự.

- Hai người biết nhau à? – Ông John cười to, kéo Eric ngồi xuống.

- Tình cờ thôi ạ – Nó nở nụ cười giao tiếp và ngồi xuống ghế, cảm thấy hơi lạnh xương sống.

Khẽ liếc về phía hấn, nó thấy ngay một đám mây u ám đang lơ lửng, hấn vẫn cười nhưng không hiểu sao nó thấy sát khí bay vòng vòng xung quanh khiến nó khẽ rùng mình, cảm thấy lo sợ cho chính bản thân. Ông John chẳng cảm thấy gì, ông ta vẫn vui vẻ:

- Đây là con trai của tôi, Eric – Rồi ông ta đưa tay về phía hắn – Còn đây là cậu Lục Chấn Phong, đối tác của công ty ba, hai người làm quen đi.

Hắn đứng dậy, nở nụ cười chuyên nghiệp và chìa tay ra:

- Hân hạnh được gặp anh
- Tôi cũng vậy – Eric cười tươi, nắm lấy bàn tay của hắn.

Nhìn hai người đang bắt tay thân thiện nhưng nó lại cảm thấy dường như hai bàn tay đó đang siết vào nhau và tiếng sấm chớp sao nghe văng vẳng đâu đây. Hai người buông tay nhau ra và ngồi xuống, Eric nhìn nó, vui vẻ hỏi:

- Em ở đây đến bao lâu?
- 4 ngày nữa em sẽ về – Nó mỉm cười.

Ngoài mặt nó cười vậy chứ trong lòng lại lo lắng kinh khủng, liếc trộm về phía hắn, nó thấy hắn đang nhìn nó, ánh mắt như muốn nói “tối nay về làm chết chắc”. Nó thầm cầu nguyện cho Eric đừng tỏ ra thân mật với nó quá nhưng có vẻ trời không thương nó, càng cầu nguyện thì Eric lại càng quan tâm cho nó, nào là hỏi han, gấp thức ăn, lại còn đòi hẹn nó đi chơi nữa chứ,.....”Oh my god, lạy chúa lòng lành xin hãy cứu con đi”, nó gào thét trong lòng. Đột nhiên ông John nổi hứng muốn uống rượu, ông ta hỏi ý kiến của nó, như người sắp chết đuối vớ được cọc, gật đầu cái rụp. Nó đã quyết định: thả say rượu rồi ngủ một giấc tới sáng còn hơn bị hắn tra tấn. Thế là nó bắt đầu chiến dịch uống rượu như uống nước. Vừa rót vào ly là nó uống cạn. Đến chai thứ 5, ông John và Eric bắt đầu nhìn nó như thú lạ xuất hiện còn hắn thì nở một nụ cười bí hiểm. Ông ta cười phá lên:

- Tửu lượng cao lắm, được, uống tiếp

Nó cười không đáp mà ông ta cũng không bận tâm, Eric lo lắng hỏi:

- May, em không sao chứ? Em uống nhiều lắm rồi đấy.
- Không, em ổn – Nó cười, mặt đỏ bừng vì say rượu – Em muốn uống nữa cơ.

Vừa nói xong, nó gục qua vai hắn và xỉu luôn. Hắn mỉm cười lịch sự:

- Xem ra VỢ tôi đã say lắm rồi, tôi xin phép đưa cô ấy về phòng.
- Chào anh – Eric gật đầu với hắn, tiếp tục ngồi uống rượu.

Bé nó về tới phòng, hắn đặt nó lên giường, cười gian:

- Em thoát được hôm nay thôi, ngày mai biết tay anh.

Nói rồi, hắn đi tắm. Nằm trên giường lăn qua lăn lại một hồi, nó ngồi bật dậy, loạng choạng đi kiếm nước uống. Kiếm một hồi không thấy, bất chợt nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, nó liền đẩy cửa phòng tắm tự nhiên bước vào

Đang tắm nghe thấy tiếng cửa mở, hắn giật mình, lấy cái khăn quấn tạm trên người, chưa kịp bước ra thì nó đã xông vào ôm lấy hắn. Mất đà, hai người té xuống sàn, nó lấy tay xoa xoa mông:

- Huhu, đau quá à.
- Em làm gì trong đây vậy? – Hắn ngạc nhiên, mặt hơi ửng đỏ – Em có sao không?
- Em khát nước, cho em uống nước đi – Nó cười cười
- Thiệt tình, không biết uống rượu mà uống cho nhiều, cứ nghĩ em ngủ say rồi chứ.

Hắn đỡ nó đứng dậy, còn nó thì ngồi bệt xuống sàn. Loai hoai một hồi, hai người mất trớn té vào bồn tắm. Nó ho sặc sụa, lấy tay xoa đầu:

- Mình đang ở đâu vậy ta?
- Còn hỏi nữa hả? Cả người ướt sũng rồi kìa, em thiệt là..... – Hắn nổi điên với nó.

- Hic....híc.....sao anh mắng em – Nó rưng rưng
- Thiệt là, hết nói nổi em rồi – Hấn lắ đầu ngắ ngắ – Té đầu không té, lựa ngay bồn tắm mà té, làm sao mà tắm cho em đây không biết?
- Tắm chung đi – Nó cười tí mắt – Được không?
- Em nói thật chứ? – Hấn tròn mắt lên nhìn nó – Nghiêm túc hả?
- Thệt mà, tắm chung cho vui, hihi – Nó vẫn cười
- Em giống người đa nhân cách quá, lúc bình thường thì khác, còn khi say rượu sao giống hệt trẻ con vậy?
- Hấn lắ bắ.
- Tắm đi, tắm đi – Nó cười toe toét, lấy tay cởi quần áo ra.

Mặt hấn đỏ ửng, đầu đó bắt đầu thấy “khó chịu”, hấn toan cản nó nhưng suy nghĩ một lát, hấn vẫn không làm khác được nên đành phải nhắm mắt lắ đại vậy. Tắm xong, hấn thay quần áo cho nó rồi bế nó ra ngoài, mặt đỏ bừng bừng, thì thẳm bên tai nó:

- Em làm ơn đừng thử sự kiên nhẫn của anh nữa được không? Không phải lúc nào anh cũng chịu đựng được đâu.

Hấn hôn vào trán nó rồi kéo chăn lên đắp cho nó, xong xuôi, hấn leo lên sofa nằm, mở ti vi lên xem rồi ngủ lúc nào không hay.

Trưa hôm sau, nó mệt mỏi thức dậy, nó cảm thấy khó chịu vô cùng. Chớp chớp mắt, nó lết khỏi giường và đi rửa mặt, hình như hôm qua xảy ra chuyện gì đó mà nó không sao nhớ ra được. Đứng trước gương, nó ngạc nhiên với hình ảnh của chính mình: đầu tóc thì rối bù, hai mắt lơ lơ, khuôn mặt đầy mệt mỏi, cơ thể sức nức mùi rượu....

- Híc, chắc không dám uống rượu nữa quá, gì mà tàn tạ dữ vậy nè – Nó bắt đầu ca cẩm, lấy tay xoa xoa mặt – Mình phải tắm cái đã.

Nói rồi, nó mở nước ấm cho đầy bồn tắm. Trong lúc chờ đợi, nó đánh răng thiếu điều muốn banh bàn chải mà mùi rượu vẫn không mất đi. Một lúc sau, nước đầy bồn, nó pha sữa tắm vào rồi ngâm mình vào trong nước ấm. Nó cảm thấy khá dễ chịu và thoải mái, chỉ hơi choáng váng một chút mà thôi.

Tắm xong, nó vừa lấy khăn lau tóc, vừa quen tay với lấy quần áo.

- Sao không có nhỉ? – Ngạc nhiên, nó ngược lên nhìn giá treo đồ – Không lẽ.....

Đúng như nó dự đoán, nó không có đem theo quần áo vào phòng tắm, bây giờ trong phòng chỉ có duy nhất cái khăn tắm nó đang cầm, còn ngoài ra thì không có gì cho nó che thân cả, ngay cả áo choàng tắm. Nó cười như mếu, tự nói với bản thân:

- Hic, làm sao bây giờ? Không lẽ quần khăn đi ra ngoài lấy quần áo? Huhu, không biết đầu óc để đâu nữa.
- Làm sao bây giờ???? – Nó bắt đầu đầu tranh tư tưởng – Không lẽ ở trong đây hoài, mà nếu ra ngoài lỡ Chấn Phong dậy rồi sao? Quần cái khăn tắm này có khác gì khiêu khích anh ấy đâu?

-

Kết thúc màn tự kỷ, nó quyết định thăm dò tình hình xem sao. Rón rén mở cửa nhà tắm và nhìn ra ngoài, nó thấy hấn vẫn còn nằm ngủ trên ghế sofa còn cái vali của nó lại nằm bên cạnh giường. Vết hệt lòng can đảm, nó hít một hơi thật sâu và nhẹ nhàng bước về phía cái vali.

11. Chương 11

Nó rón rén bước về phía cái vali, thẳm cầu nguyện cho hấn đừng thức dậy. Lấy được quần áo, nó cũng yên tâm phần nào. Nhìn về phía hấn, vẫn còn ngủ, nó có phần vững tâm một chút. Nó bắt đầu nhón chân, khẽ bước về phía nhà tắm. Vừa đi được mấy bước, giọng nói ngọt ngào của hấn vang lên:

- Em làm gì vậy Nguyệt? – Hấn mỉm cười.

- Hơ, anh dậy rồi à? – Nó giật thót

- Ủ, anh mới dậy thôi – Hấn nhìn nó từ trên xuống dưới – Em muốn quyến rũ anh à?

Nghe hấn nói, nó lắc đầu lia lịa, mặt đỏ bừng, gần như hét lên:

- Không có, không phải, em không có đâu.

- Vậy sao lại ăn mặc như vậy? – Hấn cười gian, tiến lại gần nó.

- Tại vì em quên mang theo quần áo mà – Nó hét lên, bay thẳng vào phòng tắm với vận tốc kỉ lục: 0.01s.

Ở bên ngoài, hấn cười nắc nẻ, dường như thú vui trêu chọc nó đã ăn vào máu hấn hay sao không biết.

5 phút sau, nó từ phòng tắm bước ra trong bộ váy ngắn, mặt vẫn còn hồng hồng. Hấn mỉm cười, dịu dàng nói:

- Em có gì muốn nói với anh không?

- Không, có chuyện gì sao anh? – nó ngạc nhiên.

- Để anh gợi ý cho em nhé – hấn cười – Tối hôm qua.

“Tối hôm qua, tối hôm qua.....”, nó chống ngón tay lên trán, bắt đầu suy nghĩ. “Tối hôm qua mình đã làm gì ta? Tối hôm qua mình đi ăn với ông John, anh ấy và Eric.....”. Nghĩ tới đó, nó bắt đầu đổ mồ hôi hột, nó cười giả lả:

- Em....em không nhớ nữa, mà thôi, chuyện hôm qua rồi, hôm nay nhớ làm gì? Quên nó đi, quên nó đi – Nó vẫy vẫy tay.

- Nhưng anh không muốn quên, nhìn mặt em chắc là đã nhớ ra rồi nhỉ? – Hấn ngồi dậy, giơ hai tay ra – Muốn được bảo toàn mạng sống thì lại đây mau.

Biết không thoát được, nó đành phải nghe theo lời hấn. Vừa tới cái giường, hấn đã lôi nó lên giường và đè lên nó, cười gian:

- Dám nói dối hả? Anh phải phạt em mới được.

Nói rồi, hấn bắt đầu hôn nó, nụ hôn rất dài và rất sâu, nó hầu như không thể thở được trước nụ hôn nồng nhiệt của hấn. Một lúc lâu sau, hấn buông nó ra, nó thở như người sắp chết đến nơi. Lấy tay lau đi giọt nước mắt trên khoé mi nó, hấn hôn lên trán nó, ranh mãnh nói:

- Còn dám nói dối nữa không?

- Không, em sợ lắm rồi, em không dám nữa đâu – Nó lắc đầu liên tục

- Vậy còn thân mật với người đàn ông khác? – Hấn nhướn mày.

- Không, tuyệt đối không – Nó nói nhỏ – Nhưng đó đâu phải lỗi của em đâu.

- Em nói cái gì? – Hấn nhìn nó

- Không có gì, em không có nói gì hết – Nó lắc đầu nguầy nguậy.

- Thôi, em đói chưa? Mình đi ăn sáng

- Em muốn đi bơi – Nó nhìn hấn, mắt long lanh – Được không anh?

Toan phản đối nhưng khi nhìn thấy ánh mắt ươn ướt đó, hấn hoàn toàn không có khả năng chống cự được, hấn gật đầu cái rụp:

- Ủ, cũng được, em đi thay đồ đi

- Ye, cảm ơn anh – Nó mừng rỡ hôn lên má hấn một cái rồi chạy đi thay đồ.

5 phút sau, nó đẩy cửa phòng tắm bước ra, nó đang mặc một bộ bikini màu đen làm tôn lên làn da trắng ngần của nó, từng đường cong trên cơ thể nó hiện ra rất rõ và hấp dẫn vô cùng. Hấn nhướng mày lên, nhìn nó:

- Em mặc bộ này hả? Còn bộ nào khác không?
- Còn một bộ nữa – Nó lục lọi cái vali một hồi, lôi ra cái áo tắm một mảnh – Cái này nè.
- Sao em không mặc cái áo đó, cũng đẹp mà.
- Em mặc bộ này không được sao anh? – Nó ngạc nhiên.
- Không được – Hấn phán một câu chắc nịch – Anh nghĩ em mặc cái áo kia đẹp hơn
- Tại sao? Cho em lí do.

Hấn tiến đến gần nó, cười cười:

- Anh không muốn nói, mau thay ra đi.
- Em-không-thay – Nó nhấn mạnh.
- Thật không? – Hấn cười gian
- Thật, chắc chắn 100%, không thay – Nó quả quyết.

Nó vừa dứt lời, hấn đè nó xuống giường và hôn vào ngực nó. Bất ngờ, nó hét lên:

- Anh đang làm gì vậy? Buông em ra.
- Ngoan nào, sắp xong rồi – Hấn tóm lấy tay nó.

Một lúc sau, hấn ngẩng đầu dậy, mỉm cười:

- Xong rồi – Hấn mỉm cười thích thú.
- Anh làm gì vậy hả? – Nó tức tối
- Đánh dấu chủ quyền – Hấn mỉm cười, đưa cho nó tấm gương – Em tự xem đi.

Tròn mắt nhìn hấn một hồi, nó cầm tấm gương lên và soi vào ngực mình. Nó ngạc nhiên hỏi hấn:

- Cái dấu đỏ đỏ này là gì vậy? Em bị muỗi cắn hả? Sao em thấy đâu có ngứa đâu?

Nghe xong câu nói của nó, hấn muốn té ngửa, dù biết nó ngây thơ nhưng hấn không ngờ lại tới mức này. Lắc đầu ngán ngẩm, hấn chán nản nói:

- Cái đó mà là muỗi cắn của em hả? Cái đó người ta gọi là dấu hôn đó.
- Dấu hôn là cái gì? – Nó ngơ ngác.
- Là cái dấu mà khi em “thân mật” với một người đàn ông, em sẽ có đó – Hấn nhấn mạnh.

Nghe hấn nói tới đó, mặt nó đỏ bừng lên, nó lắp bắp:

- Vậy tức là cái dấu này là khi mà người ta.....
- Ủm – Hấn gạt đầu – Nếu để người khác thấy thì xấu hổ lắm đó.

Nói xong, hấn mỉm cười gian xảo, nó âm ỉ nhìn hấn:

- Anh cố ý phải không?
- Không phải tại anh nha, đã nhắc nhở rồi tại em không nghe thôi – Hấn cười – Bây giờ thì chịu mặc chưa?
- Mặc thì mặc, anh là đồ đáng ghét, huhu

Nói rồi, nó đành ngậm ngùi đi thay áo tắm, còn hấn thì đứng cười hả hê trước sự đau khổ của nó. Thay xong, nó âm ỉ nhìn hấn:

- Cho em biết lí do

- Lí do gì? – Hấn ngây thơ

- Tại sao bắt em mặc cái áo này? – Nó giở chiếc mắt long lanh với hấn – Cho em biết đi!!!!!!

Nhìn thấy bộ mặt đỏ của nó, hấn không chống cự được nên đành phải nói ra, hấn cảm thấy ngại kinh khủng, vậy mà nó còn nhìn hấn chăm chăm nữa chứ, khó khăn lắm hấn mới nói được thành câu:

- Tại anh không muốn người ta ngắm em thôi, dù gì em cũng là vợ anh mà.

Nhìn gương mặt đỏ ửng của hấn, nó cảm thấy rất đáng yêu, thì ra hấn cũng biết ghen, nó cảm thấy vui không thể tả được. Nắm lấy tay hấn, nó dịu dàng:

- Thôi, mình đi bơi đi, hihi

Nói rồi, nó kéo hấn đi.

Trong 3 ngày còn lại ở Hawaii, hai người vô cùng vui vẻ, toàn bộ những trò giải trí ở đây nó và hấn đều thử qua. Những cửa hàng đồ lưu niệm đều có dấu chân của nó, khi đi nó chỉ mang theo cái vali mà khi về thì một đống túi xách.

Ngày cuối cùng.....

- Anh sắp xếp đồ chưa mà nằm xem tivi vậy?

- Rồi, anh xong lâu rồi, chỉ có em là còn loai hoai thôi, có cần anh giúp không? – hấn mỉm cười.

- Gì chứ? Tại em mua hơi nhiều đồ thôi mà, mau lại giúp em đi – Nó năn nỉ.

- Một đống đồ luôn chứ ở đó mà hơi nhiều, thôi nhanh đi, chúng ta còn phải ra sân bay nữa. – Hấn bay lại phụ nó sắp xếp đồ đạc.

Xong xuôi, nó và hấn đi làm thủ tục trả phòng rồi ra sân bay. Trong suốt chuyến bay về Việt Nam, hầu như nó đều ngủ. Vừa đặt chân xuống sân bay Tân Sơn Nhất, nó đã thấy nhỏ và Gia Long đứng đợi. Vừa thấy hai người, nhỏ đưa tay vẫy vẫy, cười toe và hét lên:

- Tụi tụi ở đây nè.

Nghe tiếng hét “thánh thót” đó, mọi người đổ dồn cặp mắt về phía nhỏ, nó vội tiến về phía nhỏ, ngượng ngừng nói:

- Sao bà vẫn không thay đổi gì vậy? Biết đây là nơi công cộng không?

- Hihi, tại tui nhớ bà mà – Nhỏ lè lưỡi – Có mua quà cho tui không?

- Nhớ tui hay nhớ quà? – Nó cười cười.

- Nhớ bà mà, hihi, cũng nhớ quà nữa – Nhỏ kéo nó đi – Thôi, về nhà đi, chắc bà mệt lắm rồi.

Chưa kịp trả lời, nó đã bị kéo đi, không đếm xỉa tới hai người đang phải ngậm ngùi xách một đống đồ theo bước hai nàng.

Trên đường về, hai đứa tụi ta tụi tít không biết bao nhiêu chuyện. Hấn đưa nó và nhỏ về nhà trước để tặng quà cho ba mẹ nó. Vừa tới nơi, hai đứa đã phóng vù vào nhà và trốn biệt lên phòng, bắt đầu “tám”

- Bà đang quen với Gia Long hả? – Nó cười gian

- Ủ, hihi – Nhỏ đỏ mặt – Còn bà thì sao? Bà và Chấn Phong cũng yêu nhau rồi phải không?

- Ủhm, hihi, xem ra hai đứa mình đều có nơi gửi thân rồi nhỉ? Chừng nào cưới đây? – Nó trêu nhỏ.

- Cưới gì chứ? Tụi tui chưa quen được lâu mà – Nhỏ ngượng chín cả mặt – Còn bà với Chấn Phong hết năm nay sẽ làm đám cưới hả?

- Không, tui phải ra trường mới tính tới chuyện đó, mà ai nói tui cưới hấn chứ? – Nó đỏ mặt

- Vậy là một năm rưỡi nữa – Nhỏ gật gù – Thôi đi bà, muốn gần chết mà xạo quai.

- Cái gì chứ? Dám trêu tui hả? – Nó cốc vào đầu nhỏ

-

Đang nói chuyện thì hai đứa nghe tiếng gõ cửa, bà Như Huỳnh nói vọng vào:

- Hai đứa xuống nhà dưới đi, mọi người đang đợi đó.

- Vâng ạ – Hai chị đồng thanh rồi đi theo bà xuống phòng khách.

Hôm đó, cả nhà nó rất vui vẻ. Mẹ nó nấu những món nó thích, nó và nhỏ đi phụ trong khi papa nó, hấn và Gia Long ngồi đánh cờ. Bữa cơm rất ngon, rất ấm cúng, bất giác nó và nhỏ nhìn nhau, thì thầm gì đó rồi cười tủm tỉm khiến hai chàng ngơ ngác. Chính vì hiểu nhau như thế nên hai đứa cực kì thân thiết với nhau cho đến bây giờ.

12. Chương 12

Từ ngày về Việt Nam, tình cảm hai người ngày càng bền chặt, hằng ngày nó đi học ở trường xong, về nhà còn nấu cơm cho hấn và dọn dẹp nhà cửa. Ban đầu hấn phản đối nhưng rồi cũng bị nó thuyết phục nên đành phải để nó làm với một điều kiện là phải để hấn giúp. Nếu nó rảnh rỗi, nó còn giúp hấn giải quyết công việc.

Rồi một ngày kia, hấn giới thiệu cho nó gặp một người, cô gái đó tên là Vũ Tuyết Lan, là tiểu thư của tập đoàn Shark đứng 15 trên thế giới. Qua cách nói chuyện của hấn, nó cảm nhận được tình thương của hấn dành cho Tuyết Lan, giống như tình cảm của người anh trai đối với người em gái vậy. Cô ấy cũng rất đáng yêu nhưng không hiểu sao nó vẫn không thật sự cảm tình với Tuyết Lan. Tuyết Lan cười tươi với nó:

- Chào chị, em là Tuyết Lan, rất vui được gặp chị.

- Chào em – Nó mỉm cười thân thiện.

- Tuyết Lan, giới thiệu với em, đây là vợ chưa cưới của anh – Hấn đặt một tay vào vai Tuyết Lan.

- Vợ chưa cưới? – Tuyết Lan ngạc nhiên một lát rồi nhanh chóng lấy lại nụ cười – Vậy sao? Chẳng nào hai người kết hôn?

- Năm sau anh và chị ấy sẽ kết hôn – Hấn mỉm cười, nháy mắt với nó.

- Vậy sao? – Tuyết Lan trầm ngâm một lát rồi mỉm cười – Thôi, mình đi ăn đi, em đói quá.

Cô ta ôm lấy tay hấn, nũng nịu rồi quay sang nó mỉm cười:

- Được không chị?

- Ừ, em muốn ăn gì? – Nó mỉm cười

- Em muốn ăn sushi, được không anh? – Tuyết Lan nắm lấy tay áo hấn.

- Ừ, đi thôi.

Hấn vừa dứt lời, Tuyết Lan đã kéo hấn ra khỏi cửa, nó từ từ bước theo sau, cảm thấy hơi khó chịu khi thấy hấn thân thiết với người khác. Rồi nó lấy tay gõ vào đầu mình, cố xua đi suy nghĩ ngốc nghếch đó.

Tại nhà hàng, Tuyết Lan dùng đũa gắp một khoanh sushi đưa lên miệng hấn:

- Nói a đi nào!!!!!!

- Thôi, anh tự ăn được rồi, sao hôm nay em lại nổi hứng muốn đút cho anh ăn vậy?

- Em muốn chăm sóc anh mà, nói AAAAA đi – Cô ta vẫn tươi cười

Hấn mỉm cười, mở miệng ra theo lời Tuyết Lan. Cô ta sau khi đút cho hấn, cười toe toét:

- Ngon không?

- Ngon, mà anh tự ăn được rồi – Hấn quay qua nó – Em ăn có ngon không?

- Ngon lắm, anh đừng lo – Nó mỉm cười, che đi sự khó chịu trong lòng.

Ngồi nhìn hấn thân thiết với nó, Tuyết lan khẽ cau mày khó chịu, cô ta giặt giặt tay áo hấn, miệng cười rất tươi:

- Anh này, em đút cho anh nữa nè.

- Thôi, anh tự ăn được rồi.

Tuy phản đối nhưng Tuyết Lan bỏ ngoài tai, tiếp tục gấp cho hấn, hấn cũng đành phải bó tay mà thuận theo cô ta. Trong suốt bữa ăn, hấn và Tuyết Lan nói rất nhiều chuyện, chủ yếu là về gia đình hấn. Nó chỉ ngậm tằm ngồi ăn, không nói gì cả bởi vì nó có biết gì để nói đâu, ba mẹ hấn nó chỉ mới gặp có một lần thôi, hầu như nó chưa biết gì về gia đình của hấn cả. Ấn xong, hấn đưa Tuyết Lan về nhà, trước khi vào mà, Tuyết Lan hôn vào má hấn một cái rồi mới chạy đi. Nhìn thấy cảnh tượng đó, sự khó chịu trong lòng nó lại gia tăng nhưng nó vẫn cố che giấu. Trên đường về nhà, hấn hỏi nó:

- Sao lúc đi ăn em không nói gì vậy?

- Em đâu biết gì mà nói hả anh? – Nó mỉm cười – Tuyết Lan hình như rất thân thiết với gia đình anh thì phải?

- Ủ, con bé giống như em gái của anh vậy, mẹ anh cũng xem Tuyết Lan như con cái trong nhà, mà em hỏi có gì không?

- Không, em chỉ hỏi vậy thôi mà, không có gì đâu.

Nói rồi, nó quay ra cửa ngắm nhìn cảnh vật, hấn thấy vậy cũng không hỏi gì thêm. Bỗng nhiên điện thoại nó rung lên, là nhỏ gọi đến.

- Alo, bà gọi tui có gì không? – Nó bắt máy.

- Tui muốn rủ bà đi chơi đó mà, đi không?

- Ủ, tui cũng đang rảnh. Chờng nào?

- Bây giờ nè, bà lại nhà tui đi, tui đợi.

Nói rồi, nhỏ cúp máy, nó quay qua hấn:

- Anh chở em lại nhà Giao Châu được không?

- Ủ, em và cô ấy đi chơi hả?

- Ủhm, em cũng muốn đi chơi một chút, hihi – nó cười

- Đi đâu thì đi nhưng tối về sớm với anh nha, xa vợ anh nhớ lắm đó – Hấn cười gian

- Anh này, em đi có một chút thôi mà – Nó đỏ mặt

Tới nhà nhỏ, trước khi nó xuống xe, hấn kéo tay nó, mỉm cười:

- Có gì điện thoại cho anh nha.

- Ủ, em biết rồi, thôi em đi à – Nó bước xuống xe.

- Ủ, tối gặp.

Nói xong, hấn phóng xe đi, nó bước tới cổng nhà, bấm chuông một hồi lâu mới thấy nhỏ vác xác ra. Nó găm lên:

- Tưởng bà chết trong đó rồi chứ!

- Thôi mà, hihi, xin lỗi, mình đi thôi, xe đợi sẵn nè.

- Đi đâu?

- Đi mua sắm,hihi, nhanh lên.

Hai đứa lên xe và bắt đầu dạo xung quanh các cửa hàng quần áo. Mua đồ xong, hai đứa đi ăn kem. Trong nhà hàng, đang măm măm ly kem socola, bỗng nhiên nhỏ ngẩng đầu lên hỏi nó:

- Bà với Chấn Phong dạo này sao rồi?

- Sao là sao? Thì vẫn bình thường thôi, còn bà thì sao?

- Cũng vậy thôi à, hihi

- Ủ, mà Giao Châu nè, nếu mà Gia Long có một đứa em gái, không phải là em gái ruột nha, vô cùng thân thiết với nhau thì bà nghĩ sao? Ví dụ thôi nha.

- Uhm, tui sẽ xử con nhỏ đó – nhỏ cười toe.

- Tui hỏi nghiêm túc đó – Nó nghiêm mặt.

- Tui đùa chút cho vui mà, nếu là tui, tui sẽ nói thẳng với Gia Long là tui không thích, mà sao bà hỏi vậy?

- Vì Chấn Phong cũng có một cô em gái như vậy đó, cô ấy có vẻ rất tốt, rất đáng yêu nhưng tui lại thấy hơi khó chịu khi thấy họ gần gũi, có lẽ tui ích kỷ quá bà ha? – Nó cười buồn.

- Bà điên à – Nhỏ búng vào đầu nó – Sao lại ích kỷ chứ? Chuyện đó là bình thường mà, nếu là tui, tui cũng vậy thôi. Mà bà tính làm gì?

Nó lấy tay xoa xoa trán, cười buồn:

- Chắc tui sẽ từ từ theo dõi, nếu thấy cô ấy quá thân thiết với Phong thì tui sẽ nói chuyện với anh ấy.

- Bà điên à? Không được, phản đối, bà cần phải nói ngay, con trai là chúa lăng nhăng, coi chừng bị cướp người yêu hồi nào không hay đó!!!!!!

- Nhưng tui muốn tin anh ấy – Nó cười với nhỏ – Bà đừng lo, tui biết mình đang làm gì mà.

Biết tính nó đã quyết thì không thay đổi được, nhỏ hậm hực nói:

- Tùy bà thôi, nhưng nếu có chuyện gì thì phải nói cho tui biết đó.

- Ủ, tui biết rồi, mà bà không được nói chuyện này với ai đó, kể cả Gia Long, hứa với tui đi!!!!!!

- Ủ, tui hứa mà, không lẽ tui nhiều chuyện lắm sao?

- Bà đâu có nhiều chuyện – Nó cười cười – Mà là cực kỳ nhiều chuyện.

Nói xong, nó nhăn răng ra cười, nhỏ quẹo độ, cúi xuống ăn kem, không nói thêm lời nào. Nó cũng ngừng cười rồi cúi xuống ăn, trong lòng vẫn còn hơi vướng bận chuyện của Tuyết Lan.

Tại biệt thự nhà họ Vũ.....

- Tuyết Lan, mày mới nói gì cơ? – Tiếng Trang Linh hét lên trong điện thoại.

- Tao nói là tao sẽ xử con nhỏ đó, mày điếc à? – Tuyết Lan bực bội

- Mày có điên không? Coi chừng phạm pháp đó.

- Không có đâu mà mày lo, thế lực của ông già nhà tao dư sức bưng bít mà, với lại nếu có chuyện gì cũng không tới lượt tao hưởng đâu – Tuyết Lan cười đều.

- Mà mày tính làm gì?

- Tao sẽ cho người lái xe đụng nó, giống như một vụ tai nạn vậy.

- Tại sao chứ? Vì một người con trai ư? Đáng không hả Lan, mày nên suy nghĩ kĩ đi.

- Mày im đi, sao lại không đáng? Mày biết tao yêu anh Phong bao lâu rồi không? Con nhỏ đó lấy quyền gì mà cướp anh ấy của tao?

- Mày thật là.....họ yêu nhau là chuyện của họ, mày không mừng thì thôi sao lại làm vậy chứ?
- Mày im đi, tao đã quyết rồi, không ai được cướp Phong của tao, mày đừng có mà bép xép đó.
- Tao biết rồi, tùy mày thôi, tao không có ý kiến.

Nói rồi, Trang Linh tắt máy, cô thở dài mệt mỏi, đã 5 năm rồi, cô và TuyếtLan trở thành bạn thân đã gần ấy năm, là người hiểu rõ Tuyết Lan nhất và là người duy nhất biết được những việc làm ghê tởm của Tuyết Lan. Đã nhiều lúc cô muốn dứt bỏ mọi thứ, không muốn dính dáng gì tới Tuyết Lan nữa nhưng chưa bao giờ cô làm được những việc đó. . Cô thở dài, chấp tay lại thầm cầu nguyện:

- Xin Chúa hãy che chở cho người con gái tội nghiệp ấy, cho dù có phải hy sinh mạng sống của con, xin hãy giúp con.

Nói rồi, cô mở mắt ra, cười buồn cho chính mình. Còn Tuyết Lan, sau cuộc nói chuyện với Trang Linh, cô ta lấy điện thoại gọi ột người nào đó, bắt đầu tiến hành thoả thuận và lên kế hoạch để “xử” nó.

Lúc này, nó và nhỏ vẫn đang tung tăng trên phố, cười đùa vui vẻ với nhau. Hai đứa đi chơi tới gần 10 giờ tối mới chịu về nhà.

Vừa mở cửa bước vào nhà, nó đã thấy hấn đứng thù lù trước cửa với gương mặt quá ư là hình sự. Nó cười giả lả:

- Anh.....Anh đứng đây làm gì vậy? Ăn cơm gì chưa?
- Cũng còn nhớ tới anh nữa hả? Tưởng em đi chơi vui quá quên anh rồi chứ – Hấn buộc tội.
- Đâu có đâu, hihi, anh ăn gì chưa? – Nó toát mồ hôi hột nhưng vẫn cố nở nụ cười.
- Chưa, đâu ai nấu gì đâu mà ăn – Hấn dối
- Vậy em đi nấu mì nha, anh đợi em một chút – Vừa chớp được thời cơ, nó vội lao vào bếp.

Hấn ngồi xuống bàn nhìn nó, hấn như ngày nào hấn cũng nhìn nó nấu nướng, hấn chưa bao giờ thấy chán khi nhìn nó cả. Khi nấu ăn, ở nó toát ra một vẻ đẹp rất đáng yêu, cứ lảng vảng bên cạnh bếp, vẻ mặt thì đủ kiểu, nhiều lúc trông mắc cười không chịu được. Nếu trước khi gặp nó, có ai hỏi hấn về chuyện lấy vợ thì có chặt đầu hấn xuống hấn cũng không thèm, vậy mà bây giờ, hấn lại mong thời gian trôi qua thật nhanh để danh chính môn thuận rước nó về nhà.

- Làm gì mà anh nhìn em chăm chăm vậy? – Nó ngạc nhiên hỏi.
- Tại anh thấy em đáng yêu – Hấn đứng dậy, tiến đến gần nó và ôm lấy nó – Vợ anh lúc nào cũng đáng yêu hết.
- Anh kì quá, có cưới đâu mà cứ vợ hoài – Nó đỏ mặt
- Trước sau gì thì em cũng là vợ anh mà, bây giờ gọi trước đâu có sao đâu – Hấn hôn lên tóc nó – Vợ yêu.
- Aaaaaa – Nó hất tay hấn ra – Mì chín rồi, lấy cho em cái tô đi, đĩa nữa.

Hấn thở dài, ngao ngán nói:

- Em cũng biết làm mất không khí ghê ha?

Nói rồi, hấn đi lấy tô cho nó, hấn cẩn thận múc mì ra rồi bày lên bàn:

- Nè, anh ăn đi, coi chừng còn nóng lắm đó – Nó cười toe.
- Ủ, em cũng ăn đi.

Nó ngồi xuống và bắt đầu ăn một cách từ tốn. Hấn thì ăn trong 1 phút 30 giây. Sau khi ăn xong, hấn quay qua giành ăn với nó. Hai người cứ đùa giỡn với nhau rất vui vẻ, tất cả mọi chuyện không vui đều được nó “đá” bay khỏi đầu. Cuộc chiến kết thúc, kết quả là nó đành phải ngậm ngùi nhìn hấn ăn hết 1/2 phần mì trong tô. Nó dỗi, bắt hấn phải rửa chén, còn mình bỏ lên phòng và đi tắm. Tắm xong, nó giở tập ra xem bài ngày mai, học được một lát thì hấn xông vào phòng nó và tọt lên giường nằm đọc sách. Nó bực bội hỏi:

- Sao không ở phòng của mình đi mà qua đây làm gì?
- Anh thích, qua ngủ với em, ngày nào cũng vậy mà em còn ngại sao?
- Ai nói ngại? Anh đi về phòng đi, tôi không ngủ với người ham ăn, hứ – Nó dối
- Thôi mà vợ, ai kiu vợ nấu ngon quá làm gì? Vợ nấu ngon nên chồng mới muốn ăn nhiều mà.
- Vậy là tại tôi hả? Được rồi, mai một tự nấu ăn đi nha.
- Thôi mà vợ – Hửn nài nỉ – Vợ mà làm vậy chắc chồng đói chết mất
- Vậy thì ai là con heo tham ăn? – Nó cười gian
- Vợ àkkkkkkkkkkkkkkkk – Hửn đỏ mặt – Đừng làm vậy mà!!!!
- Là ai? – Nó nhướn một bên mắt lên, cười ranh mãnh
- Hic, vợ ăn hiếp chồng, hic, chồng là con heo tham ăn, được chưa? – hửn ngượng ngùng nói.

Nghe hửn nói xong, nó phá lên cười nắc nẻ, chưa bao giờ nó chán trò chơi này cả, hình như thói quen thích bắt nạt người khác của hửn truyền vào máu nó rồi hay sao không biết nữa. Nhìn nó cười, hửn phóng lại cạnh nó và đè nó ra hôn. Tới lúc nó gờ cờ trắng chào thua, hửn mới buông ra, hửn nhìn nó thở hồng hộc, hửn cười:

- Còn dám trêu anh nữa không?
- Hihi – Nó cười cười
- Cười gì? Còn hay không? – Hửn lặp lại, cười ranh mãnh.
- Không, hihi – Nó cười giả lả.

Ngoài miệng nói vậy thôi chứ cả nó và hửn đều biết chắc chắn nó sẽ không bao giờ ngừng trò chơi này lại, cũng như hửn không bao giờ ngừng trêu chọc nó vậy.

Hôm sau, nó và nhỏ được tan học sớm nên rủ nhau đi xem phim, đang lú ló trên đường, bỗng nhiên nhỏ để quên đồ bên chạy đi lấy, nó cũng chạy theo nhưng vừa chạy được mấy bước, một chiếc xe phóng về phía nó với một tốc độ kinh hoàng. Đầu đó nó nghe tiếng nhỏ hét lên rồi trước mắt nó tối sầm lại.

13. Chương 13

- May, May, em có sao không? Mau gọi cấp cứu đi – Eric hốt hoảng la lên khi thấy máu trên người nó bắt đầu tuôn ra.
 - Nguyệt, Nguyệt – Nhỏ chạy đến, nước mắt rơi lã chã, khuôn mặt vô cùng hoảng sợ.
 - Cô là ai vậy? Cô có biết nói tiếng Anh không? Hãy gọi xe cấp cứu đi.
 - Tôi là bạn của cô ấy, tôi...tôi đã gọi rồi, cô ấy không sao đúng không? – Nó nói trong nước mắt.
- Nó vừa dứt lời, xe cứu thương đã đến nơi, nó và Eric nhanh chóng lên xe. Đến bệnh viện Thành phố, nhỏ chạy theo nó đến phòng cấp cứu nhưng các y bác sĩ không cho nhỏ vào. Đứng bên ngoài, nhỏ khóc nức nở, Eric cố gắng an ủi nhỏ nhưng nhỏ không ngừng khóc, anh thật sự chẳng biết phải làm gì. Bây giờ anh cũng không khác gì nhỏ mà cũng đang rất lo lắng cho nó.
- Một lúc sau, hửn và Gia Long chạy tới, Tuyết Lan chạy theo sau. Nhìn thấy Eric, hửn có hơi ngạc nhiên một chút nhưng rồi nhanh chóng quên đi. Hửn nắm lấy vai Eric, lo lắng hỏi:
- Cô ấy sao rồi? Mau cho tôi biết đi.
 - Tôi không biết, nãy giờ vẫn chưa thấy bác sĩ ra ngoài.
 - Chuyện gì đã xảy ra?
 - Cô ấy bị tai nạn, nhưng mà..... – Eric ngưng lại – Anh bình tĩnh lại đi.

Tuyết Lan khẽ mỉm cười, gương mặt cô ta cực kì hả hê. Cô ta tiến đến bên Phong, rưng rưng nước mắt:

- Anh bình tĩnh lại đi, có em đây mà, cô ấy sẽ ổn thôi

Miệng nói vậy chứ trong lòng cô ta đang cầu cho nó chết cho xong, cô ta không hề biết Eric đã nhìn thấy nụ cười lúc này. Hấn chẳng quan tâm tới Tuyết Lan, ngồi phịch xuống ghế, hai tay đan chặt lại với nhau.

“Làm ơn đừng có chuyện gì xảy ra”, hấn thầm cầu nguyện. Một giờ đồng hồ trôi qua, không khí vẫn nặng nề vô cùng. Hấn và Tuyết Lan ngồi trên ghế, Eric thì đứng nhìn cánh cửa phòng cấp cứu, còn Gia Long đang dỗ dành nhỏ. Mọi người ai cũng đều có cùng một tâm trạng, một suy nghĩ là mong cho nó tai qua nạn khỏi.

Cánh cửa phòng cấp cứu hé mở, vị bác sĩ già bước ra bên ngoài. Hấn vội chạy đến nắm lấy vai ông:

- Bác sĩ, cô ấy có sao không? – Hấn lo lắng vô cùng.

Ông ấy thở dài, dùng tay mở khẩu trang ra:

- Cô ấy không sao, không bị va đập mạnh, chỉ có điều..... – Ông lại thở dài.

- Thế nào hả? Mau nói đi

- Cậu hãy bình tĩnh – Ông lại tiếp – Chỉ có điều cô ấy bị mất máu hơi nhiều vì vết thương ở đùi. Nhưng cậu cứ yên tâm, cô ấy ổn rồi, chỉ cần nằm viện theo dõi vài ngày thôi.

Nghe bác sĩ nói xong, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nhỏ thì mừng đến mức ngất xỉu khiến Gia Long lo lắng vô cùng. Hấn và Eric vào thăm nó còn Tuyết Lan thì tức đến tái mặt nhưng cũng vào theo. Nó vẫn còn đang ngủ, khắp người chỉ bị xây xát và chân của nó đang được băng bó lại. Nhìn thấy nó vẫn ổn, hấn và Eric thở phào nhẹ nhõm. Tuyết Lan mắt ươn ướt tiến lại bên giường bệnh, giọng nói pha chút mừng rỡ:

- Vậy là chị ấy ổn hả anh? Em lo quá!!!!

- Em đừng quá lo, cô ấy ổn rồi.

Hấn mỉm cười, đặt một tay lên vai Tuyết Lan. Eric thì không nói gì, chỉ đứng lặng lẽ nhìn nó. Anh rất vui vì nó không sao, nếu lúc đó anh chậm một bước thì chắc có lẽ nó đã mất mạng rồi.

- Tại sao anh lại ở đây? – Hấn hỏi.

- Tôi đến Việt Nam làm việc cùng ba tôi, ông ấy bận nên tôi sang đây trước.

- Anh có thể nói rõ cho tôi biết sự việc xảy ra lúc đó không? – Ánh mắt hấn ẩn chứa sự giận dữ – Nhất định tôi sẽ tìm ra tên đó bằng bất cứ giá nào.

- Lúc đó tôi đang đi dạo ngoài đường thì nhìn thấy cô ấy, tôi định đến chào cô ấy một tiếng thì từ xa có một chiếc xe lao thẳng tới. Tôi vội lao đến đẩy cô ấy ra còn chiếc xe kia thì chạy mất. Đó là một chiếc xe màu trắng nhưng có vẻ hơi cũ, biển số là 52U 25xx.

- Cảm ơn những thông tin của anh và cảm ơn vì đã cứu cô ấy.

- Không có gì đâu. Thôi tôi về đây, ngày mai tôi sẽ trở lại thăm cô ấy, chào anh.

Eric chào hấn xong thì nhanh chóng ra ngoài, anh cảm thấy trong chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ, và còn cô gái lúc này, tại sao cô ta lại nở nụ cười thoải mái đó khi mọi người đang rất lo lắng cho nó.....

Sau khi Eric đi rồi, Tuyết Lan mới nói chuyện với hấn:

- Anh nè, hồi này anh chàng đó nói gì vậy?

- Không có gì đâu, anh ta chỉ nói một vài chuyện về vụ việc thôi mà.

- Vậy hả? – Cô ta trầm ngâm một lát – Anh ta có nói chuyện gì đặc biệt không anh?

- Không, sao em quan tâm đến chuyện này quá vậy? – Hấn mỉm cười.

- À không, tại em muốn biết thôi mà, em thấy tội nghiệp chị Nguyệt quá, không biết ai mà đi làm mấy chuyện này nữa – Tuyết Lan buồn rầu.

- Em đừng buồn, dù gì cô ấy cũng ổn rồi, em đúng là một cô gái tốt – Hấn xoa đầu Tuyết Lan – Thôi, em về nhà đi, anh muốn ở đây với cô ấy.

- Vậy em về trước nha, tạm biệt anh.

Nói rồi, cô ta nhanh chóng đi ra ngoài và gọi xe đến rước mình. Trong phòng bệnh, hấn ngồi im lặng nhìn nó. Khi nghe tin, hấn thật sự vô cùng sợ hãi, đây là lần đầu tiên hấn sợ đến như vậy, hấn sợ sẽ mất nó, sẽ không còn nhìn thấy nó nữa, điều đó đối với hấn còn đau đớn hơn cái chết. Đang miên man nghĩ ngợi, tiếng nói của Gia Long kéo hấn về với hiện tại:

- Cô ấy sao rồi?

- Vẫn chưa tỉnh – Hấn đáp – Còn Giao Châu?

- Cũng chưa tỉnh, bác sĩ nói cô ấy lo lắng quá mức nên bị ngất, chắc lát nữa sẽ tỉnh thôi.

Gia Long vừa dứt lời, nhỏ đã đẩy cửa xông vào phòng và chạy đến nắm lấy tay nó, mừng rỡ:

- May mà bà không bị gì, thật là may quá – Nhỏ lấy tay lau nước mắt.

- Em lại khóc nữa rồi, đúng là mít ướt mà – Gia Long nắm lấy tay nhỏ, nhoẻn miệng cười – Đừng quá lo lắng, cô ấy ổn rồi.

- Ủ, em khóc vì vui mà – Nhỏ lè lưỡi – Em có mít ướt đâu.

Hấn thì không quan tâm đến cặp đôi trẻ con kia mà chỉ nhìn nó. Đột nhiên hấn nhìn thấy nó khẽ cau mày, bắt đầu cựa quậy, hấn mừng rỡ nói:

- Cô ấy tỉnh rồi, gọi bác sĩ đi, nhanh lên.

5 phút sau, bác sĩ có mặt, sau khi khám cho nó xong, ông ấy mỉm cười:

- Cô ấy ổn rồi, chỉ cần tịnh dưỡng thì sẽ mau chóng bình phục thôi.

Nói rồi, bác sĩ ra ngoài, hấn và Gia Long thì đứng nhìn nó, còn nhỏ thì ngồi cạnh giường, nắm lấy tay nó. Rồi nó cũng mở mắt ra. Nhỏ mừng rỡ ôm chầm lấy nó:

- Hay quá, bà tỉnh rồi, làm tui lo muốn chết luôn nè, bắt đền đi, huhu

- Ay, đau, nhẹ tay một chút, làm gì mà bạo lực vậy – Nó trêu nhỏ – Mà tui đang ở đâu vậy?

- Hihi, xin lỗi, tại tui vui quá – Nhỏ buông nó ra – Bà đang ở trong bệnh viện đó.

- Sao tui lại ở đây? – Nó ngơ ngác.

- Bà không nhớ hả? Bà bị tai nạn đó

Ngẫm nghĩ một lúc, nó mới sực nhớ ra:

- Tui chỉ nhớ là tui thấy một chiếc xe, rồi sau đó tui không biết gì nữa hết. Hình như có ai đó đã cứu tui phải không?

- Là Eric đã cứu em – Hấn lên tiếng.

- Eric sao? Anh ấy làm gì ở đây? – Nó ngạc nhiên vô cùng – Vậy anh ấy đâu rồi?

- Eric nói là đến đây làm việc, mai anh ta sẽ trở lại thăm em, còn bây giờ thì anh ta đã đi rồi.

Nghe hai người nói chuyện nãy giờ, nhỏ mới sực nhớ ra:

- A, Eric là anh chàng tóc vàng mắt xanh lúc nãy phải không? – Nhỏ mỉm cười

- Ủ – hấn và nó đồng thanh.

- Wao, anh ta trông đẹp trai quá chừng, hihi – Nhỏ mê mẩn.

Nó phì cười, ngoắc nhỏ lại nói nhỏ:

- Nè, bà làm gì mê trai lộ quá vậy? Không sợ chết hả?

- Sao chết? – nhỏ ngây thơ.

- Thấy ngón tay tui không? – Nó giơ ngón tay ra, cười gian – Nhìn theo hướng ngón tay tui nha.

Nói rồi, nó chỉ ngón tay về hướng Gia Long, nhỏ nhìn theo, gương mặt đang hồng hào bỗng dưng tái mét. Gia Long không nói gì, chỉ mỉm cười. Nhỏ quay qua nó, nói khe khẽ:

- Nguyệt ơi, cứu tui đi, tui hứa sẽ bao bà một châu mà.

- Bà tự lo liệu đi nhé, tui không biết đâu. – Nó cười gian – Hình như Gia Long có chuyện muốn nói với bà đó, mau lại đằng đó đi.

- Nhưng mà..... – Nhỏ chần chừ

- Thà biết tự giác còn được chết toàn thân, không thì..... – Nó nhăn răng ra cười, lấy tay xẹt ngang qua cổ.

Nghe nó nói xong, nhỏ lạnh xương sống nhưng cũng đứng dậy và lại đứng với Gia Long. Anh mỉm cười, thì thầm vào tai nhỏ:

- Có anh rồi mà còn khen người khác đẹp trai, em cũng can đảm quá ha?

- Đâu có đâu, đó giờ em nhát gan lắm, chắc anh lộn em với ai rồi đó – Nhỏ cười giả lả

- Lộn với ai sao? Bây giờ em muốn chết đuối hay bị phanh thây? – Gia Long mỉm cười

- Hic, em lỡ lời mà, tha cho em đi mà, huhu – Nhỏ năn nỉ.

- Anh sẽ xử lí em sau – Gia Long nói một câu chắc nịch – Và lần này không nhẹ nhàng đâu.

Nghe anh nói xong, nhỏ đứng năn nỉ không biết mệt. Trong lúc hai người đang “xử lý chuyện riêng tư”, hấn đến ngồi cạnh nó, dịu dàng nói:

- Em thấy khoẻ chưa?

- Cũng không sao đâu anh, em chỉ thấy hơi ê ẩm, đau nhất là ở tay và chân – Nó cười

- Em thật là, đi đứng kể gì không biết, mai mốt cầm em ra ngoài luôn – hấn cau mày

- Hơ, thôi mà, đâu phải tại em đâu, lúc đó là đèn đỏ mà, hic, anh mà nhốt em trong nhà chắc em chết vì chán quá – Nó nhõng nhẽo.

- Không là không – hấn quả quyết.

- Hứ, anh nhớ nha, em-không-thèm-nấu-ăn, không thèm làm gì hết, chỉ nằm chơi thôi – nó dỗi

- Em cũng biết làm khó người khác quá ha? Ít nhất thì trước khi lành hẳn thì em không được ra ngoài khi không có anh đi theo – Hấn nhượng bộ.

- Ủ, hihi

Sau đó, nhỏ ở lại với nó cho tới khi cô y tá báo hết giờ thăm bệnh, còn hấn và Gia Long lấy lí do có việc, nhanh chóng ra về để đi điều tra xem ai đã lái xe đụng nó.

14. Chương 14

Địa điểm: Biệt thự nhà họ Vũ.....

- Anh làm ăn cái kiểu đó hả? – Tuyết Lan tức giận hét lên trên điện thoại.

- Làm sao tôi biết được? Đột nhiên có người nhào ra cứu cô ta, tôi cũng đâu có muốn.

- Đúng là ăn hại mà, lo mà trốn đi, nếu không muốn vào tù.

- Cái gì chứ? Còn tiền của tôi?
- Đừng có mà mơ, không làm được việc mà đòi tiền hả?
- Nói xong, Tuyết Lan tắt máy và gọi cho Trang Linh:
- Alo, chuyện gì vậy?
- Thất bại rồi, số cô ta cũng lớn lắm.
- Vậy sao? – Cô lạnh nhạt đáp, cố che đi sự vui mừng của mình.
- Phải, lần sau tao sẽ không thất bại nữa.
- Mà lại muốn làm gì?
- Tao sẽ chia rẽ anh Phong và nó, chỉ cần anh Phong ghét nó, anh ấy sẽ bỏ nó, hahaha – Cô ta cười lớn.
- Tùy mày thôi, tao có việc rồi, nói chuyện sau đi.
- Sao mấy hôm nay mày kì lạ vậy? Đừng nghĩ tới chuyện phản bội tao, mày còn nợ tao một mạng đó – Tuyết Lan đe dọa.
- Mày đừng đoán bừa, chuyện đó tao biết, không cần nói đâu.

Nói rồi, Trang Linh cúp máy, khẽ thở dài. Dĩ nhiên là cô nhớ, cô không sao quên được cái ngày mà Tuyết Lan đưa cô về từ cõi chết, kể từ đó, haingười thành bạn thân, hay nói đúng hơn cô trở thành nô lệ của Tuyết Lan. Trừ khi cô trả cho Tuyết Lan món nợ này, không thì cô sẽ chẳng thể nào bỏ đi được.

Sau khi nói chuyện với Trang Linh, Tuyết Lan gọi ột người nào đó:

- Giết hắn đi, làm cho kín đáo.
- Vâng thưa cô, hãy giao cho chúng tôi.
- Cô ta tắt máy rồi ngồi bày mưu tính kế để *** hại nó.

Tại khách sạn Diamond.....

- Vậy sao? Cảm ơn các anh
- Không có gì, chúng tôi chỉ làm đúng nhiệm vụ thôi.
- Ngày mai tôi sẽ chuyển tiền cho các người.

Tắt điện thoại, Eric càng chắc chắn vụ tai nạn của nó là do sắp đặt. Theonhư điều tra, kẻ lái xe đã chết còn người chủ mưu đứng đằng sau vẫn đang là ẩn số. Eric thở dài, có lẽ đây là một vụ không đơn giản, còn cô gái ở bệnh viện ngày hôm nay, anh có linh cảm mạnh mẽ rằng cô ta có liên quan mật thiết đến chuyện này.

Sáng hôm sau, Eric đến thăm nó, anh tặng cho nó một bó hoa, mỉm cười:

- Em đã thấy khỏe hơn chưa?
- Woa, đẹp quá, cảm ơn anh – Nó cười tươi – Em cũng thấy khá hơn rồi, chỉ có điều chân em vẫn còn đau.
- Vậy à? Khi nào em được ra viện?
- Chắc khoảng 2 ngày nữa, anh sẽ ở Việt Nam bao lâu? – Nó mỉm cười
- Khi nào xong việc anh sẽ về Mỹ, không ngờ mới đến Việt Nam đã gặp lại em – Eric xoa đầu nó – Chúng ta đúng là có duyên nhỉ?

Nó hơi rụt đầu lại vì cảm thấy ngại, như cũng hiểu ra, anh bật cười và rút tay về:

- Anh xin lỗi, anh không có ý làm em ngại – Anh mỉm cười – Đây là thói quen của anh thôi.
- Tức là anh gặp cô gái nào cũng làm như vậy à? – Nó cười
- À không, chỉ với cô em gái của anh thôi, em khiến anh nhớ đến con bé

- Vậy anh đi đây.

Từ trước đến nay, dù đã biết hần từ lâu nhưng Tuyết Lan chưa bao giờ thấy được nụ cười đó của hần, vậy mà nó – một người chỉ vừa mới xuất hiện mà đã được hần đối xử như vậy. Chứng kiến cảnh đó, cô ta tức muốn lộn ruột nhưng cũng đành phải nuốt xuống. Khi hần vừa dứt lời, Tuyết Lan không hề chần chừ mà kéo hần đi mất, cố gắng ôm tay hần thật chặt. Lặng nhìn hai người, nó khẽ thở dài, nói nó không khó chịu thì chắc chắn là nói dối nhưng nó chẳng biết làm gì, nó cảm thấy bản thân quá ngốc nghếch khi ghen với Tuyết Lan.

- Sao mày lại đi ghen với một cô bé như vậy hả Lâm Bạch Nguyệt? Tuyết Lan là em gái của Chấn phong cơ mà, mày thật là xấu xa.

Nó tự nói với bản thân, lấy tay cốc vào đầu mình, khẽ thở dài.

Tại công trường, Tuyết Lan hoàn toàn bị bỏ mặc, hần thì hết đi xem bản thiết kế rồi lại đi nói chuyện với kiến trúc sư. Cô ta tức tối vô cùng nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ dễ thương, đáng yêu. Ngồi mãi cũng chán, Tuyết Lan chạy đi tìm hần. Thấy hần đang rảnh rỗi, Tuyết Lan chạy đến ôm chầm lấy tay hần, nũng nịu:

- Ở đây nắng quá à, mình về được không anh?

- Anh đã nói em đừng đi theo rồi mà, nếu mệt thì em về trước đi – Hần đáp, chẳng buồn nhìn cô ta mà chăm chú vào bản thiết kế trên tay.

- Em không về đâu, em muốn ở đây với anh thôi – Tuyết Lan phụng phịu

- Tuỳ em thôi, anh phải đi làm việc đây, em vào trong mát ngồi đi, anh đang bận lắm – Nói rồi, hần bỏ đi một nước, để mặc cô ta đứng đó.

Nghe hần nói xong, Tuyết Lan tức lắm nhưng cô ta vẫn không bỏ cuộc, vẫn bám theo hần.

- Em giúp gì được không anh Phong?

- Không cần đâu, em cứ vào trong ngồi đi, xong việc rồi chúng ta về.

- Nhưng mà..... – Tuyết Lan nũng nịu – Em muốn giúp mà.

- Nghe anh đi, anh bận lắm – Hần cau mày – Em đừng có trẻ con như vậy, người lớn một chút đi.

Nói rồi, hần tiếp tục làm việc. Tuyết Lan tức tối bỏ vào bên trong. Do mọi người đều đang làm việc nên cũng chẳng có ai quan tâm đến cô ta, Tuyết Lan dùng chân giẫm mạnh xuống đất, miệng không ngừng ***** rửa:

- Chỉ tại cô ta, chỉ vì sự có mặt của cô ta nên anh ấy mới đối xử với mình như vậy, mình sẽ không tha cho cô ta đâu, không bao giờ.

Rồi cô ta lấy điện thoại ra gọi cho Trang Linh. Khi cô bắt máy, Tuyết Lan bắt đầu trút nỗi tức tối lên cô. Trang Linh không nói gì mà chỉ im lặng lắng nghe, cô không muốn nói và cũng không biết nói gì. Tuyết Lan nói cho Trang Linh tất cả những âm mưu cũng như chuyện cô ta là chủ mưu vụ giết người. Vài tiếng đồng hồ trôi qua, hần vẫn chưa xong việc, còn Tuyết Lan thì cứ đi tới, đi lui để giết thời gian. Đang tức tối thì nghe có tiếng người đến gần, Tuyết Lan nhanh chóng lấy lại bộ mặt đáng yêu của mình và ngồi xuống ghế. Hần mệt mỏi đi vào bên trong và ngồi xuống. Tuyết Lan vội đến cạnh hần, lo lắng hỏi:

- Anh làm sao vậy?

- Anh không sao, xong việc rồi, chúng ta về thôi – Hần mỉm cười.

- Em muốn đi ăn được không anh? – Tuyết Lan nhõng nhẽo

- Anh xin lỗi, hôm nay em về nhà trước nhé, hôm khác anh sẽ đưa em đi ăn được không?

Tuyết Lan toan cãi nhưng nhìn vẻ mặt đáng sợ của hần, cô ta lại thôi. Tuyết Lan theo hần ra xe và ngoan ngoãn về nhà nhưng trong lòng thì không hề vui chút nào.

Đưa Tuyết Lan về tới nhà xong, hắn đến bệnh viện với nó. Nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của hắn, nó vội rời khỏi giường và tiến về phía hắn. Vừa bước được vài bước, nó khụy xuống do vết thương ở chân, hắn vội ôm lấy nó và bế nó lên, mắng:

- Em đang làm gì vậy hả? – Hắn cau mày – Có biết mình đang bị thương không?
 - Anh bị làm sao vậy? Sao có vẻ mệt mỏi như vậy? – Nó đặt một tay lên mặt hắn, lo lắng – Nói cho em biết đi.
 - Em thật là ngốc mà, em có biết bản thân đang bị thương hay không? – Hắn dịu dàng nói và nắm lấy tay nó.
 - Em không sao, anh mau nói cho em biết chuyện gì đi – Nó lo lắng hỏi.
- Hắn thở dài, đặt nó xuống giường rồi dịu dàng nói:
- Anh không sao đâu, anh vừa gặp một chút rắc rối thôi.
 - Mau nói cho em biết đi – Nó nắm lấy tay hắn.
 - Thiết kế công trình bị lỗi, anh và kiến trúc sư phải sửa rất lâu mới hoàn thành, bây giờ phải xây lại phần bị lỗi đó, nhưng em yên tâm đi, mọi chuyện ổn thỏa rồi, chỉ tại anh hơi mệt thôi – Hắn mỉm cười.
 - Vậy mà em tưởng có chuyện gì, làm em hết hồn – Nó mỉm cười – Anh ăn gì chưa? Có đói không?
 - Anh đang rất đói đây nè – Hắn ra vẻ khổ sở – Có một thứ anh rất muốn ăn, em có thể giúp anh không?
 - Được, anh cứ nói đi, nếu làm được, em sẵn sàng làm cho anh ăn – Nó lo lắng – Anh muốn ăn gì?
 - Em chắc không? Em hứa đi anh mới nói – Hắn cười gian.
 - Ừ, em hứa mà, anh cứ nói đi, nếu làm được em nhất định sẽ làm mà
- Nghe hắn nói, nó hơi nghi ngờ nhưng vì lo lắng cho hắn nên nó sẵn sàng đồng ý.

15. Chương 15

Hắn mỉm cười, dịu dàng nói:

- Em đã hứa rồi đó nha – Hắn mỉm cười – Anh muốn ăn em.
- Nghe hắn nói xong, mặt nó đỏ bừng, miệng lắp bắp:
- Anh.....anh.....
 - Anh làm sao? – Hắn mỉm cười – Chuyện này có gì khó đâu? Chỉ hôn thôi mà. Hơn nữa, em đã hứa với anh rồi mà.
 - Nhưng mà.....em....đây là bệnh viện mà – Nó đưa ra lí do cuối cùng.
- Nghe nó nói xong, hắn cho gọi y tá vào phòng, hai người họ nói chuyện với nhau một lúc lâu. Ban đầu, nó thấy cô y tá có vẻ không đồng ý, rồi cô ta lại lấy điện thoại ra gọi cho ai đó, một lúc sau, nó thấy cô ta cười vui vẻ với hắn. Tự nhiên nhìn cô y tá đi khỏi phòng, nó thấy bất an vô cùng, đặc biệt là khi nhìn nụ cười ranh mãnh của hắn, nó lại càng lo lắng gấp bội.
- Hắn đóng cửa lại rồi mỉm cười nhìn nó:
- Em yên tâm đi, không ai vào đây nữa đâu, bây giờ thì em thực hiện lời hứa của mình đi chứ.
 - Nhưng mà.....lỡ như Giao Châu đến thăm em thì sao?
 - Hôm nay trường em học đến chiều mà, làm sao Giao Châu có thể đến thăm em vào lúc này được chứ?

Hắn mỉm cười và tiến đến bên cạnh nó. Nó lắp bắp, cố nói một lí do nào đó:

- Nhưng.....nhưng mà.....
- Không nhưng gì hết.

Dứt lời, hắn cúi xuống hôn nó. Nụ hôn vô cùng mãnh liệt. Niềm đam mê giữa hai người bùng cháy, hắn đè lên người nó, cẩn thận không chạm vào chân nó, còn nó thì vòng tay qua cổ hắn. Nụ hôn rất dài và rất ngọt. Lưỡi hắn quấn lấy lưỡi nó mà đùa nghịch, còn bàn tay thì bắt đầu cởi từng cúc áo của nó. Nếu là bình thường, chắc chắn nó sẽ cho hắn một cú bay khỏi giường vì tội háo sắc, nhưng vào giờ phút này, đầu óc của nó như bị tê liệt trước nụ hôn của hắn nên nó không thể từ chối được. Hắn và nó quấn chặt lấy nhau, nó dùng tay cởi áo của hắn ra, ném xuống sàn và quàng tay qua cổ hắn.

Nhận được sự hưởng ứng của nó, dục hoả trong hắn bùng lên dữ dội, hắn cúi xuống hôn vào cổ nó, cơn trớn. Hơi thở nóng hổi của hắn phả vào người nó khiến máu trong người nó cứ sôi lên sùng sục. Hắn dùng tay xoa bóp một quả đào của nó và tiếp tục hôn nó. Nó thở dốc, khẽ rên lên, điều này càng khiến dục hoả bốc cao không kìm được, hắn không còn lí trí, dùng tay tách chân nó ra. Nhưng không may, nơi hắn chạm vào chính là vết thương của nó. Một tiếng hét long trời lở đất vang lên khiến màng nhĩ của hắn gần như nổ tung và “lửa” giữa hai người tắt ngóm.

Hắn chán nản mặc lại áo cho nó và cúi xuống xem vết thương. Lần trước cũng vậy, gần đến cao trào thì y như rằng lại có chuyện gì đó xảy ra, hình như hắn toàn lựa giờ “con rệp” để nó hay sao ấy. Kiểm tra một lát, hắn nhìn thấy miếng gạc đang có một ít máu đỏ rỉ ra từ miệng vết thương. Hắn ngước lên nhìn nó, lo lắng hỏi:

- Em có sao không?
 - Đau quá, hic – Mắt nó ươn ướt – Nhưng em không sao, chắc lát nữa sẽ hết mà.
 - Để anh đi gọi bác sĩ – Hắn nhanh chóng mặc áo vào và quay đi.
- Nó nắm chặt lấy tay hắn, mỉm cười:
- Em không sao đâu, anh đừng lo, ở đây với em đi – Mắt nó long lanh – Được không?
 - Nhưng còn chân em? – Hắn lưỡng lự – Em không sao thật chứ?
 - Thật mà, ở bên em được không? – Nó mỉm cười, gương mặt hơi ửng hồng – Tự nhiên em muốn ở bên anh.

Hắn mỉm cười rồi ôm lấy nó. Nó cúi đầu vào ngực hắn, khẽ mỉm cười. Nó không hiểu cảm giác trong lòng mình là gì nữa và nó cũng không muốn biết. Nó chỉ biết rằng vào giờ phút này, nó muốn được ở bên cạnh hắn, điều đó khiến tim nó cảm thấy ấm áp và bình yên, ngọn lửa ghen tuông trong lòng nó đã tắt ngóm, tất cả những gì nó biết vào lúc này là một vòng tay ấm áp và niềm hạnh phúc đang tràn ngập. Rồi nó ngủ thiếp đi, hắn mỉm cười hôn vào tóc nó.

Từ rất lâu rồi, hắn chỉ có công việc, ai dám cản đường hắn chắc chắn không có chuyện tốt. Những cô gái chân dài nóng bỏng, những cô nàng xinh xắn như búp bê, những cô tiểu thư xinh đẹp,.....trước giờ hắn đã gặp nhiều, chơi đùa đến phát chán nhưng hắn không yêu ai cả. Nói chính xác hơn, bọn họ chỉ là những con búp bê cho hắn giải trí lúc buồn chán mà thôi. Hơn nữa, trước giờ hắn luôn nghĩ rằng không có người con gái nào mà không gục trước hắn, chỉ cần hắn nở nụ cười là họ đã “ngã rạp” trước hắn. Còn nó thì khác, lần đầu tiên gặp hắn, nó thậm chí không “mê” hắn mà còn cho hắn một đá, lúc đó, tức thíc tức nhưng hắn cũng khá thích thú với người con gái xinh đẹp này. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ hắn đã thích nó từ khi mới gặp mặt thì phải. Nó chân thật, không giả dối, không trang điểm lòe loẹt diêm dúa mà sở hữu một vẻ đẹp tự nhiên, nhiều lúc ngốc nghếch như một đứa trẻ, nhiều lúc lại lạnh lùng đến rợn người. Đối với hắn, nó chính là mảnh ghép duy nhất của hắn, là một nửa còn thiếu trong cuộc đời hắn. Có nó, hắn như có thêm sức mạnh, nhưng qua chuyện lần này, hắn mới phát hiện: nó không chỉ là nguồn sức mạnh của hắn mà còn là nhược điểm lớn nhất của hắn. Sau một hồi “tự kỉ”, hắn ôm lấy nó và chìm vào giấc ngủ, môi nở một nụ cười.

Về đến nhà, Tuyết lan tạm biệt hắn rồi ngoan ngoãn đi vào trong nhưng khi hắn vừa chạy đi khỏi, Tuyết Lan đã cho người lái xe bám theo hắn. Quả không ngoài dự đoán của cô ta, hắn đến bệnh viện thăm nó. Lén theo hắn vào trong, nào ngờ khi vừa lên đến phòng nó, Tuyết Lan đã bị một cô y tá chặn lại với lí do không

tiện. Tuyết Lan nghe xong, nét mặt có hơi biến sắc nhưng lập tức mỉm cười rồi rời đi. Đến góc khuất, cô ta nấp vào để chờ đợi thời cơ. Khoảng 1 tiếng sau, cô y tá bị gọi đi, chớp lấy thời cơ, Tuyết Lan đi đến trước phòng nó, định đẩy cửa bước vào thì lập tức chết sững. Gương mặt cô ta đỏ ửng khi thấy hấn và nó đang nằm ngủ cùng nhau. Tuyết Lan tức tối bỏ đi, không quên ném về hai người về ánh nhìn đầy căm tức. Cô ta chỉ hận không bóp chết nó được mà thôi.

Hai ngày sau, nó được xuất viện. Do hấn có việc, nhờ lại đi học nên nó được Eric chở về. Trước khi về nhà, nó còn tranh thủ đi mua tổ yến, bào ngư và một số thứ khác để về nấu cho hấn. Eric mỉm cười:

- Em mua về để nấu cho Chấn Phong à?
 - Vâng, dạo này em thấy anh ấy có vẻ mệt mỏi lắm – Nó mỉm cười – Cám ơn anh đã đưa em đi nhé!
 - Không có gì đâu, em làm anh ghen tị với Chấn Phong quá – Eric trêu nó – Phải chi cũng có người nấu cho anh ăn nhỉ? Đúng là Chấn Phong có một cô vợ hiền.
 - Anh trêu em đấy à? – Nó đỏ mặt – Thì anh cứ nói bạn gái mình nấu cho ăn đi.
 - Anh làm gì có bạn gái – Eric cười phá lên – Chỉ có em gái thôi
- Nó tròn mắt, mỉm cười:
- Anh nói anh không có bạn gái thật à?????
 - Ủ – Mặt Eric hơi ửng hồng – Anh nói dối em làm gì?
 - Sao anh không quen ai? Em thấy có nhiều cô sẵn sàng chết vì anh đấy!!!! – Nó trêu
 - Vì anh chưa gặp người thích hợp với anh, chỉ đơn giản vậy thôi – Eric mỉm cười – Tối nhà rồi kìa, em có cần anh giúp mang đồ vào không?
 - Thôi, em tự mang được rồi, cám ơn anh đã đưa em về – Nó mỉm cười – Coi vậy thôi chứ nhẹ lắm.

Eric mỉm cười không đáp. Chiếc xe Bugatti Veyron màu đen sang trọng dừng lại trước biệt thự của hấn. Nó vừa bước khỏi xe, tay chưa kịp lấy giỏ xách thì Eric đã nhanh chóng ôm đồng nguyên liệu của nó đứng trước cửa nhà. Eric mỉm cười nhìn nó:

- Nói vậy thôi chứ để anh giúp cho. Mở cửa đi, anh đem vào bếp giúp em.
- Ừm..... – Nó đơ mắt 5s mới chạy đến mở cửa cho anh.

Sau khi mọi thứ yên vị trên bếp, nó lấy cho Eric một li nước, ngượng ngùng nói:

- Anh đã chở em đi mua đồ rồi còn bắt anh mang vào nhà nữa, em thấy ngại quá.
- Không có gì đâu, thôi, anh về đây, anh còn phải đi làm việc, gặp em sau nha.
- Vâng, khi nào rảnh anh em mình đi chơi nhé!!!! – Nó cười tí mắt, tiễn Eric ra cửa.

Khi chiếc xe khuất bóng, nó đóng cửa lại, nhanh chóng thay đồ rồi xắn tay áo lên, chuẩn bị vào bếp. Khoảng 2 tiếng sau, trong lúc ngồi chờ cho bào ngư mềm, nó lấy điện thoại gọi cho hấn nhưng không ai bắt máy, đoán rằng hấn đang bận, nó gửi một tin nhắn cho hấn với nội dung như sau:

- Anh nè!!!!!! Tối nay tranh thủ về sớm nhaz, em có bắt ngờ cho anh đó, nhớ đừng ăn gì hết nhaz, để bụng đói càng tốt, hihi, em đợi anh về đó*chặtchặt*^^

Bấm nút “gửi” xong, nó đặt đồng hồ hẹn giờ rồi đi dọn dẹp nhà cửa, sau đó dọn bàn ăn, chuẩn bị một chai rượu vang, sau đó nó trở xuống bếp, ngồi canh đúng giờ rồi tắt bếp. Sau đó nó đi tắm, thay quần áo rồi ngồi chờ hấn về.

Địa điểm: phòng Giám đốc công ty Wing

Thời gian: trước đó khoảng 2 tiếng.....

- Lan, em ở trong phòng chơi đi, anh đi ra ngoài một lát – Nói rồi, hấn quay đi, để mặc Tuyết Lan trong phòng.

Ngồi một lúc cũng chán, cô ta mở máy tính của hấn lên chơi, nào ngờ có càipassword nên Tuyết lan không sử dụng được. Bực bội, Tuyết Lan ngồi xuống sofa, lôi điện thoại ra chơi game. Một lúc sau, đang ngồi chơi, bỗng nhiên cô ta nghe có tiếng chuông điện thoại. Tìm một lát, Tuyết Lan phát hiện ra cái điện thoại trên bàn hấn, tên liên lạc hiển thị “BạchNguyệt”, biết là nó gọi đến, Tuyết Lan không thèm bắt máy. Sau đó, cô ta thấy có tin nhắn gửi đến, nhìn ra ngoài thấy hấn vẫn chưa về đến, Tuyết Lan mở tin nhắn ra xem. Thấy những lời lẽ đó, máu cô ta sôi lên. Miệngnhếch lên, ánh mắt cực kì nham hiểm:

- Để rồi xem hai người còn được như vậy bao lâu, đừng hòng tranh giành Phong với tao.

Nói rồi, Tuyết Lan xoá tin nhắn đó đi, đồng thời xoá luôn cuộc gọi đến củanó. Sau đó cô ta đặt điện thoại về chỗ cũ và ngồi xuống sofa đọc tạp chí.

16. Chương 16

Một lúc sau, hấn trở lại phòng. Vừa nhìn thấy hấn, Tuyết Lan đã bật dậy khỏi ghế, lúu lo:

- Anh Phongggggg!!!!!!Hôm nay chừng nào anh xong việc?

Hấn giơ tay lên xem giờ rồi nhìn Tuyết Lan, mỉm cười:

- Một lát nữa anh mới xong việc, em chán thì về nhà trước đi.

- Nhưng mà bây giờ cũng đã gần 9 giờ tối rồi, anh còn định làm tới chừng nào? Hay mình nghỉ sớm đi, anh em mình đi ăn.

- Nhưng mà.... – Hấn lưỡng lự.

- Đi mà anh, dù gì hôm nay cũng đâu có việc gì nhiều đâu, em đói quá à – Tuyết lan nhõng nhẽo – Đi mà anhhhhhhhhhhh.....

Hấn suy nghĩ một lát rồi cũng gật đầu đồng ý. Tuyết Lan vui mừng nói:

- Vậy mình đi đi anh, à mà anh gọi báo cho chị Nguyệt đi, để chị ấy khỏi đợi.

Hấn thở dài, lấy điện thoại ra gọi cho nó.

Lúc này, nó đang ngồi chờ ở nhà, bình thường mỗi lần nó nhắn hấn về sớm thì đúng 8 giờ hấn sẽ có mặt ở nhà. Đang nghĩ vẩn vơ thì điện thoại nó reolên, thấy hấn gọi đến, nó mừng rỡ bắt máy:

- Alo, anh sắp về nhà chưa?

- Nguyệt à, em đi ngủ trước đi, anh sẽ về muộn.

- Nhưng mà.....

Nó chưa nói dứt câu thì giọng nói của Tuyết Lan đã vang lên lạnh lạnh:

- Anh ơi, em đói, mình mau đi ăn đi.

- Anh chuẩn bị đi ăn tối với Tuyết lan à? – Nó cố giấu đi nỗi buồn nhưng giọng nói cứ run run.

- Ừ, chắc sẽ về muộn, em cứ ngủ trước đi.

- Em biết rồi, anh đi ăn vui vẻ nhé – Nó nói nhanh rồi cúp máy.

Hấn bỏ điện thoại vào túi, có cảm giác là lạ nhưng không hiểu tại sao.Tuyết Lan nhanh chóng kéo hấn đi, không để cho hấn kịp suy nghĩ.

Nó lạng người trên ghế sofa, đầu óc rối bời, thì ra trong lòng hấn, người quan trọng nhất chính là Tuyết Lan. Bình thường, nếu hấn có về muộn haycó việc gì khác đều gọi về báo cho nó trước. Vậy mà hôm nay, hấn đãkhông nói gì cả, hấn im lặng, để rồi bây giờ thông báo cho nó là đi ăn cùng Tuyết Lan. Tim nó đau lắm,

nó biết bản thân ích kỉ khi ghen tị với em gái của hắn nhưng vào giờ phút này đây, ngọn lửa ghen tuông mù quáng trong tim nó lại một lần nữa bùng cháy khiến đầu óc nó không suy nghĩ được gì. Chậm rãi đi xuống bếp, nó tự mỉm cười với mình:

- Mình nấu nhiều như vậy thì làm sao ăn hết bây giờ?

Đột nhiên nó nhớ đến Eric, nó lấy điện thoại ra gọi cho anh:

- Alo, em gọi anh có việc gì không? – Eric mỉm cười

- Bây giờ anh có bận gì không? – Nó nói đều đều

- Không, có việc gì không May?

- Vậy thì hay quá, anh có muốn đến ăn tối với em không? – Nó khẽ mỉm cười.

- Vậy còn Chấn Phong? Anh ấy không ăn cùng em sao? – Eric ngạc nhiên

Nghe nhắc đến tên hắn, tim nó lại một lần nữa đau nhói, nó cố gắng vui vẻ nói nhưng giọng nói vẫn rất buồn:

- Không, anh ấy đi ăn với Tuyết Lan rồi, anh đến nhà em được không?

Nghe giọng nói của nó, Eric biết có chuyện không ổn, anh vội vàng ra xe, nói nhanh:

- Được, anh sẽ tới ngay, em đợi anh một lát.

- Anh nhớ mua rượu nhé, càng nhiều càng tốt.

Nói rồi, nó cúp máy, bắt đầu dọn bàn ăn.

Trong lúc này, hắn và Tuyết Lan đang ngồi ăn trong nhà hàng. Tuyết Lan trong lòng vui vẻ vô cùng khi nghĩ tới cảnh nó buồn bã ở nhà. Điều đó khiến cô ta cười luôn miệng. Hắn mỉm cười nhìn nó:

- Hình như hôm nay em có chuyện vui phải không?

- Dạ không có gì đâu, tại vì hôm nay em thấy thoải mái thôi mà.

- Vậy sao? Không biết chị em ăn tối chưa? – Hắn trầm ngâm – Hay là anh gọi chị ấy ra ăn với chúng ta?

Vừa nghe nhắc tới tên nó, sự vui vẻ trong lòng Tuyết Lan tắt ngóm. Cô ta mỉm cười:

- Anh khéo lo, bây giờ cũng tối rồi, làm sao chị ấy chưa ăn gì được?

- Ủ, chắc là em nói đúng, thôi, em ăn đi.

Nói rồi, hắn cầm ly rượu vang lên uống, tiếp tục trầm ngâm. Thật ra hắn vẫn cảm thấy có chuyện gì đó, chỉ là cảm giác đó không thật sự quá mạnh mẽ. Còn Tuyết Lan, nhìn thấy hắn như vậy, cô ta biết chắc hắn đang nghĩ tới nó, điều đó khiến cô ta tức tối vô cùng, trong đầu lại bày ra trăm mưnghình để chia rẽ hai người.

Khoảng 15 phút sau, Eric đã đến trước cửa nhà. Anh bấm chuông, trong lòng có chút lo lắng. Nó từ trong nhà bước ra mở cửa cho anh, Eric lái xe vào trong còn nó thì đóng cửa lại. Nó mỉm cười nhìn anh nhưng đôi mắt buồn với vợ:

- Anh có mua rượu cho em không?

- Có đây – Anh giơ lên mấy chai rượu – Em có chuyện gì vậy?

- À không, tại vì em lỡ nấu nhiều thứ quá nên rủ anh đến ăn chung cho vui đó mà – Nó lè lưỡi tinh nghịch – Thôi, chúng ta vào nhà đi.

Dứt lời, nó kéo Eric vào nhà rồi đẩy anh ngồi xuống ghế. Bắt đầu dọn món ăn ra. Eric đặt mấy chai rượu lên bàn rồi xuống bếp phụ nó. Nó mỉm cười ngại ngùng:

- Em làm được rồi, ai lại để khách giúp chứ?

- Anh là con trai mà, cứ để anh giúp, không sao đâu – Eric mỉm cười, đón lấy mâm thức ăn rồi bưng ra ngoài.

Nó đứng nhìn anh, khẽ thở dài rồi chậm rãi bước theo, không quên mang theo 2 cái ly thủy tinh. Nó đặt ly lên bàn rồi khui rượu ra, rót vào ly, sau đó nó gắp ly ra, khẽ mỉm cười:

- Chúc sức khỏe.

Eric lịch thiệp gắp ly lên, khẽ gạt đầu, môi nở một nụ cười rồi đưa ly lên miệng uống một ít rượu. Còn nó thì nốc một lần hết sạch. Sau đó hai người bắt đầu ăn, Eric mỉm cười nhìn nó:

- May này, em quả là có tài nấu nướng đấy, chén súp này quả thật rất ngon.

- Cám ơn anh – Nó mỉm cười đáp lại, đôi mắt vẫn rất buồn.

Nghĩ tới lúc này hần và Tuyết Lan đang cùng nhau ăn uống bên ngoài, trong lòng nó lại dâng trào một nỗi buồn vô tận. Eric hiểu rằng nó đang rất buồn, anh đã biết lý do là vì hần nhưng cụ thể thì anh không rõ, cũng không tiện hỏi nó, rót thêm rượu vào ly, anh gắp lên:

- Chúng ta uống cạn nào.

- Vâng.

Nó đưa ngay lên miệng uống, ít ra nó muốn quên đi những chuyện này. Ăn xong món súp, nó đem chè tổ yến ra, hai người cứ vừa ăn vừa uống rượu. Thoáng chốc, 3 chai rượu đã hết sạch. Vốn thường đi theo ông John làm việc nên 3 chai rượu với anh chẳng là gì cả, hơn nữa, anh vốn không uống rượu mạnh nên uống 3 chai chỉ như nước lã mà thôi. Nhưng còn nó thì khác, vốn ít uống rượu, tửu lượng của nó khá yếu, anh dám chắc là nó đã bắt đầu say. Eric nhìn nó lo lắng nói:

- May này, em say rồi đấy, chúng ta đừng uống nữa.

- Em không say đâu, chúng ta uống tiếp đi – Nó cười tươi, mở thêm một chai rượu nữa – Nào, chúng ta uống tiếp.

Nói rồi, nó uống cạn ly rượu vừa rót rồi lại rót tiếp một ly nữa, đưa lên uống tiếp. Uống xong, nó bắt đầu cười phá lên:

- Ai cần hần ở nhà ăn cùng em chứ? Anh nói có đúng không?

- Ủ, đúng vậy, em đừng uống nữa May à – Eric dè dặt nói – Em say lắm rồi đó.

- Em không say mà, để em uống.

Nó nói, cầm ly rượu lên uống cạn. Đặt ly rượu xuống, nó tựa đầu lên tay mình, nước mắt bắt đầu tuôn ra:

- Đúng vậy, ai mà cần hần chứ? Hần chẳng là gì cả, hần đi ăn với ai, em mặc kệ, hahaha

Eric im lặng, không biết nói gì. Nó lại tiếp, nước mắt tiếp tục tuôn trào:

- Anh có thấy em là một con nhỏ ích kỷ không? – Nó cười – Làm gì có ai đi ghen với em gái của người ta đúng không? Em đúng là một đứa ích kỷ mà.

Nó nấc lên từng tiếng, mọi thứ trước đây nó kiềm nén đang dần vỡ òa ra, nó khóc một cách đau đớn:

- Anh có biết không? Em đã gửi cho anh ấy một tin nhắn bảo rằng đang đợi ở nhà. Tại sao anh ấy biết em đợi ở nhà rồi mà không báo cho em một tiếng, rồi để lúc báo lại là để nói đang chuẩn bị đi ăn với Tuyết Lan? Tại sao? Anh nói cho em biết đi, có phải em đã quá ích kỷ không? Nếu đúng như vậy, anh hãy mắng cho em tỉnh lại đi.

Nó buồn bã nói, nước mắt giàn giụa trên mặt. Eric rời khỏi chỗ ngồi, dè dặt ôm nó vào lòng:

- Không, em không hề sai, đó là chuyện bình thường mà, em đừng buồn nữa, nhìn em như thế này anh đau lòng lắm. Em là một cô gái tốt, em chân thật, không giả dối, mọi người ai cũng nhìn thấy mà, em không ích kỷ đâu – Anh dè dặt nói.

Nó ôm chặt lấy Eric, vùi đầu vào ngực anh mà khóc. Anh dịu dàng ôm chặt nó vào lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc của nó. Nó khóc rất lâu, khóc rất nhiều, nước mắt thấm ướt đầm một mảng lớn trên chiếc áo sơ mi trắng của Eric. Rồi tiếng nấc của nó nhỏ dần, nhỏ dần rồi im bật. Biết nó đã ngủ, Eric dùng tay lau đi những giọt nước mắt còn vương trên mi nó rồi bế nó lên lầu, dịu dàng nói:

- Anh sẽ giúp em làm rõ chuyện này.

Dừng bước trước phòng nó, anh đẩy cửa bước vào, cảm thấy hơi ngại vì tự vào phòng nó nhưng cũng không đành để nó ngủ ở dưới phòng khách. Đặt nó lên giường, Eric đắp chăn cho nó rồi ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

17. Chương 17

Hắn lấy tay lau đi giọt nước mắt của nó, thở dài. Hắn cảm thấy đau và có lỗi với nó nhiều lắm, hèn gì khi hắn gọi báo, giọng nó có vẻ hơi kì lạ. Nhưng thật sự, hắn không hề nhận được bất kì tin nhắn nào từ nó, hắn cảm thấy rất lạ bởi vì lúc nào hắn cũng đem điện thoại bên mình cơ mà, chỉ có duy nhất lúc này là bỏ quên trong phòng thôi.

- Không lẽ là Tuyết Lan? Nhưng tại sao con bé lại làm như vậy chứ? – Hắn nhíu mày lại – không được, mình phải hỏi rõ chuyện này.

Nghĩ là làm, hắn gọi cho Tuyết Lan nhưng không liên lạc được, hắn bỏ điện thoại qua một bên rồi đi tắm. Sau đó hắn qua phòng nó và nhẹ nhàng leo lên giường để không đánh thức nó. Hắn ôm lấy nó vào lòng và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Địa điểm: Biệt thự nhà họ Vũ.....

- Hahahaha, nghĩ tới cái cảnh cô ta ngồi ở nhà chờ đợi mỗi morn, tao thấy vui thật đó – Tuyết Lan cười vui vẻ – Tao sẽ cho nó biết, nó chẳng là gì với anh Phong cả, anh Phong chỉ có thể là của tao.

- Mày không sợ anh Phong phát hiện ra sao? – Trang Linh thở dài – Dù gì cô ấy cũng là vợ sắp cưới của anh Phong mà.

- Mày im đi – Tuyết Lan rít lên – Chỉ có tao mới có tư cách làm vợ của anh Phong thôi, con nhỏ đó chỉ là thứ thay thế, tao nhất quyết không tha cho nó đâu.

- Tao chỉ cảnh báo mày vậy thôi, tùy mày quyết định, thôi, này giờ nói cũng khá lâu rồi, tao ngủ trước đây, sáng mai tao phải đi làm thêm.

- Ủ, mày ngủ đi, đừng có bép xép với ai đó – Tuyết Lan đe dọa.

- Tao biết – Trang Linh thở dài, nói nhanh rồi tắt máy.

Trang Linh khẽ thở dài, cô cảm thấy kinh tởm chính con người của cô, tuy cô không dính dáng đến những việc Tuyết Lan đã làm nhưng cô đều biết. Nói cách khác, cô chính là nhân chứng sống, chỉ cần cô tố cáo, Tuyết Lan chắc chắn sẽ bị bắt nhưng cô không thể. Dù gì chính Tuyết Lan cũng đặc cứu sống cô, làm vậy chẳng khác gì là lấy oán trả ơn mà cô không phải là một con người vong ân bội nghĩa.

Mãi suy nghĩ, Trang Linh không tài nào ngủ được, cô bật dậy khỏi giường và đi ra ngoài. Không khí lạnh lạnh của đêm khuya khiến đầu óc cô nhẹ nhàng hơn. Đang rảo bước trên con phố, đột nhiên có tiếng nói phát ra từ sau lưng cô:

- Này cô em, có muốn đi chơi với bọn anh không?

Trang Linh hoảng hốt quay đầu lại, trước mắt cô là 4 tên thanh niên trông rất bụi bặm và người chúng sặc mùi rượu. Một tên tiến về phía cô, giọng đều đều cất nói:

- Em thật là xinh đó nha, nào, đi uống với bọn anh một ly nào.

Nói rồi, tên đó tóm lấy tay cô. Mặt Trang Linh trắng bệch, cô dùng hết sức giật tay ra và quay đầu bỏ chạy.

- Đuổi theo nó tụi bây.

Đường phố giờ này vắng hoe, lâu lâu chỉ có vài chiếc xe hơi chạy vụt qua và họ chẳng để ý gì tới cô cả. Trang Linh bắt đầu thấm mệt, bước chân cô chậm dần và 4 tên kia cũng đã đuổi kịp cô. Bọn chúng bắt đầu lôi cô đi, mặc cho cô không ngừng hét lên. Bỗng nhiên có một chiếc xe hơi thắng lại trước mặt họ và một chàng trai bước ra. Anh ta lạnh lùng nói:

- Bỏ cô ấy ra

Nhưng khổ nỗi, anh ta lại nói bằng tiếng Anh nên bọn chúng dường như không hiểu, một tên trong bọn chúng tiến đến gần nắm đấm ra, kề sát mặt anh:

- Thằng Tây kia, mày nghĩ mày là ai mà xía vào chuyện của tao, lên tụi bây.

Hắn vừa dứt lời, 3 tên kia xông lên. Trang Linh nhìn chàng trai kia đầy lo lắng nhưng anh ta vẫn đứng đó, bình thản đến lạ lùng. Rồi rất nhanh, anh giơ chân lên đá vào mặt tên cầm đầu, hắn té ngược về phía bọn đàn em, máu từ mũi hắn chảy ra. Rồi bọn chúng lại xông lên nhưng chàng trai lẹ làng nhanh chóng hạ gục cả 4 người. Bọn chúng cầm đầu chạy đi, miệng không ngừng đe dọa. Rồi chàng trai đó bước đến gần tay ra trước mặt cô, dịu dàng nói:

- Cô có sao không?

- À không? Tôi ổn, cảm ơn anh đã cứu tôi – Trang Linh nắm lấy tay anh.

Eric mỉm cười, đỡ cô đứng dậy:

- Tiếng Anh của cô cũng khá quá nhỉ? Tôi cứ sợ cô không hiểu tôi nói gì.

Trang Linh thoáng đỏ mặt trước nụ cười đó, cô mỉm cười, ngại ngần đáp:

- Lúc nhỏ tôi vốn sống ở Mỹ mà, cảm ơn anh đã cứu tôi nhé, tôi tên là Vũ Trang Linh – Cô mỉm cười – Nếu không thì anh cứ gọi tôi là Clara, đó là tên tiếng Anh của tôi.

- Chào cô, tôi là Eric, cô không cần cảm ơn tôi, đó là điều nên làm mà – Anh mỉm cười – Sao trời khuya rồi mà cô còn ra ngoài?

- Tôi không ngủ được – Cô khẽ mỉm cười – Còn anh?

- Tôi cũng vậy, xem ra chúng ta là hai người cùng ý tưởng rồi – Anh mỉm cười – Để tôi đưa cô về nhà nhé?

- À vâng, cảm ơn anh – Trang Linh ngại ngần.

Cô vừa dứt lời, Eric mở cửa xe cho cô rồi cũng mau chóng lên xe.

Bầu không khí trên xe vô cùng tĩnh lặng, không ai nói với ai câu gì. Thỉnh thoảng, Trang Linh lại lên tiếng chỉ đường cho Eric rồi lại tiếp tục chìm vào khoảng không tĩnh lặng của chính cô. 4 tên còn đó lúc này đã vô tình gợi lại cho cô những ký ức ngày xưa, những ký ức cô chẳng bao giờ muốn nhớ lại. 5 năm, một khoảng thời gian không hề ngắn ngủi, nhưng cũng không đủ dài để xóa đi bóng đêm trong lòng cô. Nhìn về mặt bị thương và buồn bã của cô gái lạ mặt, đột nhiên lòng Eric khẽ rung lên. Cái hình bóng vừa nhỏ nhắn, vừa cô độc này khiến anh muốn ôm lấy để bảo vệ và che chở. Bỗng nảy ra một ý, Eric tăng tốc, chiếc xe phóng vút đi trong màn đêm tĩnh lặng. Đang ngồi suy nghĩ, Trang Linh chợt nhận ra cảnh vật xung quanh đang càng lúc càng vắng vẻ và cực kì lạ lẫm. Cô nhìn anh với ánh mắt đề phòng:

- Anh muốn làm gì? Anh đưa tôi đi đâu?

- Cô hãy tin tôi – Anh nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm túc nói rồi quay ra tiếp tục lái xe.

Không hiểu sao, cô lại tin tưởng anh, đôi mắt xanh sâu thẳm của anh ấy dường như không nói dối. Cô mỉm cười:

- Tôi tin anh.

Chỉ 15 phút sau, chiếc xe dừng lại trên một cánh đồng rộng lớn. Eric mở cửa cho cô, cô bước xuống nhìn xung quanh rồi ngạc nhiên hỏi:

- Đây là đâu vậy?

Anh mỉm cười, giơ ngón tay hướng lên trời. Trang Linh ngược lên nhìn theo hướng anh chỉ, trước mắt cô là một dải ngân hà lung linh huyền ảo, các vì sao lấp lánh như đang mời gọi, không tìm được, cô khẽ thốt lên:

- Oa, đẹp quá!!!!!!Làm sao anh tìm được nơi này vậy?

- Tôi tình cờ thôi, từ khi tới Việt Nam, mỗi khi buồn, tôi thường đến đây, nơi này khiến tôi thấy thoải mái.

Anh kéo cô ngồi xuống, cô mỉm cười, ánh mắt ánh lên nỗi bi thương thầm kín:

- Sao anh lại đưa tôi đến đây?

- Vì tôi thấy cô đang buồn, tôi nghĩ cô sẽ thấy thoải mái hơn khi ở đây.

Trang Linh cười tí mắt, cô ngả người nằm xuống bãi cỏ, nhẹ nhàng nói:

- Đúng vậy, nơi này khiến tôi thấy rất tuyệt. Cảm ơn anh.

- Không có gì – Anh khẽ mỉm cười.

Rồi hai người lại chìm vào im lặng. Đột nhiên Trang Linh lên tiếng phá tan bầu không khí tĩnh lặng.

- Anh giữ bí mật được không? – Cô nhẹ nhàng nói – Dù đó là những việc vô cùng kinh tởm?

- Được, cô muốn nói chuyện gì?

Trang Linh mỉm cười, đôi mắt nhìn về một khoảng xa xăm. Cô bắt đầu nói, giọng nói nhẹ nhàng nhưng đôi lúc khẽ run run:

- Ngày xưa khi tôi ở Mỹ, tôi từng có một gia đình rất hạnh phúc, mẹ tôi là người Việt, ba tôi là người Mỹ. Vào những ngày cuối tuần, tôi thường cùng họ đi picnic hoặc đi du lịch đây đó. Rồi một ngày, khi tôi 8 tuổi, một tai nạn đã cướp đi ba mẹ của tôi – Giọng cô run run – Sau đó, những người được gọi là người thân của tôi đã cướp sạch tài sản của ba mẹ tôi, không để lại cho tôi một xu nào.

Cô dừng lại, hít thở thật sâu rồi tiếp:

- Họ đá tôi qua một bên và bắt đầu đùn đẩy tôi cho nhau. Rồi tôi nhận tôi về, từ đó, tôi sống như một con ỏ, suốt ngày phải thức dậy từ sáng sớm để làm đủ mọi việc. Cơm thì bữa có bữa không, nếu có cũng chỉ là cơm nguội là sang lắm rồi. Khi bà ta vui, bà ta không thèm để mắt đến tôi, còn khi buồn bực chuyện gì, bà ta đánh đập tôi như một con chó.

Trang Linh lại im lặng rồi lại nói tiếp nhưng giọng đầy bi thương và sợ hãi:

- Khi tôi 13 tuổi, bà ta có một người nhân tình. Hắn cũng không ngừng đánh đập tôi trước mặt bà ta. Rồi một ngày khi bà ta đi vắng, lúc đó tôi đang làm việc nhà, hắn từ phía sau ôm chầm lấy tôi và bàn tay hắn xé toạc áo tôi ra. Tôi cố gắng chống cự thì hắn tát vào mặt tôi, rồi hắn dùng lời lẽ ngon ngọt dụ dỗ tôi, nào là nếu tôi nghe lời, hắn sẽ cho tôi ăn ngon, sẽ cho tôi tiền – Cô cười khan một tiếng nhưng ánh mắt ngập tràn cay đắng – Tôi vẫn chống cự và lần này hắn đánh tôi rất mạnh. Lúc đó, đầu óc tôi quay cuồng, khoe miệng còn bị chảy máu nữa, thế là tôi để mặc cho hắn cưỡng bức mình.....

Nghe từ này đến giờ, bàn tay Eric đã siết lại thành nắm, anh không ngờ cô gái nhỏ bé này lại có một quá khứ khủng khiếp như vậy, anh kinh hoàng nói:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó..... – Cô dừng lại một lát – Một điều bất ngờ đã xảy ra, đúng lúc hắn chuẩn bị làm chuyện kinh tởm đó với tôi, người dì của tôi vết, trên tay cầm theo một khẩu súng lục. Hắn vội vã buông tôi ra, bà ta giận dữ nhìn tôi, khuôn mặt đầy nước mắt, bà ta mắng tôi là con **, là thứ dục trá, nói tôi dám dụ dỗ trá của bà ta. Rồi bà ta nổ súng, viên đạn ngăm thẳng vào bụng tôi và máu bắt đầu tứa ra. Lúc đó may mà tôi né kịp, không là “xong” rồi – Trang Linh bật cười cay đắng – Khắp người tôi lúc đó đau lắm nhưng tôi gượng dậy và cố gắng chạy đi, bây giờ nghĩ lại không hiểu tôi lấy đâu ra sức mạnh đó nữa. Tôi chạy mãi,

chạy mãi, cuối cùng, tôi gục giữa đường, lúc đó, trời đang mưa rất lớn, mọi người không ai chú ý đến tôi cả. Rồi tôi dần mất đi ý thức và rồi tôi chìm vào giấc ngủ. Khi tôi tỉnh dậy, tôi thấy mình đang ở trong bệnh viện, thế là tôi được cứu sống và được đưa về Việt Nam.

- Là ai đã cứu cô? – Eric dịu dàng nói.

- Tôi có nói chắc anh cũng không biết, người cứu tôi là Vũ Tuyết Lan, từ khi tôi về Việt Nam cũng đã 5 năm rồi, tôi và Tuyết Lan trở thành bạn thân từ đó. Ban đầu, tôi rất cảm kích cô ấy, nhưng càng ngày, tôi càng ghê tởm chính ân nhân đã cứu mạng mình. Cô ấy sẵn sàng giết chết những người cản đường mình chỉ vì một vài xích mích nhỏ, *** hại không biết bao nhiêu người,... Nhiều lúc, tôi muốn ra đi nhưng không thể.

- Tại sao? Cô có thể bỏ đi mà hoặc là đi tố cáo cô ấy – Anh nhíu mày lại, Eric khá ngạc nhiên khi nghe tới tên Tuyết Lan, anh không hề quên cô gái đó, cô gái đã nở nụ cười khi May bị tai nạn.

- Vì tôi còn nợ cô ấy một mạng, tôi không thể bỏ đi được trừ khi trả hết nợ cho cô ấy – Trang Linh cười buồn – Dạo này, tôi được biết cô ấy đang hại một cô gái nào đó, Tuyết Lan nói rằng muốn chia rẽ hai người họ vì anh ta chỉ có thể là của Tuyết Lan.

Eric nhíu mày, quả đúng như anh đoán, cô gái tên Tuyết Lan này không hề đơn giản, mọi thứ đã dần sáng tỏ, chính Tuyết Lan đã cố tình cho người đụng May. Xem ra việc này đang dần trở nên phức tạp rồi đây. Đột nhiên Trang Linh quay qua nhìn anh, mỉm cười:

- Anh có muốn xem vết sẹo của tôi không?

Eric gật đầu, Trang Linh giở chiếc áo sơ mi lên một chút, một vết sẹo tròn đập vào mắt anh, lòng Eric dâng lên một nỗi xót xa và thương cảm. Trang Linh mỉm cười:

- Anh đã thấy rồi đây, đây là vết sẹo tôi sẽ không thể xóa mờ được cho đến chết.

Eric nhìn cô, Trang Linh đang cười nhưng đôi mắt cô thì không, nó ánh lên sự đau đớn và tổn thương sâu sắc. Bất ngờ, Eric ôm chặt lấy Trang Linh.

18. Chương 18

Trang Linh đỏ ửng mặt, cố gắng đẩy anh ra:

- Anh đang làm gì vậy? Mau bỏ tôi ra.

- Khóc đi – Anh dịu dàng nói

- Anh nói cái gì cơ? – Cô ngạc nhiên hỏi lại, trong lòng khẽ rung lên.

- Hãy khóc đi, cô không cần phải kìm nén, tối nay tôi cho cô mượn bờ vai – Anh dịu dàng vuốt tóc cô, dỗ dành.

Nghe lời anh nói, mắt Trang Linh ươn ướt, ngày xưa, bố mẹ cô cũng thường hay ôm lấy cô vào lòng khi cô buồn. Dùng chút sức lực yếu ớt, cô cố đẩy anh ra nhưng vô ích, cô yếu ớt nói, giọng run rẩy:

- Tôi không xứng đáng để nhận tình thương của anh đâu, tôi là một con người vô cùng kinh tởm.

- Không, em không hề kinh tởm, em trong sạch hơn bất cứ con người nào và tâm hồn em rất đẹp – Eric nhìn thẳng vào mắt cô, dịu dàng nói – Hãy khóc đi, mang tất cả những gì đau khổ trút hết ra, đừng tiếp tục kìm nén nữa.

Và lần đầu tiên trong 5 năm, Trang Linh bật khóc, cô khóc nức nở như một đứa trẻ, tất cả những hành động của anh đều khiến cô nhớ tới bố mẹ. Nỗi đau đớn cô dồn nén bấy lâu bất chợt oà vỡ vì sự quan tâm chân thành của anh. Cô không ngờ lại có người nói những lời đó với cô, từ cái ngày bố mẹ cô mất đi, sống trong cái ngôi nhà đó, tâm hồn cô dần trở nên mai một, cô biết tất cả những gì Tuyết Lan làm, thậm chí cũng từng chứng kiến nhưng cô không hề can ngăn Tuyết Lan bởi vì cô cảm thấy thù ghét mọi người, dần dần, cô

trở nên vô cảm khi chứng kiến bất hạnh của người khác. Nhưng những năm gần đây, cô đã dần tự cảm thấy sợ bản thân mình và điều đó đã phần nào kéo cô ra khỏi “đồng bùn lầy”. Nhưng ly nước khi đã đổ thì không bao giờ hốt lại được trọn vẹn, tâm hồn cô cũng đã có phần nhơ nhớt, vậy mà anh vẫn nói tâm hồn của cô rất đẹp.

Eric dịu dàng ôm lấy cô, bàn tay khê siết vào vai cô, dịu dàng nói:

- Hãy quên hết những chuyện đó đi và hãy sống thật tốt, anh tin bố mẹ em trên thiên đường luôn dõi theo em đó và chắc chắn họ muốn em sống thật hạnh phúc.

Một hồi lâu sau, Trang Linh ngừng khóc, hơi ấm tỏa ra từ người anh khiến cô trở nên bình tĩnh hơn. Cô dùng tay đẩy anh ra, mỉm cười:

- Cám ơn anh đã cho tôi mượn chỗ để khóc.

- Không có chi – Anh cười, dùng tay lau đi giọt nước mắt còn đọng trên mi cô – Rất vui khi nhìn thấy nụ cười của em.

Mặt Trang Linh đỏ ửng, cô vội đứng dậy, ngượng ngùng nói:

- Chúng ta về thôi, đã muộn lắm rồi.

- Ủ – Anh mỉm cười rồi ngồi dậy, cởi chiếc áo khoác trên người ra quàng lên người cô – Coi chừng cảm lạnh đó.

Nói rồi, anh mở cửa xe cho cô rồi đưa cô về nhà. Tối hôm đó, Trang Linh đã có một giấc mơ rất đẹp, cô mơ về những ngày hạnh phúc khi xưa và về anh, người con trai đã cứu rồi tâm hồn cô.

Sáng hôm sau, nó thức dậy rất sớm, nó chỉ cảm thấy hơi khó chịu một chút vì dư âm của rượu, nhìn sang bên cạnh, nó thấy hân vẫn còn ngủ say. Khẽ khàng rời khỏi giường, nó nhanh chóng tắm rửa, làm VSCN và thay quần áo thật nhanh rồi xuống bếp. Sau khi làm bữa sáng cho hân xong, nó viết một lời nhắn nhỏ rồi đi học. Cái se se lạnh của buổi sớm mai khiến nó tỉnh táo hơn. Những chuyện xảy ra vào ngày hôm qua lại ùa về trong tâm trí nó khiến nó không thể đối mặt với hân được, nó vẫn rất buồn vì chuyện đó và ghen tị với Tuyết Lan.

Buổi học ngày hôm nay trôi qua rất nhanh đối với nó. Nặng nề thu dọn sách vở, nó không muốn phải đối mặt với hân, nó không muốn phải về nhà vào lúc này. Nhìn về mặt của nó, nhỏ biết nó rất buồn, lấy điện thoại gọi cho Gia Long, nhờ kể cho anh nghe và huỷ buổi hẹn chiều nay. Nhận được sự đồng ý của Gia Long, nhỏ chạy đến bàn nó và rủ nó đi chơi. Đúng như nhỏ đoán, nó đồng ý ngay lập tức. Thế là hai đứa rủ nhau đi uống nước. Trong phòng riêng, nó kể cho nhỏ nghe về chuyện xảy ra hôm qua. Nhỏ tức giận đòi tìm Tuyết Lan để “xử lý” nhưng nó can nhỏ lại. Tuy tức nhưng cũng không muốn nó khó xử nên nhỏ đành ngồi im. Hôm đó, hai đứa đi đến tối mịt mới về nhà, mặc cho hân gọi bao nhiêu lần, nó cũng không nghe máy. Rồi nó nghĩ muốn ngủ ở nhà nhỏ ngày hôm nay. Thấy nhỏ đồng ý, nó lấy điện thoại nhắn tin cho hân rồi lên xe về nhà nhỏ.

Sáng hôm nay khi thức giấc, hân chẳng thấy nó đâu cả. Hân đoán rằng có lẽ nó đang ở trong phòng tắm nên ngồi ở ngoài đợi. 5 phút.....10 phút.....rồi 20 phút trôi qua vẫn chưa thấy nó ra ngoài. Thấy lạ, hân đẩy cửa bước vào thì không thấy nó đâu. Làm VSCN xong, hân xuống bếp tìm nó thì thấy bữa sáng đã được làm sẵn, bên cạnh còn có tờ giấy nhỏ. Cầm lên xem, hân thoáng ngạc nhiên rồi ngay lập tức hiểu ra. Hân tự cười với bản thân:

- Thì ra cô ấy muốn tránh mặt mình.

“Em đến trường sớm, anh nhớ ăn sáng đó”. Vốn hân định sẽ giải thích với nó về chuyện hôm qua nhưng có lẽ không được rồi. Chán nản, hân ăn xong rồi đi đến công ty. Vừa bước vào phòng, chưa kịp nhìn thấy Tuyết Lan thì giọng nói của cô ta đã vang lên lạnh lạnh:

- Anh đến rồi!!!!!!Em lại đến chơi với anh nè – Rồi cô ta chạy đến ôm chầm lấy hân.

- Lan, buông anh ra, anh có chuyện muốn hỏi em – Hân cau mày, đẩy Tuyết Lan ra.

- Chuyện gì hả anh? – Tuyết Lan tròn mắt nhìn hân, gương mặt vô cùng ngây thơ.

- Có phải hôm qua chị Nguyệt có nhắn tin và gọi đến cho anh không? – Hấn hỏi thẳng.

Tuyết Lan giật mình khi nghe hấn nói nhưng cũng mau chóng lấy lại bình tĩnh, mắt cô ta ước ướn:

- Hic, sao hôm nay anh dữ với em quá vậy? Anh bắt nạt em, hic

- Anh xin lỗi, em đừng khóc, nhưng em hãy trả lời anh đi – Hấn xoa đầu Tuyết Lan, dịu dàng nói

- Hic, đúng là chị ấy có gọi và gửi tin nhắn đến cho anh, nhưng em,hichic – Tuyết Lan sụt sùi khóc – Nhưng mà em vô tình xoá mất, sợ anh mắng nên em xoá luôn cuộc gọi đến, hic, em không hề cố ý đâu, anh tin em đi.

Tuyết Lan nắm lấy tay hấn, nước mắt chảy dài trên mặt, buồn bã nói. Hấn thở dài, xoa đầu Tuyết Lan, dịu dàng nói:

- Thôi, chuyện đã lỡ rồi, anh không trách em đâu, nhưng lần sau đừng làm như vậy nữa, biết không?

- Hic, vâng, em biết, anh đừng giận em nha, em không cố ý đâu – Tuyết Lan tiếp tục khóc lóc – Em xin lỗi anh, hic.

- Thôi, không sao đâu, em đừng khóc nữa – Hấn dịu dàng nói.

Tuyết Lan ngước lên nhìn hấn, mắt ngân ngấn nước:

- Vậy là anh tha lỗi cho em phải không?

- Ủ, anh đâu phải người nhỏ mọn đâu – Hấn cười.

Tuyết Lan mỉm cười, ôm chầm lấy hấn:

- Hihi, em biết anh không trách em đâu, mà anh Phong ơi, chị Nguyệt có giận anh không? – Tuyết Lan buồn bã hỏi.

Nghe Tuyết Lan hỏi, hấn hơi giật mình, thì thầm với chính mình:

- Cô ấy có giận mình không nhỉ? – Rồi hấn nhớ tới chuyện sáng hôm nay, thở dài – Chắc là có rồi, haizzz

Rồi hấn mỉm cười:

- Chắc là cô ấy giận anh rồi, thôi, anh làm việc, em ngồi đó chơi đi nha.

- Anh Phong nè, mai mốt em sẽ sang xin lỗi chị Nguyệt giúp anh nha – Tuyết Lan ngọt ngào nói.

- Ủ – Hấn mỉm cười rồi đi ra ngoài.

Nhìn bóng hấn dần khuất, Tuyết Lan hả hê vô cùng, cô ta nhếch môi lên tạo nên một nụ cười nửa miệng đầy thoả mãn:

- Cuối cùng cũng giận nhau, để rồi xem hai người còn yêu nhau được bao lâu.

Còn hấn thì dù đang làm việc nhưng trong lòng thì suy tính mọi cách để giải thích với nó. Tối, hấn cố gắng về nhà thật sớm nhưng chẳng thấy nó đâu, rồi hấn chờ nó, chờ mãi vẫn không thấy nó về nhà mặc dù bây giờ đã khuya lắm rồi. Lo sợ nó bị tai nạn, hấn toan đi tìm thì điện thoại báo có một tin nhắn.

“Tối nay em không về, anh tự đi ăn nhé, ngủ ngon”. Đọc xong tin nhắn, hấn như hoá đá. Vậy là nó thật sự muốn tránh mặt hấn. Ngần ngơ một hồi, hấn quyết định phải đi tìm nó. Đầu tiên, hấn gọi về nhà ba mẹ nó để thăm dò, thấy nó không về nhà, hấn gọi cho Gia Long và giọng điệu chuyển qua.....hăm dọa. Một lúc sau, Gia Long đành phải nói cho hấn biết là nó đang ở nhà nhỏ. Nắm được thông tin, hấn tức tốc phóng xe đến nhà nhỏ. Đến trước cửa nhà, hấn thấy hai người đang ngồi trò chuyện ngoài vườn, chưa vội bấm chuông, hấn đứng đó nhìn nó. Nói chuyện một lát, nó gục xuống vai nhỏ và nhỏ ôm nó vào lòng. Dường như nó đang khóc, hấn thấy nhỏ đang cố gắng an ủi nó. Một nỗi xót xa trào dâng trong lòng hấn, hấn không ngờ nó lại buồn đến như vậy, nhất định hấn phải giải thích nói nó. Nghĩ là làm, hấn lấy điện thoại gọi cho nó, hấn thấy nó có cầm điện thoại lên xem nhưng không nghe máy. Kế bên, hình như nhỏ đang thuyết phục nó điều gì đó nhưng hấn chỉ thấy nó lắc đầu. Hấn lại tiếp tục gọi cho nó, nó vẫn không nghe máy. Hấn nhắn tin cho nó, một tin nhắn ngắn gọn nhưng đủ để nó hiểu

“Anh đang ở trước nhà Giao Châu, xin em hãy cho anh một cơ hội để giải thích được không?”

Rồi hắn bấm “gửi”, hắn thấy nó cúi xuống đọc rồi nó nhìn thẳng ra cửa. Sau đó nó nói với nhỏ và cùng nhỏ chạy đến mở cửa cho hắn, nó tránh ánh mắt của hắn.

- Sao anh lại đến đây?

- Về với anh đi, anh muốn nói chuyện với em – Hắn dịu dàng nắm lấy tay nó

- Không nói ở đây được sao? – Nó vẫn không nhìn vào mắt hắn – Muốn nói gì anh cứ nói đi.

- Thật ra anh không hề biết em gửi tin nhắn đến cho anh, là Tuyết Lan đã vô tình xóa đi, em hãy tin anh, nếu biết, anh đã về nhà ngay lập tức rồi, anh xin lỗi, xin lỗi vì đã để em chờ ở nhà – Hắn nhìn thẳng vào mắt nó – Về nhà với anh đi được không?

Nó khẽ run lên, môi bắt đầu mấp máy, giọng đầy ngạc nhiên:

- Là thật sao? Anh không biết sao?

- Anh xin thề, điều anh nói là sự thật, em hãy tin anh – Hắn ôm lấy nó – Về với anh nha.

- Vậy mà em đã hiểu lầm anh, em xin lỗi – Mắt nó rưng rưng nước mắt.

- Không, anh mới là người có lỗi, chỉ cần em đừng giận anh nữa, muốn anh làm gì cũng được – Hắn lau đi giọt nước mắt vừa rơi ra khỏi mắt nó – Về với anh nha?

- Ừm – Nó mỉm cười, rồi nó quay sang nói với nhỏ – Cám ơn bà đã chứa chấp tui nhưng bây giờ tui về đây, làm phiền bà quá.

Nhỏ mỉm cười, giả vờ vuốt vuốt ngực:

- Ừ, hai người về nhà diễn phim tiếp đi, bây giờ đứng coi mà tui muốn ói quá, haiz, lúc này ăn có mấy chén cơm mà bây giờ ói thì tiếc lắm, mà nếu ói thì chắc phải vài thao mới chứa hết, hahaha

Nói xong, nhỏ chạy mất dạng còn nó thì mặt mày đỏ ửng, vừa chạy theo nhỏ vừa hăm dọa:

- Bà thử để tui bắt được coi, tui đánh bà nhìn không ra người luôn đó.

- Bắt được thì đánh, còn không bắt được thì đừng dọa nhau nhé bạn hiền, hahah – Nhỏ vừa chạy, vừa lè lưỡi trêu nó.

Hai đứa rượt đuổi nhau một hồi thì té lăn ra đất, quần áo lấm lem nhưng ômbụng cười rất vui. Hắn tiến đến đỡ hai đứa dậy, mỉm cười với nó:

- Em cũng nghịch quá nhỉ? Về được chưa Lâm tiểu thư?

- Được rồi – Nó gạt đầu, thở như sắp chết.

- Đem con nhỏ bạo lực này về giùm đi, không thì nó giết tôi chết mất – Nhỏ thở không ra hơi nhưng vẫn cố trêu nó.

Nó không nói gì mà liếc nó một cái nhá lửa khiến nhỏ im bặt. Rồi nó ra xe ngồi trước, hắn vừa định đi theo thì bị nhỏ tóm lại, nhỏ nói thầm vào tai hắn:

- Anh mà làm nó buồn nữa, tôi giết anh đấy nhé

Rồi nhỏ buông hắn ra và chạy vào nhà còn hắn thì mỉm cười nhìn nhỏ rồi nhanh chóng vào xe và phóng về nhà.

19. Chương 19

Trên đường về nhà, nó không nói gì với hắn mà chỉ nhìn ra ngoài. Bỗng nó đột nhiên lên tiếng, phá tan đi bầu không khí đó:

- Anh nói Tuyết Lan đã vô tình xoá tin nhắn của em phải không?
 - Ừ, Lan nói vô tình xoá tin nhắn của em nhưng sợ anh mắng nên không dám nói, em cũng đừng trách cô bé nha, anh nghĩ Tuyết Lan không cố tình làm vậy đâu.
 - Em không giận đâu, nhưng em phải phạt anh – Nó cười ranh mãnh
 - Sao lại phạt anh chứ? – Hấn nhìn nó bằng đôi mắt vô tội.
 - Vì cái tội làm em buồn – Nó phụng phịu – Anh không chịu à? Hứ.
 - Thôi, thôi mà, em muốn phạt gì cũng được hết, huhu, có ai bắt nạt chồng như em không?
- Nó liếc mắt sang hấn, răng nghiêng ken két còn tay thì phát ra tiếng răng rắc, miệng hăm dọa:
- Anh nói em bắt nạt chồng à?
 - Không! Anh không có nói, anh nói không ai thương chồng như em hết – Hấn vội vàng nói còn trong lòng thì đang gào thét không ngừng.

Nó cười gian tà, lấy tay xoa xoa mặt hấn:

- Phải vậy mới được chứ, bắt đầu từ hôm nay phiên anh làm việc nhà và nấu cơm nhé, **CHỒNG YÊU** – Nó nghiêng răng.

Nghe hai tiếng “CHỒNG YÊU” của nó mà hấn nổi da gà, thầm khóc thương cho số phận của mình bởi vì hấn biết, không chỉ đơn giản là làm việc nhà mà còn phải gánh chịu những trò đùa bắt nạt của nó nữa. Sau khi “truyền bá tư tưởng” xong, hấn và nó ai làm việc nấy, không nói gì với nó nữa. Nhưng chỉ có điều là sau cuộc nói chuyện, nó rất vui còn hấn thì đau khổ chột thân. Rồi hấn chợt lên tiếng:

- Nguyệt này, em sẽ làm vợ anh thật chứ?
- Sao anh lại hỏi vậy? – Nó ngạc nhiên
- Vì anh đã yêu em mất rồi, không biết từ khi nào mà em chiếm một vị trí rất lớn trong trái tim anh – Hấn mỉm cười

Nghe hấn nói, má nó đỏ ửng lên, nó ngượng ngùng nói:

- Anh mà cũng nói được những lời này sao? – Nó trêu nhưng giọng vẫn ẩn chứa sự hạnh phúc – Em cũng yêu anh lắm đấy.

Hấn mỉm cười không đáp và nắm lấy tay nó. Nó nhìn hấn mỉm cười, lòng tràn đầy hạnh phúc, chỉ một câu nói và cái nắm tay này cũng đã khiến lòng nó ấm áp rất nhiều, có lẽ hạnh phúc thật sự rất đơn giản.

Từ ngày Eric cứu Trang Linh khỏi đám lưu manh, hai người thường xuyên gặp nhau hơn và dần dần hiểu nhau. Đối với Trang Linh, Eric là một người có lý tưởng và rất tốt bụng, luôn luôn quan tâm cho người khác. Còn với Eric, cô là một người con gái hoàn hảo, cô thông minh, nhân hậu và hay lo nghĩ cho người khác. Anh đã xác định được rằng cô chính là nửa còn thiếu của mình và anh sẽ không bao giờ bỏ cuộc trừ khi cô đã có người yêu. Nhưng anh vẫn chưa muốn bày tỏ vào lúc này vì còn quá nhiều lý do, thứ nhất, hai người chỉ mới quen nhau vài ngày, anh không muốn cô nghĩ anh đang đùa giỡn với cô, còn thứ hai, anh vẫn còn phải bảo vệ cho nó. Sau khi làm rõ chuyện này, chắc chắn anh sẽ bày tỏ tình yêu của mình với cô.

Từ ngày gặp anh, cô cảm thấy bản thân mình đã thay đổi, tuy chỉ ngắn ngủi vài ngày nhưng cô đã thích anh rồi. Tuy cô không thể bày tỏ với anh cho đến khi nào cô thoát khỏi Tuyết Lan nhưng dù sao vào giờ phút này, cô cảm thấy hạnh phúc với hiện tại. Chỉ cần nhìn anh lúc nào cũng vui vẻ là đủ.

Sau khi về đến nhà, hấn phải nấu mì cho nó còn nó thì đi tắm và thư giãn. Nấu xong, hấn lên phòng mời nó xuống ăn. Vừa ăn được một đĩa, nó lập tức nhăn mặt lại:

- Cái này là gì đây? Đây mà gọi là mì à?

- Xin hỏi tiểu thư cảm thấy không hài lòng chuyện gì?

- Nấu gì mà mì còn chưa chín, với lại tôi đã nói rồi, tôi ăn trứng chín cơ mà, nấu lại đi, còn cái này thì tự ăn cho tôi – Nó kêu kì nói, trong bụng thì cười như điên.

Thế là hắn phải nấu lại, lần nào nó cũng chê, lúc thì mặn quá, lúc thì nhạt quá, lúc thì nguội quá, lúc thì nóng quá,.....Đến gói thứ.....5, nó mới gật gù:

- Cái này không tệ, tốt lắm, bây giờ thì rửa chén bát đi – Nó nhìn hắn, quát – Sao lại nằm đó hả? Ăn xong mà ngủ là thành heo đó.

- Vâng, thưa tiểu thư

Hắn cố gắng bò dậy và đi rửa chén còn nó thì chạy lên phòng và bắt đầu cười. Nó cười nhiều tới mức bụng đau quặn và nước mắt chảy ra như đang khóc mà vẫn không dừng được. Về mặt của hắn lúc ăn tới gói mì thứ 4 thậm chí không thể tả được. Hắn hằm hằm lên phòng với khuôn mặt đỏ ửng. Hùng hổ tiến về phía nó, hắn cười gian:

- Có vẻ như em đang rất vui nhỉ? Có cần anh giúp em vui hơn nữa không?

Dứt lời, hắn đè nó ra chột léc, mặc cho nó van xin và hăm dọa. Một lúc sau, hắn nằm nhìn nó ôm bụng thở thì mỉm cười:

- Em còn muốn vui nữa không? Anh giúp em nữa nhé – Nói rồi, hắn bật dậy và đè lên người nó.

- Không, em hết muốn vui rồi, bây giờ đi ngủ, đúng rồi, đi ngủ – Nó hốt hoảng nói và nhắm tịt mắt lại.

- Em muốn trốn sao? Không dễ đâu vợ à.

Nói rồi, hắn chạm tay vào eo nó còn nó thì toát mồ hôi chờ đợi “trận tratán” sắp diễn ra. Nhưng nó không cảm thấy nhột mà chỉ cảm thấy đôi môi hắn đang áp vào môi nó. Nó mở bừng mắt ra nhìn hắn không chớp mắt, hắn dừng lại, mỉm cười nhìn nó:

- Nhắm mắt lại đi vợ – Nói rồi hắn lại tiếp tục hôn nó.

Hắn hôn nó một lúc lâu rồi di chuyển xuống cổ nó và xương quai xanh, tay thì luồn xuống cởi bỏ lớp áo trên người nó ra, xoa nắn gò bồng đảo của nó. Bị hành động của hắn khiêu khích, nó khẽ rên lên hưởng ứng. Dục hoả trong hắn cháy lên hừng hực. Hắn dùng tay vuốt ve từng đường cong trên cơ thể nó, mơn trớn. Máu trong người nó sôi lên, nó cảm thấy rất nóng và theo bản năng, nó áp người lên cơ thể mát lạnh của hắn, vô tình kích thích dục vọng trong hắn ngày càng dâng cao.

Hắn tiếp tục hôn nó, tay lần mò đến nơi mật thất của nó, nó lại khẽ rên lên, càng áp sát vào người hắn. Đặt một tay lên mặt nó, hắn dịu dàng:

- Cho anh nhé!!!!

- Ừm – Nó khẽ đồng ý, khuôn mặt đã đỏ lại trở nên đỏ hơn.

Hắn mỉm cười, hôn vào đôi môi của nó, dùng tay tách hai chân nó ra và từ từ tiến vào, xé rách lớp ngăn cách giữa hai người.

- A.....đau quá – Nó nhăn mặt, nước mắt rưng rưng

- Rồi sẽ hết đau ngay thôi, ngoan nào – Hắn hôn vào mắt nó và tiếp tục “manh động”

Hai người cứ tiếp tục triền miên với nhau, càng lúc càng trở nên dồn dập hơn. Sau khi phóng thích tất cả mầm mống tội lỗi vào trong nó, hắn nằm lăn sang một bên, để cho nó gối đầu lên tay hắn. Hắn dịu dàng hỏi, tay không ngừng vuốt ve cơ thể nó:

- Em có đau lắm không?

- Không đau lắm, anh đừng lo – Nó mỉm cười hạnh phúc.

Hắn hôn lên tóc nó và tiếp tục vuốt ve cơ thể nó. Rồi dục hoả lại dâng lên, hắn cười gian nhìn nó. Thấy lạ, nó hỏi:

- Sao anh nhìn em ghê vậy?

Hắn không đáp mà cúi xuống áp vào môi nó một nụ hôn cuồng nhiệt, tay không ngừng xoa bóp gò bồng đảo của nó. Hắn tiếp tục kích thích cơ thể nó khiến nó không thể chống cự lại được. Đêm đó, hai người “manh động” không biết bao nhiêu lần, rồi quần lấy nhau mà chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, đang say giấc nồng bỗng nhiên hắn bị một đập bay thẳng xuống đất. Chủ nhân cú đá kia không ai khác chính là nó. Hắn nhìn nó bằng cặp mắt vô tội

- Vợ, sao vợ đập chồng xuống đất?

- Không vợ chồng gì hết á, từ nay cắt đứt, tui cấm mấy người vào phòng tui nửa bước – Nó lườm hắn, gương mặt đỏ ửng.

- Tại sao? – Hắn ngơ ngác – Chồng đâu có làm gì vợ đâu?

- Không làm gì hả? – Nó gào lên – Tối hôm qua mấy người làm chuyện đó với tui mấy lần?????

Hắn ngồi lẩm nhẩm một hồi rồi ngược mặt lên nhìn nó:

- Chồng cũng không nhớ nữa vợ, nhưng mà..... – Hắn xụ mặt xuống.

- Nhưng mà cái gì? – Nó nhú mày – Nói mau đi

- Nhưng mà tại tối hôm qua vợ nói vợ muốn nữa mà, đâu phải tại chồng đâu.

Nghe hắn nói tới đó, nó muốn nổ tung, không nói không rằng, nó quần lên người tấm mền và phóng vào nhà tắm. Do tắm chần dài và một phần do nó chạy nên vừa tới gần cửa phòng tắm, nó vấp ngã đè lên người hắn. Đỡ nó trong vòng tay, mắt hắn quét khắp người nó: cặp bồng đảo đang lấp ló trong tấm chăn, làn da trắng mịn mềm mại và đôi môi đỏ hồng, hơi sưng lên do tối hôm qua hắn hôn nó “hơi” mạnh. Giật mình, nó quỳnh quáng đứng lên nhưng không cách nào thoát khỏi vòng tay của hắn. Mặc cho nó đang cố đứng dậy, hắn luồn tay vào trong chăn và xoa bóp hai quả đào của nó. Mặt nó đỏ bừng, cố gắng đứng dậy, miệng không ngừng phản đối:

- Tối hôm qua chưa đủ sao? Buông tui ra mau.

Hắn nhướn một bên mày lên, cười gian:

- Em phản đối anh chứ cái này thì không, xem ra nó thành thật hơn em đấy

Rồi hắn tiếp tục “công việc” còn đang dang dở. Hắn tiếp tục vuốt ve cơ thể nó và ngậm lấy một bên của nó mà mút. Không kiềm được, nó rên lên khe khẽ. Hắn di chuyển đôi môi lên môi nó, hôn nó thật sâu và bế nó lên giường. Hắn hôn nó gấp gáp, tay vuốt ve cơ thể nó còn nó không ngừng rên lên. Hắn tiến vào trong nó, lần này hắn “hành động” vô cùng mãnh liệt.

Sau khi làm xong, hắn bế nó vào phòng tắm và hai người ngâm mình vào dòng nước ấm áp. Nó nép đầu vào ngực hắn, hơi thở vẫn còn chưa ổn định. Hắn vuốt tóc nó, dịu dàng hỏi:

- Vợ có thấy khá hơn không?

Nó không đáp mà chỉ khẽ gật đầu. Nó vẫn cảm thấy ê ẩm vô cùng nhưng ngâm mình trong nước ấm khiến nó cảm thấy thoải mái hơn.

Sau đó, nó mặc quần áo rồi xuống bếp nấu bữa sáng cho hắn. Nhìn nó loaihoai nấu nướng, hắn thấy rất hạnh phúc, vậy là chỉ còn một khoảng thời gian nữa là nó sẽ chính thức trở thành vợ hắn, hắn thật sự mong mỗi ngày đó mau đến. Ăn sáng xong, nó dọn dẹp nhà cửa, lên phòng lấy tấm trải giường, nó nhìn vệt màu đỏ trên tấm vải và khẽ mỉm cười hạnh phúc bởi vì đây chính là bằng chứng cho thấy nó đã thuộc về hắn.

Dọn dẹp nhà xong, nó cùng hắn đến công ty. Vừa mở cửa vào phòng, giọng Tuyết Lan đã vang lên khiến nó hơi bất ngờ:

- Anh Phonggggggggggggggg, sao hôm nay anh đi làm trễ vậy? – Cô ta chạy đến ôm chầm lấy hắn.

- Lan, buông anh ra – Hấn kéo cô ta ra

Tuyết Lan phụng phịu, định nói điều gì đó nhưng khi nhìn thấy nó, mặt cô ta hơi biến sắc nhưng lập tức trở nên vui vẻ:

- Chào chị, dạo này chị có khoẻ không?

- Chị vẫn khoẻ, còn em thì sao? – Nó mỉm cười vui vẻ, lúc này, nó hoàn toàn không còn ghen với Tuyết Lan nữa.

- Em vẫn khoẻ, hihi.

- Thôi, hai chị em nói chuyện đi, anh đi qua phòng nhân sự, lát anh trở lại nhé.

- Ừm, anh cứ đi đi, lát gặp – Nó mỉm cười dịu dàng.

- Vâng, lát gặp anh nha – Tuyết Lan cười tươi, vẫy tay với hấn.

Hấn mỉm cười và quay đi. Bỗng nhiên hấn dừng lại và ghé vào tai nó, thì thầm:

- Tối nay về tiếp tục nhé vợ yêu – Nói rồi, hấn đi nhanh ra ngoài.

Nó nghe hấn nói xong, nó ngượng chín cả mặt. Vừa tính quay sang **** cho hấn một trận thì hấn đã đi mất. Tuyết Lan chứng kiến cảnh hai người thân thiết thì trong lòng tức lắm, cô ta không ngờ nó và hấn lại hết giận nhau như vậy. Kéo nó ngồi xuống ghế, Tuyết Lan tươi cười:

- Wao, hai anh chị thân thiết ghê nha, làm em ghen tị quá à

- Thân thiết gì đâu em, tụi chị cũng bình thường thôi mà – Nó mỉm cười

- Không dám đâu, em thấy hai người thân hơn bình thường luôn, chắc xảy ra chuyện gì rồi phải không? – Tuyết Lan trêu chọc.

Nghe cô ta nói, mặt nó lại tiếp tục đỏ ửng, biểu hiện đó của nó khiến Tuyết Lan tức điên lên, cố gắng giấu đi sự tức giận trong giọng nói, Tuyết Lan ra vẻ lo lắng:

- Chị Nguyệt à, em thương chị như người thân trong gia đình vậy á. Thật ra, anh Phong lăng nhăng lắm đó chị, cặp kè hết cô gái này đến cô gái khác, sau khi chơi đùa với họ xong, anh ấy sẽ vứt bỏ không thương tiếc, nhưng em nghĩ chị và anh ấy chưa có chuyện gì đâu đúng không?

Không để cho nó trả lời, Tuyết Lan tiếp:

- Chị đừng có làm chuyện đó với anh Phong nha, sau khi đạt được mục đích, con trai thường tìm đến một người mới đó chị, hihi

- Ừ, chị biết, em cứ yên tâm nha – Nó mỉm cười, gương mặt hơi biến sắc.

Nghe Tuyết Lan nói xong, bỗng dưng nó cảm thấy sợ, tuy biết ngày xưa hấn đúng là người như vậy còn bây giờ thì không, nhưng lỡ như hấn làm vậy thì sao? Nó sẽ phải làm gì?.....trong đầu nó hiện lên muôn vàn câu hỏi. Nhìn vẻ mặt trầm ngâm của nó, Tuyết Lan hả hê vô cùng, cô ta đã cố tình gieo vào nó mầm mống của sự nghi ngờ và cô ta sẽ từ từ chia rẽ hai người, để rồi người đạt thắng lợi cuối cùng chỉ có thể là cô ta.

20. Chương 20

Một lúc sau, hấn trở lại phòng. Vừa thấy hấn, Tuyết Lan đã ôm chầm lấy tay hấn, nũng nịu:

- Anh Phongggggg, em muốn đi chơi, anh chở em đi nha.

- Anh còn phải làm việc mà, à mà Nguyệt này, chúng ta đi thôi – Hấn mỉm cười nhìn nó.

- Đi đâu? – Nó mỉm cười nhưng trong lòng vẫn còn để tâm điều Tuyết Lan nói.

- Đi làm việc – Rồi hấn quay qua Tuyết Lan – Em về nhà trước đi, hôm khác anh chở em đi chơi.
- Vâng, anh hứa đó nha – Tuyết Lan xịu mặt xuống rồi bỏ về, trong lòng thì căm ghét nó vô cùng, nhất định cô ta phải chia rẽ hai người thì mới vừa lòng.

Đến chỗ hẹn, hấn và nó ngồi chờ đối tác đến. Trong lúc chờ đợi, nó hỏi hấn:

- Lần này chúng ta gặp ai hả anh?
- Rồi em sẽ biết thôi, người quen đó – Hấn mỉm cười ra vẻ bí mật.
- Chẳng lẽ là.... – Nó chưa kịp dứt lời thì Eric đẩy cửa bước vào trong.
- Chào hai người, đợi lâu chưa?

Nhìn thấy Eric, nó rất vui:

- Đạo này anh khoẻ không? Sao không liên lạc với em? Hay là đi hẹn hò với cô nào nên quên em rồi? – Nó trêu.
- Anh làm gì có ai? Còn em thì sao? Mới hôm trước khóc lóc ầm ĩ mà bây giờ đã hoà nhau rồi sao? – Eric cũng không vừa, trêu ngược lại nó.
- Anh.... – Mặt nó đỏ ửng – Em không thèm nói chuyện với anh nữa, hứ

Ngồi im lặng nhìn hai người đấu khẩu, hấn cảm thấy khó chịu trong lòng khi nhìn thấy nó thân thiết với Eric. Hấn lãnh đạm lên tiếng:

- Này, có lẽ chúng ta nên vào vấn đề chính nhỉ?
- Anh nghĩ có người ghen rồi đó – Eric thì thào vào tai nó – Anh nghĩ em nên qua bên đó ngồi với Phong thì tốt hơn
- Vâng, vậy hôm nào mình nói chuyện sau nha, em đi đây – Nó cũng thì thào lại rồi an phận ngồi kế bên hấn.

Hấn khẽ cau mày lại, nói khẽ vào tai nó:

- Em được lắm, tối nay về biết tay anh.

Nói rồi, hấn và Eric bắt đầu bàn về công việc, còn nó thì ngồi im lặng, trong lòng không ngừng gào thét kêu cứu. Sau khi bàn việc xong, nó muốn đến nhà nhỏ chơi, suy nghĩ một lát, hấn đồng ý nhưng ra điều kiện là nó phải về sớm. Tuy không cam tâm nhưng nó cũng phải đồng ý. Đến nhà nhỏ, hai đứa rủ nhau lên phòng đóng cửa lại, bắt đầu mở hội buôn dưa lê. Nhỏ trình trọng thông báo:

- E hèm, tôi xin tuyên bố buổi thảo luận về vấn đề “lầu thập cẩm” của chúng tôi xin được phép bắt đầu.

Nó ngồi nghe xong thì vỗ tay hưởng ứng. Nhỏ tiếp tục:

- Xin hỏi tiểu thư Bạch Nguyệt của chúng ta muốn chia sẻ chuyện gì?

- À, đây là một chuyện hơi khó nói – Nó gật gù – \$(#%^*^\$#%^#\$%^*^^\$%, rồi xong, chuyện là vậy đó thưa hội trưởng hội buôn dưa lê.

Nghe nó kể xong, nhỏ đứng hình, tới mức nó phải nhắc khéo:

- Hội trưởng ơi, coi chừng ruồi bay vào miệng đó – Nó trêu

Nhỏ lấy lại bình tĩnh và gào ầm lên:

- Vậy là bà làm chuyện đó rồi hả????????????
- Im coi – Nó lấy tay bịt miệng nhỏ lại – Tui đâu có mượn bà hét lên đâu.

- Hihi, xin lỗi, tại tui bất ngờ quá, công nhận, trẻ con bây giờ lớn nhanh thật – Nhỏ giả vờ ngẫm nghĩ – Tội lỗi, tội lỗi

Nhỏ vừa nói xong, hai cái gối trên tay nó phi thẳng vào mặt nhỏ, nó gằm gè:

- Bà nói nữa đi, rồi tui sẽ thương bà lắm – Nó nhoẻn miệng cười
- Thôi, thôi, mà nè, nói chuyện nghiêm túc đi, bà không định làm gì con Tuyết Lan à? Tui nghĩ nó không đơn giản đâu.
- Bà đừng nói bậy, Tuyết Lan rất tốt, với lại, cô bé có vẻ hay lo lắng cho người khác, chắc chuyện lần đó chỉ là vô tình thôi – Nó mỉm cười – Mà Giao Châu nè, có khi nào anh Phong có người con gái khác ngoài tui không?
- Bà bị ám đầu sao? Tui thấy Chấn Phong thương bà quá trời luôn, làm gì có chuyện đó – Nhỏ sờ trán nó – Đầu có nóng đâu ta, mà sao bà hỏi vậy?
- Giỡn hoài, tại...tự nhiên tui thấy lo, tui sợ anh Phong chán tui, haizzzz – Nó thở dài thườn thượt.
- Điên nè – Nhỏ đánh vào đầu nó một cái – Không có chuyện đó đâu, mà bà cũng đừng có ý y, lo mà giữ chồng đó, coi chừng bị con em cướp mất bây giờ.
- Nhỏ nói xong, nó vật nhỏ ra và bắt đầu chột lé, nó cười man rợ:
- Nãy giờ tui thấy bà giỏi quá nhỉ? Dám đánh tui cơ đấy, cho bà biết tay nè.
- Thôi, tui xin lỗi, tui xin lỗi, hahahahah – Nhỏ cười như điên.
- Một lát sau, nó bỏ nhỏ ra, mỉm cười:
- Đừng có làm thế nữa nhé, không thì biết tay tui
- Biết rồi, bà là đồ ác ma đội lốt người, tui “may mắn” lắm mới có con bạn như bà – Nhỏ liếc nó, thở như sắp chết
- Cảm ơn, quá khen, quá khen – Nó cười vô tư
- Mà Nguyệt, tui nói thật đó, cẩn thận với Tuyết Lan, tui có linh cảm xấu về cô ta – Nhỏ nghiêm túc nói
- Ủ, tui biết rồi, thôi, mình nói tới chuyện của bà đi – Nó vui vẻ
- Nguyên buổi chiều, cho tới lúc hấn tới rước nó, buổi “thảo luận” của tụi nó dường như chưa có điểm dừng.
- Về đến nhà, nó đi làm bữa tối cho hấn, đang loai hoai nấu thì một vòng tay ấm áp vòng qua eo nó, nó mỉm cười, mắng yêu hấn:
- Không thấy người ta đang làm việc sao?
- Thấy chứ, nhưng ai kêu vợ đáng yêu quá làm gì khiến chồng không kèm chế được – Hấn mỉm cười, hôn vào cổ nó – Tại vợ dụ dỗ chồng đó nha.
- Gì chứ.....ừm ừm.....
- Nó chưa kịp nói xong thì đã bị hấn chặn lại bằng nụ hôn cuồng nhiệt. Vừa hôn nó, tay hấn vừa vuốt ve từng đường cong trên cơ thể nó. Hơi thở nó dần trở nên gấp gáp, người nó trở nên mềm nhũn, không còn sức chống cự. Hấn cười gian tà, bẻ nó trên tay, hấn mỉm cười:
- Em muốn làm ở đây hay trên phòng?
- Nhưng còn cơm tối thì sao? – Nó vội nói, mặt dần đỏ ửng lên.
- Mặc kệ nó, anh đếm đến 3 nhé, ở đây hay lên phòng? – Hấn cười cười và bắt đầu đếm – 1, 2,....
- Trên.....trên phòng..... – Nó ấp úng trả lời, giấu gương mặt đang đỏ ửng vào ngực hấn – Ít nhất cũng phải tắt bếp chứ.
- Hấn mỉm cười và hôn lên tóc nó:
- Vậy mới ngoan chứ, vợ yêu
- Nói rồi, hấn tắt bếp rồi bế nó lên phòng. Đặt nó lên giường, hấn nằm đè lên người nó, cười gian:
- Vợ à, em có nhớ lúc chiều anh nói gì không?

- Nói gì là nói gì? – Nó nhìn hấn bằng ánh mắt khó hiểu – Không, em không nhớ.
- Lúc chúng ta gặp Eric, anh đã nói gì nhỉ? Em không nhớ thật à? – Hấn tiếp tục cười.
- Ngẫm nghĩ một lát, nó chợt nhớ ra, khuôn mặt đang đỏ hồng càng trở nên đỏ hơn nữa, nó cười giả lả:
- Em không nhớ gì hết á, anh đâu có nói gì đâu, không có nói gì hết á –Nói xong, nó vớ lấy cái chăn – Thôi, đi ngủ, ngủ sớm tốt cho sức khỏe.
- Nói rồi, nó đẩy hấn ra và trườn mền lên người, nhắm chặt mắt lại. Hấn bật cười thành tiếng, giọng điệu ẩn chứa sự đe dọa:
- Vậy sao? Anh không có nói gì sao? Hình như trước kia có người từng hứa là sẽ không nói dối thì phải.
- Nằm cuộn mình trong chăn, nghe hấn nói xong, nó lạnh cả sống lưng nhưng vẫn vờ nằm ngủ. Hấn nhướn một bên mày lên, thì thầm vào tai nó:
- Xem ra em ngoan cố quá nhỉ? Để anh cho em biết thế nào là trừng phạt.
- Nói rồi, hấn giật tấm chăn trên người nó ra và đè lên người nó, hôn nó một cách cuồng nhiệt. Hấn hôn đến khi nó gờ tay chịu thua mới dừng lại. Sau đó hấn cởi bỏ quần áo của nó ra và ném xuống đất. Bất ngờ, nó lấy tay che cơ thể mình lại, mặt đỏ như quả cà chua, miệng lắp bắp:
- Anh làm gì vậy?
- Trừng phạt – Hấn mỉm cười – Em còn ngại ngần gì nữa? Đây đâu phải là lần đầu?
- Nói rồi, hấn bắt đầu chiến dịch trừng phạt của mình. Vài tiếng đồng hồ trôi qua, chiến dịch kết thúc. Nó nằm gối đầu lên tay hấn, thở mệt nhọc. Lấy tay lau đi giọt nước mắt còn vương trên mi nó, hấn mỉm cười:
- Sau này còn dám nói dối nữa không?
- Không – Nó thở không ra hơi – Em sợ anh lắm rồi, anh là đồ tàn bạo, hichic
- Tại em nói dối chứ không phải tại anh nhé – Hấn bật cười – Mà vợ dối không? Chồng nấu mì cho vợ.
- Ừm – Nó khẽ gật đầu, bụng nó cũng bắt đầu biểu tình khi nghe hấn nhắc tới mì.
- Vậy để chồng đi nấu – Hấn nhảy khỏi giường và mặc quần áo vào, trước khi ra khỏi phòng, hấn nói thêm – Lạnh thì vợ mặc tạm cái sơ mi của chồng đi nhé, cấm mặc đồ khác.
- Nói xong, hấn chạy xuống bếp nấu mì, bỏ lại nó đang tức muốn xì khói.
- Cái gì chứ? Lạnh như vậy mà kêu mình mặc sơ mi của hấn sao? Đúng thật là tên đáng ghét mà, hichic
- Nói là nói vậy thôi chứ nó không dám cãi hấn, mặc vào người cái áo sơ mi trắng, nó lết về giường và nằm xuống, thầm nguyện rửa hấn:
- Hic, tên đáng ghét, ề ầm hết mình đấy rồi nè, hic.
- Đang ngồi “than ngán thở dài” thì tiếng nói của hấn vang lên:
- Hay quá nhỉ? Dám ngồi nói xấu chồng mình phải không? Được rồi, không cho vợ ăn mì.
- Nó giật mình quay lại thì thấy hấn đang đứng ở cửa, tay bê hai tô mì. Nó vội nói ngọt:
- Hihi, em nói đùa đó mà, hihi
- Không biết, không cho ăn – Hấn nói tỉnh queo khiến nó tức sôi máu.
- Thôi mà, hichic, người ta đói lắm rồi, em chỉ đùa thôi mà, anh là người tốt nhất trên đời này luôn á – Nó cố nén giận, ngọt ngào nói.
- Thật không? – Hấn nhướn một bên mày lên
- Thật mà, em đâu có gạt anh bao giờ đâu – Nó nở nụ cười vô tội nhìn hấn.

Hắn mỉm cười, đưa cho nó tô mì. Ngồi ăn cùng nó, thỉnh thoảng hắn lại quaysang đút cho nó ăn, nhìn gương mặt đáng yêu của nó, hắn cảm thấy rất vui và cảm giác chiếm hữu trong hắn ngày càng lớn hơn. Hắn sẽ không tha thứ cho bất kì ai dám đụng đến nó và đặc biệt là cướp nó đi.

21. Chương 21

Hắn nhanh chóng xử gọn phần mì của mình và ngồi ngắm nhìn nó. Quét mắt lên cơ thể nó từ trên xuống dưới, ánh mắt hắn dừng lại ở.....ngực của nó. Vốn dĩ hắn chỉ tính đùa nó thôi, không ngờ nó lại mặc áo sơ mi của hãnthật. Hắn khẽ cau mày, do nó không cài hết cúc áo mà chỉ cài 4 cúc dưới nên vô tình khiến bầu ngực tròn trịa của nó đang thấp thoáng hiện ra, chưa kể đến việc đôi chân trắng muốt củanó cũng đang trưng bày trước mắt hắn, điều này khiến “nội tâm” của hãncảm thấy khó chịu. Vốn định tha cho nó ngủ ngon đêm nay nhưng xem rakhông được rồi. Hắn khẽ lắc đầu, nở nụ cười ranh mãnh của mình và nhinnó. Còn nó thì vẫn vô cùng tập trung vào chuyên môn nên không hề chú ý đến hắn. Ăn xong, nó vỗ vỗ cái bụng

- Ngon quá, hihi, em no rồi, anh đi rửa chén nha – Nó nhìn hắn với ánh mắt cầu xin – Em biết anh thương em mà.

- Ủ – Hắn dẹp tô của nó sang một bên, mỉm cười – Nhưng không phải là bây giờ.

Không để nó kịp hiểu, hắn lập tức áp đôi môi ấm áp lên môi nó. Nó cố gắng nói trong nụ hôn cuồng nhiệt của hắn:

- Không.....phải.....nữa.....chứ.....?

- Ủ – Hắn tạm rời môi khỏi nó và đáp gọn lỏn, sau đó tiếp tục cúi xuống hôn tiếp.

Dùng hết sức đẩy hắn ra, nó thở hổn hển:

- Lúc.....lúc này đã làm rồi mà, với lại em đâu làm gì anh nữa đâu – Nó nhìn hắn với ánh mắt chứa đầy sự van xin.

- Em quyến rũ anh – Hắn đáp nhẹ hững

- Cái gì chứ.....thm.....

Không để nó dứt lời, hắn tiếp tục hôn nó và lập tức bế nó lên giường, tiếptục “bá đạo”. Đến gần 2 giờ sáng, mí mắt nó mới có dịp được đoàn tụ vớinhau. Dù miệng không ngừng mắng hắn nhưng thật ra nó đang rất hạnh phúc và hài lòng với cuộc sống hiện tại. Nhiều người thường nói tình yêu đầu thường không có kết quả nhưng với nó, câu đó hoàn toàn sai bởi vì hãncó chính là tình yêu đầu tiên của nó và chỉ một thời gian nữa thôi, hãnsẽ chính thức trở thành chồng nó, người sẽ luôn ở bên nó cho đến hết cuộc đời này. Thiếp đi trong vòng tay ấm áp của hắn, nó vô tư không biết rằng sóng gió đang chuẩn bị ập đến và rồi nó sẽ phải đối mặt với những bước ngoặt lớn của cuộc đời, liệu nó có đủ lòng tin vào tình yêu của nó và liệu hắn có như vậy không? Điều đó không ai có thể đoán trước được bởi cuộc đời luôn ngập tràn sóng gió và liệu một tình yêu chân thật có thể vượt qua không hay chính tình yêu đó đã bị làm mờ mắt bởi hạt giống nghi ngờ nhỏ bé thuở nào đã đâm chồi nảy lộc???

Ngày tháng dần trôi qua, rất ngọt ngào và hầu như không có nhiều xung đột. Tuyết Lan vẫn vậy, vẫn vô cùng thân thiết với hắn, điều đó thỉnh thoảng khiến nó khó chịu nhưng rồi nó cũng quên đi và câu nói lúc trước của Tuyết Lan cũng chẳng khiến nó phải để tâm đến nữa. Và ngày này cuối cùng cũng đã đến, nó đang đối mặt với kì thi tốt nghiệp và điều này cũng đồng nghĩa, chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, nó và hắn sẽ chính thức thuộc về nhau. Vì lí do phải học thi nên nó dứt khoát không cho hắn làm chuyện đó với lí do: nó phải thức học bài và mỗi ngày phải đi ôn thi ở trường. Mặc dù không muốn nhưng trước sự kiên quyết của nó, hắn đành phải gật đầu nhưng thỉnh thoảng, hắn vẫn “thất hứa” một vài lần, nhưng khi ngày thi cận kề, nó hoàn toàn cấm tiệt nên hắn đành phải chấp nhận.

Từ lúc bắt đầu thông báo lịch thi, nó và nhỏ thường gặp nhau hơn, điều đó khiến Gia Long cũng chẳng vui vẻ gì nhưng cũng đành phải chấp nhận. Nhỏ và nó mỗi ngày thường cũng nhau ôn bài, chán thì nói chuyện phiếm với nhau. Rồi một hôm, nhỏ tiết lộ cho nó một chuyện khiến nó bất ngờ vô cùng.....

- Cái gì? Bà nói thật chứ? – Nó tròn mắt nhìn nhỏ

- Thật mà, tui đâu nói dối bà làm gì, bộ bà không thích hả? – Nhỏ cười cười

- GIAO CHÂU – Nó đột ngột hét lớn lên – Không, tui thích lắm, bà làm tui cảm động quá

Nó ôm chầm lấy nhỏ, nước mắt cũng bắt đầu trào ra. Nhỏ mỉm cười, lấy tay lau nước mắt cho nó:

- Vậy là cuối cùng điều ước của tui cũng thành sự thật, bà cũng đừng khóc nữa, đây là chuyện vui cơ mà – Nhỏ mỉm cười

- Hihi, tui xin lỗi, tại tui vui quá, thật sự tui vui lắm, mà tại sao đó lại là điều ước của bà? – Nó cười tươi rói, lấy tay lau đi giọt nước mắt còn vương trên mi.

Nhỏ mỉm cười và bắt đầu nói.....

- Bà còn nhớ cái ngày mà chúng ta nghe ba bà nói bà sẽ có chồng không?

- Ủ, rồi sao?

- Tui đã bắt đầu ước vào đêm hôm đó, trước giờ, tui mong muốn tui mình sẽ kết hôn vào cùng một ngày, hihi

- Vậy Gia Long có biết chuyện này không? – Nó mỉm cười – Mà ai là người cầu hôn vậy?

- Không, tui vẫn chưa nói cho anh ấy biết – Nhỏ nhướn mày lên – Mà bà nói vậy là sao hả? Dĩ nhiên là hẳn cầu hôn trước rồi, không lẽ tôi lại làm thế à?

- Ai biết được, người khác thì tui không biết nhưng với bà thì tui không chắc – Nó trêu nhỏ – Ai kiu tui có con bạn hám trai làm gì? Hahaha

Dứt lời, nó mất dạng, nhỏ thì gằm gè đuổi theo. Hai đứa cứ rượt đuổi nhau cho đến khi hết sức. Ngồi xuống chiếc xích đu trong vườn, nhỏ vừa thở vừa nói:

- Bà hay lắm, dám nói tui hám trai, tui sẽ giết bà.

- Ngon làm được thì làm đi, tui không sợ, hehe – Nó cũng thở lấy thở để, nói không ra hơi.

- Thôi dẹp bà đi, lúc nào cũng thích chọc tui, mà cũng nhanh ghê ha, còn hai tháng nữa là chúng ta lên xe hoa rồi, mới đây mà nhanh thật – Nhỏ cười khi – Không những vậy mà tui với bà còn kết hôn cùng một ngày nữa, hihi

- Ủ, đúng là nhanh thật, nghĩ lại thì có nhiều chuyện đã xảy ra rồi ha? Đúng là đáng nhớ thật – Nó cũng cười rất tươi, quay sang nắm lấy tay nhỏ – Chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc, hihi

- Ủ – Nhỏ nắm chặt tay nó, mỉm cười với niềm hạnh phúc vừa chớm nở

Rồi bỗng dưng nó thấy mắt mình cay cay, nhỏ cũng vậy thế là hai đứa ôm nhau khóc ngon lành, nhưng đó không phải những giọt nước mắt đau buồn mà là những giọt nước mắt hạnh phúc.

Tối đó, Eric hẹn nó ra ngoài chơi, ngẫm nghĩ một lát, nó cũng đồng ý, lấy điện thoại ra báo cho hẳn rồi nó đến gặp Eric. Sau khi dẫn nó đi ăn, hai người cùng nhau dạo phố. Anh và nó nói với nhau rất nhiều chuyện, một trong số đó là chuyện Eric đã có bạn gái, nó khá bất ngờ nên lập tức hỏi lại:

- Anh nói gì cơ? – Mắt nó tròn xoe

- Em làm gì mà nhìn anh ghê vậy? Anh có bạn gái thì lạ lắm sao cô bé? – Anh cười ngượng

- Không, hihi, chỉ là em hơi bất ngờ ý mà, mà cô gái đó là ai hả anh? – Nó cười

- Cô ấy tên là Vũ Trang Linh – Eric hơi nhẩn mặt khi phải phát âm tiếng Việt nhưng dường như do có tập luyện nên anh phát âm cũng khá chuẩn – Tên tiếng Anh là Clara, anh sẽ gọi tên này cho dễ nghe nhé chứ gọi tên tiếng Việt của cô ấy thì anh sợ em nghe không được – Anh hơi đỏ mặt

- Hihi, vâng, anh cứ gọi là Clara đi, chắc chắn, không biết cô gái nào mà cướp được trái tim của anh nhỉ? Hôm nào cho em gặp mặt nhé – Nó trêu anh.

- Ủ, hôm nào rảnh thì chúng ta cùng nhau đi ăn, anh sẽ giới thiệu cô ấy với em – Eric mỉm cười, mắt anh ánh lên niềm vui khi nhắc tới tên cô.

- Hứa nhé – Nó giơ ngón út lên, mỉm cười

Anh mỉm cười không đáp, giơ ngón út lên và ngoéo tay với nó. Nó mỉm cười và tiếp tục đi dạo. Đi ngang qua một vũng nước, bất thành hình nó trượt chân, nó nhắm mắt lại, chuẩn bị đón nhận cú tiếp đất ngoạn mục, một vài phút trôi qua, vẫn không có chuyện gì xảy ra, khẽ mở mắt ra, nó thấy nó đang nằm gọn trong vòng tay Eric. Mặt nó đỏ ửng, dùng tay khẽ đẩy anh ra, nó ngượng ngùng nói:

- Em không sao rồi, anh buông em ra đi, ở đây đông người, em ngại lắm.

- Em đúng là hậu đậu – Eric mỉm cười, buông nó ra.

- Anh này.... – Nó giận dỗi đánh vào người anh.

Eric thì cười không ngừng, sau đó, nó kéo anh đi dạo phố tiếp, không biết rằng ở phía bên kia đường, hấn đã nhìn thấy nó và Eric. Bàn tay hấn đang siết lại thành nắm và mặt hấn lạnh băng. Đứng bên cạnh, Tuyết Lan nhếch miệng lên, không ngờ cô ta chưa ra tay mà đã cùng hấn bắt gặp chuyện này, quả đúng là trời giúp cô ta mà. Tuyết Lan nắm lấy tay hấn, giọng hơi lo sợ:

- Anh Phong, anh Phong, anh làm sao vậy? Chị ấy không phải là người như vậy đâu

- Đi về – Hấn lạnh lùng nói rồi quay người đi thẳng.

Tuyết Lan nở nụ cười, cô ta chạy theo hấn, nét mặt lo lắng:

- Anh Phong, em không tin chị Nguyệt lại NGOẠI TÌNH đâu – Tuyết Lan lo lắng nói, cổ kéo dài hai chữ hấn không muốn nghe nhất.

Hấn chẳng nói chẳng rằng, khuôn mặt càng lúc càng đáng sợ. Đưa Tuyết Lan về nhà xong, hấn phóng xe như bay về nhà. Vừa vào nhà, hấn đưa mắt tìm xem nó về chưa, nhận ra nó chưa về nhà, hấn bắt đầu nổi giận, miệng lẩm bẩm:

- Tốt nhất là điều tôi thấy chỉ là hiểu lầm, nếu không thì.....

Hấn vừa nói, bàn tay siết thành nắm đang run run vì tức giận, trong đầu hấn bây giờ không còn chút lý trí nào cả mà hoàn toàn bị sự ghen tuông choáng ngợp. Hấn – một Lục Chấn Phong nổi tiếng máu lạnh và đa tình, chưa bao giờ biết yêu ai, vậy mà từ khi gặp nó, hấn đã yêu và yêu say đắm, nhưng cũng vì vậy mà bản tính sở hữu của hấn rất cao, nó chỉ có thể là của hấn, không ai được phép đụng vào cô gái của hấn và từ trước đến nay, nó vẫn làm đúng như vậy. Hấn thật sự không ngờ lại nhìn thấy cảnh nó và Eric thân mật với nhau trên đường như vậy, trong cơn tức giận, hấn lấy mấy chai rượu và uống cạn. Trong lúc này, nó đang trên đường về nhà, trong lòng rất vui vẻ vì những chuyện xảy ra vào ngày hôm nay mà không biết rằng cơn giông bão đầu tiên sắp ập đến.

22. Chương 22

Về tới nhà, nó vừa đi vừa khe khẽ hát, hôm nay nó vui lắm vì nó nhận được hết bất ngờ này đến bất ngờ khác và vui nhất là khi nó biết rằng nó và nhỏ sẽ cùng làm đám cưới trong một ngày. Mở cửa bước vào nhà, nó thấy hấn đang ngồi uống rượu trên salon. Nhẹ nhàng tiến tới sau lưng hấn, nó ôm chầm lấy hấn từ phía sau, dịu dàng nói:

- Em về rồi nè, anh ăn gì chưa? Em đi nấu bữa tối nhé.

- Em vừa đi đâu về vậy? – Hấn lạnh nhạt đáp – Trông em có vẻ vui nhỉ?

- Hihi, em vừa đi chơi với bạn, dĩ nhiên là vui chứ, bởi vì.....

- Bạn sao? Bạn nào? – Hấn cười khẩy, cắt ngang lời nó

- Anh say rồi phải không? Hay anh lên phòng nghỉ trước đi – Nó khá ngạc nhiên trước cách nói chuyện của hấn nhưng vẫn cố dịu dàng nói – Có gì mai chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Hấn đứng bật dậy và nắm chặt lấy vai nó, mạnh đến nỗi nó khẽ nhăn mặt vì đau, hấn tiếp tục lạnh lùng:

- Cô vừa đi chơi với ai? Nói mau lên.

- Đau... – Nó nhăn mặt – Anh làm cái gì vậy? Tôi đi với ai là quyền của tôi, không cần phải nói cho anh biết

Vốn dĩ nó định giải thích nhưng khi thấy thái độ của hấn, máu nóng trong người nó bốc lên. Vốn đang tức giận lại cộng thêm men rượu, hấn mạnh bạo áp môi lên đôi môi nó. Nó cố chống cự nhưng tay bị hấn siết chặt, không còn cách nào khác, nó đành phải cắn mạnh vào môi hấn. Hấn khẽ cau mày nhưng vẫn không buông nó ra, vẫn cứ hôn nó một cách thô bạo. Rồi hấn kéo nó lên phòng và quăng nó lên giường. Nó chống cự không ngừng nhưng không làm gì được hấn. Trong cơn tức giận, hấn đã làm nó rất đau, nó thôi không chống cự mà nằm yên. Nước mắt bắt đầu chảy dài trên má nó. Đang trong cơn tức giận nhưng khi nhìn thấy nó khóc, hấn cảm thấy đau lắm, hấn nói như hét:

- Tại sao cô khóc? Thì ra ở bên tôi cô đau khổ lắm sao?

Nó vẫn im lặng không trả lời, dường như trong lòng nó có cái gì đó đang vỡ ra và nó đang rất đau, về thể xác và cả tâm hồn. Hấn tiếp tục gào lên:

- Tại sao cô không trả lời? Nói mau

Nó nhìn thẳng vào mắt hấn

- Tại sao anh giận? Có bao giờ tôi làm điều có lỗi với anh chưa? Anh nổi giận với tôi nhưng ngay cả một lí do tôi cũng không biết – Nó cười xót xa, nghẹn ngào nói.

- Không làm điều có lỗi với tôi? Không làm điều có lỗi với tôi sao? – Hấn lạnh lùng – Vậy ai là người ôm ấp tra giỡn đường hả? Là ai?

- Cái gì chứ? – Nó cau mày – Chẳng lẽ anh nhìn thấy rồi sao? Không như anh nghĩ đâu, đó chỉ là hiểu lầm.

- Hiểu lầm? – Hấn cười khẩy – Ôm nhau thân mật như vậy mà là hiểu lầm sao?

- Phải, chỉ là hiểu lầm, chỉ vì lúc đó tôi bị trượt chân nên Eric mới phải ôm lấy tôi – Nó tức tối đáp – Thì ra anh tức giận là vì chuyện này sao?

- Thật sao? – Hấn như rớt từ trên trời xuống, giọng vẫn còn ảm chứa một chút nghi ngờ.

- Ha, tôi không ngờ anh lại là con người như vậy, anh không cần nghe tôi giải thích mà đã đối xử với tôi như vậy – Nó cười chua chát – Tôi thân mật với Eric thì anh nổi điên với tôi, còn trong khi đó, anh và Tuyết Lan như thế nào? Khi đó, anh thấy tôi có nói gì không? Tôi không nói gì bởi vì tôi tin anh, tôi tin tưởng vào con người anh, vậy mà.....

- Nguyệt à.... – Hấn nắm lấy tay nó – Anh.....

- Đừng nói nữa, hãy để tôi yên – Nó rút tay ra khỏi hấn – Xin anh hãy về phòng đi.

Nghe nó nói xong, hấn thấy hối hận rất nhiều, hấn không ngờ trong một phút nóng giận, hấn đã làm cho người con gái hấn yêu thương nhất bị tổn thương, vốn định xin nó tha thứ nhưng khi nhìn đôi mắt ướt đẫm của nó, hấn không nói được lời nào.

- Anh xin lỗi

Nói rồi, hấn bước xuống giường, mặc quần áo vào rồi đi ra ngoài. Khi cánh cửa vừa khép lại, nó bật khóc, nó đau lắm, nó không ngờ hấn lại đối xử với nó như vậy. Đêm đã về khuya, nó vẫn không ngủ được, cũng chẳng

thấy đói mặc dù nó vẫn chưa ăn gì, nó bỗng nhiên cảm thấy nhờn nhờn nơi cổ họng. Nhanh như chớp, nó ôm miệng chạy vào phòng tắm và gục đầu trên bồn rửa. Ồi xong, nó cảm thấy cơ thể như mềm nhũn ra, nó cảm thấy trời đất như đang quay cuồng. Cố sức đi lên giường, nó nằm xuống đầy mệt mỏi. Đạo này nó thường hay bỏ bữa và thức khuya học bài, thỉnh thoảng chỉ ăn qua loa cho no, chắc có lẽ vì vậy mà cơ thể nó mới suy yếu như thế này. Quyết định hôm nay tự thưởng mình một ngày nghỉ ngơi, nó nhắm mắt lại và chìm vào giấc ngủ, một giấc ngủ không ngon lành gì nhưng cũng không phải là quá tệ so với chuyện vừa xảy ra.

Hắn vẫn không ngủ được, đầu óc hắn ngập tràn hình ảnh của nó, hắn cảm thấy cảm hận bản thân kinh khủng. Sự ghen tuông của hắn đã làm lu mờ lí trí, để rồi hắn đã vô tình làm tổn thương nó – người con gái hắn yêu thương vô cùng. Hắn nhẹ bước đến trước cửa phòng nó và đẩy nhẹ cửa vào, thấy nó đã ngủ, hắn nhẹ nhàng cúi xuống chạm vào gương mặt nó. Một nỗi xót xa dâng trào trong hắn, gương mặt nó vẫn còn ươn ướt và nước mắt vẫn còn vương trên mi. Vì dấu nước mắt vẫn còn mới nên hắn nghĩ nó vừa ngủ chưa lâu, hắn nói khẽ, giọng trầm buồn:

- Nguyệt, anh có lỗi với em.

Rồi hắn cúi xuống hôn vào môi nó và ra ngoài. Khi cánh cửa vừa khép lại, một hàng nước mắt lại chảy ra. Thật ra từ nãy giờ, nó vẫn chưa ngủ được, vì nghe động nên nó giả vờ ngủ. Lời hắn nói nó đã nghe hết, tuy cảm nhận được hẳn rất buồn và hối hận nhưng nó vẫn không thể tha thứ cho hắn được.

Đêm lặng lẽ trôi qua, hai con người, hai suy nghĩ khác nhau nhưng đều hướng về nhau, yêu thương và trách móc.....

Sáng, hắn dậy thật sớm, khi xuống bếp thấy có sẵn thức ăn và có một miếng giấy nhỏ bên cạnh, hắn bắt giác thở dài, vậy là nó tiếp tục tránh mặt hắn. Cầm tờ giấy lên xem, đột nhiên, hắn thấy bất an, chạy vội lên phòng nó và mở tủ quần áo ra, hắn bàng hoàng nhận ra là nó đã dọn đồ theo. Hắn trở nên mất bình tĩnh, miệng lắp bắp:

- Tại sao chứ? Tại sao em lại rời bỏ anh? Em đi đâu chứ?

Rồi hắn phóng xe đi tìm nó. Đầu tiên, hắn chạy đến trường nó xem thử thì thấy vẫn chưa mở cửa, rồi hắn lại chạy về nhà ba mẹ nó. Bà Như Huỳnh khi trông thấy hắn thì rất vui, bà nhanh chóng kéo hắn vào nhà và ngồi trò chuyện, hỏi thăm sức khỏe của nó và hắn. Hắn cố mỉm cười trả lời cho có lệ rồi viện lí do ra về.

- Nếu cô ấy không ở nhà, vậy chỉ còn nhà của Giao Châu thôi.

Dứt lời, hắn phóng như bay đến nhà nhỏ. Vừa chạy đến cửa, hắn đã thấy nhỏ đang đi dạo trong vườn. Hắn bắt đầu bấm chuông inh ỏi, một phút sau, nhỏ chạy ra mở cửa với vẻ mặt cực kì lạnh lùng. Hắn lo lắng hỏi:

- Bạch Nguyệt có ở nhà của cô không? Cô ấy không biết đi từ lúc nào, nếu cô biết cô ấy ở đâu, làm ơn cho tôi biết đi – Giọng hắn đầy đau khổ.

- Xin lỗi, tôi không biết, nhưng có biết, tôi cũng không nói cho anh biết đâu, trước đây, tôi nhớ đã từng cảm ơn anh không được làm nó tổn thương rồi cơ mà – Nó lạnh lùng – Hãy để cho nó được yên tĩnh một thời gian đi, nó cần phải có không gian riêng, nếu anh còn muốn được nó tha thứ thì hãy cho nó thời gian, đó là tất cả những gì tôi cần nói với anh.

Nói xong, không để hắn kịp đáp lại, nhỏ lạnh lùng đóng cửa lại và đi vào nhà. Hắn vẫn đứng đó, trong lòng đau như cắt. Đứng đó hồi lâu, hắn nặng nề leo lên xe và về nhà. Khi chiếc xe vừa đi khuất, giọng nói ảm ức của nhỏ vang lên:

- Nguyệt, sao bà không cho tui mắng hắn? Nếu không vì bà thì lúc này tui đã cho hắn một trận rồi.

- Làm vậy thì giúp được gì cho tui chứ? – Nó buồn bã đáp – Bây giờ tui nên làm gì đây?

- Bà cứ ở đây với tui đi, không sao hết, dù gì ba mẹ tui cũng đi du lịch chưa về, hơn nữa trường mình cũng đang cho nghỉ học mà – Nhỏ cười tươi rói – Mình gần thi rồi, ba cứ mặc kệ hắn, đừng thêm nhớ tới tên khốn đốn nữa.

Nó cười không đáp, lúc này nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của hắn, nó cũng đau lắm, nhưng nó không thể đối mặt với hắn vào lúc này được, có lẽ nó đang làm sai chăng? Nhìn vẻ mặt đau khổ của nó, nhỏ buồn lắm, chơi với nhau từ nhỏ, nhỏ đâu lạ gì tính cách của nó. Về ngoài thì mạnh mẽ lạnh lùng vậy thôi chứ nó rất dễ

bị tổn thương, dù vậy nhưng chỉ khi ở với nhỏ, nó mới biểu lộ ra nỗi buồn của bản thân, còn người khác nhìn vào thì chỉ thấy lớp vỏ lạnh lùng của nó mà thôi. Đang ngồi suy nghĩ mông lung, đột nhiên nhỏ thấy nó bật dậy, lấy tay bịt miệng và chạy rang ngoài. Lo lắng, nhỏ chạy theo nó vào phòng tắm, nhìn nó gục đầu bên bồn rửa mà nôn, nhỏ lấy tay vuốt vuốt lưng cho nó, lo lắng:

- Bà sao vậy? Có thấy đỡ hơn không?

Nó không đáp, tiếp tục gục đầu vào bồn rửa. lát sau, nhỏ đỡ nó ra ngoài và đưa nó lên giường nằm, nhỏ lo lắng nắm lấy tay nó:

- Nguyệt, sao bà xanh quá vậy? Có cần đi bệnh viện không? Bà bị gì vậy? Cho tui biết đi – Nhỏ rưng rưng nước mắt.

- Tui không sao, chỉ là tối hôm qua tới giờ tui chưa ăn gì hết á, với lại dạo này cũng hay ăn uống thất thường nên chắc tui bị rối loạn tiêu hoá, không sao đâu, bà đừng lo – Nó cười mệt nhọc, gương mặt đã hơi hồng hào trở lại.

- Vậy để tui đi kêu người nấu cháo cho bà, đợi tui chút nha – Nhỏ mừng rỡ nói và chạy nhanh ra ngoài.

23. Chương 23

Nó gác tay lên trán, mệt nhọc thở ra, nó thực sự nhớ hân, lúc này nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của hân, nó chỉ muốn chạy đến và ôm chầm lấy hân, nhưng nó vẫn không làm được, nó cần phải có thời gian để bình tâm lại. Một lúc sau, nhỏ bưng tô cháo lên cho nó. Nó mỉm cười nhìn nhỏ và đưa tay đón lấy tô cháo. Đợi mãi không thấy nhỏ đưa, nó tròn mắt nhìn:

- Bà không cho tui ăn à? Sao không đưa đây?

- Không, để tui dứt cho, bà còn mệt thì nằm yên hưởng phúc đi, hihi – Dứt lời, nhỏ cầm muỗng xúc cháo, thổi nguội rồi đưa lên miệng nó – Nói AAAAAAA đi nào.

Nó phì cười trước câu nói đó của nhỏ, nó há miệng ra cho nhỏ dứt vào. Nó nhanh chóng ăn hết tô cháo vì đói, sau khi ăn xong, nó nhìn nhỏ bằng ánh mắt biết ơn, mỉm cười:

- Cám ơn bà rất nhiều, bà đúng là bạn tốt của tui.

- Có gì đâu, chúng ta như chị em mà, thôi, tui xuống thấy thêm cháo, hôm nay bà phải ăn hết nồi cháo thịt băm này cho tui

- Cái..... – Nó chưa kịp nói hết câu, nhỏ đã chạy ra bên ngoài.

Nó khẽ thở dài nhưng vẫn mỉm cười, nhìn nhỏ chăm sóc nó, nó lại thấy nhớ về những kỉ niệm với hân. Có lần nó bị bệnh, không những thường xuyên nôn mà còn bị sốt cao, hân luôn ở cạnh chăm sóc cho nó. Hai ngày liền nó không ăn được gì, đến ngày thứ ba, khi nó đã hạ sốt, hân liền ép nó ăn một nồi cháo để bù lại năng lượng đã mất. Lúc đó nồi cháo hân nấu thật sự không ngon lắm nhưng lúc đó, nó lại cảm thấy đó mới là thứ cháo ngon nhất trên đời này bởi vì món cháo đó tràn ngập sự yêu thương và quan tâm của hân dành cho nó. Nhớ đến đây, nước mắt nó lại trào ra, nó thật sự nhớ hân.

- Eric, có chuyện không ổn rồi, anh mau lại đây đi – Trang Linh hét hoảng gọi

- Chuyện gì vậy? Em mau nói cho anh biết đi – Eric vội chạy đến bên cô

- Tuyết Lan vừa gọi đến, cô ấy nói rằng cô ấy sắp thành công rồi – Trang Linh hét hoảng

- Thành công? – Eric khẽ cau mày – Chẳng lẽ là.....

- Đúng vậy, Tuyết Lan nói hai người họ sắp chia tay rồi, nhưng nó lại chẳng nói chi tiết cho em biết, xem ra lần này có chuyện thật rồi – Mắt Trang Linh rưng rưng nước mắt.

- Em bình tĩnh đi, ngày mai chúng ta sẽ về Việt Nam, rồi chúng ta sẽ tìm hiểu chuyện này, đừng quá lo lắng, chắc mọi việc sẽ ổn thôi – Anh xoa dịu cô – Bây giờ em đi ngủ sớm đi, ngày mai chúng ta đến thăm ba mẹ rồi về Việt Nam ngay.

Trang Linh có phần an tâm, cô mỉm cười rồi leo lên giường ngủ. Eric nhẹ nhàng đi ra ngoài, lấy điện thoại gọi về cho nó

- Alo, anh gọi em có việc gì không?

- À không, chỉ gọi hỏi thăm em thôi, dạo này em khoẻ không? – Anh mỉm cười

- Hihi, không khoẻ lắm anh à, sắp thi rồi, áp lực nặng quá, còn anh thì sao?

- Anh vẫn khoẻ, có gì hôm nào anh đến thăm em nhé – Anh vui vẻ nói

- Vâng, thôi, em đi học bài đây, tạm biệt anh.

-Ừ, bye em

Nói rồi, Eric tắt máy, nghe giọng nó khá vui vẻ nên anh đoán chắc cũng không có chuyện gì, rồi anh trở vào phòng, ngồi nhìn Trang Linh ngủ. Sau khi chính thức quen với Trang Linh, anh đã nói cho cô biết anh biết Tuyết Lan là ai và người cô ta muốn hại chính là nó. Ban đầu, cô ngạc nhiên lắm nhưng sau đó, Trang Linh đã mỉm cười, cô nói rằng muốn anh thay cô giúp đỡ cho nó, nếu có thông tin gì từ Tuyết Lan, nhất định cô sẽ báo cho anh biết. Một thời gian trôi qua, không thấy Tuyết Lan có hành động gì, anh và cô cũng khá yên tâm. Vì muốn tạo bất ngờ cho cô, Eric đã mua vé đến Mỹ để đưa cô sang thăm mộ ba mẹ mình. Nghe anh nói xong, cô đã bật khóc vì sung sướng, chỉ vừa mới đến hôm qua, vốn định cho cô ở lâu hơn, nào ngờ lúc này, Tuyết Lan lại đột ngột gọi đến. Với bản tính của mình, chắc chắn cô sẽ đòi về cho bằng được nên Eric cũng chẳng phản đối làm gì. Sau khi đặt vé máy bay, anh leo lên giường, ôm lấy Trang Linh và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Còn lúc này ở Việt Nam, trời đang mưa rất lớn, nó ngồi cạnh cửa mà nhìn mưa, cơn mưa giá lạnh khiến tim nó tê tái, nỗi nhớ hắt lại trào dâng trong nó và nó không biết rằng, vào giờ phút này đây, hắt cũng đang nghĩ về nó...

Lại một ngày nữa nặng nề trôi qua, nó vẫn ở nhà nhỏ, mỗi ngày, hai đứa thường cùng nhau học bài, dạo này nó đã ít hơn trước, có vẻ khoẻ khoắn lên rất nhiều, điều đó khiến nó vui mừng khôn xiết, chỉ có điều nó ít cười nói hơn trước rất nhiều, nó biết rằng nó nhớ hắt, dù ghét hắt tổn thương nó nhưng nhìn nó như thế này nó không đành lòng. Nắm lấy tay nó, nhỏ mỉm cười:

- Nguyệt, bà đi gặp Chấn Phong đi, tui nghĩ hắt đã chịu đủ buồn bã rồi, dù gì hai người cũng sẽ là vợ chồng, mau làm hoà với nhau đi.

- Nhưng..... – Nó ngập ngừng, đôi mắt ánh lên nỗi buồn vơi vơi – Tui không biết nữa.

- Đây, tui sẽ hện hắt ra cầu Thiên Dạ lúc 5 giờ chiều nay, tới hay không tùy bà – Nhỏ véo vào má nó rồi chạy đi.

Nó ngồi xoa xoa mặt, trong lòng không ngừng rửa cái con bạn đáng ghét nhưng đồng thời tim nó cũng rung lên, nghĩ đến việc được gặp hắt, nó vui không từ nào tả xiết nhưng đồng thời, trong lòng nó lại dâng lên một sự khó chịu khác. Liệu nó có đủ can đảm để đối mặt với hắt hay không? Hay là nó nên tiếp tục tránh mặt hắt? Chỉ mới xa hắt có hai ngày thôi mà nó đã nhớ hắt da diết, nó phải làm sao đây? Ngồi suy nghĩ miên man, bất giác, nó nhìn chiếc đồng hồ trên tường, thì thầm:

- 4h25..... – Mắt nó mở to – Cái gì? 4h25 rồi sao? Không được, phải mau mau chuẩn bị

Nói rồi, nó chạy đi lục lọi quần áo, tìm bộ váy đẹp nhất và bắt đầu sửa soạn. Lúc này, nhỏ đang ở trước cửa nhà hắt, bấm chuông mãi không thấy ai trả lời, nhỏ giờ đồng hồ lên xem, miệng không ngừng rửa xả hắt:

- Tên đầu heo, ta đã cố tình tạo cơ hội cho người, vậy mà lựa lúc nào không lựa, lại lựa ngay lúc này mà không có mặt ở nhà, người còn không mau xuất hiện, ta sẽ băm vằm người ra, người sắp làm ta trễ hẹn với Gia Long rồi, còn không mau xuất hiện đi.....

- Nè, cô gì đó ơi, cậu Chấn Phong ở nhà đó vừa đi vắng rồi, có cần tôi giúp cô chuyện gì không? – Bà lão hàng xóm cười hiền từ.

- À vâng, bà đợi cháu một chút ạ – Nói rồi, nhỏ chạy lại bên cạnh bà lão – Vậy phiền bà nhắn với Chấn Phong là 5 giờ chiều nay, Bạch Nguyệt hẹn cậu ấy gặp mặt tại giữa cầu Thiên Dạ giúp cháu nhé, bây giờ cháu phải đi có việc, vậy phiền bà giúp cháu nhé.

- Ủ, ta sẽ chuyển lời giúp, cháu cứ yên tâm nhé – bà lão cười hiền từ.

- Vâng, cảm ơn bà – Nhỏ nhìn vào đồng hồ – Thôi, cháu phải đi rồi, bà nhớ chuyển lời giúp cháu nhé.

- Tạm biệt cô bé – Bà lão vẫy vẫy tay chào nó.

Một lúc lâu sau, khi bà lão đang đứng trước cửa nhà thì có một chiếc xe dừng trước cửa nhà hắt, từ trong xe, một cô bé đáng yêu bước ra và đứng trước cửa nhà, khuôn mặt đang chờ đợi một ai đó. Thấy lạ, bà lão mỉm cười, từ tốn nói:

- Nay cháu, cậu Phong không có ở nhà đâu.

- À vâng, anh Phong nói cháu lại đây chờ trước, anh ấy sẽ về ngay – Tuyết Lan mỉm cười đáp lại

- À, vậy cháu có thể cho ta biết khoảng bao lâu thì cậu Phong về không?

- Dạ khoảng 20 phút nữa ạ, mà bà hỏi có việc gì không? – Tuyết Lan vẫn mỉm cười.

- À, lúc này có một cô gái đến tìm cậu Phong, cô ấy nhờ ta nhắn với cậu Phong một chuyện, nhưng ta lại có chuyện đột xuất, không đi không được – Bà lão hơi lo lắng

- Vậy bà cứ nói với cháu, cháu sẽ nhắn lại với anh ấy – Nụ cười lại xuất hiện trên môi Tuyết Lan nhưng trong đầu cô ta đã bắt đầu có sự tính toán khi nghe nói đến hai từ “cô gái” – Bà yên tâm, cháu chính là em gái của anh ấy đó.

Suy nghĩ một lát rồi lại nhìn xuống đồng hồ, bà lão thở dài:

- Vậy phiền cháu nói giúp ta nhé, ta phải đi gấp rồi, cô gái đó nói là vào 5 giờ chiều nay, Bạch Nguyệt hẹn cậu ấy gặp mặt tại giữa cầu Thiên Dạ, cháu giúp ta nhé? – Bà lão mỉm cười

- Vâng ạ, bà đừng lo, cháu sẽ chuyển lời đến anh Phong – Nụ cười trên môi Tuyết Lan trở nên vô cùng tươi tắn nhưng trong lòng thì lại hừng hực lửa khi lại nghe tới hai chữ “Bạch Nguyệt”

- Vậy nhờ cháu nhé, ta đi đây – Nói rồi, bà lão đạp xe đi

- Vâng, chào bà ạ – Tuyết Lan nói với theo.

Khi bà lão vừa đi khuất, nụ cười trên môi Tuyết Lan vụt tắt, giọng điệu hiền lành đáng yêu giờ đã trở nên chua ngoa, đánh đấm:

- Nghĩ tôi sẽ nói cho anh Phong biết sao? Đúng là lũ ngốc, để rồi tôi sẽ cho cô biết, bản thân cô chẳng là gì với anh Phong cả.

24. Chương 24

Khoảng 5 phút sau, hắt về tới nhà. Vừa nhìn thấy hắt, Tuyết Lan đã ôm chầm lấy hắt, mỉm cười vui vẻ:

- Anh Phongggggggg!!!!!!!Anh làm gì mà lâu vậy? Làm em đợi muốn chết luôn á!!!! – Tuyết Lan nũng nịu

- Em đợi có 10 phút chứ mấy? Mà em đến tìm anh làm gì? Hôm nay anh bận lắm, không có thời gian chơi với em đâu – Gương mặt hắt lạnh băng nhưng giọng nói vẫn mềm mỏng với cô ta.

- Anh Phong à! Sao anh nói vậy với em chứ? Hai hôm nay anh toàn ở nhà không, đâu thèm chơi với em đâu, hic, em giận anh luôn – Tuyết Lan rưng rưng nước mắt – Nếu anh không thích em ở đây thì em về.

- Lan à – hần thở dài – Em về cẩn thận, anh xin lỗi, hôm khác anh sẽ đi chơi với em, dạo này anh thật sự bận lắm.

Ban đầu nghe hần gọi lại, Tuyết Lan hả hê lắm nhưng khi nghe câu nói tiếp theo của hần, cô ta tức muốn điên lên. Chẳng nói chẳng rằng, Tuyết Landi thẳng, không thêm ngoài đầu lại nhìn hần, miệng thầm **** nó. Nhìn cô ta đi xa dần, hần thở dài rồi đẩy cửa bước vào nhà. Căn nhà hần chỉ mới có hai ngày không có mặt nó thôi mà đã trở nên lạnh lẽo vô cùng. Lại khẽ thở dài, hần lên phòng nó và gieo người xuống giường, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lúc này, nó đang luống cuống thay quần áo, chạy tới chạy lui mãi, nó cũng chuẩn bị xong: bộ váy trắng sọc hồng đan chéo dài trên gối + áo khoác trắng, mái tóc đen nhánh dài ngang thắt lưng được nó thả tự do và một cái túi xách nhỏ. Trông nó lúc này cực kì đáng yêu. Nhìn vội vào đồng hồ, nó ngạc nhiên khi thấy chỉ mới có 4h30. Không suy nghĩ nhiều, nó chạy vội ra khỏi nhà và bắt taxi để đến chỗ hẹn. Do kẹt xe, nó bị trễ gần 15 phút, khi tới nơi, nó cảm thấy mừng khi hần chưa tới và đồng thời nó cũng cảm thấy lo lắng, có phải hần không còn quan tâm tới nó nữa, hay là hần gặp chuyện gì?.... Nghĩ đến đó, nó lắc đầu để xua đi những suy nghĩ đó và tự thuyết phục bản thân rằng có lẽ hần đang bận nên đến muộn. Một tiếng đồng hồ lặng lẽ trôi qua, nó vẫn đứng đó, chờ đợi hần. Vẫn tự thuyết phục bản thân rằng hần đang bận nên đến muộn, nó vẫn lặng lẽ đứng chờ. Từng dòng người tắt bật đi ngang qua nó – một bóng dáng đang lặng lẽ đứng nhìn ra biển, đôi mắt ánh lên nỗi xót xa.....

Lại hai giờ đồng hồ trôi qua, nó vẫn đứng đó, bầu trời lúc này đã sập tối, dòng người lại càng trở nên đông đúc hơn. Những cặp tình nhân trẻ rủ nhau ra đây để tâm tình, hạnh phúc của họ như đang cửa một nhát sâu vào trái tim nó. Nó đưa cặp mắt vô hồn nhìn ra biển, đã ba tiếng rồi, có lẽ hần sẽ không đến, có lẽ người ngu ngốc trong chuyện này chính là nó, có lẽ chỉ có nó là đang nhớ đến hần, có lẽ vốn dĩ, hần không cần đến nó nữa rồi,..... Nghĩ đến đó, nó bật cười chua chát, một giọt nước mắt lặng lẽ lăn dài trên gương mặt nó, không gian dường như đang dần trở nên tĩnh lặng, cả thế giới này, nó không còn cảm nhận được ai nữa, trái tim nó đang đau đớn tột cùng..... Cơ thể nó lúc này lạnh ngắt, sương thấm ướt đầm da thịt nó và cái lạnh đang dần xâm nhập vào người nó. Lạnh thì sao? Đau đớn thì sao? Có lẽ từ đầu, nó đã quá sai lầm khi hy vọng, hy vọng thật nhiều để rồi thất vọng..... Rồi nó lại nhớ đến buổi chiều hôm nay, nhớ đến sự hấp tấp và bản khoăn của nó, nó lại bật cười – một nụ cười chế nhạo chính nó. Lúc chiều, nó đã vui đến như thế nào thì bây giờ, nó lại đau đớn gấp bội. Lau đi giọt nước mắt vừa tràn ra khỏi khoé mi, nó định quay gót rời đi. Bỗng nhiên, mọi người trở nên xôn xao, nó quay đầu nhìn lại, một chàng trai đang quỳ xuống trước mặt một cô gái, tay đang chìa ra một chiếc nhẫn kim cương, môi nở một nụ cười hạnh phúc. Rồi cô gái ôm chầm lấy chàng trai, nó có thể thấy được cô ấy đang khóc, nhưng đó là những giọt nước mắt của hạnh phúc. Anh chàng đó cười tươi, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô gái và họ trao nhau nụ hôn hạnh phúc trong sự chúc phúc của mọi người. Sau đó, hoa giấy được tung lên và những chàng trai đang tặng cho khách qua đường những bông hồng đỏ thắm. Nó mỉm cười, khẽ nói:

- Chúc mừng hai người, hãy hạnh phúc nhé.

Nói rồi, nó quay đi, trong lòng dâng lên một niềm chua xót, dù rất vui mừng khi chứng kiến họ hạnh phúc nhưng nó vẫn đau lắm, mới cách đây hai ngày, nó còn đang đắm chìm trong hạnh phúc lứa đôi, vậy mà bây giờ thì.....

- Này, cô gái đang mặc chiếc váy màu hồng, xin hãy dừng bước lại đã – Một giọng nam vang lên

Nó khẽ giật mình và dừng bước.

- Không lẽ là gọi mình sao? – Nó quay lại, nhìn người đó khó hiểu, nó lấy ngón tay chỉ vào mặt mình – Là tôi sao?

- Phải, tôi đang gọi cô đó, chúc cô luôn vui vẻ – Anh chàng chìa ra trước mặt nó một bông hồng

- Cho tôi sao? – Nó ngạc nhiên nhưng vẫn nhận lấy – Vì sao?

- Vì tôi thấy cô buồn, hy vọng bông hoa này sẽ lấy đi nỗi buồn của cô, thôi, tôi đi nhé – Nói rồi, chàng trai lẹ làng chạy đi.

Cầm bông hồng trong tay, nó khẽ mỉm cười, có lẽ đây là món quà an ủi dành cho nó. Rồi nó quay đi, hoà mình vào dòng người đông đúc.....

Gần 8 giờ, hấn giật mình tỉnh giấc, nhìn xung quanh thấy trời đã tối, hấn tự nói với bản thân mình:

- Sao mình lại ngủ mê mệt vậy nhỉ? – Nói rồi, hấn vươn vai và trèo khỏi giường.

Bước ra vườn, hấn ngồi nhìn trời, từ khi nó đi, hấn lại có thói quen ngắm sao, nhớ lúc trước, nó vẫn hay kéo hấn ra vườn để ngắm sao. Lúc này, lòng hấn lại nhớ nó da diết, bất chợt, một giọng nói hiền từ cất lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của hấn

- Cháu vừa về à? Sao rồi? Nguyệt có về cùng cháu không hay lại cãi nhau rồi? – Bà lão mỉm cười.

- Bác nói gì cháu không hiểu, chiều giờ cháu có đi đâu đâu – hấn cau mày khó hiểu

- Cái gì? Cháu không đi gặp con bé sao? – Bà lão ngạc nhiên – Sao cháu lại làm vậy? Chuyện gì cũng có thể giải quyết được mà.

- Bà đang nói gì vậy? Cháu thật sự không hiểu – Hấn trở nên lo lắng – Cái gì mà “không đi gặp con bé”? Con bé nào ạ?

- Là vợ cháu, Bạch Nguyệt chứ còn ai? Lúc chiều bạn con bé có lại tìm cháu nhưng cháu không có ở nhà, do có việc bận nên con bé nhờ bà nhắn với cháu là Nguyệt đang đợi cháu ở khúc giữa của cầu Thiên Dạ, lúc 5 giờ chiều, nhưng do bà đột xuất có việc nên nhờ em gái cháu nhắn lại với cháu – Bà lão cau mày – Cháu không biết sao?

- Sao? Cô ấy hẹn gặp cháu sao? – Hấn như rút từ trên trời xuống, rồi đột ngột bừng tỉnh, giờ đồng hồ lên xem – 8 giờ 5 rồi

Dứt lời, hấn phóng nhanh ra cửa, nói với lại:

- Lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện tiếp, bây giờ cháu phải đi đây, cháu xin phép ạ

Không kịp để bà lão đáp, hấn ấn mạnh bàn đạp, chiếc xe phóng vút đi trong đêm tối. Giờ đồng hồ lên xem, hấn nghiêng răng:

- ***** thật! – Rồi hấn tiếp tục tăng tốc, hướng thẳng về phía cầu Thiên Dạ.

Nhanh chóng gửi xe, hấn chạy nhanh đến chỗ nó vừa đứng cách đây vài phút, nhìn quanh rồi cười cay đắng:

- Quả nhiên là cô ấy đã về rồi, không thể nào cô ấy lại đứng đây lâu đến như vậy, đúng là chuyện không tưởng mà.

Hấn tựa lưng vào thành cầu, khẽ thở dài, lúc này, một bức ảnh thu hút sự chú ý của hấn. Cúi xuống nhặt bức ảnh lên, hấn thấy một cặp đôi đang mỉm cười hạnh phúc và sau lưng họ.....chính là nó. Hấn vội nhìn xuống thời gian chụp bức ảnh, 8h20, hấn giờ vội đồng hồ lên xem, lúc này là 8h23, tức là nó vừa mới đi không lâu. Hấn nắm chặt bức ảnh trong tay, chạy đi tìm nó. Chén lẩn trong dòng người đông đúc, hấn không tài nào tìm thấy nó. Tìm một lát, hấn nhìn thấy một tiệm bán đá quý, cách bày trí cũng rất thu hút và sáng tạo. Chợt có linh cảm, hấn chạy vào trong cửa hàng đó và bắt đầu tìm nó với niềm hy vọng nhỏ nhoi.

Nếu đây là một câu chuyện cổ tích, chắc hấn hấn sẽ tìm thấy nó, rồi hai người sẽ thề thốt cho nhau và sẽ sống thật hạnh phúc. Nhưng đây là đời thật và những câu chuyện thần tiên chỉ có trong trí tưởng tượng của mỗi người. Cuộc sống này có muôn vàn cái trở trêu và không phải lúc nào cũng toàn màu hồng. Cái giờ phút hấn chạy vào trong tìm nó cũng là cái lúc nó từ trong bước ra, lúc đó, khi nó từ trong bước ra, nhân viên chuyển hàng đang đẩy những thùng hàng vào trong và cũng chính lúc đó, hình dáng nhỏ bé của nó đã bị che khuất. Có những thứ tưởng chừng như rất gần nhưng cũng rất xa, điển hình chính và nó và hấn. Chỉ cách nhau một khoảng cách rất gần nhưng không hề nhìn thấy nhau, có lẽ, ông trời đang trêu đùa với hai người chăng?

25. Chương 25

Nó bắt taxi về nhà nhỏ, khuôn mặt không chút cảm xúc, vừa nhìn thấy nó, nhỏ đã xáp lại hỏi han:

- Sao rồi, hai người có gặp nhau không?

Nghe nhỏ hỏi, tim nó đột nhiên nhói lên, nó lạnh lùng đáp:

- Anh ấy không tới – Nói rồi, nó bỏ thẳng lên phòng, để lại nhỏ đang há hốc miệng vì ngạc nhiên.

Lên tới phòng, nó quăng túi xách lên giường và nằm ụp mặt xuống, trong người nó không còn chút sức lực nào, tay chân như trở nên thừa thãi. Một tiếng nấc khẽ vang lên và nó khóc. Nước mắt thấm ướt đầm cả một mảng giường. Nhỏ đứng bên ngoài nhìn nó, khẽ lắc đầu thở dài, xem ra chính nhỏ đã gián tiếp khiến cho nó đau khổ rồi, còn nguyên nhân trực tiếp chính là hắn. Nghĩ đến đó, máu nóng trong người nhỏ sôi lên sùng sục, nhỏ nghiêng răng, tay nắm chặt lại và bỏ xuống nhà. Lúc này, Gia Long vừa mới tắm xong, nghe tiếng chuông điện thoại, thấy người gọi đến là nhỏ, anh khẽ mỉm cười và nghe máy. Vừa bấm nút “nghe”, giọng “oanh vàng” của nhỏ như đâm thủng tai anh:

- TRỊNH GIA LONG, EM CHO ANH 5 PHÚT, SAU KHI 5 PHÚT TRÔI QUA, ANH MÀ KHÔNG CÓ MẶT Ở NHÀ EM, EM THỀ SẼ BẮM ANH RA 100 MẢNH.

Sau tiếng thét như trời đánh đó là tiếng tút tút. Gia Long vội đi thay đồ và phóng xe đến nhà nhỏ, trong lòng đang thầm nguyện rửa người đã chọc cho nhỏ nổi giận. Đúng 5 phút sau, chiếc xe của anh dừng trước nhà nhỏ, cảnh đầu tiên Gia Long nhìn thấy chính là vẻ mặt hiện rõ chữ giết của nhỏ. Mở cửa xe bước vào trong, nhỏ nói đều đều, sát khí toả ra ngùn ngụt:

- Chở em đến nhà Chấn Phong.

Đó hoàn toàn không phải là một câu nhờ vả mà chính là ra lệnh. Thở dài, anh chỉ còn cách nghe theo.

Trong lúc này, hắn vẫn chưa về nhà, vẫn đang điên cuồng tìm nó, hắn chạy quachạy lại không biết bao nhiêu lần. Một lúc sau, hắn mệt mỏi trở về xe. Có lẽ nó đã đi rồi, không còn ở đây nữa, nhìn tấm hình một lần nữa, hắn không khó để nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của nó, hắn cảm thấy có lỗi với nó nhiều lắm, nó đã đợi hắn rất lâu, vậy mà hắn lại không đến, nhưng hắn đột nhiên nhớ lại, chẳng phải bà lão hàng xóm nói rằng nhờ em gái hắn nhắn lại sao? Em gái? Chẳng lẽ là Tuyết Lan sao? Vậy thì tại sao con bé không nói cho hắn biết?... Trong đầu hắn hiện lên muôn vàn câu hỏi, ngay lập tức, hắn phóng xe như bay về nhà, nhất định hắn phải làm rõ chuyện này. Đang phóng trên đường, chuông điện thoại của hắn vang lên

- Là Tuyết Lan? – Hắn thoáng ngạc nhiên nhưng cũng nghe máy.

Bên kia, một giọng nói khổ sở vang lên:

- Hic, em xin lỗi anh, anh đừng giận em nha – Tuyết Lan buồn bã nói

- Chuyện gì vậy? Mau nói cho anh biết đi – Hắn dịu dàng

- Hic, lúc chiều bà hàng xóm của anh có nhờ em chuyển lời rằng chị Nguyệt đợi anh ở cầu Thiên Dạ, nhưng em lại quên mất, giờ nhớ ra thì đã quá muộn rồi, em xin lỗi anh, em thật có lỗi với anh – Tuyết Lan rầm rức khóc

Hắn lặng người đi, vậy mà hắn nữ nghĩ xấu cho Tuyết Lan, hắn cảm thấy mình thật đáng trách. Rồi hắn dịu dàng nói:

- Lan, không sao đâu, anh không trách em đâu, đừng buồn nữa.

- Thật hả anh? Em cảm thấy có lỗi lắm, hic – Tuyết Lan vẫn khóc, giọng pha chút mừng rỡ

- Không sao đâu, anh không giận, thôi, anh đang lái xe, nói chuyện với em sau nhé

- Vâng, mai gặp – Tuyết Lan mừng rỡ nói.

Rồi hắn tắt máy, tiếp tục phóng thẳng về nhà.

Địa điểm: biệt thự nhà họ Vũ....

Đặt điện thoại xuống bàn, giọt nước mắt còn vương trên mắt Tuyết Lan biến mất, thay vào đó là một nụ cười thoải mái, quả nhiên đây là cách tốt nhất để tránh bị hấn nghi ngờ, hơn nữa bây giờ kế hoạch của cô ta cũng sắp thành công rồi, chỉ cần xảy ra vài chuyện nữa thôi là hấn sẽ hoàn toàn thuộc về cô ta. Nghĩ đến đó, Tuyết Lan không thể kìm nén nụ cười thích thú.

Về tới nhà, hấn ngạc nhiên khi nhìn thấy nhỏ, lại còn có Gia Long nữa. Vừa bước xuống xe, nhỏ đã tiến lại gần hấn.

“CHẤT”, 5 ngón tay của nhỏ hấn đỏ trên gương mặt hấn, bỏng rát. Hấn khẽ cau mày, giọng vẫn bình tĩnh:

- Tại sao lại đánh tôi?

Nhỏ không đáp, giơ tay lên tính tát cho hấn thêm một cái nữa thì bị Gia Long chặn lại, anh dịu dàng nói:

- Giao Châu, em bình tĩnh lại đi, có gì từ từ nói.

- Nói? Nói cái gì? Anh có biết vì tên khốn này mà Bạch Nguyệt nó đau khổ tới mức nào không? Anh có biết lúc chiều, nó đã hy vọng như thế nào không? Anh có biết nó đã vui như thế nào khi đến cầu Thiên Dạ đợi hấn không? Cái tát này của em không bằng một phần nhỏ so với nỗi đau của nó – Nhỏ hét lên, một giọt nước mắt chảy dài trên má nhỏ.

- Anh biết, em bình tĩnh lại đi – Gia Long dịu dàng ôm nhỏ vào lòng.

Anh nhìn hấn với ánh mắt lạnh nhạt:

- Phong, ông có muốn nói gì không?

Hấn đứng bất động, nói? Nói gì bây giờ? Nói rằng hấn hối hận? Nói rằng hấn biết lỗi rồi sao? Liệu nó có tha thứ cho hấn không? Hấn đã khiến nó chịu đau khổ rất nhiều, hấn còn có tư cách nói gì sao? Thấy hấn vẫn im lặng, Gia Long lại tiếp tục hỏi:

- Ông không có gì để nói thật sao? Vậy thôi, chúng tôi đi về, xin lỗi đã làm phiền.

Nói rồi, Gia Long kéo nhỏ đi, không nói thêm gì nữa.

- Khoan đã – Hấn đột nhiên lên tiếng, nắm chặt lấy tay Gia Long – Tôi muốn gặp Nguyệt.

- Không thể nào – Nhỏ gần như hét lên.

- Giao Châu – Gia Long khẽ cau mày nhìn nhỏ rồi ngược lên nhìn hấn – Tại sao?

- Tôi phải xin lỗi cô ấy, làm ơn – Hấn cúi đầu xuống trước mặt Gia Long

Anh khá ngạc nhiên với hành động của hấn bởi vì trước nay, anh chưa từng thấy hấn vì ai mà chịu hạ mình cầu xin, xem ra nó đối với hấn rất quan trọng. Khẽ thở dài, Gia Long nhẹ nhàng đáp:

- Được thôi, bây giờ chúng ta đi.

- Không được, em không đồng ý – Nhỏ tức giận nói

- Em hãy để Chấn Phong gặp Nguyệt đi, nghe lời anh, hai người họ đã trưởng thành rồi, cứ để họ gặp nhau, biết đâu như vậy là tốt cho cô ấy – Gia Long thì thầm vào tai nhỏ – Hãy nghe lời anh.

Nhỏ im lặng, ngẫm nghĩ một hồi lâu, đúng như anh nói, có lẽ, nó và hấn phải tự quyết định thôi. Nhìn hấn với ánh mắt không chút thiện cảm, nhỏ lạnh lùng:

- Đi thôi.

Nói rồi, hai chiếc xe phóng đi trong đêm tối, hướng về phía biệt thự nhà nhỏ.

Nó vẫn ngồi thẫn thờ trên giường, tuyệt nhiên không chút sức sống, trong phòng tắt đèn tối om. Đôi mắt vô hồn thẫn thờ nhìn trái tim pha lê mà hấn đã tặng. Nhớ ngày nào, hấn đã tặng cho nó trái tim này, nói với nó đây chính là trái tim của hấn, vậy còn bây giờ, trái tim này có còn là của hấn hay không? Hay chỉ

đơn giản là một viên pha lê hình trái tim lạnh lẽo? Một vật vô tri vô giác? Nghĩ đến đó, nó không tìm được nước mắt, người nó run lên sau mỗi tiếng nấc khe khẽ.

Hắn đứng trước cửa phòng của nó, trong lòng đang đấu tranh dữ dội. Liệu nó có chấp nhận lời xin lỗi của hắn không? Hắn sẽ phải nói gì với nó bây giờ? Tuy đứng ở ngoài nhưng hắn vẫn biết nó đang khóc, hắn đau lắm nhưng hắn biết có trốn tránh cũng không được gì. Hít một hơi sâu, hắn khẽ đẩy cửa và bước vào. Trong phòng tối om, nó đang ngồi đó, ngồi quay lưng lại với hắn, đôi vai khẽ rung rung. Đột nhiên nó lên tiếng, giọng nói nghẹn ngào và buồn bã vô cùng:

- Giao Châu, tui muốn được ở một mình.

Hắn nhẹ nhàng đóng cửa lại và tiến tới ôm lấy nó, khe khẽ nói:

- Nguyệt, tha lỗi cho anh.

Nó khẽ giật thót, vòng tay này không phải của nhỏ, mùi hương nam tính quyến rũ này rất quen thuộc, hơi ấm từ vòng tay này làm sao nó có thể quên được và giọng nói này chính là giọng nói mà nó ngày đêm nhung nhớ. Đây là thật hay chỉ là mộng? Có phải nó nhớ hắn đến phát cuồng rồi hay không?

Thấy nó vẫn im lặng, hắn lại nói tiếp, giọng nói trầm buồn:

- Nguyệt, tha lỗi cho anh, anh xin lỗi, xin lỗi em về mọi thứ.

- Tại sao anh lại ở đây? – Giọng nó run run, nước mắt chảy dài trên tay hắn.

- Anh xin lỗi, anh xin lỗi em nhiều lắm – Hắn vùi đầu vào tóc nó, giọng nói có chút run rẩy

Nó hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh rồi nói tiếp:

- Chẳng phải anh không muốn gặp tôi sao? Vậy thì bây giờ đến tìm tôi làm gì? – Nó nghẹn ngào nói – Tôi đã chờ anh rất lâu, rất lâu nhưng anh không hề đến, vậy thì bây giờ anh đến đây để làm gì chứ?

- Anh xin lỗi, anh biết bây giờ có nói gì em cũng không tin, nhưng anh xin em, hãy tha thứ cho anh – Hắn vẫn ôm nó, bàn tay bắt đầu run run.

Chỉ mới hai ngày thôi nhưng hắn nhớ nó nhiều lắm, tuy bên ngoài tỏ vẻ không có chuyện gì nhưng khi về nhà, nhìn căn nhà lạnh lẽo, vắng vẻ, lòng hắn không thể không nhói lên, nếu ngày hôm đó, hắn không ngu ngốc như vậy thì bây giờ, nó và hắn sẽ không như thế này. Hắn biết bản thân có lỗi với nó, bây giờ, chỉ cần nó đồng ý tha lỗi cho hắn, hắn nguyện làm bất kỳ chuyện gì.

Nó không trả lời hắn mà chỉ im lặng, không phải vì nó không muốn trả lời mà vì nó không thể nói được, nước mắt đang ứa đầm trên mặt nó và thấm ướt một mảng tay áo của hắn. Hắn siết chặt vòng tay đang ôm nó, nó có thể cảm nhận thấy hơi ấm từ hắn, liệu nó có nên tha thứ cho hắn không? Cố gắng kiềm chế tiếng nấc, nó khe khẽ nói:

- Chẳng phải anh không muốn.....gặp.....tôi.....sao? – Giọng nó vỡ oà ở những từ cuối cùng.

- Không, không đúng, anh rất nhớ em, anh rất muốn gặp em, anh nhớ em sắp phát điên rồi – Hắn buồn bã nói

- Vậy thì tại sao? – Giọng nói nó vô cùng yếu ớt – Tôi đã đợi anh rất lâu, rất lâu, vậy mà.....

- Anh thật sự đã đến tìm em, anh tìm em rất lâu nhưng không tìm được, thậm chí anh còn chạy vào trong cửa hàng bán đá quý để tìm em nhưng không thấy em đâu cả.

26. Chương 26

Không để nó lên tiếng, hắn rút tấm hình ra đưa cho nó xem, khe khẽ nói tiếp:

- Đây, em xem cái này đi, khi anh biết em hẹn anh ở cầu Thiên Dạ, em đã tụt tốc lái xe đến nhưng vẫn trễ một vài phút, sau đó anh đã chạy đi tìm em nhưng tìm mãi chẳng thấy – Giọng hần vô cùng chân thành và không ngừng run rẩy.

Nó đưa tay ra nhận lấy tấm ảnh. Đây là cặp đôi lúc này nó gặp trên cầu đây mà và sau lưng họ...chính là nó, tấm ảnh này chụp lúc chàng trai lạ mặt kia đưa cho nó bông hoa hồng. Thấy nó vẫn im lặng, hần đến trước mặt nó, ép nó phải nhìn vào mắt hần, dịu dàng nói:

- Em đã tin anh chưa? Tha thứ cho anh được không? Anh biết anh đã làm em bị tổn thương rất nhiều – Mắt hần ửng đỏ – Anh hứa sẽ không làm em bị tổn thương nữa, anh yêu em Nguyệt à.

Nước mắt nó tuôn trào khinh hần nói, hần đường đường là giám đốc của công ty Wing, là người lạnh lùng và tàn nhẫn, trước giờ chưa ai đối đầu với hần mà có chuyện tốt, vậy mà giờ đây, hần gần như muốn khóc, nó ôm chặt lấy hần, nước mắt nói:

- Anh hứa phải không?

- Phải, anh hứa, anh sẽ không bao giờ làm em tổn thương nữa, anh hứa mà – Hần ôm chặt lấy nó, vỗ về – Em đừng ý tha thứ cho anh đúng không?

Nó không đáp mà khẽ gật đầu, vùi đầu vào vòng ngực của hần. Hần hôn nhẹ vào tóc nó, lòng dâng lên niềm vui khó tả. Hần nhẹ nhàng hôn vào mắt nó, lấy đi những giọt nước đang tí tách chảy và sau đó dừng lại ở môi nó. Hần hôn nó một cách cuồng nhiệt, nụ hôn tràn đầy tình yêu thương và nỗi nhớ mong. Nụ hôn của hần khiến nó cảm thấy ngây ngất, đầu óc như tê liệt. Một hồi lâu sau, hần tiếc nuối rời khỏi đôi môi đỏ hồng của nó, lấy tay lau đi giọt nước mắt vừa chảy ra, hần nhoẻn miệng cười:

- Tối bây giờ mà em vẫn chưa quen sao? Không biết anh đã hôn em bao nhiêu lần rồi nhỉ? – Hần cười gian – Về nhà anh phải luyện tập thêm cho em mới được.

- Anh này – Nó đánh nhẹ vào ngực hần, mặt đỏ ửng – Em sắp thi rồi, phải để em học bài đó.

- Anh biết rồi mà vợ, anh có làm gì đâu chứ? – Hần cười gian – Nhưng nếu vợ muốn thì chồng luôn sẵn sàng phục vụ tận tình.

- Anh thật là – Nó hừ lạnh, dùng tay đẩy hần ra – Em mặc kệ anh

Nói rồi, nó đứng bật dậy toan đi ra ngoài, định bụng trêu hần một trận nhưng không ngờ vừa đứng dậy, nó cảm thấy choáng váng và trước khi nó kịp biết chuyện gì xảy ra thì nó đã ngã xuống, trước khi chìm trong vô thức, nó thoáng nghe tiếng hét của hần và một vòng tay ấm áp.

Lúc nó tỉnh dậy, giọng nói mừng rỡ của hần khiến nó chú ý:

- Nguyệt, em dậy rồi sao?

- Em đang ở đâu vậy? – Nó nhăn mặt, đầu vẫn còn hơi choáng váng.

- Em đang ở nhà, lúc này anh định đưa em đến bệnh viện nhưng chợt nhận ra là em đang ngủ nên anh xin phép Giao Châu đem em về nhà – Hần mỉm cười – Em đói không?

- Ừm..... – Nó khẽ cau mày vì đầu vẫn còn choáng váng – Em không đói lắm, không ăn được không anh?

Hần nở nụ cười thiên thần nhìn nó, môi mấp má từng chữ rành rọt:

- K.H.Ô.N.G Đ.Ư.Ợ.C – Nói rồi hần quay đi – Anh sẽ đem lên cho em ăn, nằm xuống nghỉ ngơi một chút đi.

Ngồi nghe tiếng chân hần nhỏ dần, nó khẽ thở dài, thầm nguyện rửa hần, nếu ban đầu đã quyết cho nó ăn rồi thì còn hỏi làm gì không biết. Vừa định nằm xuống chợp mắt một lát, bỗng nhiên một thứ chất lỏng chua chua lại trào dâng trong cổ họng nó, dùng tay bịt chặt miệng lại, nó chạy nhanh vào phòng tắm, gục đầu trong bồn rửa mà ói. Do chưa ăn gì nên nó chỉ ói ra nước. Sau khi nôn xong, nó rửa miệng và ngồi gục xuống đất, tựa người vào tường do cơn choáng váng đột ngột kéo đến. Cổ họng nó khô khốc, nó cần nước, nó muốn đứng dậy để đi ra ngoài nhưng cơ thể nó dường như không nghe lời, tay chân nó không còn chút sức lực. Nó dần dần chìm vào cơn mê, ý thức dần biến mất, nó phải cố gắng giữ cho đầu óc thật tỉnh táo để không bất tỉnh.

Hắn hăm hở bưng tô cháo nóng lên cho nó, vừa lên tới phòng, hắn đã vui vẻ nói:

- Vợ ơi, chồng đem cháo lên cho vợ nè, vợ..... – Hắn ngừng bật khi không thấy nó trên giường.

Đặt nhanh mâm cháo xuống bàn, hắn chợt nhìn thấy cửa phòng tắm đang mở nên chạy nhanh vào xem thì thấy nó đang ngồi tựa vào tường, mặt mày trắng bệch không còn một giọt máu, hắn vội vàng chạy đến nhẹ nhàng bế nó lên và đặt nó lên giường, lấy tay vuốt ve gương mặt thanh tú của nó, giọng nói đầy lo lắng:

- Em làm sao vậy? Mình đi bệnh viện kiểm tra đi, em như vậy anh lo lắng lắm

- Không sao đâu anh, em khỏe mà, chỉ là vì dạo này em không có ăn uống đúng bữa – Nó lè lưỡi ra trêu hắn, gương mặt đã có chút sắc hồng – Thôi, em đói quá, anh có gì cho em ăn vậy?

- Haizzzz – Hắn thở dài thườn thượt, đi lấy tô cháo lại cho nó, múc một muỗng, thổi thổi rồi mỉm cười- Nói AAAAA đi vợ.

Nó mỉm cười rồi há miệng ra đón lấy muỗng cháo của hắn. Sau khi giải quyết nhanh, gọn, lẹ tô cháo, nó thở ra, nhìn hắn mỉm cười:

- Em muốn uống nước, anh lấy cho em được không?

- Ừ, em đợi anh một lát, bây giờ thì nằm yên trên giường cho anh, cấm bước xuống giường dù chỉ là nửa bước – Hắn đe dọa nó – Em mà bước xuống là anh biết đó nha.

Nó cười cười nhìn hắn, hắn cũng nhanh chóng đi lấy nước cho nó. Nghe tiếng chân nhỏ dần, nó mỉm cười lém lỉnh, khe khẽ để chân xuống giường. Chân nó chưa kịp chạm đất thì tiếng nói của hắn đã vang lên, ý cười thể hiện rất rõ

- Xem ra em lại không nghe lời nhỉ? Có muốn anh PHẠT em không? – Hắn nhấn mạnh

Nó vội rút chân lên giường và nằm xuống, trong lòng ngạc nhiên vô cùng, nhưng nó cũng không để tâm lắm, nó thừa biết hắn lợi hại từ lâu rồi, hơn nữa lúc này nó chỉ muốn thử thôi chứ cũng chẳng xuống giường làm gì vì bây giờ nó thấy rất mệt mỏi.

Hắn đứng bên ngoài lén nhìn vào, quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, khi hắn vừa đi ra ngoài là nó bắt đầu nghe ngóng tiếng chân của hắn. Biết vậy nên hắn vờ như đang đi xuống lầu, sau đó thì im lặng đứng bên ngoài nhìn nó. Sau khi xác nhận là hắn đã xuống dưới, nó liền mon men bước xuống giường, hắn liền nói lớn cho nó nghe thấy. Thấy bộ mặt ngơ ngác của nó, hắn bắt gặp bật cười, nhìn thấy nó nằm xuống giường rồi, biết chắc nó sẽ không dám trái lời, hắn nhẹ nhàng xuống bếp lấy nước và cháo cho nó.

Một lúc sau, hắn trở lên phòng với một ca nước đầy, một tô cháo cùng hai cái ly thủy tinh. Thấy nó đang thiu thiu ngủ, hắn cũng không nỡ đánh thức, vừa định đem trở xuống thì giọng nói dịu dàng của nó đã giữ hắn lại:

- Sao anh không gọi em dậy? – Rồi rừ dịu dàng, giọng nói nó trở nên kinh hãi khi nhìn thấy tô cháo trên mâm – Đừng nói với em là phải ăn nữa nha?

- Ừ – Hắn gật đầu và nở nụ cười của ác quỷ – Em không muốn ăn sao?

- Không, đâu có – Nó lắc đầu nguây nguây – Em ăn mà, dĩ nhiên là ăn rồi.

Dù trong lòng nó rất rất rất là không muốn ăn nhưng nhìn nụ cười đó của hắn mà nó dám mở miệng từ chối thì chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt cho nó nên đành phải nhắm mắt nuốt hận. Ăn xong tô cháo, nó thở dốc nhận lấy ly nước trên tay hắn, vừa uống nước, nó vừa nhìn hắn với ánh mắt tràn đầy đau khổ. Nhìn thấy ánh mắt đó của nó, hắn lo lắng hỏi nó:

- Nguyệt, em làm sao vậy? Đau ở đâu hả?

- Híchic – Nó sụt sịt, mắt rưng rưng đầy buồn bã – Anh có biết.....

Nó đột nhiên im lặng không nói tiếp khiến hắn bắt đầu cuống quýt, hắn vội đặt ly nước trên tay nó xuống bàn rồi nắm lấy tay nó, hoảng hốt nói:

- Biết gì? Em mau nói đi, đừng làm anh sợ mà

Nhìn vẻ mặt của hắn, nó phải cố gắng kiềm chế để không cười, kiểu này chắc nó đứt ruột mà chết mất. Cổ trướng ra bộ mặt đau khổ nhất, nó nói đều đều:

- Anh có biết em sắp lặn được rồi không? Híchic, em đâu phải là heo đâu chứ? Em đâu có giống anh, híchic

Nghe nó nói xong, hắn đơ người ra, trong đầu đang cố tiêu hoá câu nói của nó, còn nó thì ngồi nhịn cười đến người run rẩy, sau đó do không chịu nổi, nó cười như điên, không để ý tới bộ mặt đang hùng hực sát khí của hắn. Cười một hồi lâu sau, nó vẫn chưa nín được, nằm bò ra giường, nó lấy tay lau nước mắt, khó nhọc nói:

- Haha.....anh làm sao vậy?...Hahaha.....

- Coi bộ em vui lắm nhì? – Hắn nhìn nó, mặt càng lúc càng gian – Hình như em thích cười thì phải?

- Hả? Không...haha.....em đâu bụng lăm rồi, giúp em với, haha – Nó vẫn chưa nhịn được, nhìn hắn bằng ánh mắt van xin.

- Được, để anh giúp em – Hắn cười cười

Nói rồi, hắn không nhanh không chậm đẩy nó nằm ngửa ra giường và hôn nó. Do thiếu oxy+bất ngờ, 20 phút sau, nó....té xỉu. Hắn dừng lại, nhẹ nhàng nâng đầu nó lên và đặt cái gối vào, sau đó thì kéo chăn lên đắp cho nó rồi ra ngoài, miệng vẫn nở một nụ cười hạnh phúc. Cuối cùng nó cũng đã chịu tha thứ cho hắn, hắn sẽ không bao giờ làm cho nó bị tổn thương nữa và sẽ yêu thương nó suốt cuộc đời này. Sau khi tắm xong, hắn vào phòng làm việc, đang xem hồ sơ thì điện thoại hắn reo lên

- Là Tuyết Lan sao? Sao em ấy lại gọi vào giờ này nhì? – Hắn bấm nút nghe – Alo? Có chuyện gì vậy?

- À không, em chỉ muốn hỏi thăm chuyện anh với chị Nguyệt, em thấy có lỗi quá – Tuyết Lan nói giọng buồn bã

- Không sao đâu em, cô ấy đã tha lỗi cho anh rồi – Hắn vui vẻ trả lời

-Vậy là anh đưa chị Nguyệt về nhà rồi à? – Tuyết Lan có chút bất ngờ nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh

- Ủ, phải rồi, nên em đừng lo nữa nhé – Hắn không hề giấu đi niềm vui trong giọng nói của mình – Thôi, khuya rồi, em ngủ sớm đi, ngủ ngon nhé

- À....Dạ vâng, chúc anh ngủ ngon – Tuyết Lan nói vội rồi tắt máy.

Hắn dẹp điện thoại qua một bên rồi bắt đầu làm việc. Khoảng hơn 3 tiếng sau, hắn mệt mỏi vào phòng và nằm xuống bên cạnh nó, ôm nó trong lòng rồi chìm vào giấc ngủ.

Địa điểm:Biệt thự nhà họ Vũ.....

“BỐP”, chiếc điện thoại bay thẳng vào tường, vỡ nát thành từng mảnh

- Chết tiệt, thật là đáng chết mà, tại sao lại như vậy chứ? – Tuyết Lan gào lên – Được lắm, để xem rồi hai người còn ở cạnh nhau được bao lâu nữa?

Sau câu nói đó là một tràng cười gian ác, Tuyết Lan trong đầu bây giờ chỉ toàn kế hoạch chia rẽ nó và hắn, tuy rất tức giận khi hai người đã trở lại với nhau được nhưng cô ta nhanh chóng nghĩ ra vài kế hoạch khác.

27. Chương 27

Sáng hôm sau, nó thức dậy từ giấc ngủ dài, đêm qua nó có một giấc mơ rất đẹp, trong giấc mơ, nó và hắn đã kết hôn và có hai đứa con, một trai và một gái, cả gia đình nó sống bên nhau vô cùng hạnh phúc, cuộc sống luôn tràn ngập tiếng cười. Nó quay sang nhìn hắn, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của hắn, đôi môi nó nhếch lên, tạo thành hình một nụ cười nửa miệng tuyệt đẹp, trong giờ phút này nó thật sự hạnh phúc, nó hy

vọng giấc mơ sẽ trở thành sự thật, nó yêu hắn rất nhiều. Nghĩ tới đó, nó nhoẻn miệng cười và hôn nhẹ lên môi hắn một cái. Hắn mở mắt ra, mỉm cười nói với nó:

- Không ngờ em lại tấn công anh trong lúc anh ngủ đó.

- Cái gì chứ? Em đâu có đâu – Mặt nó đỏ ửng, nó rúc đầu vào chăn vì ngượng.

- Còn chối? Anh có cần phải phạt em không? – Hắn cười gian

Nghe nói đến phạt, nó vội vàng chui ra khỏi chăn, tròn mắt nhìn hắn, chớp chớp:

- Em biết lỗi rồi mà, đừng phạt em mà

Nhìn vẻ mặt đáng yêu của nó, hắn thật sự rất muốn dè nó ra mà hôn. Cố kiềm chế ham muốn, hắn mỉm cười:

- Em đang quyến rũ anh đấy à?

- Hả? – Nó tròn mắt ngạc nhiên, không biết rằng gương mặt của nó càng trở nên đáng yêu hơn bao giờ hết.

“Ặc.....Ặc.....” , hắn thở hắt ra một cái rồi dè nó ra hôn. Nụ hôn cuồng nhiệt như muốn rút đi ý thức của nó, khiến đầu óc của nó tê liệt và không chống cự được. Một lúc lâu sau, khi hô hấp của nó trở nên khó khăn, hắn mới dừng lại, mỉm cười nhìn nó:

- Cái này là tại em dụ dỗ anh đó nha

- Em dụ dỗ anh lúc nào chứ? – Nó nói không ra hơi

- Cái đó phải hỏi em chứ sao lại hỏi anh? – Hắn mỉm cười rồi ngồi dậy – Để anh đi làm bữa sáng cho em.

Nói rồi, hắn nhanh nhẹn bước xuống giường nhưng bị nó níu lại, nó dụi dằm nói:

- Để em làm cho.

- Nhưng em còn mệt không? – Hắn lo lắng hỏi – Cứ để anh làm là được rồi.

- Không, để em làm cho, em muốn nấu cho anh ăn mà – Nó mỉm cười, ánh mắt vô cùng cương quyết.

- Thôi được – Hắn thở dài – Nhưng mệt thì phải nói cho anh biết được không?

- Ủm, hihi – Nó cười híp mắt rồi phóng xuống giường, chạy nhanh xuống dưới bếp.

Hắn tranh thủ tắm rồi chạy xuống bếp với nó, nhìn bóng dáng của nó loaihoai trong bếp, hắn chợt thấy ấm lòng, hắn hy vọng nó sẽ mãi mãi ở cạnh hắn, không bao giờ rời xa hắn. Hắn vui vì sau khi nó thi xong, sau lễ tốt nghiệp, hai người sẽ chính thức là vợ chồng, sẽ chính thức thuộc về nhau, nghĩ đến đó, hắn không kiềm được nụ cười sung sướng. Bước nhanh vào bếp, hắn vòng tay qua eo nó, dụi dằm hỏi:

- Vợ có cần chồng giúp gì không?

- Không, à mà có, anh pha cà phê được không? – Nó mỉm cười nói nhanh.

- Ủ, anh làm ngay đây – Hắn đặt một nụ hôn vào tóc nó rồi đi pha cà phê.

Khi hắn pha xong cũng là lúc nó bưng hai đĩa mì trứng đặt lên bàn, mùi thơm tỏa ra ngào ngạt khiến bụng hắn bắt đầu kêu réo. Đặt hai ly cà phê xuống bàn, hắn đẩy lọ đường về phía nó, mỉm cười:

- Em có muốn thêm đường không?

- Ủm, để em tự thêm được rồi.

Nói rồi, nó nhận lấy lọ đường từ tay hắn và bỏ vào ly cà phê của mình haimuỗng đường. Hắn đang ăn liền ngược lên nhìn nó, ngạc nhiên nói:

- Nguyệt, em thích uống nhiều đường từ lúc nào vậy? Bình thường anh thấy em chỉ cho có nửa muỗng đường thôi mà.

- Em cũng không biết nữa, tự nhiên em thích uống ngọt ngọt một chút – Nó mỉm cười rồi bắt đầu cúi xuống ăn.

Sau bữa sáng, nó lại đến nhà nhỏ học bài còn hần thì đến công ty. Học tới trưa, nhỏ kéo nó đến công ty của hần để rửa hần và Gia Long cùng đi ăn trưa. Vừa bước vào trong công ty, chưa kịp vào thang máy thì hai đứa đã bị Gia Long túm lại, anh chào nó rồi quay qua nhìn nhỏ:

- Em đi đâu đây?
- Em và Nguyệt tới rửa anh với Chấn Phong đi ăn trưa, bộ không được sao? – Nhỏ mỉm cười
- Dĩ nhiên là được, mà Chấn Phong đi ra trước rồi, anh để quên đồ nên quay lại lấy – Anh mỉm cười
- Vậy thì mau dẫn đường đi, còn đợi gì không biết? – Nhỏ nói
- Ừ

Gia Long gật đầu rồi nhanh chóng đi ra ngoài, hai đứa thì đi theo sau, không ngừng “tám”. Gia Long dẫn hai đứa ra ngoài rồi chỉ vào quán ăn bên kia đường, mỉm cười:

- Chấn Phong đang đợi chúng ta ở đó đó, mau đi thôi.

Nói rồi, ba người nhanh chóng băng qua đường, khi gần tới nơi, đột nhiên nó nhìn thấy hần và Tuyết Lan đang ngồi cạnh nhau nói chuyện rất vui vẻ. Bỗng nhiên Tuyết Lan hôn vào má hần, vừa lúc đó, một chiếc xe chạy ngang qua che đi tầm nhìn của nó.

Nếu lúc đó chiếc xe không chạy ngang, nó sẽ nhìn thấy hần đẩy Tuyết Lan ra nhưng chính vì có nên nó không thấy được, ngọn lửa ghen tuông trong lòng nó bùng cháy, nó tự hỏi bản thân trong hai ngày nó ở nhà nhỏ, chuyện gì đã xảy ra? Thấy nó đột nhiên đứng ngẩn ngơ, nhỏ liền kéo nó đi tiếp, nó vẫn bước đi nhưng trong đầu hiện ra muôn vàn câu hỏi. Nó đưa mắt lên nhìn hần, hần vẫn đang mỉm cười, vậy là hần không hề thấy ngại với nụ hôn của Tuyết Lan sao? Nghĩ đến đó, nó thấy nhói ở tim dù bên ngoài vẫn tỏ vẻ bình thường.

Ba người nhanh chóng bước vào quán, lúc thấy nó, hần ngạc nhiên lắm nhưng sau đó thì vui vẻ vô cùng. Hần kéo nó ngồi xuống bên cạnh rồi đưa thực đơn cho nó. Nó chưa kịp lên tiếng thì nhỏ đã nói trước:

- Tui đề nghị ăn lẩu Thái chua cay – Nhỏ cười tít mắt
- Cũng được đó, mọi người nghĩ sao? – Gia Long mỉm cười
- Em đồng ý – Tuyết Lan cười tươi rói – Anh Phong ơi, em thích ăn món đó lắm
- Không được, chọn món khác đi – Hần lắc đầu – Nguyệt không thích ăn đồ chua.

Nó nghe hần nói xong thì giật giật tay áo hần, thỏ thẻ nói:

- Không sao đâu, em ăn được mà – Nó mỉm cười, khuôn mặt hơi ửng hồng.
- Không được, em không thích ăn thì gọi món khác được mà, đừng vì mọi người thích mà chấp nhận – Hần nhìn thẳng vào mắt nó khiến mặt nó đỏ ửng – Thôi, chọn món khác đi.
- Nhưng em thật sự rất muốn ăn – Giọng nó nhỏ dần ở những từ cuối cùng, mặt đỏ như cà chua.

Hần đơ 30 giây rồi quay sang nói với nhỏ:

- Nếu vậy thì gọi đi, cô ấy ăn được.
- Tôi biết mà – Nhỏ mỉm cười rồi quay sang nói với người phục vụ – Cho em một nồi lẩu Thái chua cay hải sản.

Hần đợi người phục vụ đi rồi mới quay qua hỏi nó:

- Sao hôm nay em lại muốn ăn đồ chua vậy? Bình thường anh đâu thấy em ăn đâu, với lại trước giờ em đều nói là không ăn được mà?
- Em cũng không biết, tự dưng dạo này em lại thấy.....ngon..... – Nó ngượng ngùng nói
- Vậy sao? Chắc tại em ăn uống thất thường quá, về nhà anh phải theo dõi chế độ ăn uống của em mới được
- Nè nè nè, muốn thân mật thì về nhà đóng cửa phòng lại mà thân mật nhé, bộ muốn tui ới ra hay sao? – Nhỏ trêu chọc nó và hần.

- Bà tin tui xử bà không? – Nó cau mày, gương mặt đỏ bừng
- Ê, cái này người ta gọi là giận quá hoá thẹn đó nha, lêu lêu – Nhỏ lè lưỡi ra trêu nó
- Bà..... – Nó giơ tay ra cốc vào đầu nhỏ – Dám trêu tui nè
- Ui da, bà là cái đồ tàn bạo, huhuhu, anh Long, nó bắt nạt em kìa – Nhỏ vờ khóc lóc kéo kéo tay áo hần.
- Anh thì thấy em ghẹo người ta thì có – Gia Long mỉm cười – Tự làm tự chịu đi
- Thấy chưa, đầu ai bênh vực bà đâu – Nó trêu ngược lại nhỏ, còn hần thì ngồi nhìn nó mỉm cười
- Huhu, mấy người hòa nhau ăn hiếp tui, nhớ đó, tui sẽ trả thù – Nhỏ vờ dỗi, quay mặt đi chỗ khác.

Vừa đúng lúc đó, nồi lẩu thơm phức được nhân viên phục vụ bưng ra, nhỏ liền quay ra, ngồi nhìn nồi lẩu đăm đuối. Nó mỉm cười ranh mãnh:

- Ủa, không phải đang giận sao? Sao quay ra chi vậy?
- Bà thôi đi nha – Nhỏ ngượng ngùng nói, mặt đỏ ửng – Tui chọc bà có mấy câu à, nãy giờ bà chọc lại tui hồi nhiều rồi đó.
- Hihi, tui thích trả cho người ta gấp đôi hơn, ai kiu bà chọc tui chi? – Nó lè lưỡi ra trêu nhỏ.

Ngồi nhìn hai đứa đốp chát qua lại, hần và Gia Long không hện mà ngược mặt lên nhìn nhau, sau đó là một cái nhún vai như muốn nói: chuyện thường tình ở huyện. Còn nói về Tuyết Lan, lúc nó, nhỏ và Gia Long băng qua đường, cô ta đã biết nó nhìn thấy hần nên liền hôn hần một cái, nhìn về mặt nó sững sờ, Tuyết Lan thấy thích thú lắm, hơn nữa lúc đó lại đột nhiên có một chiếc xe chạy ngang qua che tầm mắt của nó lại, không cho nó thấy hần đẩy cô ta ra, đúng là ông trời cũng giúp cô ta mà. Lúc nó bước vào, nhìn về mặt của nó, Tuyết Lan thừa biết nó đang rất khó chịu, điều đó khiến cô ta thấy vui nhưng liền sau đó, khi thấy hần chỉ toàn chú ý vào nó, Tuyết Lan tức tối lắm, ngay cả ăn gì cũng phải hỏi ý kiến của nó, cô ta chỉ hận không cầm vằm được nó ra. Bây giờ, Tuyết Lan cảm thấy bản thân như người thừa ở đây, hần thì chú ý vào nó còn anh thì chỉ toàn nhìn nhỏ, điều đó khiến Tuyết Lan tức tối lắm, không lẽ cô ta không đẹp bằng nó và nhỏ sao? Làm gì mà hai người họ lại say mê hai đứa nó đến vậy? Nhỏ thì cô ta chẳng quan tâm nhưng còn nó, chính nó đã cướp mất hần từ cô ta, nếu không có sự xuất hiện của nó, hần sẽ là của cô ta, chỉ riêng cô ta mà thôi. Nghĩ đến đó, máu trong người Tuyết Lan như sôi lên, dù cố giấu đi sự cay độc nhưng vẻ ngoài đáng yêu của Tuyết Lan cũng bị ảnh hưởng một chút và nhỏ đã nhìn thấy điều đó nhưng rất nhanh, nhỏ quay đi, vờ như không biết gì cả.

Sau khi giải quyết xong nồi lẩu, nó và nhỏ về học bài tiếp, hần và Gia Long thì đi làm việc còn Tuyết Lan thì bị đuổi khéo về nhà với lý do: hần và Gia Long đi xem công trình, chán lắm.

28. Chương 28

Hai tuần sau, nó và nhỏ bước vào kì thi tốt nghiệp không chút âu lo và bước ra với tâm trạng nhẹ nhõm, hai đứa đã làm bài rất tốt, chắc chắn sẽ đạt thành tích cao. Sau khi công bố kết quả, người có số điểm cao nhất chính là nó còn thứ hai chính là nhỏ. Nhân dịp hai đứa tốt nghiệp, hần cùng Gia Long đã tổ chức một bữa tiệc nhỏ tại nhà. Buổi sáng, hai người đuổi khéo hai đứa đi ra ngoài để ở nhà nấu nướng và dọn dẹp, đến gần tối mới gọi hai đứa về. Vừa bước vào nhà, hai đứa đã bị hần và Gia Long bịt mắt lại và dẫn vào trong. Đến nơi, hai người mới bỏ tay ra. Nhìn những thứ trước mắt, hai đứa không kiềm được giọt nước mắt hạnh phúc. Trên bàn là những món ăn mà nó và nhỏ thích nhất, nào là súp nấm, cơm chiên bọc trứng, canh trứng, lại còn có cả bánh sakura nữa. Nhưng điều khiến nó và nhỏ khóc chính là những vết thương trên tay hần và Gia Long, nắm tay hần, nó ghen ngào nói:

- Cảm ơn anh, hic, em hạnh phúc quá, anh có đau lắm không?

- Không, em đừng khóc, anh không sao đâu, chỉ cần em vui, anh làm gì cũng được hết – Hấn mỉm cười, lấy tay lau đi giọt nước mắt còn vương trên mi nó – Có phải em nên thưởng cho anh không?

- Anh muốn em thưởng cái gì? – Nó mỉm cười, trong lòng vô cùng ấm áp – Anh muốn gì em cũng sẽ cho anh hết

- Em nói đó nha, không được từ chối đâu đó – Hấn cười gian

Không đợi nó kịp trả lời, hấn đặt vào môi nó một nụ hôn rồi ngược lên nhìn nó, mỉm cười:

- Món quà của em, anh đã nhận được rồi, anh đang rất vui em biết không?

Nó đơ người nhìn hấn, khi nhận thức được vấn đề, gương mặt nó dần đỏ ửng lên, nó ngại ngùng nói:

- Anh kì quá đi, Giao Châu và Gia Long đang ở đây mà – Nó đánh nhẹ vào ngực hấn

- Vậy mà tui tưởng bà quên luôn sự có mặt của tui rồi chứ – Nhỏ lên tiếng trêu chọc nó rồi quay sang nhìn Gia Long – Phải không anh?

GiaLong cười cười không đáp và bất ngờ cúi xuống hôn nhỏ, một nụ hôn rất nhanh nhưng cũng đủ để khiến nhỏ hoá thành quả cà chua. Nhìn về mặt nhỏ, nó bật cười:

- Vậy mà bà nói tui, không biết ai vừa mới được hôn vậy ta? – Nó lè lưỡi ra trêu nhỏ rồi quay sang nhìn Gia Long mỉm cười – Em giao con bạn gốc này cho anh đó nha, anh nhớ chăm sóc nó thật tốt đó, hihi

- Dĩ nhiên rồi, em cứ yên tâm – Gia Long gạt đầu, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Nó nhìn hấn mỉm cười, nó cảm thấy an tâm khi nhỏ đã tìm được một bến bờ hạnh phúc để trao thân gửi phận và nó cũng vậy, nghĩ đến đó, lòng nó tràn đầy hạnh phúc, mọi nghi ngờ đều biến mất bởi vì chỉ một tuần nữa thôi, nó và hấn sẽ chính thức kết hôn, sẽ chính thức thuộc về nhau.

Đứng cãi nhau với nhỏ một lát, cả bọn kéo nhau lên bàn ngồi ăn, vừa ngồi xuống được vài phút, chưa kịp cầm thìa lên thì tiếng chuông cửa đã vang lên inh ỏi. Nó định đứng dậy để đi mở cửa thì đã bị hấn đẩy xuống ghế, hấn mỉm cười:

- Để anh mở cho.

Nói rồi, hấn đi nhanh ra cửa, miệng thầm rửa người khách bất lịch sự làm gián đoạn bữa tiệc

Cánh cửa vừa mở ra, hấn đơ người 3 giây rồi mới lên tiếng:

- Lan, em đến đây có chuyện gì không?

- Dạ không, em ở nhà buồn chán quá nên đến tìm anh chơi cho vui – Tuyết Lan mỉm cười rồi chớp mắt nhìn hấn – Anh không thích em đến chơi sao?

Nói rồi, Tuyết Lan lén nhìn vào trong nhà, nhìn thấy băng rôn treo trên tường, cô ta đã thầm đoán được hấn đang tổ chức tiệc mừng, muốn đuổi cô ta về sao? Không có cửa đâu, nghĩ vậy, Tuyết Lan buồn bã nhìn hấn:

- À, em hiểu rồi, thì ra nhà anh đang có tiệc thân mật, xem ra em phá đám rồi, thôi em về đây.

- Khoan đã, thôi, em vào trong ăn với bọn anh cho vui, dù gì em cũng là người trong nhà mà – Hấn cũng hơi khó xử nhưng cũng không nỡ đuổi Tuyết Lan về.

- Vậy có tiện không anh? Em sợ chị Nguyệt không thích em – Tuyết Lan buồn bã nói, hai mắt long lanh như sắp khóc.

- Không sao đâu, em cứ vào nhà đi – Hấn mỉm cười dịu dàng rồi kéo Tuyết Lan vào nhà.

Đi sau lưng hấn, miệng Tuyết Lan nhếch lên thành một nụ cười xảo trá nhưng nhanh chóng biến mất. Đợi mãi không thấy hấn vào, nó định đi ra ngoài xem thử thì thấy hấn và.....có cả Tuyết Lan, nó hơi bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng trở lại bình thường. Nó lấy thêm một cái chén cho Tuyết Lan và kéo thêm ghế, mỉm cười nhìn hấn:

- Sao anh mời Tuyết Lan mà không báo cho em biết trước?

- À không, em tự đến, anh Phong không mời em, tại hôm nay em thấy buồn nên muốn rủ anh Phong đi chơi, không ngờ lại đến lúc mọi người đang tổ chức tiệc – Tuyết Lan ngại ngùng nói – Thôi, chắc là em nên về, không làm phiền mọi người nữa.

Nói rồi, Tuyết Lan quay đi định ra về nhưng nó đã giữ cô ta lại, mỉm cười thân thiện:

- Không sao đâu em, càng đông càng vui mà, em cứ tự nhiên đi

- Vâng ạ, em cảm ơn chị – Tuyết Lan cảm động nói.

Nó mỉm cười và dẫn Tuyết Lan vào chỗ ngồi rồi về chỗ của mình. Nhỏ đợi nó ngồi xuống rồi ghé vào tai nó thì thầm:

- Đây, sao bà không đuổi cô ta về đi, tui không thích con nhỏ này chút nào hết – Nhỏ hơi cau mày, vốn dĩ nhỏ chẳng có chút thiện cảm nào với Tuyết Lan, hôm trước lại nhìn thấy vẻ mặt gian xảo của cô ta nên càng có ác cảm.

- Bà đừng vậy, Tuyết Lan là em của Chấn Phong mà, người nhà hết mà, hơn nữa em ấy cũng là người tốt – Nó mỉm cười, tuy nó không thật sự mến Tuyết Lan lắm nhưng cũng không hẳn là ghét.

- Bà đừng có mà tin người quá đáng, tui nghĩ con nhỏ này không đơn giản đâu – Nhỏ nghiêm túc nói

- Tui biết rồi, thôi ăn nhanh đi, lát tui cho bà xem cái này – Nó mỉm cười, móc cho nhỏ một chén súp nóng.

Nhỏ thử dài rồi cúi xuống ăn, tự hỏi bản thân sao lại có con bạn tin người như nó. Một lát sau, khi đã ăn xong, hai đứa kéo nhau lên phòng còn hần và Gia Long lãnh nhiệm vụ dọn dẹp. Ban đầu Tuyết Lan cũng phụ giúp nhưng một lúc sau thì lấy cớ muốn nói chuyện với bọn nó để lên lầu, cô ta vốn rất ghét phải dọn dẹp nhưng vì muốn gây ấn tượng tốt với hần nên mới giúp. Hần cũng không phản đối và chỉ phòng của nó cho Tuyết Lan. Vừa lên tới phòng nó, Tuyết Lan đã nghe giọng nhỏ vang lên:

- Woa, trái tim này đẹp quá, nếu theo như bà kể thì đây là vật đính ước của bà với Chấn Phong phải không?

- Ủ, hihi, đẹp không? Tui cũng thấy đẹp lắm đó, hihi – Nó mỉm cười đáp lại.

Đứng bên ngoài nghe hai đứa nói chuyện, Tuyết Lan tức lắm, cô ta không ngờ giữa nó và hần lại có vật đính ước, mà còn là trái tim nữa chứ, lúc trước cô ta cũng nằng nặc đòi hần mua cho sợi dây chuyền hình trái tim nhưng hần không chịu mua bởi vì hần nói rằng hần chỉ tặng trái tim cho người hần yêu mà thôi. Lấy lại bình tĩnh, Tuyết Lan gõ nhẹ vào cửa, mỉm cười:

- Chào hai chị, em vào được không ạ?

- Được chứ, em cứ vào đi – Nó mỉm cười đáp lại còn nhỏ thì làm lơ.

- Vâng ạ – Tuyết Lan cười tươi – Woa, chị có thể cho em mượn trái tim đó một chút không ạ? Thật là đẹp quá.

- Ủ, cũng được – Nó mỉm cười hơi miễn cưỡng và đưa cho Tuyết Lan trái tim pha lê.

Nhận trái tim từ tay nó, Tuyết Lan tiếp tục nói, vẻ mặt đã có chút biến đổi:

- Chị Nguyệt nè, lần trước bị tai nạn, chị có điều tra được là do ai làm chưa?

- Vẫn chưa, chị cũng không quan tâm lắm, chuyện đã qua lâu rồi mà – Nó mỉm cười – Mà sao em lại quan tâm đến chuyện này?

- Dạ không có gì, em chỉ tiếc tại sao hôm đó chị lại quá may mắn – Tuyết Lan nhếch mép – Nếu không thì bây giờ chị đâu có ngồi đây nhỉ?

Nghe Tuyết Lan nói, gương mặt nó lộ nên vẻ khó hiểu còn mặt nhỏ bắt đầu đen lại, nằng nặc sát khí. Nó ngạc nhiên nói:

- Em nói vậy là sao hả Lan? Chị không hiểu em đang nói gì.

- Haha – Tuyết Lan cười khinh bỉ – Vậy mà cũng không hiểu sao? Tôi không ngờ chị ngu đến vậy đó, ý tôi là nếu hôm đó không phải do chị được xô ra thì chắc chắn chị sẽ chết.

- Cái gì? Không lẽ chiếc xe đó là do em? – Nó cau mày lại, trong lòng ngạc nhiên tột cùng.

- Đúng, là do tôi – Tuyết Lan nhếch mép – Còn lần trước cũng là do tôi xoá tin nhắn của chị và kéo anh Phong đi ăn, lần trước anh ấy thất hẹn với chị là vì đang ở bên tôi.

- Cái gì? – Nó tròn tròn hai mắt, ngạc nhiên đến mức không muốn tin vào những gì mình vừa nghe được. Lại còn cái gì mà do ở bên cô ta nên hắn mới đến muộn, rốt cuộc là giữa hắn và cô ta có quan hệ gì?

Trong lúc nó còn chìm trong suy nghĩ, nhỏ mặt mày đen như mực, sát khí bắt đầu toả ra, nhỏ gần từng tiếng:

- Thỉ ra là do mày

Nói rồi, nhỏ vừa định tiến tới xử Tuyết Lan thì nó đã cản nhỏ lại

- Khoan đã, tui còn có chuyện muốn hỏi cô ta – Nó nhìn thẳng vào mắt nhỏ rồi quay sang Tuyết Lan – Cô nói vậy là ý gì? Cái gì mà anh Phong ở bên cạnh cô?

- Hahaha, nói vậy mà cô vẫn không hiểu sao? Anh Phong chỉ đang trêu đùa với cô thôi, người anh ấy yêu chính là tôi, có bao giờ cô thấy ảnh từ chối tôi chưa? Lần trước khi tôi hôn vào má anh Phong, anh ấy đã hôn vào môi tôi đấy, chắc cô cũng thấy mà đúng không? – Tuyết Lan mỉm cười

Nghe Tuyết Lan nói xong, mặt nó dần dần trở nên đen lại, nó vốn là người giữ bình tĩnh rất tốt nhưng vào giờ phút này thì không. Đúng là lúc đó nó thấy cô ta hôn hắn nhưng sau đó thì có một chiếc xe chạy qua khiến nó không thấy được chuyện tiếp theo, nhưng sau đó nó thấy hắn cười, chẳng lẽ những gì cô ta nói là thật? Nghĩ tới đó, tim nó bỗng đau nhói. Tuyết Lan ngồi nhìn nó rồi mỉm cười, nói tiếp:

- Trái tim này chắc có ý nghĩa quan trọng với cô lắm hả? Chẳng qua chỉ là một khối đá thôi, chẳng có bất cứ ý nghĩa nào đâu, cũng như cô đối với anh Phong, chẳng có chút ý nghĩa gì cả.

Nói rồi, Tuyết Lan giơ cao trái tim pha lê lên, ném mạnh vào tường.

“CHOANG”, trái tim pha lê của nó đã vỡ tan, nhìn những mảnh vỡ lấp lánh văng tung toé ra khắp nơi, trái tim nó đau nhói. Lúc tặng nó, hắn đã nói đây là trái tim của hắn, vậy mà bây giờ, trái tim đó đã vỡ nát.

29. Chương 29

Nhỏ bàng hoàng nhìn những mảnh pha lê vỡ dưới chân, nhỏ không ngờ Tuyết Lan lại dám làm như vậy, máu trong người nhỏ sôi lên, vừa tính tiến tới “xử” Tuyết Lan thì nó đã nhanh chân hơn, nó kéo tay nhỏ lại và tiến tới trước mặt cô ta.

“CHÁT”, 5 ngón tay nó hằn đỏ trên mặt Tuyết Lan, do bất ngờ, cô ta ôm lấy mặt, mắt tròn lên nhìn nó, nhưng ngay sau đó, cô ta nở nụ cười gian xảo và bắt đầu chảy nước mắt. Vừa tính cho cô ta thêm một tát nữa thì giọng nói của hắn đã khiến nó dừng lại:

- Nguyệt, em làm gì vậy? – Hắn ngạc nhiên vô cùng – Sao em lại đánh Tuyết Lan?

Nói rồi, hắn lại đỡ Tuyết Lan lên, dịu dàng hỏi cô ta:

- Em có đau lắm không? Nói cho anh biết, chuyện gì vừa xảy ra vậy?

- Hic, là em không tốt, hic, lúc này em lên chơi với chị Nguyệt thì nhìn thấy một viên pha lê rất đẹp, chị ấy cho em mượn, nhưng do em hậu đậu nên lỡ tay làm vỡ, vì quá tức giận nên chị ấy đánh em, hic, là em không tốt mà – Tuyết Lan nức nở nói.

- Không..... – Nó lên tiếng

- Nguyệt, anh không ngờ em lại như vậy, một viên pha lê thì có đáng để em làm như vậy không? – Hấn cắt lời nó, nhìn nó bằng ánh mắt khó hiểu rồi quay sang Tuyết Lan – Em có đau lắm không? Đi, anh đưa em về.

- Cái tên khốn này.....

Nhỏ gầm gừ định giải thích thay nó nhưng liền bị nó cản lại, nó lãnh đạm nhìn hấn, đôi môi khẽ mấp máy:

- Anh thật sự nghĩ em là người như vậy sao?

Hấn nhìn nó khó hiểu rồi nói nhanh:

- Chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Nói xong, hấn dẫn Tuyết Lan đi, còn Tuyết Lan thì khóc không ngừng, lặng lẽ đi theo hấn, đôi môi vẽ lên một nụ cười nửa miệng. Đợi hai người đi khỏi, nó cúi xuống lượm những mảnh pha lê vỡ, một giọt nước mắt chảy dài trên gương mặt không cảm xúc của nó. Nhỏ nhìn nó khó hiểu rồi bực tức nói:

- Sao bà không để tui giải thích với Chấn Phong? Con nhỏ đó, tui thật không ngờ, đúng là một con người hai mặt mà – Nhỏ gầm gừ, ngồi xuống nhặt giúp nó – Mà bà có tin những gì cô ta nói không?

-Giải thích để làm gì? Nếu anh ta nghĩ tui là người như vậy thì cứ để anh ta nghĩ, có lẽ cô ta nói đúng, đây chỉ là một khối đá và đá thì không mang theo ý nghĩa gì cả, giải thích để làm gì? – Nó lạnh lùng nói, không hề nhìn nhỏ mà chỉ lo nhặt những mảnh pha lê vỡ.

Nó không khóc, không thể khóc, không có gì đáng để nó khóc, chuyện này chẳng phải nó đã từng trải qua rồi hay sao? Khóc để làm gì? Bắt đầu từ hôm nay, nó sẽ không khóc nữa, sẽ không bao giờ khóc nữa. Nhỏ cũng không nói gì, điều nhỏ lo sợ nhất đã xảy ra, thà nó cứ khóc, cứ thể hiện ra trước mặt nhỏ, chứ nó cứ im lìm và lạnh lùng như thế này nhỏ khiến không khỏi lo sợ, không lẽ cơn ác mộng 3 năm trước lại tái diễn hay sao? Nghĩ tới đó, nhỏ khẽ rùng mình và lắc lắc đầu, cố gắng rũ bỏ suy nghĩ đáng sợ đó ra khỏi đầu. Cơn ác mộng đó sẽ không bao giờ lặp lại, nhỏ sẽ không để cơn ác mộng đó tiếp diễn, nhỏ sẽ bảo vệ cho nó, cũng như nó bảo vệ cho nhỏ.

Nhặt hết những mảnh pha lê vỡ, nó lặng lẽ đến bên cái tủ, lấy ra một lọ thủy tinh nhỏ và trút vào đó, sau đó nó lấy một cái nút gỗ và đậy lại. Rồi nó quay qua lấy túi xách và đặt cái lọ thủy tinh, sau đó quay về phía nhỏ, mỉm cười:

- Chúng ta đi thôi, dọn dẹp xong rồi, mình xuống rủ Gia Long đi uống nước nha, hihi

- Ủ – Nhỏ gật đầu, trong lòng rất buồn khi nhìn thấy những biểu hiện của nó.

Gia Long từ ngoài bước vào, ngạc nhiên nhìn hai đứa rồi hỏi:

- Chấn Phong đâu rồi? Tuyết Lan nữa? Sao chỉ còn có hai người ở nhà vậy?

Đáp lại câu trả lời của hấn là cái trừng mắt rất nhanh của nhỏ và bầu không khí lạnh lùng phát ra từ nó. Anh khẽ nuốt nước bọt cái ực, biết là mình vừa nói chuyện không nên nói. Nhỏ khẽ cau mày nhìn anh rồi nói nhanh:

- Anh đi lấy xe đi, bọn em muốn đi uống nước.

- Ủ, anh đi ngay đây – Gia Long gật đầu rồi quay ra ngoài.

Nó và nhỏ cũng đi theo sau đó, không ai nói gì với ai câu nào.

Ngồi trên xe, Tuyết Lan đã hết khóc nhưng mắt vẫn còn đỏ hoe, hấn dịu dàng nói với cô ta:

- Lan, anh thay Nguyệt xin lỗi em, anh không ngờ cô ấy lại hành xử như vậy.

- Không có gì đâu anh, chị Nguyệt là một cô gái tốt mà, tại em làm vỡ đồ của chị ấy nên chị ấy giận thôi, em không trách chị ấy đâu – Tuyết Lan buồn bã nói

- Em đúng là một cô gái tốt, ai cưới được em chắc người đó có phúc lắm – Hấn mỉm cười

- Anh làm em ngại quá à – Tuyết Lan ngượng ngùng nói, còn trong lòng thì đang cười vui vẻ vì những gì hấn nói.

Trong suốt quãng đường về nhà, hấn và Tuyết Lan nói chuyện rất vui vẻ, chủ yếu là hấn xin lỗi Tuyết Lan và hỏi rõ chuyện đã xảy ra. Còn về tụi nó, ngồi trên xe, bầu không khí cũng không khá hơn, cứ lạnh băng và cực kì ảm đạm. Ngồi bên cạnh nó, nhỏ cũng chẳng dám nói gì, nói chính xác là không biết nói gì bởi vì nhỏ sợ bản thân lỡ lời, mà nó lúc này giống như một người đang đứng cạnh vực sâu, chỉ còn vài phàm trăm ý chí sống sót, nếu nhỏ nói gì khiến nó đau, tức là đồng nghĩa với việc cho nó một cước bay thẳng xuống vực sâu, nhỏ rất sợ chuyện đó lại tái diễn một lần nữa. Một lúc lâu sau, nó chậm rãi lên tiếng khi nghe Gia Long hỏi muốn đến quán nước nào:

- Bar Fire – Nó nói ngắn gọn, giọng nói cực kì lạnh lùng
- Cái gì? Bây giờ đã trễ lắm rồi, cũng gần 12 giờ rồi, bà thật sự muốn đến đó sao? – Nhỏ ngạc nhiên hỏi.
- Phải, có vấn đề gì không? – Nó hỏi ngược lại nhỏ, ánh mắt đầy băng tuyết như khiến nhỏ không rét mà run.
- Không, không có vấn đề gì – Nhỏ chồm lên nói với Gia Long – Bar Fire, tốt nhất là anh đừng thắc mắc gì hết, em sẽ giải thích sau.
- Ủ, anh biết rồi – Gia Long đáp nhanh và tăng tốc, chiếc xe phóng thẳng đến bar Fire.

Địa điểm: Bar Fire

Thời gian: 11h30

Ba người bước xuống xe, nó không nói không rằng mà bước nhanh vào bar, nhỏ nhanh chóng kéo Gia Long chạy theo nó. Lúc nó đi gần tới bàn tiếp tân, đột nhiên có hai tên con trai tiến đến trước mặt nó, giọng điệu chọc:

- Này cô em xinh đẹp, có muốn cùng bọn anh uống một ly không? – Một tên lên tiếng, giọng nói vô cùng đều đặn.
- Cút – Nó trừng mắt nhìn bọn chúng, khuôn miệng xinh xắn gần từng tiếng – Đừng để tôi phải lặp lại.
- Làm gì ghê vậy cô em? Chỉ một ly rượu thôi mà – Một tên cười phá lên, nắm lấy tay nó.

Đúng lúc đó, nhỏ và Gia Long cũng tìm thấy nó, Gia Long hơi ngạc nhiên nói với nhỏ:

- Giao Châu, em nhìn xem, hình như Bạch Nguyệt đang bị hai tên con trai bao vây thì phải?
- Cái gì? – Nhỏ tròn mắt lên – Chết rồi, chúng ta phải mau lại đó, nhanh lên, không thì muộn mất.
- Em đừng quá lo lắng, anh sẽ lại giúp bạn em ngay – Gia Long khẽ mỉm cười, bước nhanh theo nhỏ.
- Không phải em lo cho nó, người mà em lo chính là hai tên đó đó – Nhỏ hét lên, đi gần như chạy.

Gia Long nghe nhỏ nói xong thì chẳng hiểu gì cả nhưng cũng vội bước nhanh theo nhỏ. Vừa sắp tới chỗ nó thì nhỏ bị một thằng con trai níu tay lại, hấn cười đậm dục rồi nói với nhỏ:

- Em thật là xinh đẹp nha, bao nhiêu tiền đây?
- Buông ra – Nhỏ hét lên, sát khí toả ra ngùn ngụt – Nguyệt, bà bình tĩnh lại đi

Nhỏ cố gắng giật tay ra và hét lên, hy vọng nó nghe thấy nhưng tiếng nhạc đã át đi lời nhỏ. Tên đang nắm tay nhỏ vẫn lì lợm không buông ra, nhỏ liền quay ngược người lại và cho hấn một cước vào mặt khiến tên này ngã xuống sàn, máu chảy ra từ khoé miệng. Không chần chừ, nhỏ chạy về phía nó, tên kia ôm lấy mặt định đuổi theo đánh cho nhỏ một trận thì bị Gia Long chặn lại. Anh gần từng tiếng:

- Mày dám đụng tới cô gái của tao sao? – Anh cười lạnh khiến tên đó rùng mình.

Không để hấn nói thêm, anh bồi thêm cho hấn một đá khiến tên đó ngất xỉu, rồi anh gọi người đến tổng tên đó ra ngoài rồi chạy theo nhỏ, cảm thấy khá thú vị khi nhìn thấy nhỏ cho tên kia một cước, điều mà hấn không bao giờ nghĩ nhỏ sẽ làm được. Còn nói về nó, khi bị tên đó nắm tay, nó trừng mắt lên, miệng bắt đầu đe dọa:

- Hôm nay tâm trạng của tôi không tốt, khôn hồn thì bỏ tay ra.

- Không bỏ thì sao hả bé? Em sẽ cắn anh chắc? – Tên đó cười phá lên, liếm liếm đôi môi của mình.

- Nguyệt, không được

Cuối cùng nhỏ và Gia Long đã chạy đến chỗ nó nhưng đã quá muộn, câu nói của tên đó đã khiến nó mất bình tĩnh.

“Bốp”, tên đó bay thẳng về phía sau và ngã đè lên một cái bàn khiến cái bàn gãy nát. Tên còn lại trừng mắt nhìn nó rồi cũng xông vào hòng chế ngự nó. Nhanh như chớp, nó quay người lại và dùng judo vật ngã hẳn. Tên kia dần tỉnh dậy thấy bạn mình bị hạ thì liền nhào về phía nó, tay siết lại thành nắm đấm. Nó cúi xuống tránh cái đấm của tên đó và dùng sức đá vào ngực hắn, tên đó vì đau nên gục xuống ngay lập tức, trên ngực xuất hiện một vết máu đang chảy dài. Nó quay sang tên còn lại thì thấy hắn đang lao về phía mình, nó tát cho hắn một phát trời giáng rồi lại cho hắn một đập. Cầm lấy chai rượu trên cái bàn gần nhất, nó đập mạnh xuống, “xoảng”, tiếng thủy tinh vỡ khiến mọi người ở đó bất chợt rùng mình. Chai rượu vỡ hại lúc nào đã trở thành một món vũ khí bén ngót, nó đưa mảnh thủy tinh vào cổ một tên, giọng sắc như dao cạo:

- Lúc này mày muốn mới tao uống rượu chứ gì? Được, tao uống với mày, nhưng thế rượu bằng chính máu trong người mày.

Nói rồi, nó ấn mạnh mảnh vỡ vào cổ hắn, một dòng máu cũng theo đó mà tuôn ra. Vì quá sợ hãi nên bọn chúng ngất xỉu, nó vẫn tiếp tục ấn sâu vào không chút nương tay, còn nhỏ thì nhanh chóng chạy lại giằng mảnh thủy tinh đó ra, hốt hoảng nói:

- Nguyệt, tỉnh lại đi, bọn chúng ngất xỉu hết rồi, bà muốn giết người sao? Bà tỉnh lại đi, đây không phải là bà – Nhỏ lay lay vai của nó.

Thấy ánh mắt của nó vẫn không thay đổi, vẫn một mực giật lại mảnh thủy tinh, nhỏ dùng hết sức tát cho nó một cái. Nó chớp chớp mắt nhìn nhỏ rồi lấy tay xoa xoa mặt:

- Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

30. Chương 30

Nhỏ nghe thấy nó hỏi câu đó thì thở phào nhẹ nhõm, đỡ nó đứng dậy rồi quay sang nói với Gia Long:

- Anh xử lý tàn cuộc đi nha, em với nó vào phòng ngồi trước à – Nhỏ mệt mỏi nói.

- Ủ – Gia Long gật đầu, vẫn còn khá ngạc nhiên khi chứng kiến nó xử lý hai tên kia, anh tò mò lắm nhưng vì nhỏ đã nói trước là không được hỏi nên cũng đành im lặng, có gì sẽ hỏi nhỏ sau.

Nó đi đến đặt phòng xong rồi dẫn nó vào, còn anh thì kêu người xử lý tàn cuộc rồi cũng theo hai đứa nó vào phòng ngồi. Khi đã yên vị ngồi xuống ghế, nhỏ bảo người phục vụ mang đến một ít thuốc sát trùng, bông gòn và băng keo cá nhân, nó ngạc nhiên hỏi nhỏ:

- Bà cần những thứ đó làm gì?

- Bàn tay bà với tay tui đi, cũng phải băng lại chứ – Nhỏ thở dài – Bà không nhớ chuyện gì vừa xảy ra sao? Ít nhất cũng phải có chút ấn tượng chứ?

- Tui vẫn còn nhớ một chút, tui lại bị như vậy nữa rồi nhỉ? Đã ba năm rồi, không ngờ tui lại bị như vậy một lần nữa –

Nó cười buồn – Tui có lỗi với bà quá.

- Lỗi phải gì chứ? Lúc này là bà chỉ tức giận quá thôi, đừng nghĩ về chuyện đó nữa, bà sẽ không rơi vào tình trạng đó nữa đâu, đừng nghĩ ngợi gì nhiều hết

- Ủ, tui cũng hy vọng vậy, hihi – Nó mỉm cười vui vẻ nhưng nhỏ biết trong lòng nó đang rối rắm lắm.

Nhận lấy đồ từ tay người phục vụ, nhỏ băng bó cho nó rồi nó băng bó cho nhỏ. Xong xuôi, ba người ngồi uống rượu đến khuya.

Còn phần của hấn, sau khi chở Tuyết Lan về nhà, hấn nhanh chóng về nhà để hỏi nó rõ ràng về chuyện lúc chiều, nào ngờ lúc về thì không có ai ở nhà hết, chỉ có mảnh giấy Gia Long để lại nói rằng bọn nó đi chơi và anh khuyên hấn không nên phiền nó trong lúc này. Hấn chán nản bỏ lên lầu làm việc. Lúc chiều khi hấn đang dọn dẹp thì nghe có tiếng vật gì đó vỡ, hấn vội chạy lên xem, nào ngờ lại thấy nó tát Tuyết Lan nên hấn vội lén tiếng. Tuy nhìn thấy ánh mắt nó, hấn có phần hơi khó hiểu nhưng hấn biết Tuyết Lan vốn xưa nay hiền lành nên hấn mặc định chuyện này là lỗi của nó. Thấy nó cũng không phủ nhận, lại thấy Tuyết Lan đang khóc nên hấn mới đưa Tuyết Lan về trước, định bụng sẽ nói chuyện với nó sau, nào ngờ khi về thì nó đã đi mất tiêu.

Còn nói về nó, lúc này, hai đứa nó đã say như hũ chìm, Gia Long thở dài, hai tay đỡ hai đứa lên xe rồi chở nó về nhà nhỏ vì trước khi uống rượu với nó, nhỏ đã dặn là không được đưa nó về nhà hấn. Bế hai đứa vào phòng, đắp chăn xong xuôi anh mới ra ngoài, lấy điện thoại gọi cho hấn.

- Alo, có chuyện gì? – Hấn lãnh đạm nói

- Bạch Nguyệt sẽ ở nhà Giao Châu qua đêm, ông không cần đợi cửa đâu – Gia Long nói nhanh

- Tôi sẽ đến đón cô ấy – Hấn lạnh lùng nói

- Tôi khuyên ông là nên để cô ấy ở đây với Giao Châu, tuy tôi không rõ chuyện gì đã xảy ra nhưng tôi biết rằng cô ấy không muốn về nhà, nếu ông quan tâm đến Nguyệt thì nên để cô ấy ở đây đi, thôi, chào ông – Gia Long nói nhanh rồi tắt máy, không để hấn nói thêm.

Hấn đặt điện thoại xuống bàn và cắm đầu vào làm việc, cố không nghĩ ngợi tới nó và những câu hỏi đang hiện ra trong đầu hấn.

Còn nói về Tuyết Lan, lúc này đây trong lòng cô ta đang cực kì vui sướng, cuối cùng thì hấn cũng đã hiểu lầm nó, xem ra kế hoạch của cô ta sắp thành công rồi, chỉ cần một vài chuyện xảy ra nữa thôi, hấn và nó sẽ nhanh chóng chia tay thôi. Nghĩ tới đó, Tuyết Lan không kìm được tròng cười khoái trá.

Lúc này, Trang Linh và Eric đang tức tốc bay về Việt Nam, vốn định về từ lâu nhưng do anh có việc đột xuất nên phải ở lại Mỹ, đến bây giờ mới về được, lòng Trang Linh như lửa đốt khi nhận được những cuộc gọi của Tuyết Lan, cô không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như vậy, bây giờ cô chỉ muốn về Việt Nam thật nhanh để trả nợ cho Tuyết Lan, để có thể nói ra sự thật, hy vọng sẽ không quá trễ để có thể cứu vãn mọi chuyện.....

Sáng hôm sau, nhỏ giật mình tỉnh giấc, cả người mồ hôi đầm đìa, khuôn mặt tái nhợt vì sợ hãi. Nhỏ vừa gặp ác mộng, cơn ác mộng 3 năm về trước. Lắc lắc đầu, nhỏ cố rũ bỏ suy nghĩ đó ra khỏi đầu rồi quay sang nhìn nó. Trông nó lúc này vô cùng bình yên, khuôn mặt toát lên vẻ thánh thiện và trong sáng đến không ngờ, nhìn nó vào lúc này thì có ai lại nghĩ cô gái lạnh lùng và khát máu tối hôm qua lại là cùng một người chứ?

Ngồi nhìn nó một lát, nhỏ nhẹ nhàng leo xuống giường và ra ngoài, vào phòng tắm để làm VSCN, sẵn tiện tắm luôn cho tỉnh táo. Tắm xong, nhỏ bước ra ngoài thì thấy Gia Long đang ở trong bếp, nhỏ lên tiếng:

- Sao anh dậy sớm vậy? Không ngủ thêm một lát nữa đi

- Anh đi mua đồ ăn sáng cho em và Nguyệt, tối qua anh thấy em say lắm mà, sao không ngủ thêm một lúc cho khỏe? – Gia Long mỉm cười, tiến tới ôm nhỏ vào lòng.

- Thật ra em uống không nhiều lắm, chủ yếu là con Nguyệt uống mà – Nhỏ mỉm cười rồi khẽ thở dài – Anh đừng đem kể chuyện tối qua cho ai biết được không? Đặc biệt là Chấn Phong, hấn ta càng không được phép biết.

Nhắc tới tên hấn, nhỏ khẽ cau mày khó chịu, anh mỉm cười dịu dàng:

- Anh sẽ không nói đâu, nhưng em có thể nói cho anh biết chuyện tối qua là sao không? Tại sao Bạch Nguyệt lại trở nên như vậy?

- Chuyện đó..... – Nhỏ ngập ngừng, ánh mắt đầy khó xử.

- Không sao, anh chỉ hỏi vậy thôi, em không cần phải khó xử đâu – GiaLong véo vào mũi nhỏ – Thôi, lại ăn sáng đi, còn phần của Nguyệt thì cứ để khi nào cô ấy dậy thì ăn sau cũng được.

- Gia Long – Nhỏ nắm tay anh lại, ánh mắt vô cùng bối rối – Em xin lỗi, em không muốn giấu anh nhưng em thật sự không thể nói được trừ khi Nguyệt cho phép, anh đừng buồn em nha.

- Cô bé ngốc, lẽ nào anh không hiểu chuyện đó sao? Được rồi, em lại ăn sáng đi, đừng nghĩ tới chuyện đó nữa – Gia Long xoa xoa đầu nhỏ, khẽ mỉm cười.

Nhỏ mỉm cười nhìn anh, đôi mắt ánh lên tia hạnh phúc, lúc nào anh cũng thấu hiểu những gì nhỏ nghĩ và vượt kì tâm lý, có được Gia Long, nhỏ cảm thấy mình là cô gái may mắn nhất trên đời.

Sau khi ăn xong, nhỏ lên phòng với nó còn Gia Long thì đến công ty làm việc. Vốn tưởng nó còn ngủ, nào ngờ khi đẩy cửa bước vào phòng, nhỏ đã giật nảy mình khi không thấy nó đâu. Nhỏ vội chạy lòng vòng khắp nhà tìm nó. Bỗng nhiên nhỏ thấy cánh cửa trên sân thượng hé mở, một tia kinh hoàng lướt qua trong mắt nhỏ, nhỏ sợ hãi chạy nhanh lên trên, miệng không ngừng cầu nguyện ọi chuyện vẫn ổn thoả. Cánh cửa sân thượng mở ra, nhỏ thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy nó đang ngồi nhìn trời. Nó đang ngồi lặng lẽ trên sàn đá, tay nắm chặt cái lọ thủy tinh đựng những mảnh pha lê vỡ màu hồng đang lấp lánh dưới ánh nắng, khuôn mặt phẳng lặng không có chút cảm xúc. Dường như nó vẫn không nhận biết được sự có mặt của nhỏ, vẫn ngồi thẫn thờ nhìn lên bầu trời, đôi mắt ánh lên một chút đau thương nhưng trong lòng thì trống rỗng. Rồi nó lại gơ cái lọ thủy tinh lên trước mặt và nhìn ngắm những mảnh pha lê vỡ, miệng khẽ ngân nga một giai điệu.

Nhỏ lặng người nhìn nó, rõ ràng hai đứa đang ở rất gần nhau nhưng vì sao nhỏ lại thấy nó cách xa đến vậy? Dường như cả thế giới này đã biến mất, mọi vật trên cõi đời này đều không còn tồn tại, tĩnh lặng đến lạ kì. Thế giới này chỉ còn lại mình nó, chỉ duy nhất mình nó mà thôi, tất cả những hành động của nó rất bình thường nhưng tại sao lại cô đơn tới vậy? Hình dáng của nó sao lại trở nên mỏng manh như vậy? Nhỏ tưởng chừng như chỉ cần chạm nhẹ vào làn hình ảnh của nó sẽ vỡ nát ra và tan biến vào hư không.....

Những giọt nước mắt tuôn rơi và chảy dài trên gò má của nhỏ, rơi tí tách xuống đất. Nhỏ nhẹ nhàng tiến lại phía nó và ôm lấy nó, những giọt nước mắt không kiềm lại được cứ tí tách rơi, nó vẫn ngồi lặng lẽ, mắt nhìn về một phương trời xa xăm, bầu trời trong xanh như đã trở nên u ám, những tiếng chim hót nghe sao thật náo lòng, ngọn cỏ, nụ hoa như chẳng còn sức sống và đang dần héo úa như chính tâm hồn của nó.....

[.....Biết yêu là đau...nhưng sao em vẫn cứ yêu.....]

____ Sam ____

Một lúc lâu sau, nó đỡ nhỏ vào phòng, lúc này nhỏ đã ngủ thiếp đi do khóc quá nhiều, đôi mắt vẫn còn đỏ hoe. Nó khẽ mỉm cười nhìn nhỏ, lòng có chút ấm áp tràn về khi nhận ra rằng nó không hề cô đơn, nó vẫn còn có nhỏ, dù mọi chuyện có ra sao thì nhỏ sẽ ở bên cạnh nó, nó chắc chắn như vậy. Rồi nó nhẹ nhàng đi ra ngoài và vào bếp nấu cơm trưa. Nhìn thấy phần ăn sáng đã nguội lạnh, nó đem bỏ vào lò vi sóng để hâm nóng lại rồi lấy ra ăn. Mùi cháo cá xộc vào mũi nó khiến nó cảm thấy buồn nôn. Sau khi ới xong, nó gơ tay ra để tính toán, miệng lẩm nhẩm đếm, rồi nó lại nhớ đến những biểu hiện lạ thường của mình trong khoảng thời gian gần đây. Mặt nó trở nên trắng bệch, chân bủn rủn không còn chút sức lực, nó ngồi phịch xuống sàn nhà, miệng thì thầm:

- Chẳng lẽ.....? – Rồi nó lắc đầu nguây nguây – Không thể, không thể nào, chắc là muộn thôi, chỉ là đến muộn thôi, thỉnh thoảng mình vẫn hay bị như vậy mà.

Nó tự ngồi trấn an bản thân, cố gắng điều hoà nhịp tim đập chậm lại, sau đó nó đứng dậy, ngồi vào bàn và tiếp tục ăn cháo. Lần này nó không buồn nôn nữa mà ăn rất ngon lành, điều đó khiến nó vững tâm hơn một chút nhưng trong lòng vẫn còn rất lo lắng.

Nhỏ ngủ một lát thì giật mình tỉnh dậy, nhìn thấy mình đang ở trong phòng thì ngạc nhiên vô cùng, tự hỏi bản thân:

- Chẳng phải lúc này mình đang ở trên sân thượng sao? Sao bây giờ lại ở đây? Còn Bạch Nguyệt đâu? – Nhắc tới tên nó, nhỏ hốt hoảng – Nguyệt? Chẳng lẽ.....?

31. Chương 31

Nhỏ lập tức tung chăn ra mà chạy ra ngoài, vừa mở cửa ra thì một mùi hương thơm phức xộc vào mũi nhỏ. Nghe theo tiếng gọi của “trái tim”, nhỏ phóng như bay xuống bếp để tìm thứ phát ra mùi thơm quyến rũ kia thì nhìn thấy nó. Lúc này nó đã cột tóc lên cho gọn, mặc vào người chiếc áo tạp dề trắng, còn tay thì đang chiên dở con tôm lăn bột. Nhỏ mon men lại gần nó thì phát hiện thêm nồi canh nầm đang sôi ùng ục và bốc khói nghi ngút. Nó nhìn nhỏ mỉm cười:

- Lấy cho tui cái đĩa đi, nếu muốn ăn thì cứ lấy ăn, nhưng coi chừng phỏng đó.
- Ủ, hihi, đợi tui một lát – Nhỏ chạy đi lấy đĩa rồi đưa cho nó, mỉm cười – Đây nè, bây giờ bà cảm thấy như thế nào?
- Bình thường – Nó lảng tránh ánh mắt của nhỏ, khẽ mỉm cười, trong lòng có chút chần động khi nghe nhỏ hỏi.
- Nguyệt, bà có định giải thích với Chấn Phong về chuyện đó không? – Nhỏ đặt một tay lên vai nó – Bà cũng biết là Chấn Phong thật sự rất yêu bà mà.
- Sao tự nhiên hôm nay bà lại bênh vực Chấn Phong vậy? Bình thường tui thấy bà đâu thích anh ấy đâu? – Nó miễn cưỡng nở nụ cười – Người ta không tin mình thì biết nói gì hả bà?
- Tui không bênh vực hần mà là lo cho bà, Nguyệt à, hai người nên gặp nhau nói chuyện rõ ràng thì sẽ tốt hơn đó – Nhỏ nắm lấy vai nó – À, có phải hai ngày nữa là sinh nhật của Chấn Phong không?
- Phải, có gì không?

- Vậy là được rồi, chúng ta đi mua quà sinh nhật cho hần, bí mật tổ chức một bữa tiệc, tui không tin hần lại để bụng chuyện này khi nhìn thấy tấm lòng của bà – Nhỏ mỉm cười – Dù gì hai người cũng sắp kết hôn rồi, đừng vì cô ta mà quay lưng với nhau, cô ta càng muốn hai người chia rẽ thì hai người càng phải thăm thiết mới được.

Nghe nhỏ nói xong, hai mắt nó rưng rưng nước mắt, nó ôm chầm lấy nhỏ, nghẹn ngào nói:

- Bà nói đúng, tui không thể để cô ta thành công trong việc chia rẽ tình cảm của tui và anh Phong, vậy bà giúp tui gọi về nhà nói với anh Phong là tui ở nhà bà thêm hai ngày nữa nha, được không? – Nó mỉm cười.
- Dĩ nhiên là được rồi, thôi, bây giờ tui với bà ăn cơm rồi chúng ta đi mua quà sinh nhật cho chồng tương lai của bà – Nhỏ nháy mắt với nó rồi lấy điện thoại ra gọi cho hần.

Sau khi nghe nhỏ nói, trong lòng hần cảm thấy rất buồn, xem ra nó lại muốn tránh mặt hần nữa rồi, hai ngày nữa là sinh nhật hần, có lẽ nó không nhớ. Tuy trước giờ hần cũng chẳng tổ chức sinh nhật nhưng không hiểu sao khi nghĩ rằng nó không nhớ sinh nhật của hần khiến hần rất buồn, chuyện hôm trước nó tát Tuyết Lan, hần cũng không còn muốn hỏi han gì nữa, tuy nó sai nhưng hần vẫn yêu nó, tình yêu đó đủ để hần tha thứ những chuyện vặt vãnh này, dù là có lỗi với Tuyết Lan nhưng hần vẫn mặc kệ, nó là quan trọng nhất.

Thấy hần ngồi trầm ngâm, biết hần đang nhớ nó, Tuyết Lan tức lắm, cô ta liền chạy tới kéo tay hần, nũng nịu:

- Anh Phong, hôm nay chúng ta vào siêu thị chơi đi, lâu lắm rồi em chưa đi, được không anh?
- Ủ, được thôi, nhưng chiều nay nhé, bây giờ anh phải giải quyết công việc – Hần khẽ mỉm cười – Em lại ghé ngồi chơi đi.
- Vâng ạ – Tuyết Lan cười tươi rói và chạy lại ghé ngoan ngoãn ngồi im.

Chuyến bay vừa hạ cánh, Eric đã vội gọi cho nó và nhanh chóng chạy lại nhà nhỏ. Ngồi nói chuyện một lát, nó và nhỏ vô cùng ngạc nhiên khi nghe Trang Linh kể về những việc làm của Tuyết Lan trước đây. Một

cảm giác ghê tởm và tức giận dâng lên trong lòng hai đứa, nhỏ thì nằng nặc yêu cầu Trang Linh tố cáo cô ta nhưng sau một hồi nghe nó thuyết phục, nhỏ đành hậm hực im lặng và chấp nhận hứa sẽ không nói với ai chuyện này cho tới khi nào Trang Linh thanh toán hết mọi nợ nần với Tuyết Lan.

Sau khi nói chuyện xong, cả bốn người rủ nhau đi siêu thị để chọn quà cho hẳn. Vừa bước vào trong thì nhỏ kéo Trang Linh đi vệ sinh, nó muốn đi theo nhưng nhỏ nói không cần, nói nó và Eric cứ đi chọn quà trước, lát nữa nhỏ và Trang Linh sẽ đến đó sau.

Bước đến quầy bán áo sơ mi, nó chọn cái áo màu đen giờ lên hỏi Eric:

- Anh thấy cái áo này như thế nào?

- Cũng đẹp lắm, nhưng có vẻ không hợp với anh lắm nhỉ? – Eric mỉm cười trêu nó – Nhưng lại hợp với Chấn Phong.

- Anh đứng im cho em – Nó lườm anh rồi ướm cái áo lên người Eric, trong lòng không ngừng đánh giá, dùng là rất hợp với hẳn.

Rồi nó mỉm cười:

- Vậy quyết định lấy cái này đi, còn bây giờ thì mình đi chọn dây chuyền đi anh.

Nói rồi, nó chạy sang quầy bán dây chuyền để xem, chọn mãi mà vẫn chưa thấy sợi dây nào vừa ý, bỗng nhiên nó nhìn thấy một mặt dây chuyền hình cây thánh giá nhưng được cách điệu nhìn rất đẹp, mặt dây chuyền này được làm bằng bạc nguyên chất, giá cả thì cũng vừa vặn túi tiền, nó đưa lên cho Eric xem, mỉm cười:

- Anh thấy mặt dây chuyền này đẹp không?

- Được đó, đẹp lắm, anh nghĩ em nên mua cái này, đúng là em chọn toàn thứ hợp với Chấn Phong thôi.

Nó đỏ ửng mặt, lấy tay đánh nhẹ vào người anh một cái rồi kéo Eric đi, không biết rằng có một người đang nhìn nó với ánh mắt đầy ngạc nhiên và giận dữ. Còn một người thì đang nở nụ cười thích thú khi nhìn nét mặt của người kia.

Vừa đi khỏi quầy trang sức thì điện thoại của nó rung lên, vừa áp vào tay nghe thì tiếng hét của nhỏ như chọt thủng màng nhĩ của nó:

- BÀ CHẾT Ở ĐÂU RỒI? HAI NGƯỜI ĐANG Ở ĐÂU HẢ?

- Bà điên à? Đang trong siêu thị chứ đâu, đứng trước quầy dây chuyền chứ đâu? Lẽ ra tui phải hỏi bà chứ? Bà đi vệ sinh làm gì mà tới mấy kiềplận? – Nó cũng không vừa, đốp lại nhỏ còn Eric thì đứng cười cười.

- Tui với Trang Linh đi tìm hai người này giờ nè, đứng ở đó cấm nhúc nhích, tui tới liền – Nhỏ nói nhanh rồi cúp máy.

Nó dẹp điện thoại rồi quay qua “truyền đạt” lại những gì nhỏ nói và đứng đợi. Một lúc sau thì thấy hai người chạy tới, ôm theo một đồng hồ. Nó tròn mắt nhìn nhỏ, tay chỉ vào đồng hồ:

- Cái gì đây?

- Hihi – Nhỏ cười giả lả – Cũng không có gì đặc biệt lắm đâu mà.

Nó lườm nhỏ rồi quay sang Trang Linh.

- Trang Linh, chị biết em thật thà nhất, nói cho chị biết, này giờ hai người đi đâu – Nó mỉm cười ngọt ngào nhưng giọng nói đầy tính chất đe dọa – Và mấy cái túi đó đựng cái gì?

- Dạ, lúc này khi đi vệ sinh xong, em và chị Giao Châu đi tìm hai người, nhưng khi đi qua chỗ bán túi xách.....

- Nghe nói tới đây, nhỏ nhìn Trang Linh với ánh mắt cầu xin khiến cô hơi ngáp ngừng.

- Bà đi qua bên kia, để bọn tui nói chuyện – Nó lườm nhỏ rồi quay sang Trang Linh, mỉm cười – Nói tiếp đi, chị sẽ bảo vệ cho em.

- Dạ, tới chỗ bán túi xách, chị ấy mua liền 3 cái, rồi còn ghé vào chỗ bán váy và giày nữa..... – Trang Linh thật thà nói.

- Tốt lắm, cảm ơn em, bây giờ em đứng qua một bên để chị thanh lí nội bộ – Nó mỉm cười nhìn Trang Linh rồi quay sang nói với nhỏ – Bà tính trốn đi đâu?

Lúc này, nhỏ đang rón rén quay lưng đi, khi nghe nó gọi, nhỏ giật thót rồi quay lại cười hì hì:

- Tui tính đi vòng vòng xem đồ chứ có đi đâu đâu, hihi

- Vậy à? Nãy giờ đi chưa mệt sao? Vậy mà dám nói là đi tìm tui, bà giỏihỉ? Lát nữa về nhà bà sẽ biết tay tui – Nó nở nụ cười ác quỷ

- Chị Nguyệt, em xin chị, em lỡ dại, huhu – Nhỏ bay lại ôm nó, giở chiêu năn nỉ – Chị đừng trách con nít mà, huhu

- Đừng có mà năn nỉ, bà chuẩn bị nếm mùi địa ngục đi – Nó mỉm cười rồi quay sang nói với Eric và Trang Linh – Chúng ta về thôi.

Nói rồi nó kéo hai người về còn nhỏ thì chạy theo, ra sức năn nỉ và dụ dỗ nó, cả 4 người đều cười nói rất vui vẻ, không hề biết gì tới cơn giông tố sắp đến.

Thời gian: lúc nó và Eric đang lựa áo sơ mi.....

- Anh Phong, nhanh lên, hôm trước em nhìn thấy mấy kiểu áo sơ mi đẹp lắm – Tuyết Lan nắm lấy tay hắn kéo đi

- Từ từ mà đi, không ai giành áo của em đâu – Hắn mỉm cười nhìn cô ta.

Tuyết Lan mỉm cười, chạy nhanh đến chỗ bán áo, bỗng nhiên cô ta nhìn thấy nó và Eric đang chọn áo, cô ta nở một nụ cười thích thú rồi chạy ngược lạihắn, về mặt có chút hoảng hốt:

- Anh Phong, chúng ta đi mua dây chuyền đi, em không muốn mua áo nữa – Tuyết Lan hốt hoảng nói

- Chuyện gì vậy? Không lẽ ở chỗ bán áo có gì lạ sao? – Hắn ngạc nhiên hỏi rồi ngược lên nhìn vào quầy bán áo sơ mi.

- Đừng nhìn – Tuyết Lan hốt hoảng nói nhưng miệng lại mỉm cười.

Khi hắn vừa ngược lên, đập vào mắt hắn chính là cảnh nó và Eric đang chọnáo. Nhìn nó cười vui vẻ bên Eric, lại còn ướm thử áo vào người anh, máu trong người hắn sôi lên sùng sục, bàn tay bắt giắc siết lại thành nắm, gương mặt đầy sát khí. Tuyết Lan nắm lấy tay hắn, hốt hoảng nói:

- Anh Phong, em xin lỗi, lẽ ra em không nên rủ anh đi mua áo, anh đừng nghĩ xấu về chị Nguyệt, chị ấy không phải như vậy đâu

- Đi về – Hắn gần từng tiếng rồi quay người đi.

Tuyết Lan nhếch mép lên tạo thành một nụ cười quỷ dị, cô ta cực kì thoả mãn với biểu hiện của hắn, không ngờ lại gặp nó ở đây, lại còn trong tình cảnh này, đúng là ông trời giúp cô ta mà. Đứng nhìn nó một lát rồi cô ta cũng nhanh chóng chạy theo hắn, trong lòng cực kì vui vẻ.

Hắn nhanh chóng lấy xe rồi đưa Tuyết Lan về, cô ta không ngừng nói tốt cho nó và nói rằng đó chỉ là hiểu lầm. Hắn thì không nói gì cả, gương mặt lạnh băng trông cực kì đáng sợ. Mỗi khi nghe cô ta “vô tình” nhắc đến hai từ “ngoại tình”, mặt hắn càng lúc càng lạnh lẽo và đầy sát khí. Xem ra hắn đã nghĩ hơi nhiều rồi, cứ tưởng nó buồn nên không về nhà, nào ngờ là vì bận hẹn hò với Eric, nghĩ tới đó, hắn tăng tốc độ và phóng như bay trên đường.

Trong lúc đó, bọn nó đã về tới nhà. Sau khi ăn cơm, Eric và Trang Linh xin về trước để nghỉ ngơiTiễn hai người về xong, nó bay vào bếp nấu cho nhỏ món cháo địa ngục, nguyên liệu gồm “một ít” ớt bột, “một ít” tiêu, ớt thái nhỏ, thịt bò băm và hành lá xắt nhuyễn, sau đó nó nhanh chóng múc ra tô và đưa cho nhỏ kèm theo một nụ cười ngọt ngào:

- Nhớ ăn hết đó biết không? Bà mà bỏ mứa tui sẽ buồn lắm đó – Nó mỉm cười.

- Huhu, tha cho tui đi mà – Nhỏ mếu máo nhìn nó

- Ai da, vốn tính cho bà ngồi ăn một mình, nhưng do thấy bà tội nghiệp quá, tui ngồi đợi bà ăn hết vậy – Nó lại mỉm cười – Nào, ăn đi, “NGON” lắm đó.

Nghe nó nói xong, nhỏ cười ra nước mắt, đau khổ nhìn xuống tô cháo màu đỏ của mình, bắt đầu than thân trách phận, biết vậy không thèm năn nỉ nó, để bây giờ nó ngồi một đống ở đây làm nhỏ không đồ được. Ngồi nhìn nhỏ mếu máo, chần chừ mãi không dám ăn, nó nhếch mép:

- Sao bà không ăn? Hay là bà chê ít, để tui nấu thêm nha? – Nó mỉm cười thánh thiện

- Không, không, để tui ăn, tui ăn liền đây – Nhỏ hốt hoảng nói.

Nhìn xuống tô cháo một lần nữa, nhỏ run rẩy cầm thìa lên múc một ít cháo và đưa lên miệng, bắt đầu đồ mồ hôi lạnh. Nuốt nước bọt cái ực, nhỏ ăn muông đầu tiên. Khi cháo vừa chạm lưỡi, gương mặt nhỏ đỏ bừng lên vì cay. Nó mỉm cười nhìn nhỏ, giờ giờ ca nước ra trước mặt nhỏ:

- Mau ăn hết đi rồi mới được uống nước.

Lấy hết can đảm một đời, nhỏ nhắm mắt ăn hết tô cháo rồi chụp lấy ca nước ừng ực. Uống xong ca nước, nhỏ chạy tới bên cạnh bình nước lấy thêm và chơi hết nửa bình. Sau khi đã đỡ cay một chút, nhỏ nhìn nó đầy cảmphẫn, nó nhìn nhỏ mỉm cười:

- Chà, để mặt bà với trái cà chua kề bên chắc không nhận ra cái nào là cái nào đâu ha? – Nó cười cười.

Nhỏ không đáp mà hậm hực đi lên phòng, miệng vẫn còn xuýt xoa vì cay. Nó mỉm cười rồi vội chạy theo, không quên xách theo cái áo sơ mi và mặt dây chuyền. Leo lên giường ngồi, nó lôi ra một đồng giấy và keo dán, nhõngnặc nhiên hỏi:

- À ính àm ái ì ày?

- Bà nói gì tui không hiểu – Nó cười gian

- Ài à ừ ai? – Nhỏ hậm hực nói, lưỡi vẫn còn tê vì cay.

- Thôi, không nói nữa, giúp tui cắt giấy ra thành từng miếng lớn đi, tui gói quà cho anh Phong, hihi – Nó mỉm cười.

Nhỏ không đáp mà cầm kéo lên bắt đầu cắt giấy. Hai đứa cắt cắt dán dán một thời thì cũng xong, nhìn thành quả mình vừa tạo ra, nó tấm tắc khen:

- Đẹp thật

- Đương nhiên rồi, tui với bà làm mà không đẹp nữa thì ai làm mới đẹp? – Nhỏ mỉm cười

Nó mỉm cười không đáp, nhỏ nhìn ngắm hộp quà một lát rồi hỏi nó:

- Mà nè, hồi nãy bà bỏ cái gì vào trong hộp quà vậy?

- Một mảnh giấy, thiệp mừng sinh nhật đó mà, hihi – Nó mỉm cười, khuôn mặt ánh lên niềm hạnh phúc.

Ngày sinh nhật hần cuối cùng cũng đã đến, nó và nhỏ đi mua nguyên liệu về làm bánh kem, bận rộn cả một buổi sáng, cuối cùng cũng hoàn thành, trên mặt bánh là một lớp lem tươi, chính giữa là chocolate được cuộn lại và bào thành dây, thân bánh được quét lên một lớp chocolate nhìn vừa đẹp vừa ngon

Làm xong bánh, hai đứa mất thêm một khoảng thời gian để trầm trồ rồi bắt đầu nấu nướng. Nó làm món sườn xào chua ngọt, giò heo nấu măng, cháo bào ngư, lại còn làm thêm cả bánh cupcake nữa. Nhìn thành quả lao động của mình, nó cảm thấy tự hào, nhất định đây sẽ là một buổi tiệc sinh nhật tuyệt nhất mà hần có được, nghĩ đến đó, nó cảm thấy rất vui sướng. Khi hai đứa xong hết việc thì trời cũng đã sập tối, nó và nhỏ thay đồ rồi nhanh chóng dọn thức ăn ra, bây giờ chỉ còn đợi mọi người đến nữa thôi.

32. Chương 32

Từ lúc ở siêu thị về, hấn không ngừng uống rượu, say quá thì gục xuống ngủ, khi tỉnh dậy lại uống tiếp. Hấn không thể nào kiềm chế được cơn giận dữ khi nhớ tới cảnh nó và Eric vui vẻ bên nhau. Hôm nay là sinh nhật hấn, vậy mà nó vẫn mặc kệ, có lẽ hấn đã lầm tưởng đối với tình yêu của nó, hấn bật cười chua chát, miệng không ngừng nốc rượu. Bỗng nhiên hấn nghe thấy tiếng chuông cửa, một tia hy vọng sáng lên trong lòng hấn, hấn vội đi mở cửa, mong mỗi người đến chính là nó. Nhưng khi nhìn thấy Tuyết Lan, niềm vui trong hấn vụt tắt, hấn lạnh nhạt hỏi:

- Em đến đây làm gì?
- Em đến chơi với anh, không được sao? – Tuyết Lan mỉm cười
- Sao cũng được, nếu thích thì em vào đi – Hấn lạnh nhạt đáp, tiếp tục ôm chai rượu uống.

Cô ta lại ngồi cạnh hấn, trong lòng bỗng nảy ra một ý. Tuyết Lan quay quaphía hấn và cố chuốc rượu cho hấn thật nhiều. Một lát sau, hấn trở nên say khướt và ngủ thiếp đi. Nhìn thấy hấn đã ngủ, Tuyết Lan cố đỡ hấn lên phòng, sau đó lục tìm điện thoại của hấn và tắt nguồn. Cô ta trở ngược xuống dưới lầu và khoá cửa lại rồi trở lên lầu, cởi đồ của hấn ra và tự thoả ý. Sau đó cô ta nằm xuống cạnh hấn và vờ thiếp đi.

Vài tiếng sau, Gia Long và Eric đến nhà tìm hấn, gọi cửa mãi mà không thấy hấn lên tiếng, nhìn xung quanh thì thấy xe hấn vẫn còn ở nhà, điều đó chứng tỏ hấn đang ở trong nhà. Gia Long lấy điện thoại ra gọi cho hấn thì không liên lạc được.

Nghĩ rằng hấn ngủ quên, Gia Long lại gọi điện thoại cho nó

- Alo?
- Nguyệt, là anh, Gia Long đây, em có chìa khoá nhà Chấn Phong không?
- Dạ có, mà có chuyện gì không anh?
- À, nếu vậy thì em về nhà được không? Có vẻ như Chấn Phong ngủ quên thì phải, được không em?
- Vâng, anh đợi một lát, em đến ngay.

Nói rồi, nó cúp máy, Gia Long quay sang giải thích với Eric và cùng đứng chờ bọn nó. Một lát sau, hai đứa đến, nó nhanh chóng lấy chìa khoá mở cửa ra. Trong nhà tắt đèn tối om khiến nó và nhỏ xém té, sau khi mở đèn, bốn người lên phòng tìm hấn. Khi vừa bước lên cầu thang thì đột nhiên trời đổ mưa như trút nước. Nó ngạc nhiên nói:

- Sao lại mưa nhỉ? Rõ ràng lúc nãy trời vẫn còn rất đẹp mà.
- Thôi, lo lên tìm Chấn Phong đi – Nhỏ nhắc nó

Nó gật đầu rồi đi tiếp, khi cánh cửa phòng hé mở, mọi người như chết sững khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Hấn và Tuyết Lan đang nằm trên giường, cô ta đang ôm lấy hấn, quần áo thì vương *** dưới sàn. Nó nhìn hấn, không muốn tin vào những gì mình đang nhìn thấy, trong lòng như có thứ gì đang bị xé nát, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn. Nhỏ lo lắng nhìn sang nó, trong lòng dâng lên một nỗi giận dữ. Eric thì khẽ thở dài, nắm nhẹ lấy hai vai nó để an ủi. Lúc đó, bỗng nhiên có một giọng nói đánh thức cả bốn người đang đứng bất động:

- Các người đến đây làm gì? – Hấn lạnh lùng nói.

Vẫn không có một tiếng trả lời, bỗng nhiên có một giọng nói trong trẻo phát lên:

- Uhm, anh Phong, chuyện gì vậy? – Tuyết Lan lấy tay dụi dụi mắt, khi nhìn thấy nó, cô ta vội nói, giọng nói đầy hối lỗi – Chị Nguyệt, em xin lỗi, nhưng em và anh Phong đã.....

Hấn khá ngạc nhiên khi nhìn thấy Tuyết Lan và mình đang nằm trên giường, thân thể không có một mảnh vải, vốn định giải thích nhưng khi nhìn thấy Eric đang đứng sau nó, hai tay đang nắm lấy vai nó thì hình ảnh hai người thân mật lại tràn về trong đầu hấn, kéo theo ngọn lửa của lòng ghen tuông. Hấn vòng tay ôm lấy Tuyết Lan, nhìn thẳng vào nó, giọng đầy mỉa mai:

- Cô về đây làm gì?

Nhìn thấy hân ôm cô ta vào lòng, trái tim nó rướm máu, nó khó nhọc nói, giọng run run:

- Anh và cô ta thật sự đã làm chuyện đó?

- Phải, thì sao? – Hân lạnh lùng nói

Nghe câu trả lời của hân, niềm hy vọng trong nó vụt tắt, nó vẫn cứ thuyết phục bản thân rằng việc này là do cô ta làm ra nhưng hân đã xác nhận điều đó là sự thật. Cả người nó run run, nó bật cười chua chát:

- Thì ra, ngay từ đầu, tôi chỉ là một con ngốc, tôi yêu anh, một lòng với anh, để giờ đây nhận được kết quả là đây, hahaha

- Yêu tôi? – Hân vẫn lạnh lùng, tuy trong lòng có chút dao động khi nhìn thấy nó đau đớn – Nực cười, trước mặt thì nói yêu tôi còn sau lưng thì đi thông dâm.

Nó như hoá đá khi nghe hai chữ “thông dâm” phát ra từ miệng hân, đứng cạnh nó từ nãy giờ, nhỏ tức giận vô cùng, nghiến răng gần từng chữ:

- Anh nói vậy là sao hả?

- Giao Châu, để tui, bà đừng nhúng tay vào – Nó ngăn nhỏ lại rồi nhìn thẳng vào mắt hân – Tôi có thể biết lí do vì sao mình lại nhận hai chữ “thông dâm” không?

- Sao lại hỏi tôi? Lẽ ra cô mới là người biết rõ chứ, vậy được, tôi sẽ nói cho cô biết, tôi vốn tưởng cô vì giận tôi chuyện Tuyết Lan nên không về nhà, nào ngờ đó chỉ là một cái cớ để cô đi chơi với hân, tôi thấy hai người mua sắm rất vui vẻ mà – Hân mỉm cười – Hôm nay lại còn mặc nhiền dẫn hân về đây nữa chứ.

- Ý anh là tôi và Eric sao? Chẳng lẽ anh đã nhìn thấy chúng tôi ở siêu thị vào hai hôm trước? – Nó ngạc nhiên – Đó chỉ là hiểu lầm, thật ra là.....

- Hiểu lầm? Cô đã nói với tôi hai hôm nay bao nhiêu lần rồi? – Hân cắt ngang lời nó – Bây giờ thì mời đi cho, tôi cần nghỉ ngơi với Tuyết Lan.

Nói rồi, hân cúi xuống hôn phớt vào môi cô ta như để chứng minh lời mình nói. Nó đứng đó nhìn hân, trong lòng đau đớn tột cùng, cổ kìm dòng nước mắt, nó nghẹn ngào nói:

- Được, tôi đi đây, chúc anh hạnh phúc, hôn ước giữa chúng ta xem như chưa từng tồn tại.

Nói rồi, nó chạy vụt đi, nhỏ hét lên:

- Đồ khốn, anh vì con ả này mà phản bội nó, lẽ ra Nguyệt không nên yêu anh, anh không hề xứng đáng với tình cảm của nó. Cứ ở đó mà hạnh phúc với cô ta đi, rồi sẽ có một ngày bộ mặt thật của cô ta hiện ra trước mặt anh.

Một dòng nước mắt chảy dài trên mặt nhỏ, nói xong, nhỏ vội chạy theo nó, chỉ còn Eric và Gia Long đứng đó. Gia Long lên tiếng, gương mặt đầy thất vọng:

- Tôi không ngờ ông lại là người như vậy

- Tôi không hiểu mọi người nói gì nhưng xem ra May đã chọn nhầm người, dù sao cũng chúc mừng sinh nhật anh.

Nói rồi, hai người chạy theo hai đứa nó. Hân nghe Eric nói xong thì giật mình, tại sao Eric lại biết hôm nay là sinh nhật của hân? Chuyện này rốt cuộc là sao đây? Trong lòng hân thật sự rất đau khi nhìn thấy ánh mắt của nó, phải chăng hân đã sai?

Nó chạy mãi, chạy mãi, mưa thấm ướt đầm cả bộ váy nó đang mặc, nó chợt dừng lại và nhìn lên trời, nước mắt của nó hoà quyện cùng mưa, từng giọt, từng giọt tí tách rơi, có lẽ mọi người đã nói đúng, tình đầu thì khó thành, vậy mà nó cứ hy vọng, nó cứ hy vọng thật nhiều để giờ đây thất vọng cũng thật nhiều. Nó chẳng trách ai mà chỉ trách bản thân sao quá ngu ngốc, nó đã tin nhưng rồi lại thất vọng. Ánh mắt lạnh lùng, giọng nói khinh khi và cả nụ hôn của hân dành cho Tuyết Lan, tất cả như một mũi dao xoáy sâu vào con tim nó, khiến trái tim rướm máu. Nó đau, đau đến không thở được, lẽ ra hôm nay là một ngày hạnh phúc đối với

nó, vậy mà giờ đây đã trở thành một ngày tồi tệ nhất, cái ngày mà chứng kiến người nó yêu lên giường cùng người con gái khác. Những lời mật ngọt, những cử chỉ lo lắng, ân cần, sự chở che và tình yêu thương của hắn đã từng khiến cho nó thật hạnh phúc, nhưng giờ đây, những điều đó như một nhát dao chí mạng vào trái tim vốn đã rướm máu và tan nát. Nó khụy xuống, ôm chặt lấy ngực, cố kiềm chế cơn đau đớn trong lồng ngực, cắn chặt môi đến bật máu.....

Nó vẫn khóc, vẫn khóc trong đau đớn, nó tự hỏi bản thân đã làm chuyện gì sai để bây giờ phải gánh chịu nỗi đau đớn này, phải chăng nó đã sai lầm khi yêu hắn? Có lẽ nó đã sai lầm thật rồi, trong tình yêu, nếu không tin tưởng lẫn nhau thì cũng vô ích, điều đó chẳng phải nó là người hiểu rõ nhất hay sao?

Anh chỉ mang đến cho em toàn là đau khổ ... Có lẽ vì vậy mà em yêu Anh. Bởi vì niềm vui thì dễ quên, còn đau khổ thì không bao giờ .

____ LERMONTOV ____

Mưa, mưa vẫn rơi, rơi như trút nước lên người nó, nó ngồi lặng người trong mưa, đôi mắt vô hồn không chút cảm xúc, những giọt nước mắt đã được mưa rửa trôi, cả thế giới này đã sụp đổ mất rồi, không còn gì tồn tại nữa, tất cả chỉ còn một màn đêm bao phủ, mọi âm thanh, niềm vui trên cõi đời này đều biến mất, tất cả còn lại chỉ là tĩnh lặng.....

Nó cố gắng đứng dậy, nó vẫn cứ đi, không quan tâm đến việc mình sẽ đi đâu, mục tiêu của cuộc đời nó đã biến mất rồi, tất cả chỉ còn lại một khoảng không vô tận, cơn ác mộng ba năm trước lại kéo về.....

Liệu một trái tim tan nát có còn hàn gắn lại được hay không? Nó cũng chẳng biết, những mảnh đá pha lê đã vỡ tan, điều đó đồng nghĩa với việc trái tim của hắn không còn do nó nắm giữ nữa, bây giờ nó sẽ chẳng còn liên quan gì tới hắn nữa.....

Cái chết có thể khiến con người trở nên nhẹ nhàng hơn hay không? Sẽ thật tuyệt khi không còn cảm nhận được bất kỳ sự đau đớn, một trái tim đã chết đồng nghĩa với việc sẽ không thể yêu và điều đó đồng nghĩa với không đau khổ, nhưng liệu trái tim rướm máu của nó sẽ mất bao lâu để trở nên nguội lạnh khi mà hình bóng của hắn vẫn cứ tràn ngập.....

Nó vẫn cứ bước đi, hình bóng dần trở nên mờ nhạt trong mưa.....

Trong lúc này, nhỏ, Gia Long và Eric vẫn đang tìm kiếm nó. Mưa đã xóa đi những dấu tích của nó, như chợt nhớ ra điều gì, nhỏ chạy đến những con đường gần đó, miệng không ngừng gào lên:

- Bạch Nguyệt, bà đang ở đâu? Bà không được làm điều khờ dại, đừng để bóng ma 3 năm trước chế ngự bản thân của bà, Bạch Nguyệt, bà đang ở đâu, trả lời tui đi, làm ơn trả lời đi – Nhỏ hét lên – Mau đi tìm ở những con đường gần đây, nhất định con Nguyệt sẽ ở đó, nhanh lên trước khi quá muộn.

- Được rồi – Hai người đồng thanh

Rồi ba người chia ra 3 ngã để tìm nó.

Nó vẫn bước đi, đi mãi, trong miệng ngân nga một giai điệu quen thuộc, đôi chân cứ bước đi, không có điểm dừng. Rồi con đường hiện lên trước mắt nó, nó mỉm cười hạnh phúc:

- Chỉ cần đi qua đó, mình sẽ có được hạnh phúc, sẽ không còn chịu đau khổ nữa.

Rồi nó tiếp tục bước đi, xa xa hiện lên một chiếc xe đang phóng nhanh về phía nó, nó đứng nhìn về phía chiếc xe, đôi mắt nhắm nghiền lại, nóng nước mắt lên trời, tận hưởng những giọt nước mát rượi, miệng thì thầm:

- Rồi tất cả sẽ nhanh chóng kết thúc, mình sẽ không còn đau khổ nữa.

Một bóng hình hiện ra dưới mưa đang chạy nhanh về phía nó, miệng không ngừng hét lên:

- KHÔNG!!!!!!!!!!!!!!

- Cuối cùng anh đã đến.....

Nó mở mắt ra, nhìn bóng hình mờ nhạt trong làn mưa, môi mỉm cười hạnh phúc, một giọt nước mắt lăn dài trên má.....

Rồi nó quay đi, lao thẳng về phía chiếc xe đang phóng tới.....

Một khoảng trời trở nên trắng xoá, mọi thứ trở nên thật bình yên, có lẽ hạnh phúc là đây.....

33. Chương 33

Nghे theo lời nhỏ, Gia Long chạy đi tìm những con đường ở gần đây và điều kì diệu đã xảy ra, anh đã nhìn thấy nó. Nhìn bóng dáng cô đơn của nó khiến lòng anh dâng lên một cảm giác xót xa. Chợt nhận ra nó đang đi về phía con đường, phía xa lại còn có một chiếc xe đang chạy đến.

- Không lẽ cô ấy muốn tự sát?

Không chần chừ thêm, anh liền chạy nhanh về phía nó, miệng hét lên:

- KHÔNG!!!!!!!!!!!!!!

Nghе tiếng hét của anh, nó chợt quay đầu lại, môi mỉm cười hạnh phúc, có vẻ như nó đang nói gì đó nhưng anh không tài nào nghe được, cứ nghĩ nó sẽ đứng yên ở đó, nào ngờ nó lại quay đi và lao về phía chiếc xe đang phóng tới.

Dừng hết sức bình sinh, anh cố chạy thật nhanh đến và ôm lấy nó đẩy ra ngoài. Chiếc xe chạy vụt qua hai người, để lại trong anh một nỗi sợ hãi.

- Em có sao không Nguyệt? – Gia Long hỏi nó, giọng nói vẫn có chút sợ hãi

-

Không nghe thấy nó trả lời, anh nhìn xuống thì phát hiện nó đã ngất đi. Bế nó trên tay, anh nhận thấy dưới chân mình có những giọt màu đỏ, càng lúc càng nhiều và nơi phát sinh ra chúng chính là nó. Nhìn vấy của nó thấm đẫm một màu máu, anh vội bế nó chạy đi tìm nhỏ. Đúng lúc đó, cả nhỏ và Eric đều nhìn thấy anh, nhìn thấy nó đang bất tỉnh, máu lại chảy không ngừng, nhỏ run run ngã bịch xuống đất, miệng thều thào:

- Chuyện gì đã xảy ra vậy anh? Tại sao nó lại trở nên như vậy? – Nhỏ nói không nên lời, mặt đầm đìa nước mắt.

- Anh sẽ nói sau, bây giờ chúng ta phải đưa Nguyệt vào bệnh viện, nhanh lên kẻo không kịp – Nói rồi anh giao nó cho Eric, nhanh chóng đỡ nó dậy – Mạnh mẽ lên, đi, chúng ta phải đưa cô ấy về nhà Chấn Phong, nhanh lên.

- Không, em không muốn, em không muốn, hấn đã làm khổ nó rất nhiều, em không muốn – Nhỏ gào lên, tâm trạng vô cùng rối loạn.

“CHÁT”, Gia Long tát vào mặt nhỏ, nhỏ sững sờ lấy tay chạm vào má mình, miệng lẩm bẩm:

- Anh đánh em?

Gia Long không đáp, anh nói với Eric đem nó về nhà hấn trước rồi nắm lấy vai nhỏ, khẽ siết lại

- Em tỉnh chưa? Bây giờ quan trọng là mạng sống của Bạch Nguyệt, em hận Chấn Phong nhưng vào giờ phút này, chúng ta cần được giúp đỡ, em hiểu chưa?

- Vâng – Nhỏ gật nhẹ đầu – Em xin lỗi, đi thôi.

Nói rồi, hai người nhanh chóng đuổi theo Eric.

Thời gian: Lúc Gia Long và Eric rời khỏi nhà hần.....

- Anh Phong, thật ra em có chuyện này muốn nói với anh – Tuyết Lan nũng nịu – Em.....

- Thôi, anh mệt lắm, em về đi, chuyện hôm nay anh sẽ chịu trách nhiệm với em – Hần cắt lời cô ta.

Nói rồi, hần nhặt quần áo lên đưa cho Tuyết Lan. Cô ta không nhận lấy mà ôm chầm lấy hần, nũng nịu:

- Anh Phong, thật ra em rất yêu anh, em có gì không bằng chị Nguyệt chứ?

- Em về đi, anh mệt – Hần khẽ cau mày, dùng tay đẩy Tuyết Lan ra.

- Tại sao chứ? Em có gì không bằng Lâm Bạch Nguyệt chứ? – Tuyết Lan hét toáng lên.

- Im đi – Hần trừng mắt nhìn cô ta rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh – Anh xin lỗi, em mau về đi.

- Lục Chấn Phong, anh quá đáng lắm, dù anh đồng ý hay không, anh vẫn phải cưới em, phải chịu trách nhiệm với em – Tuyết Lan hét lên rồi chạy rakhỏi phòng.

Xuống tới phòng khách, cô ta mặc quần áo vào rồi ra về, trong lòng rất tức tối. Còn lại hần ở trong phòng, hần mệt mỏi mặc quần áo vào rồi nằm xuống giường. Ánh mắt của nó vẫn ám ảnh đầu óc hần, khiến hần cảm thấy day dứt, lẽ nào hần đã sai rồi, tại sao lúc đó hần lại nói những lời lẽ đó với nó chứ?

- Không được, mình phải đi tìm cô ấy, phải giải thích với cô ấy rằng sự việc không phải như cô ấy nghĩ.

Nghĩ sao làm vậy, hần bật khỏi giường, khi hần vừa định bước đi, có một thứ trên giường khiến hần chú ý.

- Lạ thật – Hần lăm bầm – Sao lại không có?

Nhìn tấm trải giường hoàn toàn trắng tinh, không có vết bẩn nào khiến hần cảm thấy khó hiểu, hần nhớ lần đầu tiên cùng nó “vượt rào”, rõ ràng trên giường trên giường có một “vết đỏ”, điều đó chứng minh nó vẫn còn là người con gái trinh trắng. Còn Tuyết Lan, nếu thật sự hần đã cùng cô ta “mây mưa” thì nhất định trên giường sẽ có “vết đỏ” đó, trừ khi Tuyết Lan đã không còn trinh trắng, nếu không thì giữa hần và cô ta chẳng xảy ra chuyện gì hết. Nhưng nếu thật sự giữa hai người không có gì thì tại sao Tuyết Lan lại làm như vậy? Mục đích của cô ta là gì?.....

Đang chìm trong muôn vàn câu hỏi, bỗng nhiên hần nghe thấy tiếng của Eric:

- Chấn Phong, mau ra đây, May có chuyện rồi – Anh hét lên.

- Nguyệt? Có chuyện? – Hần lăm bầm.

- Mau ra đây, cô ấy nguy lắm rồi – Eric lại hét lên.

Không chần chừ thêm giây phút nào nữa, hần lập tức lao ra ngoài, một cảnh tượng khủng khiếp hiện ra trước mắt hần: nó đang nằm trên tay Eric, bộ đầm trắng đã bị máu nhuộm đỏ, khuôn mặt nó trắng bệch, không chút sức sống. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hần như chết sững, miệng lắp bắp:

- Chuyện gì đã xảy ra? Sao cô ấy lại thành như thế này?

- Tôi không biết, nhưng chúng ta phải đưa May đến bệnh viện, nhanh lên trước khi quá muộn

Nghe anh nói xong, hần thôi không hỏi nữa và chạy đi lấy xe. Nhẹ nhàng bế nó vào xe, Eric luôn tự nhủ thầm với chính mình như để trấn an bản thân:

- May sẽ ổn, cô ấy sẽ không sao, đúng vậy, sẽ không sao hết.

Hai chiếc xe phóng vút đi trong mưa, bên ngoài gió vẫn không ngừng gào thét, những giọt mưa vẫn cứ rơi như đang khóc than ột mối tình đẹp.

- Người nhà xin hãy ở ngoài – Cô y tá vừa nói vừa đẩy hần ra – Chúng tôi sẽ làm hết sức.

- Làm ơn hãy cứu nó, xin hãy cứu nó – Nhỏ hét lên, gương mặt đầm nước mắt

- Đó là bổn phận của chúng tôi – Cô y tá mỉm cười – Xin mọi người hãy giữ bình tĩnh.

Nói rồi, cô y tá gỡ bàn tay hắn ra khỏi tay nó và đóng cửa lại.

Khi cánh cửa vừa khép lại, bầu không khí trở nên trầm mặc, cả bốn người đều im lặng, không ai nói với nhau câu gì. Nhỏ vẫn khóc, từng giọt nước mắt nóng bỏng chảy dài trên gương mặt buồn bã của nhỏ. Gia Long lặng lẽ ôm lấy nhỏ, anh biết nhỏ cảm thấy như thế nào, thật tâm anh cũng chỉ mong cho nó được bình an.

Hắn đứng tựa lưng vào bức tường, gương mặt đầy đau khổ, hắn đang sợ, một nỗi sợ rất lớn, hắn sợ sẽ mất nó, hắn trách bản thân quá ngu ngốc khi nói ra những lời đó, sự ghen tuông đã khiến hắn mất đi lý trí. Hắn biết hắn đã sai nhưng liệu có quá muộn để nhận ra điều đó hay không? Nó vẫn đang nằm trong đó, vẫn chưa có chút động tĩnh nào, liệu hắn có còn cơ hội để nói với nó lời xin lỗi hay đã quá muộn? Nghĩ tới việc mất đi nó, tim hắn quặn đau, nếu nó không còn trên cõi đời này nữa, hắn sẽ theo nó, dù cho nó có hận hắn như thế nào, hắn vẫn sẽ yêu nó, sẽ yêu nó tới khi nào nó tha thứ cho hắn.....

Một giờ đồng hồ trôi qua, vẫn chưa có động tĩnh gì, không khí bên ngoài càng lúc càng tĩnh lặng, ngay cả tiếng thở nhẹ cũng có thể nghe được. Đột nhiên nhỏ lên tiếng, phá đi bầu không khí nặng nề đó

- Anh Long, cho em biết lúc đó xảy ra chuyện gì? – Nhỏ nói, giọng run run.

Gia Long khẽ thở dài rồi lên tiếng:

- Lúc anh tìm thấy cô ấy, Nguyệt đang đứng gần con đường, có vẻ như cô ấy muốn tự sát, anh đã gọi cô ấy, lúc đó, Nguyệt đã nghe thấy nhưng điều anh không ngờ là cô ấy lại lao thẳng ra đường sau tiếng gọi của anh – Gia Long lắc đầu, gương mặt đầy sự lo lắng.

- Vậy là em đã đoán đúng, nó đã muốn tự sát – Nhỏ thều thào nói, giọng nói vô cùng sợ hãi.

Gia Long nắm lấy tay nhỏ, khẽ siết lại. Nhỏ im lặng một lát rồi nói tiếp:

- Anh biết không? Ba năm trước, nó đã từng như vậy, đã từng muốn huỷ hoại bản thân, lúc đó nếu em không phát hiện thì có lẽ bây giờ nó đã..... – Giọng nhỏ run run.

Ngừng một chút, nhỏ lại tiếp:

- Nguyệt từ nhỏ đã vô cùng cô đơn, điều đó tạo ra trong lòng nó một góc tối rất lớn. Lúc đó ba mẹ nó đều đi làm, khi buồn nó hay đến nhà em chơi, dần dần, nó ở hẳn với em. Dù em cố chia sẻ nhưng mất mát trong lòng nó quá lớn, ba mẹ nó tuy yêu thương nó nhưng do công việc nên cũng chẳng có nhiều thời gian ở bên nó. Rồi một ngày..... – Nói đến đây, mặt nhỏ trắng bệch, giọng nói run rẩy, tay chân trở nên lạnh ngắt.

- Đừng nói nữa, em không cần phải nói đâu – Anh nắm lấy tay nó, giọng đầy lo lắng.

Nhỏ không hề nghe thấy, dường như nhỏ đang chìm trong thế giới của riêng mình. Ngừng thêm một lát để lấy bình tĩnh, nhỏ vẫn tiếp tục nói:

- Rồi một ngày, vào sinh nhật nó, ngày 18/6, do bận công việc nên ba mẹ nó không về, lúc đó, nó cùng em ngồi bên một bàn đầy thức ăn cùng cái bánh sinh nhật tuyệt đẹp thì nhận được điện thoại. Em cứ tưởng nó sẽ khóc, sẽ buồn bã nhưng không, nó không biểu lộ chút cảm xúc nào cả, gương mặt nó lạnh băng. Sau đó, nó lật đổ cả bàn thức ăn, đập nát cái bánh kem rồi chạy ra ngoài. Trời lúc đó tối lắm, không trăng cũng không sao, trên đường chỉ còn hai đứa em. Đi một hồi lâu, tụi em đụng phải một đám đucôn, chúng mở miệng reo ghẹo bọn em, sau đó còn rút cả dao ra đe dọa hai đứa em nữa – Nhỏ cười cay đắng – Anh có biết chuyện sau đó như thế nào không?

Anh chưa kịp trả lời, nhỏ đã nói tiếp, miệng vẫn duy trì nụ cười đau đớn:

- Sau đó, nó bất ngờ giật lấy con dao đó và chỉ một nhát thôi, nó cứ thẳng vào cổ một tên trong số chúng, vết cắt rất sâu, bọn còn lại thì chạy hết, tưởng chừng như nếu em không cản, nó sẽ giết chết hắn. Sự việc còn chưa kết thúc, lúc em kéo nó ra, nó giống hệt như bị mộng du, gương mặt nó, ánh mắt nó chẳng có lấy một tia cảm xúc. Rồi nó cười, cười điên dại và dùng dao cắt một nhát vào cổ tay mình, sự việc xảy ra rất nhanh, khi em bình tĩnh lại, nó đã ngất đi trong dòng máu. Nếu lúc đó có người không kịp phát hiện thì

cả nó và tên kia đều chết hết rồi. Sauchuyện đó, ba mẹ nó đã tỉnh ra, họ đã dành thời gian cho nó nhiều hơn và anh thấy đấy, nó rất hạnh phúc.

Nói tới đây, nhỏ dùng ánh mắt cảm phần nhìn hấn, giọng nói đầy giận dữ:

- Em cứ tưởng nó sẽ chẳng bao giờ bị như vậy nữa, nhưng chính tại hấn, chính hấn đã khiến nó trở nên như thế này, chính hấn đã hại nó – Nhỏ gào lên – Chính là hấn, hấn không xứng đáng với tình yêu của nó.....

Nói chưa dứt lời, nhỏ ngất xỉu, một dòng nước mắt chảy dài trên mặt nhỏ.

34. Chương 34

Sau khi giao nhỏ cho bác sĩ, Gia Long trở lại ngồi cạnh hấn, anh hỏi:

- Phong, tôi muốn nói chuyện với ông, nói chuyện nghiêm túc được không?

- Được – Hấn đáp gọn, gương mặt vô cùng đau đớn.

- Ông.....có yêu Bạch Nguyệt không? – Gia Long hơi ngập ngừng

- Theo ông thì sao? – Hấn cười chua chát

- Đừng hỏi ngược lại tôi, hãy trả lời đi – Gia Long nghiêm giọng – Ông có yêu cô ấy không?

- Tôi yêu cô ấy, yêu cô ấy hơn cả mạng sống của chính mình – Hấn nói đều đều – Chắc ông nghĩ tôi là một thằng khốn phải không? Như lời của Giao Châu nói?

- Phải, ông là một tên khốn – Gia Long thẳng thừng nói – Cô ấy đã phải chịu quá nhiều đau khổ vì ông, thay vì thấu hiểu, thông cảm, ông lại vì một hiểu lầm mà tiếp tục làm tổn thương cô ấy, đẩy cô ấy xuống đáy vực tuyệt vọng nhưng tôi không hoàn toàn trách ông, ông không phải là người gây ra tất cả những lỗi lầm này, ông và Bạch Nguyệt đều là người bị hại.

- Ông nói vậy là sao? – Hấn ngạc nhiên – Tại sao lại là người bị hại?

Gia Long thở dài rồi kể cho hấn nghe tất cả mọi chuyện, từ chuyện tai nạn của nó, lí do nó sát Tuyết Lan và cả bữa tiệc sinh nhật bất ngờ dành cho hấn. Nghe anh nói xong, bàn tay hấn siết lại thành nắm, gương mặt corúm lại vì đau đớn và tức giận. Những giọt nước mắt đua nhau rơi xuống, hấn khóc, khóc vì hối hận, những giọt nước mắt mặn chát cứ rơi mãi, rơi mãi. Nhìn hấn đang đau đớn tột cùng, Gia Long khẽ thở dài, hấn khóc chứng tỏ tình cảm hấn dành cho nó là vô cùng lớn, làm bạn thân bao năm rồi anh chưa từng thấy hấn khóc, thậm chí là đau khổ, hấn luôn là một con người quyết đoán và lạnh lùng. Vậy mà giờ đây hấn đang khóc, khóc như một đứa trẻ vừa đánh mất thứ quan trọng nhất. Đặt một tay lên vai hấn, anh nói:

- Tôi tin Nguyệt sẽ không sao đâu, ông hãy tiếp tục hy vọng, tôi cũng hy vọng, Giao Châu và cả Eric nữa, ai cũng hy vọng cô ấy bình yên. Nếu lần này cô ấy không sao, ông phải bù đắp cho cô ấy, được không? – Anh mỉm cười.

Hấn không đáp, khẽ gật đầu, dù anh không nói hấn cũng biết, hấn đã gây ra quá nhiều đau khổ cho nó, nếu lần này nó không sao, hấn nhất định sẽ bù đắp cho nó, sẽ tin tưởng nó, sẽ không làm nó bị tổn thương nữa và sẽ dùng cả mạng sống để mà yêu nó. Hơn nữa, chắc chắn hấn sẽ trả thù, hấn sẽ khiến cho cô ta phải chịu nỗi đau gấp trăm ngàn lần.

Lại thêm một giờ nữa trôi qua, vẫn chưa có bất kì thông tin nào cả, điều đó khiến hấn lo lắng đến phát điên. Hấn cúi gằm đầu xuống đất, miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Đừng bỏ anh, anh van xin em, đừng bỏ anh

- Ông bình tĩnh đi, Nguyệt sẽ ổn mà – Gia Long an ủi hẳn.

Nhìn hẳn như thế này, anh không dám tưởng tượng đến cảnh hẳn mất đi nó. Với tính cách của hẳn, chắc hẳn hẳn sẽ nổi điên lên và có thể sẽ đi theo nó.

Một lúc lâu sau, cửa phòng cấp cứu vẫn im lìm. Bầu không khí vô cùng tĩnh lặng, đột nhiên nhỏ từ đâu chạy đến, phá đi bầu không khí tĩnh mịch của đêm khuya

- Nguyệt sao rồi? Nó đã tỉnh chưa? – Rồi nhỏ cúp mắt xuống, giọng nói đầy thất vọng khi nhìn thấy đèn vẫn còn sáng – Vậy là vẫn chưa biết gì sao?

- Sao em lại ra đây? Em đã thấy khỏe hơn chưa? – Gia Long lo lắng hỏi và đỡ nhỏ ngồi xuống

- Em không sao – Nhỏ cười gượng.

- Ủ, một thì phải nói đó – Anh véo vào má nhỏ – Thôi, ngồi đây đi, anh đi mua cà phê.

Nói rồi, anh quay đi, để lại nhỏ và hẳn ngồi cạnh nhau. Lẽ ra nhỏ định quay sang cho hẳn một trận nhưng nhìn bộ dạng đau khổ của hẳn, nhỏ không nỡ, nhỏ biết hẳn yêu nó nhiều lắm, nhỏ thật sự không ghét hẳn nhưng nhỏ rất giận hẳn, giận hẳn một thì cảm hận Tuyết Lan đến mười. Chính vì cô tam mà bây giờ nó và hẳn mới ra thế này, nói chính xác hơn, chính cô ta là người trực tiếp gây ra chuyện đau lòng ngày hôm nay (dĩ nhiên một phần là do hẳn nhưng lỗi của cô ta nhiều hơn).

Một lát sau, Gia Long trở lại với ba ly cà phê nóng. Anh đưa cho nhỏ và hẳn rồi nhẹ nhàng nói:

- Uống đi cho tỉnh táo.

Hẳn gật đầu cảm ơn rồi đưa lên miệng uống. Cà phê nóng khiến cho cả nhỏ và hẳn đều bình tĩnh hơn. Rồi giờ phút đó cũng đến, cánh cửa phòng cấp cứu mở ra và nó được các cô ý tá đẩy vào phòng chăm sóc đặc biệt. Cả bang người chạy lại bên cạnh bác sĩ, hẳn lo lắng hỏi:

- Cô ấy sao rồi? Hãy nói với tôi là cô ấy không sao đi – Hẳn gần như hét lên.

- Cậu bình tĩnh đi, đúng là cô ấy không sao, nhưng mà..... – Vị bác sĩ già khẽ thở dài – Nhưng mà cô ấy đã bị sảy thai.

- Sảy thai? – Hẳn tròn tròn hai mắt lên nhìn bác sĩ – Cô ấy có thai sao?

- Phải, cô ấy có thai được gần một tháng rồi, do cô ấy bị chấn động nên không giữ lại được đứa bé, tôi rất tiếc, nhưng điều đáng mừng là cô ấy vẫn ổn, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là sẽ chóng khỏe thôi.

Nghe ông nói xong, hẳn loạng choạng rồi ngồi phịch xuống đất, đôi mắt dại hẳn đi, hẳn khẽ lầm bầm:

- Tại sao? Tại sao lại như vậy chứ?

Còn nhỏ sau khi nghe xong thì bật khóc nức nở, anh dịu dàng ôm lấy nhỏ và dỗ dành. Vị bác sĩ khẽ thở dài, ông căn dặn Gia Long một vài điều rồi nhanh chóng đi khỏi

Thời gian: trước lúc nhỏ hỏi Gia Long về chuyện đã xảy ra.....

Đang ngồi chờ đợi kết quả, bỗng nhiên Eric nhận được cuộc gọi từ Trang Linh

- Alo, em gọi anh có chuyện gì không?

- Xin hỏi anh có phải là bạn của cô gái tên Trang Linh không? – Một cô gái nào đó lên tiếng

- Phải, tôi là bạn của cô ấy, cô là ai? – Eric ngạc nhiên nói

- Tôi là Linda, Trang Linh bạn anh đã nhập viện rồi, trước khi ngắt đi, cô ấy nhờ tôi gọi cho anh – Cô gái tiếp tục nói.

- Cái gì? Tại sao? Cô ấy đang ở đâu? – Eric hốt hoảng hỏi

- Bệnh viện thành phố, đang trong phòng cấp cứu – Cô gái đáp

- Đợi tôi một lát, tôi sẽ tới ngay – Eric nói nhanh rồi cúp máy.

Eric nắm lấy vai của Gia Long, giọng vô cùng khẩn trương:

- Bây giờ tôi phải đi, có tin gì thì anh hãy gọi cho tôi nhé, đây là số điện thoại của tôi – Eric vừa nói vừa đưa cho Gia Long tấm bưu thiếp xong rồi chạy vụt đi.

- Có chuyện gì vậy anh? – Nhỏ hỏi

- Anh không biết, Eric nói có việc – Gia Long đáp – Anh ấy nói khi nào có tin gì thì gọi cho anh ấy.

- Vậy à? – Nhỏ đưa tay nhận lấy tấm bưu thiếp rồi ngồi xuống chờ đợi kết quả.

Một lúc sau, Gia Long có mặt tại bệnh viện thành phố, trước cửa phòng cấp cứu, anh nhìn thấy một cô gái, anh vội hỏi:

- Cô là Linda?

- Phải, tôi là Linda, còn anh là? – Cô gái mỉm cười thân thiện

- Tôi là Eric, cô mau nói cho tôi biết, tại sao Trang Linh lại nhập viện? – Anh lo lắng hỏi

- Cô ấy bị chém, một nhát chém sau lưng – Linda đáp – Tôi thấy cô ấy nằm trên đường trên một vũng máu nên gọi xe cấp cứu, trước khi ngã cô ấy bảo tôi gọi cho anh.

- Bị chém sao? – Eric ngạc nhiên

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, Eric vội chạy đến bên vị bác sĩ, lo lắng hỏi:

- Cô ấy sao rồi?

- Anh nói gì tôi không hiểu – Vị bác sĩ thật thà trả lời

- Để tôi – Linda kéo Eric ra rồi nói với vị bác sĩ – Cô gái lúc này ra sao rồi?

- Cô ấy ổn rồi, tuy vết thương hơi sâu nhưng không ảnh hưởng tới tính mạng, chỉ có điều cô ấy mất máu hơi nhiều nên cần phải ở bệnh viện vài ngày để tiện theo dõi – Vị bác sĩ ôn tồn đáp – Xin mời một trong hai người theo tôi để làm thủ tục nhập viện.

- Được rồi, tôi đi – Linda mỉm cười rồi quay sang Eric – Anh ở với cô ấy nhé, tôi đi làm thủ tục nhập viện, đừng quá lo lắng, cô ấy không sao đâu.

Eric gật đầu rồi đi vào phòng ngồi. Nhìn gương mặt xanh xao của cô, Eric thấy xót xa vô cùng. Bỗng nhiên anh thấy Trang Linh khẽ cau mày rồi cô từ từ mở mắt ra, Eric vui mừng nói:

- Em tỉnh rồi sao? Thật là tốt quá

- Ừm, em đang ở đâu vậy? Sao anh lại ở đây? – Trang Linh hơi nhăn mặt lại vì vết thương bị động.

- Em đang ở trong bệnh viện, có một cô gái gọi cho anh báo rằng em bị thương, mau nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra? – Eric nắm lấy tay cô.

- Lúc chiều Tuyết Lan gọi cho em, cô ấy nói muốn đi dạo nên em đi với cô ấy, lúc chúng em về thì đã muộn lắm rồi, bỗng nhiên có một đám người chặn đường bọn em, chúng còn mang theo dao nữa, bọn họ nói rằng muốn bắt Tuyết Lan và bảo em đi đi. Sau đó bọn chúng nhào vào Tuyết Lan và chẳng để ý gì tới em, Tuyết Lan đã chống trả, một tên bị Tuyết Lan tát vào mặt thì gờ dao lên định chém sau lưng cô ấy. Lúc đó em liều mạng xông ra đỡ một dao, sau đó vì mất máu nên em gục xuống, còn Tuyết Lan thì bị bắt đi sau khi đã ngã xỉu, chuyện sau đó thì em không nhớ – Trang Linh thành thật kể, lấy tay xoa xoa đầu.

- Ừ, thôi em nghỉ cho khỏe đi, em mệt lắm rồi – Eric mỉm cười dịu dàng.

- Ừm – Trang Linh khẽ mỉm cười rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ vì mệt.

Một lúc sau, Linda vào phòng, vừa nhìn thấy cô, Eric mỉm cười:

- Cảm ơn cô đã giúp cô ấy, tôi không biết phải trả ơn cho cô như thế nào nữa

- Không sao đâu, tình cờ thôi, tôi không cần anh báo đáp đâu – Linda mỉm cười tinh nghịch – Thôi tôi đi đây, anh ở đây với cô ấy nhé.

- Dù sao cũng cảm ơn cô, hy vọng chúng ta sẽ gặp lại – Eric mỉm cười

- Hy vọng vậy – Linda mỉm cười rồi rời đi.

Eric mỉm cười, thầm cảm ơn cô gái lạ mặt đã giúp đỡ cho Trang Linh, nếu không có cô ấy thì chắc cô sẽ gặp nguy hiểm rồi.

Ngồi với Trang Linh một lát, Eric ra ngoài mua cà phê để uống, bỗng nhiên anh nghĩ ra một chuyện, nếu như Trang Linh đỡ cho Tuyết Lan một dao, tức là đã cứu mạng cô ta, xem như đã trả hết nợ cho Tuyết Lan, vậy nghĩa là Trang Linh đã có thể ra đi và tố cáo Tuyết Lan.

- Vậy thì tốt quá rồi – Eric vui mừng nói – Điều quan trọng bây giờ là phải tìm ra Tuyết Lan.

Uống hết ly cà phê, Eric trở vào phòng ngồi cạnh giường của Trang Linh, chờ đợi tin tức của nó.

35. Chương 35

Tiếng chuông điện thoại chợt vang lên, phá tan đi sự yên tĩnh của màn đêm.

- Alo, May sao rồi? – Eric lo lắng hỏi

- Cô ấy ổn rồi – Gia Long mệt mỏi nói – Nhưng cô ấy đã bị sảy thai.

- Cái gì? – Eric ngạc nhiên đến cực độ – May có thai sao?

- Phải, gần một tháng rồi, nhưng do bị chấn động mạnh nên không thể giữ lại được – Gia Long nói, giọng vương chút buồn bã, dù gì anh cũng rất mến nó nên khi nghe chuyện này anh cũng cảm thấy bị sốc.

- Vậy sao? May thế nào rồi? – Eric lo lắng hỏi, anh sợ nó vì chuyện này mà càng trở nên suy sụp hơn.

- Cô ấy vẫn chưa tỉnh, vẫn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, nhưng anh yên tâm, bác sĩ nói cô ấy không sao đâu, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày sẽ ổn thôi.

- Ủ, vậy thì tốt rồi, thôi, anh nghỉ ngơi đi, nếu có chuyện gì thì báo cho tôi biết nhé – Eric mỉm cười, thở phào nhẹ nhõm.

- Tôi biết rồi – Gia Long đáp rồi tắt máy.

Đẹp điện thoại vào túi, anh khẽ thở dài, liệu chuyện này sẽ ra sao đây? Mất đi đứa con chắc chắn nó sẽ rất sốc, lại còn chuyện hiểu lầm với hân nữa. Nghĩ tới đây, anh bắt giắc lại thở dài, có lẽ nên phó mặc cho số trời, nếu hân và nó có duyên vợ chồng thì chắc chắn sẽ chẳng ai ngăn cản được, hơn nữa anh tin hân sẽ đối xử với nó rất tốt, dù gì hân cũng đã biết rõ về những hiểu lầm trước đây rồi, hân thế nào cũng sẽ cố gắng bù đắp cho nó, nhưng điều quan trọng ở đây là nó, liệu nó có tha thứ cho hân hay không? Có tha thứ hay không khi mà những tổn thương do hân gây ra quá lớn?

Đột nhiên nhỏ lên tiếng, thu hút sự chú ý của anh:

- Anh uống đi – Nhỏ mỉm cười, chìa ly cà phê ra cho anh

- Cảm ơn em, sao không ở trong với Nguyệt đi? Ra đây làm gì? – Anh mỉm cười dịu dàng, nhận lấy ly cà phê.

- Em muốn ra ngoài cho tỉnh táo, hơn nữa em nghĩ Chấn Phong muốn được một mình với nó – Nhỏ mỉm cười, ngồi xuống cạnh anh – Ngày hôm nay xảy ra quá nhiều biến cố anh nhỉ?

- Ủ, em còn giận Chấn Phong không? – Gia Long nắm lấy tay nhỏ – Em ổn chứ? Có cần anh đưa em về nhà nghỉ ngơi không?

- Em ổn, anh đừng lo – Nhỏ mỉm cười, khẽ siết lấy tay anh – Thật ra em không hề giận Chấn Phong, em hiểu những gì Chấn Phong cảm nhận, em chỉ trách anh ta sao lại để sự ghen tuông điều khiển bản thân và làm nó bị tổn thương, tuy hẳn cũng có lỗi nhưng người có lỗi thật sự chính là con ả Tuyết Lan đó – Nhỏ nghiêng rằng, ánh mắt vô cùng tức giận – Nhất định em không tha cho cô ta đâu.

- Anh không nghĩ em sẽ xử lý cô ta gọn hơn Chấn Phong, em quên hẳn là ai sao? Hẳn là Lục Chấn Phong, giám đốc của công ty Wing, nổi tiếng lạnh lùng và tàn nhẫn đấy – Gia Long mỉm cười – Chưa kể đến bác Minh và dì Huệ.

- Anh nhắc em mới nhớ – Nhỏ giật thót – Chúng ta phải báo chuyện này cho ba mẹ của nó.

- Để mai đi em à, bây giờ đã khuya lắm rồi – Gia Long mỉm cười

- Vậy cũng được – Nhỏ khẽ gật đầu, bất giác hướng mắt nhìn lên trời – Hôm nay trời không có sao nhỉ?

- Em thích ngắm sao à? – Gia Long khoác một tay lên vai nhỏ, kéo nhỏ lại gần mình

- Vâng – Nhỏ tựa đầu vào vai anh, cảm nhận sự ấm áp của anh.

Rồi hai mí mắt nhỏ dần dần sụp xuống và nhỏ ngủ thiếp đi. Anh mỉm cười, nhẹ nhàng bế nhỏ lên rồi đưa nhỏ về nhà sau khi đã báo một tiếng với hẳn.

Hắn ngồi nhìn nó, nhìn gương mặt tái nhợt không chút sức sống rồi lại nhìn xuống cái bụng phẳng lì của nó. Hẳn bất giác đưa tay lên sờ vào đó, mới ngày hôm qua thôi, con của hẳn vẫn còn sống, vẫn còn nằm đó phát triển từng ngày, từng ngày một. Vậy mà giờ đây, hẳn đã vĩnh viễn mất đi đứa bé, đứa con bé bỏng vẫn chưa thành hình của hẳn, là kết tinh tình yêu của nó và hẳn. Rồi hẳn đưa tay lên vuốt nhẹ gương mặt nó, những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má của hẳn, hẳn thật sự hối hận lắm, hẳn tự hứa với lòng sẽ không bao giờ nghi ngờ nó sẽ, sẽ tin nó vô điều kiện, chỉ cần nó tha thứ cho hẳn, chỉ cần như vậy thôi. Hẳn nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của nó áp lên mặt mình, môi khẽ mấp máy:

- Nguyệt, thالو cho anh, anh đã làm em buồn, làm cho em khổ, làm mất đi đứa con của chúng ta, tất cả là lỗi của anh, em muốn mắng anh, muốn đánh anh, muốn làm gì cũng được, nhưng anh xin em đừng rời xa anh, anh xin em – Hẳn ghen ngào nói, nước mắt tiếp tục chảy dài.

Hắn ngồi cạnh nó, thỉnh thoảng lại khóc, lại tiếp tục xin nó tha lỗi, cuối cùng, hẳn gục xuống ngủ thiếp đi nhưng vẫn nắm chặt lấy tay nó. Lúc này, nó từ từ mở mắt ra, một dòng nước mắt chảy dài trên má nó, một vài giọt rơi xuống cái gối nó đang nằm. Nó từ từ ngồi dậy, cơ thể vẫn còn hơi đau nhức. Nó nhẹ nhàng đặt một tay lên khuôn mặt đầy mệt mỏi và buồn bã của hẳn, nước mắt lại tiếp tục rơi, nó khe khẽ nói với hẳn:

- Em xin lỗi – Nó đau đớn nói.

Nó nhẹ nhàng rút tay ra khỏi hẳn rồi lấy một tấm chăn đắp cho hẳn, nhìn quanh phòng, nó phát hiện thấy túi xách của mình đang nằm trên bàn, nó vội mở ra xem, vẫn còn tiền, cả điện thoại, một vài thứ khác và cả chiếc lọ thủy tinh chứa những mảnh pha lê vỡ. Nó khẽ thở dài, quay lại nhìn hẳn lần cuối cùng, nó nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng và lén lút đi khỏi bệnh viện. Sau khi ra tới đường lớn, nó bắt taxi về nhà. Sau một tràng chuông như đâm vào tai người khác, vị quản gia vội chạy ra mở cửa cho nó. Ông ấy vừa mở cửa, vừa ngạc nhiên hỏi nó:

- Tiểu thư, sao cô lại về vào giờ này vậy?

- Ba mẹ cháu có ở nhà không? – Nó không trả lời mà hỏi ngược lại người quản gia.

- Thưa tiểu thư, ông chủ vẫn còn thức còn bà chủ thì đã ngủ rồi ạ – Vị quản gia cung kính nói.

- Cháu biết rồi, vậy phiền bác đóng cửa giúp cháu nhé, cháu vào gấp ba một lát – Nó mỉm cười nhìn ông rồi đi vào nhà.

Tới trước cửa phòng của ba nó, nó khẽ gõ cửa.

- Vào đi – Giọng ông Minh vang lên.

Nó hít một hơi thật sâu rồi đẩy cửa bước vào.

- Chào ba con mới về – Nó khẽ mỉm cười.

- Sao con lại về nhà giờ này? Có chuyện gì sao? – Ông Minh ngạc nhiên nhìn nó

- Dạ, có chút chuyện, ba giúp con được không ạ? – Nụ cười trên môi nó vụt tắt, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc, giọng nói cương quyết nhưng thoáng bi thương.

- Được rồi, con ngồi xuống đi, có chuyện gì cứ nói – Ông Minh đứng dậy và đi đến chỗ bộ sofa.

Nó ngồi xuống ghế, rót một tách trà cho ông Minh rồi nhẹ nhàng nói:

- Con muốn sang Mỹ và hủy hôn ước với Chấn Phong.

- Tại sao? – Đôi mắt ông thoáng chút ngạc nhiên rồi lại trở về với vẻ bình tĩnh.

- Con sẽ giải thích sau, xin ba cho con đi – Nó cương quyết nói, đôi mắt đầy vẻ bi thương.

- Được rồi, con muốn chừng nào đi – Ông Minh bình tĩnh nói, ông biết rõ tính tình của nó hơn ai hết, nó giống hệt ông, một khi muốn làm chuyện gì thì trời cản cũng không được.

- Ngay bây giờ – Nó nói, đôi mắt ánh rõ sự đau khổ dù nó cố kềm nén.

- Được rồi – Ông Minh gạt đầu rồi lấy điện thoại ra đặt vé máy bay, xong rồi quay qua nó – Ba năm, đó là khoảng thời gian ba cho con, sau ba năm, con phải về Việt Nam, được chứ?

- Vâng, con biết – Nó gạt đầu – Bao giờ máy bay cất cánh ạ?

- Một tiếng nữa, con chuẩn bị đồ đi, khi ra sân bay, họ sẽ đưa vé cho con – Ông mỉm cười, giọng nói có chút buồn – Con nhớ giữ lời hứa của mình và một điều nữa, hãy mạnh mẽ lên con gái của ba.

- Ba, con biết, con xin lỗi, nhất định con sẽ trở về – Nó bật khóc và ôm chầm lấy ba nó – Sau khi con đi, ba hãy nói với mẹ, con sợ mình sẽ không đi được khi gặp mẹ vào lúc này.

- Được, ba sẽ giúp con, con ngoan, đừng khóc, mau đi đi, kéo trễ máy bay – Ông nhẹ nhàng vuốt tóc nó – Lời hứa ba năm, con không được phép quên.

Ông lau nước mắt cho nó rồi đưa cho nó một tấm sec

- Đem theo cái này đi, lúc cần thì sử dụng – Ông mỉm cười – Đi đi, ba năm sau, ba muốn thấy một Lâm Bạch Nguyệt thật sự.

- Vâng, thưa ba con đi, hãy nói với mẹ rằng con yêu mẹ rất nhiều và con xin lỗi – Nó quay đi, nước mắt bắt giáng lại tuôn rơi, nó sẽ đi, sẽ đi khỏi nơi này, nó không thể tiếp tục đối mặt với hấn, nó phải đi, đi thật xa khỏi nơi có hấn.

Nó chạy nhanh ra cổng, nơi có chiếc xe đang chờ đợi sẵn. Trên đường ra sân bay, chiếc xe chạy ngang bệnh viện mà lúc này nó điều trị, nước mắt nó lại tuôn trào, nó mấp máy môi:

- Tạm biệt.....

Lau đi những giọt nước mắt, nó lấy điện thoại nhắn tin cho nhỏ và Eric, hai tin nhắn nhưng cùng một nội dung:

- Tạm biệt, hẹn gặp lại.

Rồi nó bấm nút gửi và tắt máy. Tạm biệt tất cả, hẹn ba năm sau chúng ta sẽ gặp lại nhau, hy vọng tới lúc đó, nó đã có đủ can đảm để đối mặt với hấn, hy vọng ba năm đủ để vết thương của nó khép miệng và hy vọng tới lúc đó, nó có thể biết được chính xác bản thân nó muốn điều gì. Thật sự nó không hận hấn, không hận hấn một chút nào cả, nhưng vết thương của nó đã quá lớn, nó không thể đối mặt với hấn, nó cũng không chắc rằng liệu hấn có thật sự là nửa kia của nó hay không hay tất cả chỉ là do nó ảo tưởng.....

36. Chương 36

- Vậy à? Được rồi, có tin gì thì nhớ báo cho tôi biết – Ông Minh thở dài.
- Vâng, ông chủ đừng lo, có chuyện gì tôi sẽ báo ngay cho ông chủ biết – Người ở đầu bên kia trả lời.
- Được rồi, tôi giao mọi chuyện cho cậu – Ông Minh trả lời rồi tắt máy.

Ném chiếc điện thoại qua một bên, ông lấy tay day day thái dương, ông cảm thấy mệt mỏi. Lần đầu tiên ông thấy nó như vậy, dường như chuyện ba năm về trước so với chuyện mà nó đang gặp phải chẳng bằng một phần nhỏ. Tính tình của nó ông là người hiểu rõ nhất bởi vì nó giống hệt ông, từ tính tình cho tới cách giải quyết mọi việc, chỉ có điều so với ông, nó rất dễ bị tổn thương. Thương trường đã rèn luyện cho ông một tinh thần thép, khả năng ứng biến cực nhạy và sự tàn nhẫn. Còn nó thì khác, tuy khả năng giải quyết công việc của nó không hề thua kém ông, cả tính cách cũng lạnh lùng nhưng nó vẫn chỉ là một cô bé 19 tuổi chưa nếm trọn vị đời. Chuyện xảy ra lần này theo dự đoán của ông thì chắc chắn liên quan tới hân, ông đã tin tưởng trao nó cho hân, vậy mà bây giờ hân lại khiến nó chịu tổn thương nặng nề tới mức phải bỏ đi, ông sẽ không can thiệp vào chuyện của nó nhưng ông nhất định sẽ làm rõ mọi thứ.

Màn đêm dần dần biến mất nhường chỗ cho bình minh xuất hiện. Những tia nắng buổi sớm mai cùng tiếng chim hót líu lo đã kéo hân ra khỏi giấc mộng đẹp. Hân khẽ động dậy khiến tấm chăn trên người rơi xuống, hân nhặt tấm chăn lên, ngạc nhiên nói:

- Mình có đắp chăn sao? Tại sao mình không nhớ? – Hân gãi đầu.

Cầm cái chăn trên tay một lát, hân lắc đầu cho tỉnh rồi hướng mắt về phía giường. Nhìn chiếc giường trống trơn, hân dụi mắt một lần nữa rồi nhìn lại nhưng vẫn thấy không có nó. Chiếc chăn trên tay hân rơi xuống đất, vừa lúc đó, vị bác sĩ từ ngoài bước vào phòng, nhanh như chớp, hân chạy lại nắm chặt lấy hai vai ông ta

- Cô ấy đâu? Ông mau nói cho tôi biết đi – Hân nói như hét
- Cậu hãy bình tĩnh đi, cô ấy là ai? – Vị bác sĩ hơi hoảng sợ khi thấy thái độ của hân.
- Còn ai nữa? Lâm Bạch nguyệt, cô gái nhập viện tối qua do bị tai nạn – Hân lôi vị bác sĩ đến bên cái giường
- Nói mau, cô ấy đâu rồi?
- Cậu bình tĩnh đi, tôi không biết, tôi vốn đến đây để khám cho cô ấy mà – Vị bác sĩ hoảng hốt nói
- Chấn Phong, Bạch nguyệt đâu? – Nhỏ hốt hoảng chạy vào phòng, theo sau là Gia Long – Mau nói đi, Bạch nguyệt đâu rồi?
- Tôi không biết, khi tôi thức dậy thì cô ấy đã biến mất rồi – Hân hét lên và bỏ vị bác sĩ ra – Tại sao cô lại tìm cô ấy vào lúc sáng sớm như thế này?
- Vì cái này – Nhỏ chìa điện thoại ra, màn hình vẫn đang hiện lên tin nhắn của nó tối qua, mắt nhỏ rung rung – Vậy là nó không có ở đây sao? Vậy thì nó đi đâu chứ?
- Cái gì đây? Cái gì mà “Tạm biệt”? – Hân như không tin nổi vào mắt mình – Giao Châu, cho tôi biết, cô ấy thường đi đâu? Có khi nào cô ấy về nhà không?
- Về nhà? Đúng, về nhà, chắc chắn nó sẽ về nhà – Nhỏ mừng rỡ nói – Đi thôi, chúng ta về nhà của nó, chắc chắn là ba mẹ nó sẽ biết nó đi đâu.

Nhỏ vừa dứt lời thì điện thoại của Gia Long cũng vang lên

- Alo, có chuyện gì không? – Gia Long hỏi
- May sao rồi? Tối qua cô ấy gửi tin nhắn cho tôi, nội dung là “Tạm biệt. Hẹn gặp lại”, sau đó tôi cố gọi cho cô ấy nhưng dường như May đã tắt máy – Eric lo lắng nói
- Chúng tôi cũng không rõ cô ấy đang ở đâu, cô ấy đã trốn viện vào đêm qua, khi nào có tin gì tôi sẽ báo cho anh biết – Gia Long khẽ thở dài.

- Được, khi nào có tin tức gì nhớ báo cho tôi – Eric lo lắng nói.

- Tôi biết, anh cứ yên tâm – Gia Long nói rồi tắt máy.

Đẹp điện thoại vào túi, anh quay sang nói với nhỏ và hấn:

- Eric vừa gọi, anh ấy nói là Nguyệt cũng đã nhận tin cho anh ấy, nội dung giống hệt với tin nhắn gửi cho Giao Châu.

- Thôi, chúng ta đi lại nhà nó đi, nhanh lên – Nhỏ giục.

Nói rồi, cả ba người nhanh chóng rời khỏi bệnh viện và đến nhà nó. Vị quảng gia nhanh chóng ra mở cửa. Cánh cổng vừa mở ra, nhỏ và hấn chạy nhanh vào nhà còn Gia Long thì từ từ vào sau.

Ở trong nhà, ba nó đang ngồi nhâm nhi cà phê còn mẹ nó thì ngồi im trên ghế sofa, hai mắt đỏ hoe. Nhỏ chưa kịp lên tiếng, hấn đã vội nói:

- Nguyệt đâu rồi? Cô ấy có về nhà không bác?

- Cậu ngồi xuống đi, tôi có chuyện muốn nói với cậu – Ông Minh chậm rãi nói – Còn Gia Long và Giao Châu, hai đứa cũng ngồi đi.

- Xin bác cho cháu biết cô ấy đang ở đâu, làm ơn cho cháu biết đi – Hấn tiếp tục nói, vẻ mặt vô cùng lo lắng

- Tôi có được phép biết vì sao con bé lại bỏ đi khỏi nhà cậu không? – Ông Minh không trả lời mà hỏi ngược lại hấn

- Là cháu có lỗi, cháu làm cô ấy bị tổn thương, xin bác tha lỗi cho cháu – Hấn quì xuống đất, nét mặt vô cùng đau đớn.

- Cậu xin lỗi tôi làm gì? Người cậu nên xin lỗi lẽ ra phải là con bé chứ? – Ông Minh nói đều đều, tiếp tục nhâm nhi tách cà phê nóng.

- Xin bác cho cháu biết Nguyệt đang ở đâu, cháu sẽ xin lỗi cô ấy, cháu xin bác – Hấn cúi đầu xuống, đôi mắt hoe hoe đỏ.

Ông Minh không đáp, đôi mắt vẫn dán lên màn hình ti vi, tách cà phê đang được gơ lên bỗng nhiên dừng lại khi sắp chạm đến môi.....

- Chúng tôi vừa nhận được tin chiếc máy bay từ Việt Nam đến Mỹ đã cất cánh tối qua khi bay ngang qua biển đã gặp trục trặc kỹ thuật, rơi thẳng xuống biển, hiện chúng tôi vẫn đang theo dõi để biết thông tin về người sống sót, nhưng theo hiện trạng do chính hãng bay cung cấp, toàn bộ hành khách đã tử nạn.....

“Xoảng”, tách cà phê rơi tự do xuống đất và vỡ tan, bà Huỳnh Như sau khi nghe tin thì thét lên một tiếng rồi bất tỉnh. Ông Minh tái mặt, đôi mắt mở to hết cỡ vì ngạc nhiên, vừa lúc đó, một hồi chuông điện thoại vang lên, ông run rẩy bắt máy:

- Alo?

- Ông chủ, chiếc máy bay chở tiểu thư Bạch Nguyệt đã..... – Đầu dây bên kia ngập ngừng – Rơi xuống biển rồi ạ.

Như một xô nước dập tắt đi ngọn lửa hy vọng nhỏ nhoi trong lòng ông Minh, cuộc điện thoại đó như một lời xác nhận, mặt ông trở nên trắng bệch, chiếc điện thoại trên tay rơi thẳng xuống đất, ánh mắt ông đại đi, lấy một tay ôm lấy đầu, ông mấp máy môi:

- Tại sao lại như vậy?

Đột nhiên bà Huỳnh Như tỉnh dậy, bà nắm chặt lấy nhỏ, nước mắt giàn giụa trên mặt

- Cháu nói cho dì biết đi, con Nguyệt đang ở nhà cháu đúng không? Nó không hề đi chuyến bay đó đúng không? – Bà gào lên, khuôn mặt rúm ró lại vì đau đớn.

- Cái gì? Bác nói vậy là sao? – Nhỏ mấp máy môi, đôi mắt ánh lên một chút sợ hãi – Bác nói Nguyệt đi chuyến bay đó sao?

- Không, nó không đi chuyến bay đó, cháu nói đi, nó đang ở nhà cháu đúng không? – Bà Huỳnh Như khóc nức lên rồi ngất xỉu.

- Bác, bác tỉnh lại đi, bác nói gì cháu không hiểu gì cả – Nhỏ lay lay bà dậy, khuôn mặt vô cùng sợ hãi.

- Quần gia, đưa bà ấy vào trong phòng nghỉ ngơi đi – Ông mình chậm rãi nói

- Vâng – Vị quần gia gật đầu rồi cho người đến đỡ bà vào phòng.

Một lúc sau, ông chậm rãi lên tiếng:

- Có một chuyện tôi muốn nói với cậu – Ông đưa mắt nhìn sang hẳn – Đó là hôn ước giữa cậu và con bé đã được hủy bỏ, từ giờ trở đi, cậu không còn liên hệ gì với con bé nữa.

- Tại sao? Cháu không chấp nhận – Hẳn vội nói

- Việc này không đến lượt cậu quyết định, đó là quyết định của con bé, xin cậu hãy tôn trọng – Ông khẽ nhủ mà khi nhắc đến nó, nỗi đau này quá lớn nên dù có cố gắng che giấu, khuôn mặt ông ít nhiều cũng biểu lộ một chút cảm xúc.

- Cháu muốn gặp cô ấy, cháu phải nói chuyện với cô ấy, trừ phi do chính miệng cô ấy nói ra, cháu sẽ không bao giờ đồng ý – Hẳn đứng bật dậy, giọng nói vô cùng cương quyết.

- Cậu sẽ không thể gặp nó được nữa – Bà Huỳnh Như bất ngờ lên tiếng – Nói chính xác hơn là tất cả chúng ta sẽ không ai còn có thể gặp nó được nữa.

Nói rồi bà đi tới và ngồi xuống cạnh ông Minh. Nhỏ sợ hãi nói:

- Bác, bác nói vậy là sao? Tại sao không thể gặp lại Nguyệt? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Nó đã có mặt trên chuyến bay đó – Bà ghen ngào nói, đôi mắt đỏ hoe.

- Chuyến bay? Chẳng lẽ là chuyến bay vừa được nói đến lúc nãy trên ti vi? – Nhỏ kinh hãi hỏi

- Phải – Bà Như Huỳnh gật đầu, nước mắt lại tiếp tục tuôn trào.

Bà vừa gật đầu xác nhận xong, nhỏ ngất xỉu, sự việc này đã quá sức tưởng tượng của nhỏ khiến nhỏ không thể nào đón nhận được. Gia Long vội ôm lấy nhỏ, đôi mắt vẫn còn bàng hoàng khi nghe tin dữ. Hẳn thì ngồi như tượng đá, đôi mắt dại hẳn đi, gương mặt đen lại, khoé môi giật giật, bàn tay siết lại thành nắm, trông hẳn lúc này vô cùng đáng sợ. Đột nhiên hẳn lên tiếng, chất giọng trầm trầm đầy đau đớn:

- Bác gạt cháu đúng không? Cô ấy muốn tránh mặt cháu nên mới bày ra chuyện này phải không?

- Đây là sự thật, tôi sẽ không lấy cái chết của con mình ra để đùa giỡn – Ông mình gần từng tiếng, lớp vỏ bọc của ông đã gần rạn nứt, ông không thể chịu nổi sự đau đớn này được nữa.

- NÓI DỐI, TẤT CẢ ĐỀU LÀ NÓI DỐI – Hẳn hét lên rồi chạy ra ngoài, chiếc Ferrari màu đen phóng nhanh đi.

- Không xong rồi, bác giúp cháu chăm sóc Giao Châu, cháu phải chạy theo Chấn Phong, không thì chắc cậu ấy sẽ gây tai nạn khi lái xe với tâm trạng này – Gia Long vội nói.

- Được, giúp ta khuyên Chấn Phong – Ông Minh cau mày, nhận lấy nhỏ từ tay anh, ông không thể nói được câu “Đừng quá đau lòng” bởi chính ông cũng đang rất đau đớn khi nghe tin dữ về nó.

- Vâng, chào bác cháu đi – Gia Long gật đầu rồi chạy nhanh ra ngoài, phóng xe theo hẳn.

Trên đường, hẳn phóng xe như vũ bão, chiếc Ferrari màu đen lao đi như xé gió. Đầu óc hẳn chẳng thể suy nghĩ được gì, hẳn đã mất nó rồi, mất nó thật rồi, nó không còn cần hẳn nữa nên mới bỏ hẳn mà đi, nếu vậy thì hẳn sẽ đi tìm nó, sẽ đi theo nó. Nghĩ vậy, hẳn lại tăng tốc tới mức tối đa, chiếc xe lại tiếp tục lao đi trên con đường.

Ở phía sau, Gia Long vẫn kiên trì phóng xe theo hẳn, điều khiến anh đau đầu là không biết làm sao để có thể khiến hẳn dừng lại. Vận tốc xe lúc này quá lớn, chỉ cần đâm vào một vật nào đó là sẽ rất nguy hiểm.

Chợt nghĩ ra một cách, anh gọi cho hấn, tuy biết hấn sẽ không nghe máy nhưng may mắn là điện thoại của hấn có chế độ phát tin nhắn thoại, chỉ cần gửi tin nhắn thoại vào máy là điện thoại tự động sẽ phát lên cho người sử dụng nghe thấy

Tuy cách này cũng rất nguy hiểm nhưng nếu để hấn tiếp tục lái xe như vậy thì càng nguy hiểm hơn nên Gia Long đành phải làm vậy. Lấy điện thoại ra, anh gọi cho hấn, cổ hét lớn nhất có thể:

- CHẤN PHONG, BẠCH NGUYỆT CÒN SỐNG, MAU DỪNG LẠI ĐI!

Quả nhiên đúng như anh dự đoán, chiếc xe giảm dần tốc độ, nhưng đột nhiên, chiếc xe đâm sầm vào cái cây bên đường, anh vội vàng thắng lại và chạy đến xem, hấn đã bất tỉnh, đầu bị chấn thương còn chiếc xe thì bị móp mui do đâm vào cây. Vợ đưa hấn lên xe mình, anh gọi người đến cứu xe hấn về nhà mình rồi chở hấn đến bệnh viện. Rất may là chiếc xe đã giảm tốc độ đáng kể, không thì chắc chắn mạng sống của hấn khó giữ được.

Lo cho hấn xong xuôi, Gia Long gọi về nhà nó để hỏi thăm tình hình. Sau một hồi chuông dài, cuối cùng papa nó cũng bắt máy:

- Alo? – Papa nó nói, giọng đầy mệt mỏi

- Cháu là Gia Long, bác gái và Giao Châu sao rồi thưa bác? – Gia Long lễ phép nói.

- Hai người đều tỉnh rồi, cháu đừng lo, còn Chấn Phong sao rồi? – Papa nó nói, giọng có một chút tức giận

- Chấn Phong không sao đâu thưa bác, chỉ có điều lúc này cậu ấy tông vào cây nên cháu vừa đưa cậu ấy đến bệnh viện – Gia Long thở dài – Cháu có thể hỏi một chuyện được không ạ?

- Cháu cứ nói – Ông mình nói nhanh

- Thật sự là.....uhm.....thật sự là Bạch Nguyệt có mặt trên chuyến bay đó sao? – gia Long hơi ngập ngừng, anh không muốn nhắc đến việc này nhưng vì hấn nên anh đành phải hỏi – Xin lỗi nếu cháu có làm bác không vui.

- Không, không sao – Papa nó trầm giọng – Con bé thật sự đã đi chuyến bay đó, nó thật sự đã rời xa chúng ta rồi cháu à.

- Cháu xin lỗi – Gia Long nói – Cháu không nên nhắc tới việc này.

- Không sao, cháu lo cho Chấn Phong đi, khi nào cậu ta tỉnh thì hãy bảo cậu ta quên con bé đi, bác nghĩ con bé cũng không muốn nhìn thấy cậu ta đau khổ đâu – Papa nó thở dài.

- Vâng, cháu biết rồi – Gia Long nói rồi tắt máy.

Vậy là nó thật sự đã ở trên chuyến bay đó, anh biết phải nói gì với hấn khi hấn tỉnh dậy đây, rồi còn lời mà papa nó nhờ anh chuyển lại nữa, liệu hấn có bình tĩnh nổi khi nghe về nó hay không? Nghĩ đến đó, anh khẽ cau mày và lắc đầu, chuyện này thật là khó xử mà...

37. Chương 37

Lúc này ở nhà nó, nhỏ và bà Như Huỳnh đang ngồi cạnh nhau trong phòng. Hai người đang xem những cuốn album của nó, những tấm hình ghi lại quá trình lớn lên của nó, từ một đứa bé gái, nó dần lớn lên và trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, hồn nhiên và trong sáng, tuy bề ngoài nó lạnh lùng là thế nhưng nó sở hữu một trái tim ấm áp. Nhỏ ghen ngào nói, mắt vẫn dán chặt vào bức ảnh hai đứa chụp chung khi 5 tuổi:

- Cháu nhớ có một lần khi ra đường, Nguyệt gặp một bà lão ăn xin, nó chẳng nói chẳng rằng rút ra cho bà ấy 5 triệu đồng, rồi còn lén lút điều tra xem nhà bà ấy ở đâu và thường xuyên ghé thăm bà ấy nữa.

- Bác cũng nhớ một lần bác ôm nặng, nó thì đang đi cắm trại với lớp, vừa hay tin, nó đã bỏ về nhà, còn mua cháo trứng mà bác thích ăn nhất về nữa – Mama nó bật khóc.
- Cháu không thể tin được, tại sao nó lại bỏ rơi cháu chứ? Rõ ràng nó đã hứa với cháu sẽ cùng nhau kết hôn, vậy mà bây giờ nó lại dám thất hứa – Nhỏ cũng không kiềm được nước mắt.
- Lúc sáng khi bác thức dậy, ba nó mới nói cho bác biết rằng tối qua nó đã đi Mỹ rồi, trước khi đi, nó còn nhờ ba nó nhắn với bác rằng nó yêu bác và nó xin lỗi – Bà nước mắt – Tại sao nó lại khờ như vậy? Tại sao nó lại bỏ đi chứ?
- Bởi vì nó đã chịu quá nhiều tổn thương, nó không thể đối mặt với Chấn Phong nên mới quyết định ra đi, tất cả là do con nhỏ Tuyết Lan đó mà, nếu không có sự xuất hiện của cô ta, chắc chắn nó và Chấn Phong bây giờ vẫn đang hạnh phúc bên nhau – Nhỏ đau đớn nói
- Cháu kể cho bác biết tất cả những chuyện xảy ra đi – Mama nó nắm lấy tay nhỏ, mắt ánh lên sự đau đớn và giận dữ – Bác sẽ đòi lại công bằng cho nó.
- Vâng – Nhỏ thở dài, cổ nuốt nước mắt vào lòng – Chuyện là như thế này.....

Địa điểm: bệnh viện nơi Trang Linh đang nằm

- Eric à, anh có tin tức gì của chị Nguyệt không? Không hiểu sao em cảm thấy lo lắng quá – Trang Linh nắm lấy tay của anh
 - Em cứ nghỉ ngơi đi, anh đang cố liên lạc với Gia Long, này giờ anh gọi nhưng anh ta không nghe máy – Eric mỉm cười trấn an cô dù trong lòng anh lúc này cũng đang rất lo lắng.
 - À, anh tìm thấy Tuyết Lan chưa? – Trang Linh sức nhớ ra
 - À, vẫn chưa – Eric mỉm cười, tránh ánh mắt của cô – Anh vẫn đang cho người tìm cô ấy.
- Eric đã nói dối, thật ra anh không hề cho người tìm cô ta bởi vì một phần phải chăm sóc cho Trang Linh, một phần lo lắng cho nó và vì anh không hề muốn tìm cô ta. Cô ta đã gây ra cho nó – đứa em gái của anh – quá nhiều đau khổ, anh muốn nhân dịp này cho cô ta phải trải qua những gì mà nó từng chịu đựng.
- Sau khi dỗ cô ngủ, Eric ra ngoài và điện thoại cho Gia Long, vẫn không ai nghe máy, lúc anh vừa định cúp thì tiếng nói mệt mỏi của Gia Long vang lên:
- Alo?
 - Cuối cùng anh đã nghe máy, May sao rồi? – Eric lo lắng hỏi
 - Cô ấy..... – Gia Long ngập ngừng, giọng nói trầm xuống pha chút đau đớn và buồn bã – Anh hãy thật bình tĩnh nhé?
 - Được, tôi đang rất bình tĩnh, anh hãy nói đi – Eric đáp lời
 - May..... cô ấy đã..... chết rồi – giọng anh nhỏ dần ở những từ cuối
 - Cái gì? Anh đang đùa sao? – Eric ngạc nhiên cực độ, đôi mắt mở to vì kinh ngạc
 - Tôi không đùa, cô ấy đã chết rồi, đó là sự thật – Gia Long đáp, giọng nói được buồn.
 - Chết sao? Tại sao? Sao chuyện này lại xảy ra được? – Eric ngồi phịch xuống ghế, tai như không tin vào những gì vừa nghe được.
 - Tai nạn máy bay – Gia Long đáp – Cô ấy sang Mỹ để tránh mặt Chấn Phong, khi bay ngang qua biển, chiếc máy bay đó đã.....

“Bốp”, cái điện thoại trên tay Eric rơi xuống đất, đôi mắt anh đầy nỗi kinh hoàng, nó thật sự đã chết rồi sao? Sao lại như vậy? Mới ngày hôm qua thôi anh vẫn còn nhìn thấy nó, sao bây giờ lại như vậy? Làm sao anh dám nói với Trang Linh đây?

Chợt giọng nói trong trẻo của Trang Linh vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của anh:

- Chị Nguyệt đã chết rồi sao? Tại.....sao.....? – Trang Linh khụy xuống đất – Tại sao lại như vậy chứ?
- Tai nạn máy bay, chiếc máy bay chở cô ấy đã đâm xuống biển – Eric vội đỡ cô đứng lên, gương mặt rất đau đớn – Em hãy bình tĩnh đi, coi chừng sức khỏe.

- Tại sao? Tại sao lại xảy ra chuyện này chứ? – Trang Linh bật khóc, nước mắt cô thấm ướt áo anh.

Eric không nói gì mà ôm lấy cô vỗ về, tin này quả thật khiến anh bị chấn động, trong thời gian ở Việt Nam, anh đã xem nó như em gái của mình, tin nó đã chết như một con dao rạch vào tim anh, anh thấy đau đớn, thấy buồn bã nhưng anh biết cô còn đau gấp trăm lần bởi vì đã không hoà giải được hiểu lầm giữa nó và hắn. Trang Linh cứ khóc, cô khóc mãi đến khi thiếp đi, trong vô thức, cô vẫn tiếp tục khóc, những giọt nước mắt long lanh vẫn chảy dài.....

Địa điểm: một ngôi nhà hoang trong hẻm.....

Thời gian: Buổi tối sau khi nó trốn về nhà.....

- Các người là ai? Thả tôi ra, nếu không, tôi cho các người sống dở chết dở đó, lũ khốn kiếp – Tuyết Lan gân cổ lên **** rửa.

- Cô em định làm gì? – Một tên cười đều – Ngoan ngoãn cầm mồm lại đi, không thì đừng có trách

- Bọn khốn, mau thả tôi ra – Cô ta vẫn bướng bỉnh và tiếp tục **** rửa.

“CHẤT”, 5 ngón tay hằn trên mặt cô ta, một tên gầm lên:

- Con kia, mày có câm không hả? Hay là mày muốn chết? Mày nên nhớ mày đang bị bắt, mày liệu hồn đó, tao không đùa đâu.

- Lũ các người dám đánh tôi sao? – Mặt cô ta long lên song sọc, khoé môi ra một chất lỏng màu đỏ – Lũ hèn hạ, các người chết hết đi

- Mày ngon lắm – Tên cầm đầu nghiêng răng – Xem ra tao không ày một bài học thì mày không sợ.

Tới lúc này cô ta mới nhận ra mình đang trong tình trạng như thế nào, Tuyết Lan run rẩy nép vào tường, miệng lắp bắp:

- Các người muốn làm gì?

Tên cầm đầu hất cằm về phía cô ta, ngay lập tức, bọn đàn em xấn tới, tên nào cũng nở nụ cười dễ tìen trên môi. Một tên nắm lấy cằm cô ta, cười đều:

- Cô em cũng xinh đẹp quá chứ nhỉ? Đừng lo, anh sẽ dịu dàng với em mà.

Tên đó vừa nói xong, những tên còn lại rú lên cười, cô ta sợ hãi hét lên:

- Cút đi, các người tính làm gì tôi?

- Làm cho con ** này cầm mồm đi – Tên cầm đầu cau mày – Cho bọn bay toàn quyền xử lí ả ta, tao ra ngoài đây – Nói rồi tên cầm đầu bỏ ra ngoài.

- Cám ơn đại ca – Đám đàn em nói rồi quay sang cô ta – Bọn anh sẽ cho em một kỉ niệm khó phai.

Nói rồi, một tên xé toạc áo của Tuyết Lan, những tên còn lại thì giữ chặt lấy chân cô ta.

- Không, làm ơn, đừng mà.... – Tuyết Lan gào lên, nước mắt giàn giụa, cố gắng khép chặt chân lại nhưng cô vọng.

Cô ta bất lực nhìn những mảnh quần áo rơi khắp mặt đất, miệng không ngừng khóc lóc cầu xin, đáp trả lại cô ta là những tràng cười dễ tìen và đéu cáng. Bọn chúng thay nhau cưỡng bức cô ta, hành hạ đủ trò khiến Tuyết Lan đau đớn cùng cực, hơn nữa cô ta vẫn còn là con gái nên càng khiến cho việc quan hệ này đau đớn gấp trăm lần. Ban đầu, cô ta hét lớn nhưng rồi cũng im miêng vì biết có hét cũng chẳng giúp ích gì.

Sau khi đã khiến cô ta câm miệng, bọn chúng chỉnh sửa lại quần áo, quăng cho cô ta một tấm khăn rồi bỏ qua ngoài. Cố gắng nhặt lấy tấm khăn, Tuyết Lan dùng nó quấn quanh người, khắp cơ thể cô ta vô cùng đau đớn, có một vài chỗ bị thâm tím lại. Nhìn cơ thể mình vào lúc này, Tuyết Lan cảm thấy đau đớn và nhục nhã, rốt cuộc cô ta đã gây ra chuyện gì mà lại phải chịu sự nhục nhã này? Chợt cô ta nảy ra một ý, nếu lần này thoát nạn, cô ta sẽ có cơ để khiến hắn tin rằng mình đã thật sự làm chuyện đó với cô ta, vốn cô ta còn đang lo lắng không biết phải làm sao thì bỗng dưng trời lại tạo cơ hội cho cô ta. Bất giác Tuyết Lan nhướn miệng cười. Một lúc sau, tên cầm đầu bước vào, theo sau là bọn đàn em, hắn nhếch mép:

- Bọn bây làm tốt lắm, xem ra nó đã chịu câm miệng lại rồi.

- Đại ca quá khen – Một tên nhìn cô ta cười đều

Tên cầm đầu tiến về phía Tuyết Lan và dùng tay nâng cằm cô ta lên, nhếch mép:

- Cô biết vì sao lại bị bắt đến đây không?

- Không, tại sao? – Tuyết Lan rưng rưng nước mắt – Làm ơn tha cho tôi, tôi biết lỗi rồi.

- Còn nhớ người tài xế cô đã cho người giết không? – Tên đó mỉm cười lạnh lùng.

- Tôi không có cho giết ai cả, các anh nhầm rồi – Tuyết Lan vẫn cố chối

- Còn dám chối? – Hắn gằn giọng, giơ tay lên cho cô ta một cái tát trời giáng – Có nhận không?

- Phải, là tôi cho người giết anh ta, vậy thì sao? – Tuyết Lan đành phải nhận, gò má cô ta bỗng rát do bị tát.

- Có biết người đó là ai không? – Tên cầm đầu cầm phần nhìn cô ta

- Không, làm sao tôi biết được? – Tuyết Lan rưng rưng nước mắt

“CHÁT”, lại thêm một cái tát giáng xuống mặt Tuyết Lan, lực tát mạnh tới mức khiến cô ta ngã xuống sàn. Tuyết Lan ôm lấy mặt, một dòng máu đỏ lại chảy ra từ khe miệng của cô ta, cô ta trừng mắt nhìn tên đó. Hắn cười khẩy và nắm lấy tóc của Tuyết Lan:

- Mày đừng có giả bộ dạng dễ thương với tao, đừng tưởng tao không đánh con gái, tao nói ày biết, người mày giết lúc đó chính là em trai của tao đó – Tên đó gằn giọng, giật mạnh tóc của cô ta lên khiến Tuyết Lan rên rỉ vì đau đớn.

- Em của anh sao? – Tuyết Lan trợn mắt lên vì ngạc nhiên

- Phải, em của tao, mày là con nhỏ không biết tốt xấu, mày sẽ phải đền mạng cho em tao – Tên đó nghiêm rắng.

- Đừng, xin anh, tôi không biết, anh cần bao nhiêu tiền cứ nói, tôi sẽ đưa đầy đủ – Tuyết Lan van xin.

- Được, tao cần 100 tỷ, mày có không? – Tên đó cười khẩy

- 100...tỷ? – Tuyết Lan trợn tròn hai mắt

- Phải, mày có không? Nhà mày giàu lắm mà? Nhiều đó thì nhầm nhè gì? – Tên đó cười khẩy

- Được, anh gọi số điện thoại này, nói là Tuyết Lan gặp nạn, chắc chắn anh ấy sẽ đưa tiền cho các người – Tuyết Lan sợ hãi nói.

- Đọc đi – Tên đó ra lệnh

- 097xxxxxxxxx

Ghi xong, tên đó quay đi ra lệnh ột tên đàn em đi gọi điện, còn đám còn lại thì nghe lệnh đại ca tiếp tục cưỡng đoạt Tuyết Lan.

Một lát sau, tên cầm đầu đập mạnh vào cửa khiến cả bọn giật mình, hắn gầm lên:

- Số này không ai bắt máy hết, mày tính nói láo sao?

- Sao lại như vậy? Anh cố gọi lại đi, không thể nào sai được – Tuyết Lan hoảng sợ nói.

- Thằng đàn em tao đã gọi mấy lần rồi, chẳng ai nghe máy cả, mày không thì đừng đùa với bọn tao, không tao ày chết – Tên đó đe dọa.
 - Vậy thì gọi số này đi, chắc chắn sẽ có người nghe máy – Tuyết Lan vội nói – 0123xxxxxxxxxx
 - Số của ai? – Tên đó lờ mờ
 - Của ba tôi, ông ấy đang ở bên Mỹ, chắc chắn ông ấy sẽ đưa tiền cho các người
- Tên đó không đáp, hắn quay đi và ra lệnh cho đàn em gọi cả hai số điện thoại, còn cô ta thì giao cho những tên còn lại.

38. Chương 38

Sau khi ra lệnh cho bọn đàn em tiếp tục “chăm sóc” cho Tuyết Lan, tên cầm đầu đi ra ngoài ngò. Cầm trên tay số điện thoại cô ta vừa đọc, hắn bắt đầu bấm số. Sau một hồi chuông dài, khi hắn định tắt máy thì giọng một người đàn ông vang lên:

- Alo?
 - Ông biết cô gái tên Tuyết Lan chứ? – Hắn nhếch mép
 - Biết, thì sao? – Người đàn ông vẫn lạnh lùng – Cậu là ai?
 - Không nói nhiều, ông là ba của cô ta phải không? – Hắn tiếp tục hỏi, giọng lạnh lùng đến đáng sợ.
 - Phải, cậu muốn gì? – Ông ta thờ ơ nói
 - Chỉ một chữ thôi – Hắn mỉa mai nói – Đó là tiền.
 - Tại sao tôi phải đưa tiền cho cậu? – Ông ta cười phá lên.
 - Nếu không muốn nhận xác của con gái mình thì ngoan ngoãn giao tiền ra đây – Hắn mỉm cười – Hay là ông muốn cô ta chết?
 - Cái gì? – Người đàn ông thoáng ngạc nhiên rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh – Tại sao tôi phải tin cậu?
 - Vậy để tôi cho ông nghe thử giọng con gái yêu của mình nhé? – Hắn cười khẩy rồi ra lệnh cho bọn đàn em áp giải nó ra ngoài.
- Trông Tuyết Lan lúc này vô cùng thảm hại, đầu tóc thì rối bù, người thì bần thỉu, tay chân thì bầm tím, vẻ mặt chua ngoa đánh đấm lúc mới bị bắt về giờ đã trở nên sợ hãi, hoảng loạn tột độ. Hắn cười mỉa, bọn thuộc hạ của hắn đã làm rất tốt, nổi đau mà cô ta gây ra cho hắn, nổi đau mất đi người thân, hắn sẽ cho cô ta nếm trải từng chút từng chút một, sẽ chịu sự dày vò về cả thể xác và tâm hồn, sống không bằng chết. Hắn nhìn Tuyết Lan rồi hất đầu về phía mình, bọn đàn em hiểu ý, ném cô ta xuống đất, hắn mỉm cười, ra lệnh:
- Nghe đi, ba cô muốn gặp con gái lắm đấy
 - Ba tôi? – Mắt Tuyết Lan sáng bừng lên, cô ta vội nghe điện thoại – Ba ơi, ba có nghe con nói gì không, là con, Tuyết Lan đây.
 - Con bị bắt thật sao? Ba ơi, mau cứu con – Cô ta khóc lóc thảm thiết – Cứu con với.
 - Đủ rồi, đem cô ta vào trong, “chăm sóc” cho cẩn thận – Hắn quát mắng về phía bọn đàn em, giật lấy cái điện thoại trên tay cô ta – Ông đã tận tai nghe thấy giọng con mình rồi đó, ông đã tin chưa?
 - KHÔNGGGGGGGGGGGGGGGG! CỨU CON VỚI – Tuyết Lan gào lên khi bị kéo vào trong nhà.
 - Cậu muốn bao nhiêu tiền? – Ông ta lạnh lùng hỏi
 - 100 tỷ, không quá nhiều so với ông chứ? – Hắn cười khẩy

- Cái gì? 100 tỷ? – Ông ta ngạc nhiên tột độ rồi sau đó cười phá lên –Hahaha, cậu nghĩ con bé đó đáng giá 100 tỷ sao? Đừng có hòng tôi đưa tiền cho cậu.

- Được, đó là do ông tự nói đấy nhé – Hấn cười lạnh khiến bọn đàn em không rét mà run, dù sao hấn cũng không muốn tha cô ta quá dễ dàng như vậy.

Không kịp để ông ta trả lời, hấn tắt điện thoại, quay sang bọn đàn em:

- Đi mua cho tao con dao, tao sẽ chơi đùa với con ả này từ từ.

- Vâng thưa đại ca – Tên đàn em đáp và chạy đi.

Sau khi nhận cuộc điện thoại của hấn, ông ta cảm thấy tức tối vô cùng, đường đường là tổng giám đốc một công ty lớn mà lại bị sỉ nhục như vậy. Mạng sống của cô ta thì chẳng đáng lo, vốn dĩ trước giờ ông ta cũng chẳng thương yêu gì Tuyết Lan nên mới bỏ cô ta tại Việt Nam một mình và qua Mỹ cùng nhân tình. Tuy không muốn cứu cô ta nhưng để truyền ra ngoài thì cũng thật mất mặt. Suy tính một hồi, ông ta quyết định gọi cho hấn, dù gì ông ta biết hấn cũng xem Tuyết Lan như em gái, hơn nữa quan hệ lại cực rộng rãi nên chắc chắn có thể giúp được. Nghĩ tới đó, ông ta nở nụ cười khoái trá rồi lấy điện thoại gọi cho hấn. Lần thứ nhất, điện thoại đổ chuông nhưng không ai nghe máy; lần thứ hai, tương tự như vậy; lần thứ ba, không có gì thay đổi; lần thứ tư, chẳng có gì khác;.....; lần thứ n, ông ta đã phát chán, lúc vừa định tắt máy thì giọng nói của hấn vang lên, lạnh lùng hơn cả băng tuyết Bắc Cực khiến ông ta giật bắn cả người.

- Chuyện gì? – Hấn lạnh lùng hỏi.

- À, bác có chuyện muốn nhờ cháu, không biết cháu có thể giúp bác không? – Ông ta mềm mỏng nói

- Chuyện gì? – Hấn lặp lại, giọng nói càng lúc càng lạnh

- Bác muốn nhờ cháu cứu Tuyết Lan – Ông ta nói thẳng, không dám dây dưa.

- Cứu cô ta? – Giọng nói của hấn càng lúc càng trở nên đáng sợ – Cho tôi một lý do.

- Con bé.... – Ông ta lắp bắp – Dù gì trước giờ cậu cũng xem con bé như em gái của mình mà.

- Em gái? – Hấn gần từng tiếng, giọng nói băng giá tới mức cực khiến ông ta như đóng băng – Được, tôi sẽ cứu cô ta, với một điều kiện.

- Chuyện...chuyện gì? Cậu cứ nói? – Ông ta sợ hãi

- Cắt đứt quan hệ cha con với cô ta, tôi trả 100 triệu để mua cái mạng quên của con gái ông, đồng ý hay không? – Giọng nói của hấn sắc mùi thuốc súng.

- Bán mạng? – Ông ta giật mình – Nhưng mà 100 triệu có hơi ít không? Dù gì cũng là con gái vàng ngọc của bác mà

- Ông muốn 100 triệu hay là không một đồng xu nào? Cái mạng nhỏ bé của cô ta không mắc tới vậy đâu – Hấn dứt khoát, chuyển sang uy hiếp – Thế nào? Có hoặc không?

- Được, 100 triệu – Ông ta đành chấp nhận bởi vòng ta hiểu rõ là chống với hấn sẽ không có chuyện gì tốt, hơn nữa trước giờ ông ta cũng đã phải tốn rất nhiều tiền để giải quyết rắc rối do cô ta gây ra, thôi thì bán phước cho hấn, 100 triệu cũng không nhiều lắm nhưng cũng không sao, dù gì ông ta cũng chẳng muốn có đứa con gái như Tuyết Lan.

- Tốt, ngày mai tôi sẽ cho người làm hợp đồng, tốt nhất là ông đừng sai lời, không thì tốt nhất là ông tự giết mình đi – Hấn lạnh lùng nói rồi cúp máy.

Buông chiếc điện thoại trên tay xuống, ông ta thở lấy thở để, nãy giờ nói chuyện với hấn, sức ép trong từng câu nói của hấn khiến ông ta liên tục nín thở, dù tuổi đời ông ta cũng đã cao, loại người nào cũng đã từng gặp, sử dụng thủ đoạn cũng rất nhiều, nhờ vậy mà ngày hôm nay ông ta mới ngồi được vào chiếc ghế chủ tịch này. Còn hấn, tuy chỉ mới 21 tuổi nhưng đã là giám đốc của công ty Wing hùng mạnh, không có một đối thủ nào trên thương trường có thể đối đầu với hấn mà bảo toàn tính mạng, nổi tiếng lạnh lùng thâm

khóc, ra tay tàn bạo vô cùng, so với hắn, ông ta chỉ là một đứa trẻ, nhưng điều may mắn là hắn rất quân tử, nếu không động tới hắn thì hắn cũng chẳng động lại mà còn cho người đó cơ hội làm đối tác với hắn.

Vốn trước giờ ông ta chỉ xem Tuyết Lan như một con cò để làm ăn, cũng nhờ cô ta mà công ty của ông ta đã kiếm được không ít lời, vốn nghĩ có thể lợi dụng Tuyết Lan để kiếm chác, nào ngờ cô ta lại bị bắt cóc, thật lòng ông ta cũng định cứu nhưng 100 tỷ thì quá nhiều so với cái mạng của Tuyết Lan, hơn nữa ông ta cũng chẳng yêu thương gì cô ta hết nên càng không có lý do để bỏ ra 100 tỷ. Nghĩ tới vụ giao dịch với hắn lúc này, bất giác ông ta lại mỉm cười, khi không lại được 100 triệu, tuy không nhiều lắm nhưng cũng tốt, coi như là tiền công ông nuôi dưỡng Tuyết Lan từ bé tới giờ. Bất giác, ông ta mỉm cười khoái trá, rót 100 triệu vào tách trà, ông ta từ từ nhâm nhi với tâm trạng vô cùng thoải mái. Vừa lúc đó, ả nhân tình từ bên ngoài bước vào phòng, ả mặc một cái váy dây bằng ren, khoét sâu đến tận ngực, đôi núm vú lập lòe ẩn hiện khiến ông ta thêm thêu thùa.

Ả tiến tới bên cạnh ông ta, vòng tay qua cổ ông ta và ngồi xuống, cố gắng cạ cạ vào vật nam tính của ông, miệng lười ngọt như mật ong:

- Anh hhhhh, mai mình đi shopping nha???? – ả nũng nịu

- Ừ, được thôi, nhưng phải xem biểu hiện của em tối nay đó – Ông ta cười, đôi mắt tràn đầy ham muốn.

- Nếu anh thích thì em chiều – Cô ả dùng tay kéo dây áo xuống, để lộ ra một bên ngực – Anh cũng phải giữ lời đó nha.

- Anh có thất hứa với em bao giờ sao? – Ông ta lại cười và đè cô ả xuống, thuận tay xé toạc đi lớp áo ren trên người ả.

Trong căn phòng, một cảnh xuân đang diễn ra, kết thúc với tiếng thở hì hục và lại bắt đầu với những tiếng rên la đầy sức gợi tình

Lúc này ở Việt Nam.....

Sau khi nhận cuộc gọi của ông ta, hắn trở nên trầm lặng đến đáng sợ, dù Gia Long nhiều lần cố gọi chuyện nhưng chỉ nhận được một vài chữ phát ra từ miệng hắn, còn đa số là im lặng.

Lúc này Gia Long tranh thủ về thăm nhà, sẵn tiện an ủi gia đình nó luôn, lúc đó hắn vẫn chưa tỉnh, nào ngờ khi quay lại thấy hắn đã biến mất, hỏi ra mới biết hắn đã tỉnh rồi, đang được bác sĩ khám lại để đảm bảo không có di chứng. Sau khi khám xong, anh đưa hắn về phòng, vừa định nói với hắn về chuyện của nó thì đột nhiên điện thoại hắn vang lên. Tuy không biết người bên kia là ai, không rõ toàn bộ nội dung là sao nhưng khi nhắc tới Tuyết Lan, Gia Long cảm thấy giật mình.

Do nhìn thấy vẻ mặt đầy sát khí của hắn nên Gia Long cũng hơi sợ một chút, chơi với nhau lâu nay, anh hiểu rõ có những điểm cần phải tránh và điều quan trọng nhất chính là khi hắn tức giận, tốt nhất là không nên nói những chuyện khiến hắn thêm khó chịu, trong trường hợp bây giờ chính là nhắc tới Tuyết Lan và người sẽ khiến hắn nổi giận chính là những chuyện liên quan tới nó.

Không quan tâm tới sự có mặt của Gia Long, hắn vẫn ngồi trầm ngâm, sát khí vẫn tỏa ra ngùn ngụt. Vốn hắn đã vô cùng khó chịu, nào ngờ ông ta lại còn dám nhờ hắn cứu Tuyết Lan, được lắm, hắn sẽ cứu cô ta và sẽ cho cô ta biết thế nào là đau đớn, là khổ sở, nếu không vì cô ta, nó sẽ không rời xa hắn, tất cả cũng tại vì những trò do cô ta bày ra nên hắn mới làm tổn thương nó, hắn cảm thấy hận thù, con người hắn hiện giờ chỉ có sự căm thù ngùn ngụt, nhất định hắn sẽ bắt cô ta phải trả giá cho những gì mình đã gây ra. Nhắc đến nó, hắn cảm thấy trái tim mình đau thắt lại, nó đã thật sự rời xa hắn rồi sao?

Nghĩ tới đây, hắn đột ngột lên tiếng, giọng nói vô cùng ảm đạm và lạnh lẽo khiến Gia Long lạnh toát cả người:

- Có phải ông nói với tôi Bạch nguyệt..... – Hắn dừng lại một chút, nhắc đến tên nó khiến hắn cảm thấy đau, hít một hơi thật sâu, hắn nói tiếp – Bạch Nguyệt, cô ấy vẫn còn sống?

39. Chương 39

Gia Long nuốt nước bọt cái ực, hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, anh mỉm cười cầu hoà:

- Chấn Phong, hay là ông nghỉ ngơi chút nữa đi, ông chỉ vừa mới tỉnh thôi mà.
 - Đừng có đánh trống lảng, Bạch Nguyệt, cô ấy còn sống phải không? – Hấn lạnh lùng nói, đôi mắt ánh lên một tia hy vọng nhỏ nhoi
 - Chấn Phong, ông phải bình tĩnh nha – Gia Long không cười nữa mà chuyển sang bộ mặt nghiêm túc – Tôi rất tiếc nhưng Bạch Nguyệt đã chết rồi.
 - Vậy thì tại sao lúc đó ông lại nói dối tôi? – Hấn lạnh lùng nói, cố giấu đi sự run rẩy, tia hy vọng trong hấn đã vụt tắt.
 - Ông thử nghĩ xem, lúc đó ông như một tên điên, nếu tôi không nói vậy thì liệu ông có còn ở đây không? – Gia Long nói, cố kìm nén sự xót thương khi nhớ đến nó.
 - Vậy là cô ấy đã chết thật rồi sao? – Hấn vẫn lạnh lùng nhưng tay đã bắt đầu run rẩy, hấn nắm chặt lấy tấm chăn trên người, chặt tới mức những đường gân đã hiện rõ.
- Nhìn hấn, Gia Long bắt giác thở dài, anh biết hấn đau khổ lắm, đặt anh vào trường hợp của hấn anh cũng sẽ như vậy thôi. Gia Long nhẹ nhàng nói, giọng nói đầy sự quan tâm và chia sẻ:
- Phải, ông đừng quá đau buồn. Bác Minh nhờ tôi nhắn lại với ông rằng hãy quên Nguyệt đi, bác ấy nói rằng chắc chắn Bạch Nguyệt sẽ không muốn nhìn thấy ông đau khổ đâu.
 - Tôi muốn yên tĩnh – Hấn lên tiếng, bàn tay đã bật máu, run rẩy.
 - Được, ông nghỉ ngơi đi – Gia Long thở dài rồi bước ra ngoài.

Khi cánh cửa khép lại, một giọt nước mắt chảy dài trên má hấn, bàn tay đang nắm thật chặt tấm chăn cũng dần thả lỏng nhưng vẫn còn run rẩy. Lại thêm một dòng nước mắt nữa chảy xuống, rồi lại một dòng nữa, cứ thế, những giọt nước mắt nóng hổi cứ nối đuôi nhau rơi xuống, thấm một mảng tấm chăn trên người hấn. Hấn đau lắm, nỗi đau này so với lần trước còn đau đớn gấp trăm lần. Từ đầu, nó không hề sai, không hề có lỗi gì với hấn, có lẽ lỗi lầm duy nhất của cuộc đời nó chính là yêu hấn, hấn đã làm nó tổn thương, làm nó đau khổ vậy mà nó vẫn yêu hấn, vẫn luôn tha thứ cho hấn. Còn hấn thì sao? Hấn cứ luôn làm nó bị tổn thương, làm mất đi đứa con của hai người.....

Hấn đã biết lỗi rồi, thật sự biết lỗi rồi, nếu có thể quay ngược thời gian trở lại, hấn nhất định sẽ yêu thương nó, sẽ luôn tin tưởng nó, sẽ làm tất cả mọi thứ cho nó. Nhưng hấn biết chuyện đó là không thể, không ai có thể điều khiển được thời gian, dù hấn có làm bất cứ chuyện gì, sự thật vẫn là như vậy, nó đã thật sự rời xa hấn rồi, tại sao? Tại sao nó lại làm vậy? Tại sao nó lại quyết định rời xa hấn khi mà hấn đã hiểu ra mọi chuyện, nó hận hấn đến vậy sao? Nó chọn cách ra đi để trả thù hấn hay sao? Nếu đúng là như vậy, nó đã thành công rồi, hấn đang phải chịu đựng sự đau đớn tột cùng, trái tim như bị bóp nát. Giờ phút hấn nghe thấy tin nó bị tai nạn cũng chính là lúc trái tim hấn ngừng đập, chiếc máy bay rơi xuống biển đã mang theo trái tim của hấn, mang theo linh hồn của hấn ra đi cùng với nó. Nếu vậy thì tại sao hấn vẫn đau? Vẫn đau khổ tột cùng như thế này?

Hấn khóc, khóc rất nhiều, khóc nhiều đến mức gần như hấn không thể thở được, trái tim rướm máu của hấn như đang bị ai đó xát muối, máu càng lúc càng tuôn ra nhiều hơn khiến vết thương rách toạc, nỗi đau lại tiếp tục chong lên nỗi đau, sự đau khổ này liệu bao giờ mới biến mất?

Vài giờ đồng hồ trôi qua, nước mắt hấn đã cạn kiệt, bộ mặt đau đớn đã biến mất, thay vào đó chính là vẻ mặt lạnh lùng, lãnh khốc của hấn, hấn không cho phép mình trở nên yếu đuối, từ nay, hấn sẽ không bao giờ yêu ai nữa, nó chính là cô gái đầu tiên và cũng là người con gái cuối cùng chiếm giữ trái tim hấn. Trái tim pha lê ngày nào hấn trao cho nó mãi mãi là vật hẹn ước và sẽ không bao giờ có trái tim thứ hai. Lấy điện thoại ra, hấn gọi ột ai đó. Đúng hai hồi chuông, bên kia đã trả lời:

- Gọi tôi có việc gì? – Người bên kia hỏi, giọng nói lạnh lùng đặc trưng
- Có việc – Hấn cũng lạnh lùng nói
- Việc gì? – Bên kia tỏ vẻ mệt mỏi
- Tìm người, một con bé tên là Tuyết Lan – Hấn gần giọng khi nhắc đến tên cô ta
- Tuyết Lan sao? Anh tìm cô ta có việc gì? – Bên kia thoáng chút ngạc nhiên rồi trở lại bình thường.
- Trả thù, không hỏi nhiều, tìm đi – Hấn cau mày, giọng nói lạnh đi gặp mười lần khiến bên kia cũng hơi rét
- Bình tĩnh đi chứ, không cần tìm đâu, cô ta đang ở với tôi – Bên kia đáp – Tôi muốn giữ cô ta một thời gian.
- Được, tốt lắm – Hấn nhếch mép – Cứ tự nhiên chơi đùa đi, vài ngày nữa tôi sẽ đến đó.
- OK, yên tâm đi, cô ta sẽ được chăm sóc rất tốt – Bên kia cười lạnh.
- Không được giết đó – Hấn nhắc nhở
- Dĩ nhiên, cho ả ta chết sớm thì còn gì là vui? – Bên kia cười khẩy
- Biết vậy là tốt – Hấn nói rồi tắt máy.

Ném chiếc điện thoại lên bàn, hấn khẽ mỉm cười, một nụ cười rất lạnh. Hấn vốn định cho người tìm cô ta, nào ngờ đã có sẵn, vậy chỉ còn một việc là giải quyết giấy tờ từ con, bán mạng và chuyển 100 triệu cho ông ta mà thôi.

- Vũ Tuyết Lan, tôi sẽ cho cô biết thế nào sống không bằng chết – Hấn nghiêng răng, bàn tay siết lại thành nắm.

Lúc này, tên đàn em chạy về đưa con dao cho hấn, thở hổn hển:

- Anh Vũ, dao của anh đây
- Tốt lắm, bây giờ vào đánh thức con khốn đó cho tao, tao sẽ đích thân chơi với nó – Tiêu Vũ cười lạnh
- Anh Vũ này, số điện thoại con bé này đưa lúc đầu là của anh Phong phải không ạ? – Tên đàn em tò mò hỏi.
- Phải – Tiêu Vũ gật đầu, mắt vẫn không ngừng nhìn ngắm con dao, tên đàn em hẳn thật biết lựa chọn, so với con dao hấn đang mang trong người thì con dao này cũng khá đẹp.
- Anh ấy có quan hệ gì với con nhỏ này sao? – Tên đàn em có chút sợ hãi – Chúng ta bắt cô ta liệu anh ấy có tức giận không?
- Mày đừng lo – Tiêu Vũ cười khẩy – Lúc này anh ấy mới gọi cho tao, con nhỏ này xem ra đã đắc tội với anh ấy đó.
- Vậy thì tốt quá rồi, chúng ta giữ cô ta một thời gian được không anh?
- Được, anh ấy đã cho phép – Tiêu Vũ quay đi – Đi, tao đang muốn chơi đùa.
- Vâng ạ – Tên đàn em gật đầu rồi đi theo hấn.

Giới thiệu đôi chút về anh Tiêu Vũ nhà mình nè:

Tuổi: 21 , nghề nghiệp chính là sát thủ chuyên nghiệp độc quyền của anh Phong nhà mình.

Cầm con dao trên tay, Tiêu Vũ nhanh chóng bước vào bên trong, Tuyết Lan đang nằm trên mặt đất, trông cực kỳ thảm hại, khuôn mặt thì sưng vù chơ vơ tát. Nhìn thấy hấn, cô ta run lên bần bật, cố gắng nép vào trong góc, liên tục khóc lóc xin tha. Hấn cười lạnh lùng và ngồi xuống trước mặt cô ta, đưa tay nâng cằm cô ta lên, gần từng tiếng:

- Bây giờ tao sẽ ày ném trái mìn vị đau đớn, sẽ ày sống không bằng chết.

- Khoan đã, tại sao? Ba tôi chẳng phải sẽ cứu tôi sao? – Tuyết Lan run rẩy

- Cứu mày ư? Ông ta đã bỏ rơi mày rồi – Hấn cười khẩy – Bây giờ bọn đàn em của tao có làm mày hài lòng không? Bây giờ tao sẽ chơi với mày nhé.

- Không.....không.....không thể nào.....KHÔNG..... – Tuyết Lan gào lên.

Hấn mỉm cười, đặt mũi dao lên má cô ta và từ từ kéo xuống, thứ chất lỏng màu đỏ cũng theo đó mà chảy ra. Rạch xong một đường, hấn lại rạch thêm một đường khác vào cô ta, kéo đều đều. Những vết rạch đều không sâu đến mức có thể giết chết Tuyết Lan nhưng đủ để khiến cô ta cảm thấy đau đớn tột cùng. Tuyết Lan gào lên trong đau đớn, từng dòng nước mắt chảy ướt đầm gương mặt khiến vết thương trở nên đau rát. Kết thúc đường rạch ở cổ, Tiêu Vũ lật ngược cô ta lại và chém một nhát vào lưng. Tuyết Lan hét lên đầy đau đớn. Sau đó, hấn cho người rưới nước muối lên vết chém. Khi rưới xong, Tuyết Lan ngất xỉu. Không chút do dự, Tiêu Vũ cho cô ta một cái tát trời giáng, khiến Tuyết Lan tỉnh dậy vì đau đớn. Chưa dừng lại ở đó, sau khi cô ta đã tỉnh, hấn cho người lấy bột ớt xát vào vết thương. Tuyết Lan lại tiếp tục hét lên, tiếng hét đau đớn, thống khổ đến cực độ. Vết thương khi này vừa bị rưới nước muối đã rất đau đớn, nay lại thêm bột ớt khiến lưng cô ta bỏng rát và đau đớn gấp bội.

Rồi Tuyết Lan lại ngất xỉu, hấn lạnh lùng dùng dao chém thêm một nhát nữa vào lưng, tạo thành hình chữ X rồi lại tiếp tục cho Tuyết Lan tắm nước muối và ớt bột. Cứ như thế, cô ta ngất xỉu rồi lại tỉnh dậy, đau đớn đến chết đi sống lại.

Còn nói về hấn, sau khi nói chuyện với Tiêu Vũ, ngày hôm sau, hấn lập tức xuất viện và lao vào làm việc. Hấn trở nên lãnh khốc và lạnh lùng gấp đôi so với trước. Chỉ cần làm trái ý hấn, nếu là nhân viên thì bị đuổi việc, còn là kẻ thù thì giết gọn.

Công ty Wing chỉ trong vài ngày đã trở nên lớn mạnh hơn bao giờ hết, đến những tay máu mặt trong thương trường khi nghe đến tên hấn phải nể 8, 9 phần. Chỉ trong một tuần, hấn đã thu tóm hầu hết những công ty con, tập đoàn Wing được hình thành bao gồm 12 trụ sở chính và rất nhiều những đại lý trên toàn quốc và những nước lớn trên thế giới.

Sau khi xác minh chiếc máy bay chở nó đã thực sự đâm xuống biển, gia đình nó đã tổ chức đám tang, một đám tang nhỏ nhưng rất trang trọng, chỉ hạn chế gia đình và bạn bè thân thiết.

Hấn là người có mặt muộn nhất, khi mà buổi lễ đã gần kết thúc. Hấn mới đến. Hấn diện một bộ vest đen, khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc khiến mọi người có mặt cảm thấy lạnh lẽo. Nhưng khi nhìn thấy bức ảnh của nó, khuôn mặt đó có chút đau xót và đôi mắt trở nên long lanh, kéo theo đó là hàng loạt những cảm xúc lướt qua rất nhanh khiến không ai nhìn thấy được.

Khi buổi lễ kết thúc, hấn không về ngay mà ở lại rất lâu. Nhìn tấm ảnh của nó, hấn bất giác chạm tay vào gương mặt trong bức tranh, trái tim lại một lần nữa nhói lên vì đau đớn. Nụ cười tươi tắn của nó khiến tim hấn như bị xé rách, nhớ lúc trước hấn và nó đã hạnh phúc bao nhiêu, nhưng giờ đây, hạnh phúc này đã bị hấn đạp tan rồi.

Nghĩ tới đó, khuôn mặt hấn trở nên tĩnh lặng, bàn tay rút về và hấn quay đi. Nhìn bóng dáng hấn lặng lẽ rời khỏi, ông Minh và bà Như Huỳnh bất giác thở dài.....

Sau khi rời khỏi đám tang của nó, hấn phóng xe đến căn nhà Tiêu Vũ đang ở. Tuyết Lan. Khi hấn bước vào, hấn hầu như không nhận ra cô ta nữa, trông cô ta lúc này thật ghê tởm, đầu tóc rối bù, gương mặt có một vết thương đã nhiễm trùng, khắp người đều bầm tím, dơ bẩn còn thua cả một con.....

Vừa nhìn thấy cô ta, ngọn lửa hận thù trong hấn bốc lên ngàn ngút, bàn tay đã siết lại từ bao giờ, đôi mắt thì ngập tràn sát khí khiến những tên đàn em đều cảm thấy khó thở.

Khi thấy hấn, Tuyết Lan vô cùng mừng rỡ, cô ta vội vã cầu cứu hấn nhưng đáp lại cô ta chính là đôi mắt căm thù của hấn. Hấn từ từ tiến lại gần cô ta, bàn tay từ từ nắm lấy cái cổ đang có một vết thương và bắt

thình lình siết chặt. Khi cô ta gần như sắp chết, hân mới buông tay ra, Tuyết Lan gục xuống đất, ho sặc sụa, cố gắng hít thở. Hân nhìn Tiêu Vũ rồi hất đầu về phía cô ta. Hiểu ý, Tiêu Vũ cho người treo cô ta lên và dùng một sợi xích dài quất liên tục. Những âm thanh đáng sợ vang lên hoà cùng tiếng kêu lathảm thiết của cô ta, lớp quần áo tạm bợ rách rưới trên người Tuyết Lan cũng dần rơi lả tả xuống sàn, da thịt hân lên những vết thương, rướm máu. Cô ta lại ngất đi, hân tiến lại gần và “CHÁT”, gương mặt cô ta in đậm 5 ngón tay đỏ hồng, vì quá đau đớn nên Tuyết Lan tỉnh dậy. Tiêu Vũ thấy thế lại tiếp tục đánh. Đánh đến nỗi cô ta ngất đi tỉnh dậy không dưới mười lần. Cứ thế, mỗi ngày, hân giao nhiệm vụ cho Tiêu Vũ chăm sóc cô ta, cho ăn cơm thừa canh cặn, phần lớn thời gian là đánh đập nhưng không được để chết.

Hân thật muốn giết chết cô ta nhưng hân không thể bởi vì như thế quá nhẹ nhàng so với những đau đớn do cô ta gây ra, vì thế, hân sẽ cho cô ta ngày ngày nếm mùi đau khổ, sống còn thua cả một con....., muốn sống không được mà chết cũng không xong.

Ba năm sau.....

Ở một nơi nào đó trên thế giới, tiếng một đứa trẻ đang chập chững đi bên cạnh một cô gái, bi bô nói:

- Mẹ.....con muốn ăn kem.....
- Được rồi, chúng ta đi – Cô gái mỉm cười hiền hậu.
- Mẹ.....con..yêu...mẹ.... – Đứa bé mỉm cười
- Mẹ cũng yêu con – Cô gái lại mỉm cười, nụ cười rất ấm áp.

Tại Việt Nam.....

- Gia Long, mau mang đồ vào giúp em – Nhỏ hét lên, tay ông theo một đồng quà.
- Trời, quà này ở đâu ra thế? – Gia Long ngạc nhiên hỏi.
- Quà cưới đó, thiệt là phức tạp, em đã nói là không có cưới rồi mà – Nhỏ cần nhằn.
- Em cũng thật là, chừng nào mới chịu gả về nhà anh đây? – Gia Long mỉm cười.
- Em đã nói rồi, ít nhất là tới khi em 25 tuổi, không thì em không lấy chồng đâu – Nhỏ đáp, quảng hết đồng quà xuống sàn nhà
- Giao Châu à, đã 3 năm rồi, em đừng nên đau buồn vì cái chết của Bạch Nguyệt nữa – Gia Long ôm nhỏ vào lòng.
- Không anh à, đây là lời hứa, không phải vì cái chết của Nguyệt mà em không lấy anh – Nhỏ thở dài – Em và nó từng hứa với nhau, hoặc là cưới cùng ngày, hoặc là đúng 25 tuổi mới lấy chồng.
- Uhm, thôi, anh không ép em, chỉ cần ở bên em như vậy anh cũng thấy vui rồi – Gia Long mỉm cười – Chờ em được ba năm, chẳng lẽ thêm ba năm nữa không chờ nổi hay sao?
- Anh nói đó nha – Nhỏ mỉm cười, quay lại trao cho anh một nụ hôn ngọt ngào.

Trong ba năm, mọi thứ không có nhiều thay đổi, nhỏ đã cùng quản lý công ty với ba mình và đã chuyển hân đến sống cùng Gia Long, còn Eric thì đã đưa Trang Linh sang Mỹ sinh sống, vẫn thường xuyên liên lạc với nhỏ, nhờ vậy mà nhỏ được biết hai người sắp kết hôn và sẽ về Việt Nam tổ chức hôn lễ. Hân thì vẫn vậy, lao đầu vào công việc, ngày làm việc, đêm làm bạn với rượu, chính vì thế mà đã có lúc phải nhập viện do bị ngộ độc rượu. Nhỏ biết hân vẫn còn yêu nó nhiều lắm, nhớ ban năm trước, hân đã quì dưới mưa suốt ba ngày đêm để xin ba nó giữ lại hôn ước, sau đó, do cảm động trước tấm lòng của hân, ba mẹ nó đã chấp nhận. Họ xem hân như con trong nhà, thường xuyên hỏi han. Thỉnh thoảng hân cũng giúp ba nó điều hành công ty, đưa tập đoàn nhà nó ngày càng phát triển vững mạnh.

40. Chương 40

Đã ba năm trôi qua hần vẫn không quên được nó, hình bóng của nó cứ xuấthiện trong tâm trí hần, khiến trái tim tưởng chừng như đã ngủ quên thảnh thỏa lại nhói đau. Với hần, rượu đã trở thành bạn, hầu như ngày nào hần cũng uống, không ít thì nhiều. Hần không ngừng cảm thấy đau khổ và rứt trong lòng, hần luôn nghĩ rằng chính vì tại hần nên nó mới xảyra chuyện như vậy, hần không ngừng nhớ đến nó, mỗi lần về nhà nhìn sang căn phòng của nó lúc trước, những kỉ niệm hạnh phúc lại đua nhau ùa về khiến vết thương của hần rách ra, rướm máu. Chính vì lẽ đó nên hần tìmrượu giải sầu, hần muốn quên đi nhưng không hiểu sao càng muốn quên thì lại càng nhớ nó da diết. Từ khi nó ra đi, hần không gần gũi bất cứ người con gái nào nữa, dù dục vọng trong người có lớn đến đâu hần cũng mặc kệ. Hần không muốn phản bội nó dù bây giờ nó đã chết, thảnh thỏa ba mẹ của nó và hần lại đốc thúc hần lấy vợ. Hần vẫn nhớ rất rõ những lời mẹ nó nói, bà muốn hần quên nó đi và tìm một người con gái khác. Hần cũng nhớ rất rõ hần đã phát điên lên như thế nào khi nghe nói tới việc đó, ngày hôm đó hần đã bỏ về và điên cuồng uống rượu, cũng chính ngày hôm đó hần đã ngất xỉu vì uống rượu quá nhiều dẫn đến ngộ độc. Nếu không được Gia Long và nhỏ phát hiện, có thể bây giờ hần đã chết. Vì lí do đó nên ba mẹ hai bên đều hạn chế nhắc việc này trước mặt hần, thảnh thỏa vẫn nói bóng gió nhưng hần toàn mặc kệ. Người con gái duy nhất của cuộc đời hần chính là nó, nếu nó không phải là vợ hần thì không ai có thể chen vào cả. Nó là người con gái duy nhất và sẽ là người con gái hần mãi mãi yêu thương, từ giờ cho tới lúc chết, hần sẽ không yêu ai ngoài nó.....

Thảnh thỏa hần có đến xem tình hình của Tuyết Lan, cô ta lúc này thế thảm vô cùng, người không ra người, makhông ra ma, gần như điên loạn, vì nể chút tình xưa, hần đưa cô ta đi chữa trị những vết thương và gửi vào bệnh viện tâm thần, hần muốn thảnh thối, hần cảm thấy mệt mỏi, ba năm sống trong đau khổ đã quá đủ rồi, Tuyết Lan cũng đã nếm trải những gì xứng đáng với cô ta, có lẽ tha thứ là niềm vui.....

Còn nói về Tiêu Vũ, sau khi Tuyết Lan được hần đem đi, cũng đã bỏ nghề sát thủ và theo hần làm việc. Với tư chất thông minh sẵn có, cùng tính cách lạnh lùng dứt khoát, Tiêu Vũ đã rất xuất sắc khi trở thành trợ lí cho hần, đồng thời cũng là vệ sĩ cho hần.

Hôm nay là sinh nhật của nó, hần mang theo một đoá hồng đỏ đến viếng mộ. Đã rất lâu rồi từ lần cuối cùng hần đến, không phải vì hần không muốn đến mà là vì hần sợ khi nhìn thấy tấm ảnh của nó, hần sẽ không chịu nổi. Đặt bó hoaxuống, hần khẽ thì thầm:

- Nguyệt, anh có lỗi với em, chắc em giận anh lắm phải không?

Đáp lại lời hần chỉ là tiếng xào xạc của lá cây, hần khẽ mỉm cười, một nụ cười vô cùng đau đớn, rồi mắt hần nhoè đi. Cố lấy lại bình tĩnh, hần bảo Tiêu Vũ về trước. Sau khi Tiêu Vũ đi rồi, hần mệt mỏi ngồi xuống cạnh mộ nó, giọt nước mắt kiềm nén bấy lâu đã tràn ra khỏi khóe mi.... Và hần khóc, những giọt nước mắt duy nhất trong ba năm trở lại đây. Đứng nhin từ xa, Tiêu Vũ khẽ lắc đầu, lòng dâng lên một nỗi niềm xót xa và thông cảm với sự đau khổ của hần.

Sau khi thăm mộ nó xong, hần đến nhà nó, một phần là để cùng papa nó bạn chuyện làm ăn, hần còn lại để an ủi mama nó. Khi hần đến, nhỏ và Gia Long cũng có mặt, sau khi nói chuyện vài câu, hần và anh đều bị ông Minh tóm lên phòng làm việc còn nhỏ và bà Như Huỳnh thì vào phòng xem album hình của nó lúc trước

Một lát sau, Eric và Trang Linh bất ngờ xuất hiện tại nhà nó khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên. Nhỏ ôm chầm lấy Trang Linh, vui vẻ nói:

- Hai người về Việt Nam lúc nào? Sao không gọi chị ra đón?

- Em và anh ấy vừa mới đến nơi chị ạ – Trang Linh mỉm cười – Hai ngày nữa chúng em sẽ làm đám cưới, xin mời mọi người đến dự cho vui.

Nói rồi, Trang Linh chìa ra những tấm thiệp mời màu đỏ được in hoạ tiết chìm, trông vừa đẹp lại vừa đáng yêu. Nhỏ nhận lấy tấm thiệp, mỉm cười:

-Nhất định chị sẽ đến, em sẽ là một cô dâu rất xinh đẹp – Nhỏ mỉm cười,mắt đỏ hoe – Nếu Nguyệt còn sống, chị nghĩ nó sẽ rất vui khi nghe tin.

- Vâng, em cũng nghĩ thế, đây là thiệp của chị ấy, ít nhất, em muốn chịấy thấy được em đang hạnh phúc và em cũng hy vọng chị ấy sẽ hạnh phúc trên thiên đường – Trang Linh vừa khóc vừa nói.

Nhỏ bật khóc, ôm chầm lấy cô, Eric và Gia Long đứng cạnh nhau khẽ thở dài, họ cũng nghĩ như nhỏ và Trang Linh, đều có chung một ước nguyện là giá như nó còn sống. Bà Như Huỳnh lau nước mắt, mỉm cười thật tươi:

- Hai con bé này, chuyện vui mà lại ôm nhau khóc lóc vậy hả? Nín đi nào.

- Vâng ạ – Hai người đồng loạt lên tiếng và nhìn nhau mỉm cười.

Sau đó, Eric và Trang Linh cùng ở lại dùng cơm tối rồi mới về, suốt cả bữa ăn, không khí vô cùng vui vẻ, nhưng chỉ có duy nhất một người vô cùng trầm lặng

Ở một nơi nào đó trên thế giới.....

- Mẹ, mẹ ơi..... – Đứa trẻ cười toe toét

- Gì hả con yêu? – Cô gái mỉm cười, bế đứa trẻ vào lòng

- Con muốn đến quê hương của mẹ, bao giờ chúng ta đi hả mẹ? – Đứa bé chu miệng ra, nũng nịu

- Lát nữa chúng ta sẽ đi, chúng ta sẽ đến quê hương của mẹ, mẹ sẽ cho con gặp ông bà ngoại, họ nhất định sẽ rất yêu con – Cô gái mỉm cười, hôn vào gò má phúng phính của đứa trẻ.

- Woa, con yêu mẹ nhất, hihi – Đứa bé ôm chặt lấy cô gái, miệng cười toe để lộ hàm răng nhỏ xinh.

Sau khi tạm biệt ba mẹ nó, nhỏ và Gia Long theo Trang Linh và Eric về nhà để dọn dẹp đồ. Trong lúc giúp Trang Linh xách va li vào phòng, nhỏ mỉm cười lém lỉnh:

- Linh này, chị có chuyện muốn nói với em, được không? – Nhỏ mỉm cười

- Vâng, chị cứ nói đi – Trang Linh mỉm cười

- Chị muốn chịu trách nhiệm về trang phục của em và Eric được không? – Nhỏ chớp chớp mắt

- Cái này thì..... – Trang Linh ngập ngừng – Em và anh ấy tự lo được rồi, như vậy thì phiền chị lắm.

- Điiiiiiiiiiii màaaaaàaaaa..... – Nhỏ giở bộ mặt puppy ra nhìn Trang linh.

- Thôi được, tùy ý chị vậy – Trang linh thở dài, quyết định chịu thua nhỏ – Em chỉ sợ làm phiền chị thôi.

- Không sao, không sao hết, chị xem em như em gái trong nhà mà, hôn lễ của em gái, chị phải tự tay chọn lựa trang phục cho em và Eric chứ? –Nhỏ nháy mắt

- Cám ơn chị – Trang Linh cảm động, nước mắt rưng rưng

- Bé ngoan, khóc gì chứ? – Nhỏ mỉm cười – Đi thôi.

- Đi đâu hả chị? – Trang Linh ngây ngô chớp mắt.

- Dĩ nhiên là đi mua sắm – Nhỏ nháy mắt rồi kéo Trang Linh đi ra khỏi phòng.

Đang giúp Eric dọn đồ, bỗng nhiên Gia Long nghe thấy tiếng bước chân hướng về phía căn phòng, vừa mới định ra xem chuyện gì thì nhỏ đã kéo Trang Linh bay vào. Eric và Gia Long chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã bị nhốt tùm ra ngoài và quăng thẳng lên xe. Ngồi trên xe, nhỏ liên tục nói về những dự định của mình với Trang Linh. Ở phía trên, Eric nhìn sang Gia Long mỉm cười, bày tỏ sự thần phục trong ánh mắt còn Gia Long thì khẽ thở dài, lắc đầu vài cái và kết thúc bằng một cái nhún vai, ý muốn nói đây là chuyện bình thường ở huyện.

Đến trung tâm mua sắm, Trang Linh vừa đặt chân xuống xe đã bị nhỏ kéo đi, chỉ kịp để lại cho Eric một ánh mắt cầu cứu rồi mất dạng. Gia Long đặt một tay lên vai Eric, mỉm cười:

- Anh chịu khó đi, cô ấy là vậy đó, hễ muốn làm chuyện gì là nhiệt tình vô cùng, anh cũng nên tập làm quen đi, sau Trang Linh là đến anh đó.

- Quả thật tôi khá bất ngờ đấy – Eric bật cười – Anh có cô vợ thật đáng yêu.

- Cô ấy là vậy mà – Gia Long mỉm cười, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc – Anh cũng có một cô vợ rất tuyệt mà.

- Phải, tôi và anh đều rất hạnh phúc, chỉ tội cho Chấn Phong thôi, tôi có thể cảm nhận thấy anh ấy rất đau khổ – Eric khẽ thở dài.

- Phải, đã ba năm rồi, chuyện đó cứ như một cơn ác mộng cứ đeo bám cậu ấy mãi, đến tận bây giờ, Chấn Phong vẫn còn rất yêu Bạch Nguyệt – Gia Long khẽ lắc đầu – Thôi, chúng ta đi nào.

Nói rồi, Gia Long và Eric lặng lẽ đi theo nhỏ, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng. Vừa đặt chân vào phòng thử váy cưới, hai người bị một cảnh tượng làm cho hãi hùng: toàn bộ những chiếc váy cưới trắng tinh đều bị xối tung lên, nằm ngổn ngang, các cô nhân viên thì liên tục chạy ra chạy vào phòng thay đồ, mỗi lần một chiếc váy khác nhau. Sau khi đứng hình được vài chục phút thì hai người bị nhỏ lôi vào làm giá đồ, xách theo một lượt mấy cái áo cưới đi ra đi vào. Cuối cùng, nhỏ từ trong bước ra, nụ cười tươi rói luôn thường trực trên môi còn toàn thể mọi người đều la liệt dưới đất. Nhỏ vui vẻ nói:

- Trang Linh, em mau ra đi.

- Nhưng mà em háy ngại lắm – Trang Linh từ trong nói vọng ra.

- Em có muốn chị vào lôi em ra không? – Nhỏ đe dọa

- Em ra đây – Trang Linh vội nói

Từ bên trong, cô nhẹ nhàng bước ra, trông cô xinh đẹp vô cùng, bộ váy cưới may bằng voan trắng và lụa mềm mại thướt tha như dòng suối. Gấu váy được điểm những hạt đá lấp lánh trong suốt. Trông cô lúc này xinh đẹp, long lanh như một nàng tiên. Eric thần thờ nhìn cô, mê mải trước vẻ đẹp ngok5 ngà trong sáng của Trang Linh, anh dịu dàng đến bên cô, mỉm cười:

- Em đẹp quá, như một nàng tiên vậy.

- Anh này – Trang Linh đỏ mặt ngượng ngùng

Đứng nhìn hai người tình tứ với nhau, nhỏ nắm lấy tay Gia Long, mỉm cười:

- Anh thấy tài nghệ của em thế nào? Quá xuất sắc phải không?

- Uhm, em là giỏi nhất – Anh mỉm cười dịu dàng, siết chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của nhỏ.

Sau khi chọn xong váy cưới, nhỏ lôi Eric đi lựa lễ phục, còn Trang Linh đứng nhìn anh khổ sở thì nở nụ cười thoải mái, cho Eric chừa cái tội dám nói cô lâu lắc.

Hai ngày nhanh chóng trôi qua, ngày cử hành hôn lễ rốt cuộc cũng đến, hôm đó, Eric thuê toàn bộ nhà hàng 5 sao để làm lễ. Mọi người ai ai cũng vui cho hạnh phúc của cặp vợ chồng trẻ. Hấn đứng trong góc, đưa mắt nhìn hai người, trong lòng thầm chúc phúc cho họ. Nếu nó không ra đi, có lẽ bây giờ hấn và nó cũng đã kết hôn rồi. Khẽ thở dài, hấn đưa ly rượu lên uống cạn. Bỗng nhiên, hấn nhìn thấy một đứa bé đang chạy về phía mình. Khi tới gần hấn, đứa bé cười toe:

- Chú ơi, tìm mẹ giúp cháu.

- Mẹ cháu là ai? – Hấn bất giác mỉm cười, ở đứa bé này có cảm giác gì đó rất thân quen với hấn, dường như, hấn đã nhìn thấy đôi mắt của đứa bé này ở đâu rồi thì phải, trông hao hao giống đôi mắt của nó.

- Mẹ cháu tên là Nguyệt ạ – Đứa bé hồn nhiên mỉm cười.

- Được rồi, chú bế cháu đi tìm mẹ – Hấn nhắc bổng đứa bé lên, đôi môi khẽ mỉm cười, trong lòng bỗng dưng cảm thấy hồi hộp khó tả.

41. Chương 41

Hắn đặt đứa bé lên vai và bắt đầu rảo bước. Hắn vốn không thích trẻ con, nhất là từ sau cái chết của con hắn, nhưng không hiểu sao, đứa bé này cho hắn một cảm giác rất thân thuộc. Đi vòng quanh một lát, đứa bé bắt đầu meo meo:

- Mẹ ơi, mẹ đâu rồi, mẹ ơi, huhu

- Ngoan nào, đừng khóc, chúng ta sẽ tìm thấy mẹ cháu sớm thôi – Hắn mỉm cười, dỗ dành đứa bé – Mà cháu tên là gì?

- Cháu là Hạo Thiên, mẹ Nguyệt hay gọi cháu là Thiên Thiên – Đứa bé cười toe toét, tay vẫy vẫy – A, mẹ kia, chú ơi, mẹ kia.

Nói rồi, Thiên Thiên chỉ tay về hướng trước mặt. nhìn theo ngón tay của Thiên Thiên, hắn nhìn thấy một cô gái còn khá trẻ, có lẽ chỉ mới khoảng hai mươi mấy tuổi thôi, mái tóc dài mềm mại hầu như che khuất đi khuôn mặt cô gái ấy nhưng không thể che đi sự xinh đẹp của cô ấy. Hắn cảm thấy sao mà cô gái đó thật quen thuộc, sao lại giống nó đến như vậy. Bàn tay hắn khẽ run rẩy, lẽ nào là nó sao, chẳng phải nó đã chết rồi hay sao?

Thấy hắn đứng lặng linh, Thiên Thiên ngạc nhiên hỏi:

- Chú ơi, mẹ kia, chú làm sao vậy? – Thiên Thiên chu môi ra.

- Ủ, chú đưa cháu đến với mẹ đây – Hắn bình tĩnh, vội vàng nói.

Trong lúc này, cô gái đang rất lo lắng tìm kiếm Thiên Thiên, chợt cô cảm nhận được một bàn tay đặt lên vai mình, cô vội quay lại. Đập vào mắt cô chính là hình ảnh của Thiên Thiên, bé vui mừng ôm chầm lấy cô, lú lo:

- Mẹ hư quá, làm lạc mất con, hihi – Thiên Thiên nũng nịu rúc vào lòng cô gái – Mẹ ơi, chú này đã công con đi tìm mẹ đó.

Bé vừa cười vừa chỉ về phía hắn, lúc này, cô gái mới chú ý đến người trước mặt mình, cô nở nụ cười dịu dàng và ngược lên nhìn người trước mặt:

- Cám ơn anh đã chăm sóc cho con tôi – Cô gái mỉm cười nhìn hắn, chợt nụ cười trên đôi môi vụt tắt, khuôn mặt tươi tắn lúc nào đã trở nên lãnh đạm, bé Thiên Thiên trên tay, cô gái quay đi – Xin phép anh.

- Chờ đã – Hắn nắm lấy tay cô gái và kéo lại – Thật sự là em sao? Nguyệt, thật sự là em sao?

- Anh nhầm người rồi – Cô gái quay đi, cố giật tay ra khỏi hắn – Xin anh buông tôi ra.

- Là em, là em thật rồi, Nguyệt, đúng là em thật rồi – Hắn mừng rỡ ôm lấy nó từ phía sau.

Nó cố chống cự, Hạo Thiên này giờ theo dõi cuộc nói chuyện giữa hai người, mắt tròn xoe:

- Mẹ ơi, mẹ quen chú này hả? – Thiên Thiên chớp chớp mắt.

- Mẹ sao? – Hắn chợt bình tĩnh và buông nó ra – Nguyệt, không phải em đã sẩy thai rồi sao? Vậy đứa bé này là ai?

- Nó gọi tôi là mẹ, dĩ nhiên là con tôi – Nó cười lạnh – Bây giờ xin phép, tôi phải đi thăm Giao Châu và Trang Linh.

Nói rồi, nó quay đi, không đếm xỉa tới hắn đang đứng thẫn thờ phía sau lưng, còn Hạo Thiên đang nằm trong vòng tay nó thì lú lú lên nhìn hắn, vẫy vẫy tay:

- Tạm biệt chú – Bé cười toe trông rất đáng yêu.

Nhìn bóng dáng nó dần khuất xa, hắn thấy lòng đau nhói, dường như niềm vui khi thấy nó vẫn còn sống quá lớn, lớn đến nỗi khiến hắn đau. Nhưng vui chưa bao lâu, hắn đã cảm thấy khó hiểu vì sự có mặt của Hạo Thiên, đứa con ba năm trước của hắn chẳng phải đã mất rồi sao? chính tai hắn đã nghe bác sĩ nói, vậy thì Hạo Thiên là con của ai, nếu thật sự là con của nó, vậy thì nó đã có chồng rồi sao? Nghĩ tới đó, hắn cảm thấy chao đảo, cú sốc này thật sự quá lớn, vậy là nó hết yêu hắn thật rồi sao? Nếu vậy, hắn sẽ buông tay, sẽ chúc phúc cho hạnh phúc của nó. Nghĩ vậy, hắn lấy lại tinh thần, khoác lên người lớp vỏ bọc lạnh lùng và quay đi. Hắn đâu biết rằng, toàn bộ những cử chỉ của hắn này giờ đã lọt vào tầm mắt của nó, nó khẽ mỉm cười, nụ cười rất ấm áp, khác hẳn với sự lạnh lùng khi nãy. Hạo Thiên nhìn nó đứng cười một mình thì hai mắt tròn xoe:

- Mẹ ơi – Bé lên tiếng gọi, giơ tay ra đòi bế.
- Gì vậy con – Nó mỉm cười, bế bé vào lòng, hôn vào gò má phúng phính của Thiên Thiên.
- Sao mẹ cười một mình vậy? Mẹ không bình thường hả? – Thiên Thiên ngơ ngác hỏi
- Ai dạy con cái câu đấy? – Nó nheo mắt lại, véo nhẹ vào má Thiên Thiên một cái
- Ayyyyy, là ba dạy cho con mà, ba nói ai tự nhiên cười một mình là không bình thường – Thiên Thiên lấy tay xoa xoa gò má, mắt rưng rưng nước, cái miệng bé xinh vầu ra trông cực kì đáng yêu.
- Con không được nghe ba đâu đấy, mẹ mà nghe con nhắc lần nữa, mẹ sẽ giận con luôn – Nó mỉm cười hăm dọa.
- Oaoaoa, con không dám nữa đâu – Thiên Thiên nhõng nhẽo
- Vậy mới ngoan, thôi, mẹ dắt con đi gặp bạn của mẹ – Nó mỉm cười dịu dàng.

Nghe nó nói, Hạo Thiên cười toe toét và lon ton đi theo nó.

Trong phòng thay đồ, nhỏ đang làm tóc cho Trang Linh, hết bím lại rồi lại vấn lên, làm một hồi, nhỏ thở dài mệt mỏi:

- Haizzzz, phải chi có Bạch Nguyệt ở đây, nó vốn giỏi làm kiểu tóc này nhất, chị thì làm không khéo bằng nó – Nhỏ lắc đầu.
- Làm kiểu khác cũng được chị à, không nhất thiết phải là kiểu này đâu – Trang Linh mỉm cười dịu dàng.
- Không được, váy này thì hợp với kiểu tóc đó nhất, chị sẽ cố gắng vậy – Nhỏ xắn tay áo lên – Nhất định chị sẽ làm đẹp hơn con Nguyệt từng làm.

Khi nhỏ vừa dứt lời, cánh cửa phòng thay đồ chợt hé mở, Thiên Thiên từ bên ngoài chạy vào nắm lấy tay Trang Linh, cười toe toét:

- Wao, chị thật xinh đẹp, chị làm vợ của Hạo Thiên nha?
- Không được, chị sắp thành cô dâu của anh Eric rồi, không làm vợ con được đâu Thiên Thiên – Một tiếng nói dịu dàng cất lên.

Vừa nghe thấy tiếng nói đó, cả nhỏ và Trang Linh đều ngạc nhiên tột độ. Nó nhẹ nhàng bước vào trong phòng và đóng cửa lại. Vừa nhìn thấy nó, Trang Linh bật khóc còn nhỏ thì đứng há hốc miệng, mặt mày tái xanh. Nó mỉm cười tiến đến, lấy tay vỗ vỗ vào má nhỏ:

- Này, tỉnh dậy, tui là người, không phải ma đâu.
- Nguyệt, thật sự là bà sao? – Nhỏ lấp bắp, mặt chuyển sang đỏ ửng
- Phải, tui là người mà – Nó áp tay nhỏ vào gương mặt mình, vui vẻ nói.
- Nguyệt, đúng là bà rồi, tui cứ tưởng bà đã chết rồi chứ – Nhỏ bật khóc, ôm chầm lấy nó, nước mắt
- Đừng khóc, tui đã về rồi, xin lỗi đã để bà lo lắng – Nó vuốt tóc nhỏ, dịu dàng an ủi
- Chị Nguyệt, thật sự chị còn sống sao? – Trang Linh bất ngờ lên tiếng, giọng run run, đôi mắt đăm lẹ.

- Phải, chị còn sống, đừng khóc, hôm nay là ngày vui của em mà, nào, để chị trang điểm lại cho em – Nó buông nhỏ ra, lấy khăn giấy lau mặt cho Trang Linh.

Rồi nó bế Hạo Thiên lên ghế, đặt bé ngồi yên rồi quay xuống trang điểm cho cô. Sau khi hoàn thành, nó và nhỏ cùng vắn tóc chocô. Dưới bàn tay khéo léo của nó, mái tóc của Trang Linh trở nên vô cùng sang trọng nhưng cũng không kém phần cầu kì và duyên dáng. Rồi nó và nhỏ lùi ra phía sau một chút, tự hài lòng với chính mình. Chiếc váy cưới thanh tao, trang nhã của nhỏ chọn kết hợp với cách trang điểm nhẹ nhàng nhưng tôn lên được vẻ đẹp trong sáng của Trang Linh cùng với kiểu tóc đã tạo nên một cô dâu hoàn hảo. Xong xuôi, nó bế Hạo Thiên xuống, hôn nhẹ vào má bé, mỉm cười:

- Con thấy mẹ có giỏi không?

- Mẹ là giỏi nhất, chị ấy đẹp quá mẹ ơi, mai một mẹ nhất định phải cưới cho con một cô vợ đẹp như chị ấy nha – Thiên Thiên hồn nhiên nói

- Nguyệt, đứa bé này là? – Nhỏ ngạc nhiên hỏi

- Đây là Hạo Thiên, con trai tui – Nó mỉm cười

- Cái gì? – Cả Trang Linh và nhỏ cùng đồng loạt lên tiếng.

- Chuyện dài lắm, tui sẽ kể cho hai người nghe sao – Nó vẩy vẩy tay tỏ vẻ không quan tâm – Thôi, đến giờ rồi, đi thôi kéo muộn.

Nói rồi, nó toan quay đi, không hề để phòng 4 con mắt gian tà đang dán lên người mình. Nhanh như chớp, nhỏ đã tóm lấy nó và đẩy nó ngồi xuống ghế, còn Trang Linh thì dùng dây thừng trói nó lại, nhỏ mỉm cười:

- Bà tính mặc như thế này để dự tiệc cưới sao? - Nhỏ cười gian – Tui và Trang Linh sẽ chuẩn bị giúp bà

Nói rồi, nó bị hai người vây lấy, nó cố đưa ánh mắt cầu cứu về phía Thiên Thiên nhưng muốn nôn máu ra ngoài khi thấy bé đang nghe theo tiếng gọi của bánh trái

Sau một hồi bị tra tấn bằng sơn phấn, nó được thả ra. Mái tóc dài ngang lưng thả xoã tự nhiên, gương mặt trắng hồng chỉ điểm thêm chút phấn, đôi môi anh đào đỏ mọng được quét lên một lớp son bóng màu hồng ngọt ngào trông rất quyến rũ. Nó mặc một cái váy bó màu trắng đính kèm pha lê được thiết kế rất tinh tế khiến từng đường nét nóng bỏng trên cơ thể nó hiện rõ ra: vòng eo thon gọn, vòng ba đầy đặn cùng vòng một nở nang. Nếu không nói, chắc hẳn người ta sẽ không tin đây là một người đã có con. Soi với lúc trước, nó đẹp hơn gấp bội, nếu lúc trước nó sở hữu vẻ đẹp hồn nhiên thì bây giờ là lạnh lùng và sắc sảo.

42. Chương 42

C

Sau khi đã thỏa mãn cái miệng, Thiên Thiên quay sang tìm nó thì nhận được cùng lúc 3 cặp mắt vô cùng gian manh, nó nhếch miệng cười:

- Thiên Thiên, lại đây – Nó giang hai tay ra, khuôn mặt không thể nào gian hơn.

- Oa, mẹ...mẹ..... – Thiên Thiên lấp bắp, bất giác thụt lùi về phía sau

- Ngoan nào, lại đây với mẹ – Nó vẫn mỉm cười, từ từ tiến lại gần bé

- Oá, mẹ đáng sợ quá, con không lại đâu – Thiên Thiên hét lên và quay đầu toan bỏ chạy.

- Không dễ trốn thoát đâu con – Nó nhếch miệng, nở một nụ cười đáng sợ – Giao Châu.

Nó vừa dứt lời thì nhỏ đã phóng đi, chặn đường rút của Thiên Thiên. Bất ngờ, bé giật lùi lại và va vào người nó. Tóm lấy Thiên Thiên từ phía sau, nó mỉm cười “dịu dàng”:

- Lúc này mẹ cầu cứu con, con dám bỏ mặc mẹ nha – Nó bẹo một bên má của Thiên Thiên – Con yên tâm, mẹ sẽ C.H.Ă.M S.Ố.C cho con thật tốt.

Nghe nó nói xong, Thiên Thiên tái mặt, bé chu miệng ra, mắt long lanh:

- Oaoa, mẹ tha cho Thiên Thiên đi, con biết lỗi rồi mà.

- Con nghĩ cái trò đó hiệu quả với mẹ sao? – Nó lườm bé rồi quay sang nhỏ và Trang Linh – Còn hai người, chuẩn bị quần áo cho tui, lau miệng đi kìa.

Nghe nó nói, cả hai người đều giât mình, do bộ mặt làm nũng của Thiên Thiên quá đáng yêu nên cả nhỏ và Trang Linh đều thấy thích, rất muốn hôn vào cái gò má phúng phính trắng hồng của bé. Sau khi nghe nó mắng, nhỏ vội kéo Trang Linh đi lấy quần áo, nào ngờ cặp mắt puppy cầu cứu của Thiên Thiên lại lọt vào mắt nhỏ khiến nhỏ đứng hình, Trang Linh cũng bị tương tự. Thấy nhỏ và Trang Linh cứ đứng im ru, mắt long lanh nhìn về phía Hạo Thiên, nó bẹo vào má Thiên Thiên một cái:

- Con đẹp cặp mắt đó mau, không thì mẹ cúp kem của con một tuần – Nó đe dọa – Con hai người, có muốn tui phóng dao không hả? Quần áo đâu?

Nghe nó nói, Thiên Thiên sụp mặt xuống, gương mặt phụng phịu trông rất đáng yêu. Nhỏ và Trang Linh vừa quay đi lại nhìn thấy vẻ mặt đó, trong lòng gào thét muốn được hôn vào gương mặt phụng phính của Thiên Thiên nhưng lại thấy cặp mắt mang hình dao găm của nó nên vội quay đi lấy quần áo. Nó bế Thiên Thiên lên, cho bé đứng lên ghế và lột sạch quần áo của bé ra. Rồi nó quay sang nhận lấy bộ quần áo trên tay nhỏ nhanh chóng mặc vào cho bé. Thiên Thiên đứng yên cho nó làm một lát thì thấy khó chịu nên cứ nhúc nhích, hậu quả là lãnh trọn ánh mắt hình viên đạn của nó khiến béim thín thít. Một lát sau, nó cũng thay xong áo cho Thiên Thiên, diện áo vest trắng cùng cái nơ màu đỏ trên cổ, trông bé rất đáng yêu nhưng không kém phần lịch lãm. Bé phụng phịu nhìn nó, mắt rưng rưng:

- Mẹ toàn bắt nạt Thiên Thiên thôi.

- Hihi, con trai của mẹ trông đẹp lắm – Nó hôn vào má bé một cái, mỉm cười – Cứ như chú rể vậy.

- Vậy hả mẹ? Vậy cô dâu của Thiên Thiên đâu? – Bé chớp chớp mắt, ngây ngô hỏi.

- Con đó, suốt ngày cô dâu với chả cô dâu, nhất định mẹ phải xử ba của con mới được – Nó mắng yêu, véo vào mũi bé.

- Hihi – Thiên Thiên cười lém lỉnh, ôm ôm chầm lấy nó – Mẹ của Thiên Thiên hôm nay đẹp quá.

- Vậy bình thường mẹ không đẹp sao? – Nó mỉm cười, vờ giận dỗi

- Không phải, mẹ của Thiên Thiên là đẹp nhất – Bé cười toe, hôn vào má nó một cái rõ kêu.

- Chỉ giỏi nịnh mẹ thôi

Nó véo mũi của Thiên Thiên rồi bế bé lên. Đứng nhìn hai mẹ con nó này giờ, nhỏ khẽ thở dài, đứa con của nó cùng hấn đã bị mất, nếu Hạo Thiên đúng là con của nó, đồng nghĩa với việc nó đã có người đàn ông khác, nếu đúng thật là như vậy, chắc chắn hấn sẽ rất đau khổ. Trang Linh nắm lấy tay nhỏ, mỉm cười đồng cảm, cô biết nó nghĩ gì và đó cũng chính là những gì cô đang nghĩ. Nhỏ mỉm cười, lắc lắc đầu, ý bảo rằng mình không sao.

Đột nhiên Thiên Thiên chạy đến nắm lấy tay nhỏ và Trang Linh, lắc lắc:

- Hai chị ơi, hai chị đẹp quá à – Bé cười tíu tít

- Cảm ơn bé nhé – Trang Linh mỉm cười – Bé cũng rất đáng yêu mà.

- Đúng vậy, nhưng cháu phải gọi là dì chứ không phải chị – Nhỏ mỉm cười, xoa xoa gò má phụng phính của Thiên Thiên – Cháu đáng yêu quá đi.

- Sao phải gọi là dì ạ? – Thiên Thiên chớp mắt

- Vì dì là bạn của mẹ cháu – Nhỏ chỉ qua Trang Linh – Còn đây là em gái của mẹ cháu.

- Vâng ạ, hai dì thật là xinh đẹp – Thiên Thiên cười tíu tít.

- Nguyệt ơi – Nhỏ nhìn nó với cặp mắt long lanh – Cho tui mượn bé Thiên Thiên vài ngày đi.

Nhỏ vừa nói xong, Trang Linh cũng giương ánh mắt nài nỉ lên nhìn nó. Suy nghĩ vài giây, nó ngạc nhiên hỏi:

- Hai người mượn Thiên Thiên làm gì?

- Tại vì bé đáng yêu quá đi à, cho tui mượn nha? – Nhỏ chớp chớp mắt nhìn nó, Trang Linh cũng nhìn nó nhưng không nói gì.

- Này, hai người đang làm cái gì vậy? – Nó tròn mắt nhìn – Được rồi, tui sẽ dẫn Thiên Thiên đến chơi với hai người, bây giờ thì mau lên, sắp tới giờ làm lễ rồi kìa.

- Ủ nhỉ? Nhanh lên, khăn trùm đầu đâu rồi? Vòng tay nữa? – Nhỏ sực nhớ, quỳnh quáng lên.

Sau một hồi loạn xạ ngẫu, cuối cùng cô dâu Trang Linh cũng đã được chuẩn bị xong. Đột nhiên từ bên ngoài, Gia Long và Eric quỳnh quáng chạy vào, nhưng khi nhìn thấy nó, cả hai người đứng á khẩu. Nó lấy tay hươ trước mặt hai người, mỉm cười:

- Nè, 2 người làm sao vậy? Hồn vía bay mất hết rồi hả? – Nó cười cười

- Nè, tỉnh dậy, nó là thật đó, Nguyệt vẫn còn sống – Nhỏ vỗ vào vai hai người cái “bốp”, kéo hai người đang trên mây rơi phịch xuống đất.

- Em còn sống thật sao May? Anh không nằm mơ chứ? – Eric lấp bắp, nét mặt vô cùng kinh ngạc

- Thật sự là em sao? – Gia Long ngạc nhiên tột độ

- Phải, em đây, em đã trở về – Nó mỉm cười

- THẬT LÀ TỐT QUÁ – Eric hét toáng lên rồi ôm chầm lấy nó – Thì ra em vẫn còn sống, thật tốt quá.

- Này này này – Nó giật mình, lo ngại nhìn về phía Trang Linh – Anh làm gì vậy? Trang Linh nhìn kìa, buông em ra đi chứ.

- Hihi, không sao đâu chị, anh ấy mừng quá đó mà – Trang Linh mỉm cười dịu dàng

Một lúc sau, Gia Long bỏ nó ra nhưng hai tay vẫn nắm lấy vai nó, xúc động nói:

- Anh thật sự rất mừng đó May, mau nói cho anh biết, 3 năm qua em đã ở đâu? Sao không báo về nhà?

- Từ từ đã nào, em sẽ kể sau, mà có chuyện gì thế? – Nó mỉm cười – Làm gì mà lúc này hai người hốt hoảng vậy?

- Hả? Chuyện gì là chuyện gì? – Eric khẽ cau mày – A, phải rồi, chuyện là vậy, đứa bé trai cầm váy cô dâu bị bệnh, không đến được.

Nghe Eric nói xong, nhỏ hốt hoảng nói:

- Thật hả? Sao lại ngày lúc này chứ? Biết tìm đâu ra bé trai thay thế bây giờ?

- Dì ơi, cho con kẹo – Thiên Thiên từ trong phòng thay đồ phóng ra, cười toe

Vừa nhìn thấy bé, mắt nhỏ loé sáng, nhỏ nắm lấy tay nó:

- Nguyệt, bà thương Trang Linh không? – Mắt nhỏ tròn xoe

- Dĩ nhiên là thương rồi, bà hỏi gì lạ thế? – Nó khẽ cau mày ngạc nhiên

- Vậy bà cho Thiên Thiên thế cậu bé đó được không? – Mắt nhỏ long lanh

- Hả? Chuyện này thì..... – Nó ngập ngừng

- Đi, chỉ có bà với Thiên Thiên mới giúp được vào lúc này thôi, đồng ý đi mà – Nhỏ năn nỉ, giở bộ mặt puppy ra nhìn nó.

- Thôi được rồi, dù gì Thiên Thiên cũng đang mặc lễ phục – Nó thở dài, gật đầu, quay qua nhìn Thiên Thiên mỉm cười – Con có thích làm chú rể không nè?

- Dạ thích, mẹ cho Thiên Thiên làm hả? – Bé líu lo, cười tíu tít
 - Uhm, cũng gần giống như vậy, con chỉ cần bước sau dì Trang Linh và némhoa thôi, được không? – Nó nháy mắt – Cô bé đi cùng con rất đáng yêuđấy.
 - Vâng, Thiên Thiên hiểu rồi, hihi – Bé ôm chầm lấy nó và hôn nó một cái, xong rồi chạy tung tăng
- Đứng nghe cuộc nói chuyện giữa nó với Thiên Thiên này giờ, Gia Long mới lên tiếng:
- Nguyệt, đây là con em hả? Chẳng phải đứa bé đã..... – Gia Long ngạc nhiên
 - Vâng, đây là con của em – Nó bình thản nhún vai – Chúng ta đi thôi, đến giờ rồi.

Nói rồi, nó kéo Trang Linh và nhỏ đi, Hạo Thiên thì lon ton chạy theo sau. Eric và Gia Long đứng ngoài sau nhìn ba người, bất giác thở dài rồi cũng đi theo. Còn hần, từ lúc gặp nó, hần vác theo chai rượu đi ra sau vườnngồi uống, khung cảnh ở đây khiến hần cảm thấy bình yên, hần cứ ngồi uống mãi, uống mãi, không quan tâm gì tới mọi chuyện nữa. Lúc nghe Thiên Thiên gọi nó là mẹ, tim hần như bị xé ra, rồi lúc nó lạnh lùng với hần, trái timhần lại nhận thêm một đả kích nữa, hần thấy đau lắm, nỗi đau hần kiềmnén trong 3 năm giờ đã oà vỡ. Một giọt nước mắt chảy dài trên gương mặtđiển trai của hần và hần gục xuống, ngất đi, trước lúc chìm vào vô thức, hần nghe thấy tiếng hét đau đớn của nó, nó lo lắng cho hần sao? Có lẽđây chỉ là một giấc mơ.....

43. Chương 43

Sau khi kéo Trang Linh và nhỏ đi ra ngoài, nó giao Thiên Thiên cho haingười rồi tìm một chỗ nào đó yên tĩnh để suy nghĩ, đột nhiên nó cảm thấy mệt mỏi, lúc này chạm mặt hần, tim nó khê nhói lên, có lẽ nó vẫn cònyêu hần, tình yêu của nó đối với hần chưa bao giờ chết. Trong ba năm, nó đã trưởng thành rất nhiều, nó tạo ình một lớp vỏ bọc lạnh lùng, không thân thiết với bất kì ai ngoài một vài người mà nó thật sự tintưởng. Có nhiều lúc, nó tưởng chừng như trái tim mình đã ngủ yên, vậy mà khi gặp hần, tim nó lại đau, bao nhiêu nhớ mong cùng thù hận lại trànvề, khiến nó vừa yêu, vừa hận hần. Nếu năm xưa, hần không làm chuyện đó, có lẽ bây giờ, nó và hần sẽ rất hạnh phúc. Nghĩ tới đó, nó lắc lắc đầu, cố tổng suy nghĩ đó ra ngoài, nó mỉm cười chua chát, tuy nó không hậnhần tới mức thấu xương, nhưng cũng đủ để khiến nó khó có thể đối mặt với hần và nhất là đồng ý trở lại bên hần. Thần thờ bước đi, nó chợt nhậnra mình đang ở phía sau vườn. Nó khê thốt lên, bất ngờ trước khung cảnhđẹp lộng lẫy của khu vườn. Bỗng nhiên, nó cảm thấy vô cùng bình yên, tất cả những buồn phiền đều tan đi hết.

Đang đi dạovòng quanh, chợt, nó nhìn thấy hần, hần đang ngồi uống rượu, nó khê nép vào bụi cây, tiếp tục nhìn về phía hần. Rồi nó thấy hần khóc, gương mặthần rúm ró lại vì đau đớn, chứng kiến cảnh đó, tim nó lại nhói đau. Cókiềm lại cảm xúc của bản thân, nó quyết định bỏ đi, không ngờ chưa kịpquay đi, nó đã nhìn thấy hần ngã xuống và nó hét lên, chạy đến bên cạnhhần. Nhìn thấy hần đã bất tỉnh, khuôn mặt tái xanh nhưng môi lại nở nụccười hạnh phúc. Nó vội tìm điện thoại gọi cấp cứu. Trong lúc bất tỉnh, nó nghe thấy hần khê gọi tên nó, nó nhẹ nhàng nắm lấy tay hần, truyền hơi ấm cho bàn tay đã trở nên lạnh ngắt. Rồi lúc xe đến, nó và Gia Long đi theo xe, còn nhỏ thì bị nó bắt ở lại để trông Thiên Thiên. Eric và Trang Linh muốn đi theo nhưng nó dứt khoát không cho, nó nói hai người còn phải kết hôn.

Sau khi chiếc xe chạy đi, Eric động viên Trang Linh và quay ra trấn an mọi người, hôn lễ vẫn được tiến hành đúng như kế hoạch.

Ở bệnh viện, trong lúc ngồi chờ bác sĩ cấp cứu cho hần, Gia Long đã kểcho nó nghe mọi chuyện, từ chuyện Tuyết Lan cố tình làm vậy đến chuyệnhần đã trả thù Tuyết Lan như thế nào, rồi còn cả những đau khổ hần đãphải gánh chịu trong ba năm. Nó ngồi lặng im, khoác vào mình lớp vỏ bọc lạnh lùng và tỏ vẻ không quan tâm, nhưng nếu tinh ý, Gia Long sẽ nhìn thấy sự đau xót trong mắt nó, bàn tay nó khê run run. Khi bác sĩ bước ra, Gia Long vội đến hỏi kết quả còn nó thì ngồi im, nhưng tai vẫn cố nghe ngóng những gì bác sĩ nói. Sau khi biết hần khôngsao, nó đứng bật dậy, chào tạm biệt Gia Long và bước đi.

Trở lại buổi tiệc, nó vội đi tìm Thiên Thiên vì thấy bé đang ngồi chơi cùng một cô bé khác, đứng cạnh đó là nhỏ. Vừa nhìn thấy nó, nhỏ đã hốt hoảng chạy lại:

- Chấn Phong không sao chứ?
- Ủ, vẫn ổn – Nó nhún vai
- Còn Gia Long đâu? – Nhỏ vẫn còn lo lắng
- Đang ở bệnh viện, chắc lát nữa sẽ về – Nó mỉm cười – Yên tâm đi, cười lên, hôm nay là ngày vui mà.
- Ủ, vậy thì tốt quá – Nhỏ thở phào nhẹ nhõm
- Mẹ, mẹ ơi, này giờ mẹ đi đâu vậy? – Thiên Thiên chạy tới cạnh nó, mặt phụng phịu
- Mẹ bận tí việc – Nó mỉm cười, bế Thiên Thiên lên – Này giờ con chơi có vui không?
- Dạ vui – Thiên Thiên cười tít mắt – Di Giao Châu cho con nhiều quà lắm ạ.
- Vậy sao? Con có ngoan không nè? – Nó cười ngọt ngào
- Dạ ngoan, con nghe lời lắm – Hạo Thiên cười toe rồi hướng ánh mắt long lanh nhìn nhỏ – Phải không di?
- Dĩ nhiên rồi – Nhỏ nhanh chóng gục ngã trước cặp mắt tròn xoe kia, không nỡ nói ra tội trạng quậy phá của Thiên Thiên từ nãy đến giờ.

Nghe lời xác nhận của nhỏ, Thiên Thiên quay qua nhìn nó, cười tít mắt. Nó thì nghi ngờ lắm nhưng cũng không hỏi bởi vì biết có hỏi nhỏ cũng không nói. Còn về phía nhỏ, thấy nó không hỏi gì thì khẽ thở phào nhẹ nhõm. Thiên Thiên từ nãy đến giờ chạy tứ tung, khiến nhỏ tìm bở cả hơi tay, lại còn gặp cô nào đẹp thì bay lại làm quen, chưa kể tới việc lén lút ăn bánh cưới, cũng may là Eric và Trang Linh đã hoàn thành xong phần nghi thức rồi. Mãi tới khi Thiên Thiên nhìn thấy cô bé lúc nãy thì mới chịu ngồi yên, đứng lúc đó thì nó về tới, đúng là trời vẫn còn thương nhỏ.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, nó đưa Thiên Thiên về nhà, một phần là muốn giới thiệu cháu ngoại cho ba mẹ nó nhưng cái chính là để ba mẹ nó biết được nó vẫn còn sống. Vừa nhìn thấy nó, vị quản gia như chết sững, sau đó ông mới lên tiếng, mặt trắng bệch như gặp ma:

- Tiểu thư? Thật là tiểu thư sao? Chẳng phải tiểu thư đã.....?
- Bác nghĩ sao? – Nó mỉm cười, nắm lấy bàn tay của ông, khẽ siết lại.
- Tiểu thư, cô vẫn còn sống, thật là tốt quá, tôi sẽ đi báo ngay với ông chủ và bà chủ – Cảm nhận được hơi ấm từ tay nó, vị quản gia bình tĩnh, mắt ông long lanh nước mắt, giọng nói vô cùng xúc động.
- Không cần đâu bác, cháu muốn tạo cho họ một sự bất ngờ – Nó nháy mắt tinh nghịch – Mà ba mẹ cháu đang ở đâu ạ?
- Ông chủ đang trên phòng làm việc còn bà chủ thì đã ngủ rồi, thưa tiểu thư – Ông cung kính nói.
- Cháu cảm ơn bác – Nó mỉm cười rồi quay sang nhìn Thiên Thiên đang nép phía sau mình – Thiên Thiên, đi thôi con.

Từ nãy tới giờ, vị quản gia chỉ chú ý đến nó, đột nhiên nghe nó gọi bé, ông mới chú ý tới cậu bé đang nép phía sau nó, cậu bé này không thể nói là dễ thương, mà là rất dễ thương, mái tóc tơ mềm mại, khuôn mặt phúng phính, trắng hồng, đôi mắt to tròn, trong sáng và đầy nét cuốn hút, còn khuôn miệng đang bặm nhẹ lại vì sợ kia, chưa kể tới cái gò má phúng phính kia nữa, quả thật ông rất muốn chạm vào gương mặt đáng yêu của bé mà véo một cái. Thấy bé cứ đứng yên, rồi lại nhìn thấy vị quản gia đứng nhìn Thiên Thiên không chớp mắt, nó véo nhẹ vào má bé, mỉm cười:

- Này, con đang làm bác ấy phải tan chảy đó bé cưng, chúng ta đi thôi nào – Nó quay sang nhìn người quản gia, lấy tay hươ hươ trước mắt ông – Bác ơi, đóng cửa lại giúp cháu nhé.
- V....vâng...vâng, thưa tiểu thư – Vị quản gia giật mình, quýnh quýng đóng cửa lại, gương mặt ửng đỏ lên

Nó nhìn ông mỉm cười, quả nhiên ai cũng bị bé cuốn hút bởi cái mặt đáng yêu vô tội này. Lúc này, nhỏ và Trang Linh chỉ thiếu chút nữa là bắt cóc bé rồi, quả thật là Hạo Thiên không hề đơn giản chút nào, mới có tí tuổi đầu mà đã thông minh tới mức khiến cho nó đau đầu rồi, thỉnh thoảng lại “phản” ra những câu khiến nó sững sốt, may là nó miễn nhiễm với gương mặt của bé, không thì chắc nó sẽ trở thành nô lệ cho bé thôi. Thấy nó cứ nhìn mình cười cười, Thiên Thiên giật giật chiếc váy nó đang mặc, lo lắng nói:

- Mẹ ơi, sao mẹ lại nhìn Thiên Thiên mà thế ạ? – Mặt bé long lanh, nũng nịu khiến cho toàn thể người hầu té cái rầm, mắt hiện lên nguyên hình trái tim.

Nó nắm lấy tay bé, mỉm cười:

- Vì con đáng yêu nên mẹ nhìn – Nó cọ mũi vào mũi bé – Bây giờ thì đi thôi, mẹ dẫn con đi gặp ông bà ngoại.

- Ông bà ngoại sẽ cho con kẹo ạ? – Thiên Thiên cười tít mắt.

- Ủ, đúng vậy, ông bà ngoại sẽ cho con kẹo – Nó cười gian – Còn mẹ sẽ cất hết đi, không cho con ăn.

- Mẹ toàn bắt nạt con thôi, ứ chơi với mẹ đâu – Mặt bé xụ xuống, mắt long lanh nhìn nó cầu xin.

“ẦM ẦM ẦM”, nó cốc nhẹ cầu đầu bé, vờ nghiêm mặt lại:

- Con đừng giở bộ mặt ấy ra với mẹ, bây giờ thì đi thôi nào.

- Vâng ạ – Bé xụ mặt xuống, nắm lấy tay nó.

Nó mỉm cười và dẫn bé đi vào nhà, lúc hai người đi khuất, mọi người mới lộ cộm bò dậy, khe rùng mình trước sức lôi cuốn của bé và đồng thời cố gắng kìm chế cái ham muốn muốn cắn vào cái gò má phúng phính trắng hồng kia và muốn nựng bé mãi không thôi

44. Chương 44

Nó nhẹ nhàng dẫn bé lên lầu, khe khẽ không gây ra bất kỳ một tiếng động nào. Đến trước cửa phòng ba nó, nó ra hiệu cho bé im lặng, Thiên Thiên gật đầu, đứng im như thóc. Hít một hơi thật sâu, nó gõ vài cái vào cửa. Một tiếng nói dứt khoát nhưng tràn đầy một nỗi vui lên:

- Vào đi.

Nó nháy mắt với Thiên Thiên rồi nhìn vào cánh cửa trước mặt, bé ngấm ngầm một lát rồi cười toe toét, gạt đầu lia lịa. Nó mỉm cười rồi nhẹ nhàng mở cửa. Khi cánh cửa vừa hé mở, Thiên Thiên đẩy mạnh cửa chạy vào, nhảy phóc lên người ba ba nó, cười toe toét:

- Ông ngoại!!!!!!

Do bị bất ngờ, lại cộng thêm vẻ mặt đáng yêu không đỡ nổi của Thiên Thiên, ba ba nó đứng hình tại chỗ, miệng lắp bắp được vài chữ:

- Cháu là ai?

- Cháu là Hạo Thiên, mẹ hay gọi cháu là Thiên Thiên – Bé bắt đầu tíu tít – Ông ngoại cho Thiên Thiên kẹo đi, Thiên Thiên thương ông ngoại “nhảm”

- Kẹo? Ta không có kẹo, mà ai cho cháu vào đây hả? – Ông Minh khẽ cau mày, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhìn bé dò xét.

- Mẹ Nguyệt ạ – Thiên Thiên vẫn bám lấy người ông, cười toe toét – Cho cháu kẹo đi

Ông im lặng không nói gì, thầm đánh giá bé. Thiên Thiên có đôi mắt to tròn rất trong sáng, trông giống hệt đôi mắt của nó, chưa kể tới gương mặt, cũng hao hao nó, chỉ có khác một vài chỗ nhỏ và một vài phần

trông giống một ai đó mà đột nhiên ông không nhớ ra. Chợt ông nhớ lại lời của bé, Thiên Thiên nói mẹ bé tên Nguyệt, hơn nữa nhà của ông, không phải aimuốn vào cũng được, chẳng lẽ là.....

Ông Minh nghĩ tới đó, thì một giọng nói trong trẻo, đầy thân thuộc vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của ông:

- Ba, con đã về – Nó mỉm cười, từ bên ngoài bước vào – Thiên Thiên, lại đây với mẹ nào.

- Vâng ạ – Bé cười toe, nhảy phóc ra khỏi người ba ba nó và chạy về phía nó.

Nó nắm lấy tay bé, dắt tới trước mặt ông, mỉm cười:

- Thưa ba, con đã về, lời hứa ba năm, con đã không làm trái

- Thật sự là con sao? Con vẫn còn sống sao? – Ông run rẩy, không dám tin vào mắt của mình.

- Vâng, con bất hiếu, ba năm qua đã làm ba mẹ phải chịu khổ, giờ con đã về rồi đây – Nó xúc động nói, mắt long lanh nhưng tuyệt nhiên không rơi một giọt lệ nào.

- Con của ta – Ông đứng bật dậy và ôm chặt nó vào lòng, đôi mắt đỏ hoe, cả người run run vì xúc động.

- Con xin lỗi, con đã về rồi – Nó ôm lấy ông, nghẹn ngào nói.

Khi nhìn thấy ông, lòng nó chợt nhói lên, mới chỉ ba năm thôi, nhưng ông già đi nhiều lắm. Mái tóc đã gần bạc trắng, gương mặt xuất hiện thêm nhiều nếp nhăn. Khẽ siết chặt vòng tay, nó khe khẽ nói:

- Ba năm qua, ba khổ sở vì con lắm phải không?

- Không, chuyện đó con hãy quên hết đi, bây giờ con đã trở về, vậy là tốt quá rồi – Ông bưng nó ra, nhẹ nhàng nói, đôi mắt ngập tràn niềm vui.

- Vâng – Nó mỉm cười, nhìn sang bé Thiên Thiên đang đứng ngẩn ngơ bên cạnh nó – Đây là Hạo Thiên, con trai của con.

- Con có con sao? – Ông Minh ngạc nhiên vô cùng – Tại sao? – Thằng bé này, nhìn kĩ, nó có nét gì đó rất quen, chẳng lẽ nó là con của con và.....

- Vâng, đúng vậy thưa ba, con sẽ kể cho ba nghe mọi chuyện, xin ba hãy giúp con – Nó nhìn ông bằng ánh mắt cầu xin.

- Được, nhưng con phải nói rõ mọi chuyện đã xảy ra trong ba năm nay – Ông điềm tĩnh nói.

- Vâng, thưa ba, chuyện là như thế này.....

*****ta là đường phân cách thời gian*****

Nghe nó kể xong, ông thở dài rồi nhìn nó:

- Vậy thì bao giờ cậu ấy sẽ đến Việt Nam?

- Khoảng một tuần nữa ạ, anh ấy đến để xin được tổ chức hôn lễ và ngõ ý muốn gặp ba để bàn chuyện – Nó mỉm cười – Vậy là ba đồng ý giúp con đúng không?

- Đành vậy – Ông thở dài – Con cũng đã có con rồi, không giúp con, chẳng lẽ ta lại hại đời con gái ta sao? Hơn nữa, Thiên Thiên cần một người cha đúng nghĩa, dù hai đứa đã có con, nhưng vẫn chưa kết hôn, vẫn chưa được tính là vợ chồng.

- Vâng, điều đó con biết, ba cứ yên tâm, mọi chuyện con đã lo lắng ổn thỏa hết rồi, chỉ cần đợi anh ấy đến Việt Nam, mọi thứ sẽ được tiến hành – Nó cười tươi rói – Thôi, ba giữ Thiên Thiên giúp con, con vào thăm mẹ.

Nói rồi, nó quay đầu chạy đi, ông thở dài, nói với theo:

- Đây, đừng nhát ma mẹ con đây.

- Vâng ạ – Nó ngoáy đầu lại đáp, nụ cười vẫn vẽ trên môi.

Đứng trước phòng bà Như Huỳnh, nó rón rén đẩy cửa và nhẹ nhàng bước vào trong. Nó đóng cửa thật nhẹ nhàng rồi đứng im một lúc ắt quen với bóng tối. Rồi nó bước thật nhẹ đến giường mẹ nó. Nhìn gương mặt đang ngủ say của bà, bất chợt lòng nó dâng lên một sự ấm áp khó hiểu và cả sự hối hận. Bỗng nhiên nó nhìn nơi khoé mắt của bà lấp lánh, rồi một dòng nước mắt chảy dài thấm xuống gối. Môi bà khẽ mấp máy:

- Nguyệt, Nguyệt, con đâu rồi, con đâu rồi? – Bà lăm bằm, nước mắt thấm ướt một mảng gối.

- Mẹ, con đây, con gái bất hiếu đã về với mẹ đây – Nó nắm lấy tay bà, xúc động nói.

- Ai, ai đó? – Bà giật mình dậy, neho mắt nhìn vào nó.

- Là con đây, Bạch Nguyệt đây – Nó mỉm cười, siết chặt lấy tay bà.

- Thật là con sao? – Bà giật mình choàng tỉnh, vẫn nắm chặt lấy tay nó

- Vâng, là con đây mẹ à – Nó ngồi xuống cạnh bà, khẽ mỉm cười.

Bà sững sờ vài giây rồi ôm chầm lấy nó, nghẹn ngào không nói nên lời, từng giọt nước mắt cứ đua nhau rơi xuống thấm đầm áo nó. Nó mỉm cười ôm lấy bà, tay vuốt vuốt tấm lưng gầy của bà. Nguyên cả đêm hôm đó, nó với bà Như Huỳnh nói chuyện đến sáng, tất cả những chuyện nó đã trải qua trong vòng 3 năm đều được nói rõ. Tiếng cười khe khẽ, cả tiếng khóc nghẹn ngào và cả những lời nói yêu thương cứ vang lên trong màn đêm tĩnh mịch

Sau khi nó ra khỏi phòng, Thiên Thiên phóng tới ngồi vào lòng papa nó, làm nũng để vùi kẻo cho bằng được. Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, ông cũng dilấy cho bé vài viên kẹo. Sau khi ăn xong, Hạo thiên một hai đòi chơi trốn tìm, ông không đồng ý thế là bé chuyển sang đòi chơi trò khác. Ban đầu ông vẫn không đồng ý, nhưng sau cả một quá trình lằng nhằng không ngừng nghỉ, ông cũng đành phải gật đầu cho yên chuyện. Thế là ông bị bé kéo đi lòng vòng trong nhà, loì nhoì mãi mà vẫn chưa tìm được chỗ để chơi. Đi một hồi nhớ mẹ, Thiên Thiên mếu máo khóc, ông bắt buộc dĩ trở thành bảo mẫu cho bé, hết đồ dành rồi lại chuyển sang dụ dỗ nhưng thênào Thiên Thiên cũng không nín khóc. Khóc một hồi một quá, bé gục xuống ngủ trong lòng ông. Ông phì cười trước thằng cháu ngoại của mình, ông bế bé lên rồi đưa vào trong nhà. Đến phòng ngủ của ông, ông đặt bé xuống giường rồi kéo chăn lên đắp cho bé. Đứng nhìn thằng bé một lát, ông leo lên giường ngủ luôn, ôm gọn thằng bé trong lòng, ông nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Địa điểm: nhà của hần.....

Sau khi đưa hần về nhà, Gia Long có mua cho hần cháo để lót dạ và cả thuốc nhưng hần dứt khoát không đụng đến mà cứ nằm yên trên giường. Anh biết hần đang đau khổ nên cũng không ép làm gì nên đem tô cháo dẹp xuống bếp rồi trở lên phòng với hần. Lúc anh lên đến nơi, hần đã ngủ thiếp đi. Gia Long thở dài một mồi, tuy anh không biết hần đã biết chuyện nó có con hay chưa nhưng qua bộ dạng của hần, anh nghĩ hần có lẽ đã biết. Gương mặt trắng bệch, u ám đầy sự đau khổ. Dù hần đã ngủ nhưng nỗi đau đó vẫn được chiếu rõ trên gương mặt của hần. Bỗng nhiên anh nghe thấy tiếng hần thì thầm, giọng nói vô cùng thống khổ:

- Nguyệt, anh xin em, về với anh đi

Sau khi câu nó thoát ra khỏi bờ môi hần, một giọt nước mắt ấm nóng chảy dài trên má hần. Gia Long khẽ lắc đầu và nhìn xuống đồng hồ, anh toan gọi cho nó nhưng thấy đã khuya nên cũng không muốn làm phiền. Rồi Gia Long cũng ngủ thiếp đi vì mệt, trong cơn mê, anh vẫn thoáng nghe thấy hần gọi tên nó. Còn hần, hiện giờ, hần đang có một giấc mơ hạnh phúc, nó đang ở bên hần, từng ngày, từng ngày trôi qua thật ấm áp và bình yên, bất chợt giọng tố nổi lên và cuốn nó đi mất. Hần chạy theo nó, chạy mãi, chạy mãi vẫn chẳng tìm thấy nó đâu, lúc tưởng chừng như hần đã kiệt sức thì nó lại xuất hiện. Hần rất muốn chạy đến bên cạnh nó nhưng sao càng chạy lại càng thấy xa nó hơn. Rồi hần hét lên, hần gọi tên nó nhưng sao nó chẳng nghe thấy. Bỗng nhiên, hần đuổi kịp nó và nắm lấy bàn tay nó. Nó quay lại nhìn hần, nhưng tại sao, khuôn mặt nó lại biến thành gương mặt của Tuyết Lan, rồi hần lại thấy tất cả quần áo trên người hần biến mất, khung cảnh lúc này hết như ngày sinh nhật của hần

– ngày định mệnh. Chính giờ phút đó, hần cố đẩy cô ta ra nhưng sao càng đẩy, cô ta càng quấn chặt lấy hần. Rồi cũng chính lúc đó, hần lại nhìn thấy nó, nó vẫn đang mặc bộ váy đó, đang nhìn hần sững sờ, hần nhìn thấy nó khóc, nhìn thấy nó cố kìm chế cảm xúc của mình, hần lại nghe thấy những lời nói tàn nhẫn ngày hôm đó vang vọng bên tai. Sau đó, nó vụt chạy đi, hần vội chạy theo nó nhưng từ đâu không biết, những

bụi gai to lớn xuất hiện vây lấy hắn, không cho hắn chạy tiếp, hắn nhìn hình bóng nó càng lúc càng xa dần mà trong lòng đau đớn. Hắn cố chạy theo, cố níu giữ lấy nó, mặc cho gai đang cào nát da thịt của hắn, hắn mặc kệ những giọt máu đang rơi, điều hắn quan tâm chính là nó. Hắn nhìn thấy nó quay lại, nó hướng về phía hắn, nhưng khi nó đến gần, một chiếc xe đã đâm sầm vào nó, rồi nó biến mất, tất cả chỉ là một vũng máu đỏ tươi. Lúc đó, những sợi gai bao quanh người hắn biến mất, hắn quì phục xuống, từng giọt nước mắt cứ chảy mãi, tim hắn như bị xé nát, hắn đã có lỗi với nó quá nhiều, chính vì hắn, nó mới chịu đau khổ, hắn không xứng đáng với tình yêu nó dành cho hắn, hắn thật sự là một thằng tồi tệ mà. Bỗng hắn cảm thấy có một bàn tay ấm áp đặt lên vai mình, nó đang đứng trước mặt hắn, mỉm cười tươi tắn rồi nó tiến tới bên cạnh hắn và lướt qua. Hắn quay đầu nhìn theo nó thì thấy nó đang cùng một người đàn ông nào đó, có cả Thiên Thiên đang tay trong tay vô cùng hạnh phúc, giọng nói nó vang lên, lạnh lùng, tàn nhẫn:

45. Chương 45

- Tôi đã quên anh rồi, bây giờ, tôi đang rất hạnh phúc

Rồi hắn giật mình bừng tỉnh, người ướt đầm mồ hôi, khoé mi vẫn còn đọng lại một giọt nước mắt. Hắn nhìn xung quanh, thấy trời đã tối, Gia Long thì đã ngủ say, hắn lại nhìn xuống bàn tay đang run rẩy của mình, nở một nụ cười chua chát.....

Đang chìm trong giấc ngủ, nó mở bừng mắt lên, mồ hôi túa ra như tắm, nó vừa có một giấc mơ, cơn ác mộng ba năm trước, nó nhìn thấy hắn và Tuyết Lan đang ôm ấp nhau trên giường, tất cả mọi chi tiết của việc đó đều xảy ra, cả những câu nói của hắn cũng chân thật đến kỳ lạ. Nó nhắm bừng mắt, nắm chặt bàn tay đang run rẩy của mình, răng cắn chặt môi đến bật máu, hơi thở gấp gáp, nặng nề. Khoé mi nó khẽ run run rồi một giọt nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Nó lấy tay lau vội đi giọt nước mắt đó, nỗi đau 3 năm trước lại tràn về xé toạc trái tim nó, khiến vết thương năm nào lại tiếp tục rỉ máu, tại sao nỗi đau đó lại trọn vẹn đến vậy? Nó cứ ngỡ rằng mình đã quên đi tất cả nhưng thật ra nó vẫn nhớ rất rõ, nó nhớ tất cả mọi thứ, sự ân cần của hắn, sự nâng niu chở che của hắn và cả sự tàn nhẫn của hắn. Nó cảm thấy vừa yêu, vừa căm hận hắn, cái nỗi đau đớn hắn tặng cho nó vào ba năm trước, nhất định nó sẽ trả cho hắn gấp bội. Chợt nó nhớ đến trái tim thủy tinh ngày nào đã vỡ tan, nó khẽ mỉm cười chua chát, một giọt nước mắt lấp lánh lại theo đó mà rơi xuống, nó bật cười khe khẽ, không ngờ nó lại khóc, nhất là khi nhớ đến những chuyện của hắn, những giọt nước mắt nó đã che giấu ba năm qua, bây giờ lại xuất hiện, quả nhiên, tình yêu của nó còn quá lớn khiến nó khó để có thể tự kìm chế bản thân

Đêm dần trôi qua, buổi sáng tỉnh mơ lại đến, khi bà Như Huỳnh tỉnh giấc đã thấy trên giường vô cùng trống trải, nhìn qua nhìn lại không thấy nó đâu cả, bà hốt hoảng bật dậy và chạy đi tìm nó, miệng lẩm bẩm:

- Không lẽ đêm qua chỉ là một giấc mơ thôi sao? Không thể nào như vậy được.

Rồi bà chạy xuống nhà, đập vào mắt bà chính là hình ảnh thân thương của nó, có cả ông Minh và bé Thiên Thiên. Đêm qua, bà đã nghe nó nói về bé, bây giờ tận mắt nhìn thấy, bà thấy bé còn đáng yêu hơn so với lời nó kể. Nhìn thấy bà, bé lảng quăng chạy đến, miệng cười toe toét:

- Oaoaoaoa, bà ngoại đẹp quá đi, cho Thiên Thiên kẹo đi

- Thiên Thiên, mới sáng sớm không được ăn kẹo – Nó nghiêm giọng nói

- Vâng ạ – Mặt bé ỉu xiu, miệng vẫn ra phụng phịu

- Con đừng nghiêm khắc với Hạo thiên quá, bé còn nhỏ mà – Bà mỉm cười dịu dàng

- Mẹ đừng bị Thiên Thiên gạt, thằng bé giỏi nhất là giả vờ đấy – Nó mỉm cười, đặt hai đĩa cơm trứng vừa chiên xong lên bàn – Ba ăn đi cho nóng, mẹ cũng mau ngồi xuống đi.

- Ủ, mẹ tới ngay – Bà mỉm cười, cúi xuống nhìn bé – Nào, bà cháu mình đến ăn sáng thôi.

- Vâng ạ – Thiên Thiên cười tíu tít.

Nói xong, bà nắm lấy tay bé dẫn đi lại bàn, Hạo Thiên lon ton đi theo sau. Nó khẽ mỉm cười đặt thêm hai đĩa cơm xuống, ngoắc ngoắc bé:

- Lại đây nào, mình ăn sáng thôi con.
- Vâng ạ – Bé tung tăng chạy đến bên nó và leo lên ghế – Thơm quá đi.
- Đây, ăn cẩn thận nhé con, coi chừng đổ ra bàn đấy – Nó đưa cho bé cái muỗng, mỉm cười dịu dàng
- Vâng ạ – Bé nhận lấy cái thìa trên tay nó rồi múc cơm ăn, vừa ăn được một muỗng, bé đã lú lo – Đồ ăn mẹ nấu là ngon nhất.

Nó mỉm cười, gấp vào đĩa bé thêm một miếng trứng. Bữa sáng hôm đó thật là vui, ông Minh và cả bà Như Huỳnh đều cười luôn miệng trước những câu nói ngộ nghĩnh của bé, không khí vô cùng rộn ràng và tươi vui, người làm trong nhà ai ai cũng thấy vui vẻ.

Sau bữa sáng, Hạo Thiên bị bà Như Huỳnh bắt đi sắm quần áo, ban đầu bé cứ đòi theo nó nhưng sau khi nghe bà nói đến đồ ăn, kẹo và cả những món đồ chơi đẹp lung linh, bé hoàn toàn quên bẵng nó đi và lao lên xe đầu tiên. Nó phì cười trước tính khí của bé rồi quay sang dặn dò bà vài điều rồi cũng lái xe đi khỏi nhà.

Nó nhanh chóng lái xe đến chỗ hẹn, vừa bước vào quán, nó đã nhìn thấy nhỏ vậy vậy, nó mỉm cười đáp lại rồi đến chỗ nhỏ và Trang Linh.

Vừa ngồi xuống ghế, nhỏ đã hỏi nó tới tấp, nhưng chung qui là hỏi xem tại sao nó không dẫn bé Hạo Thiên theo. Nó hừ một tiếng rồi vờ giận dỗi đứng dậy:

- Bà hẹn tui ra đây là để gặp Thiên Thiên sao? Vậy thì tôi về, tự đến nhà tui mà tìm đi.
- Ê ê ê, khoan, tui đùa thôi mà – Nhỏ nắm tay nó lại, gãi gãi đầu – Tui hẹn bà ra là để tâm sự mà.
- Thật sao? – Nó ngồi xuống ghế, vẫn tiếp tục vờ giận dỗi
- Thật mà – Nhỏ cười hì hì – Tui muốn biết 3 năm qua bà sống như thế nào thôi.
- Tôi vốn định kể rồi, nhưng giờ thì không muốn kể – Nó lè lưỡi ra trêu nhỏ rồi quay qua gọi nước uống ỉnh.
- Thôi mà, kể đi mà – Nhỏ năn nỉ, Trang Linh thì im lặng không nói gì nhưng cũng nhìn nó say đắm
- Thôi được rồi, nhưng chúng ta đi đến chỗ khác được không? – Nó mỉm cười chào thua.
- Nhưng bà muốn đi đâu? – Nhỏ cười toe
- Bây giờ chúng ta đi mua sắm đi, sau đó đi ăn trưa đi, tôi sẽ kể cho hai người nghe mọi chuyện, được chứ?
- Ủ – Nhỏ mỉm cười còn Trang Linh gật đầu.

Thế là cả buổi sáng, ba người đi hết chỗ này đến chỗ khác, số lượng túi càng lúc càng nhiều, đến nỗi phải cho xe chở về trước. Sau khi mua sắm xong, ba người kéo nhau đến nhà hàng Pháp để dùng bữa trưa, vừa vào trong phòng v.i.p, nhỏ đã bắt đầu giục nó kể chuyện. Nó quăng cho nhỏ nguyên cục lơ và quay sang hỏi Trang Linh:

- Chờ em và Eric đi hưởng tuần trăng mật?
- Dạ, có lẽ là tuần sau ạ – Trang Linh mỉm cười, đôi mắt đầy niềm hạnh phúc.
- Hai người định đi đâu? – Nó hỏi tiếp
- Đầu tiên chúng em sẽ sang Ý rồi sau đó là đến Pháp, cuối cùng là Hawaii ạ – Trang Linh mỉm cười.
- Hawaii à? – Nó thoáng buồn rồi nhanh chóng mỉm cười – Đi nhiều nơi thế, khi về phải có quà cho chị đây nhé.
- Dĩ nhiên rồi, em sẽ mua thật là nhiều quà luôn ấy chứ – Trang Linh cười tươi
- Này, bà mau kể cho tôi nghe chuyện ba năm trước đi – Nhỏ nài nỉ – Đi mà.
- Rồi, tôi kể đây – Nó cóc vào đầu nhỏ – Bà không thay đổi gì hết, vẫn trẻ con như ngày nào.

- Kệ tui, có kể không thì bảo? – Nhỏ xoa xoa đầu
- Rồi, muốn hỏi gì hỏi đi, tui sẽ trả lời – Nó mỉm cười
- Tất cả mọi chuyện – Trang Linh và nhỏ đồng thanh.
- Hai người hợp nhau thế? – Nó bật cười – Được rồi, chuyện là như thế này.....
- Nó cầm li nước lên uống rồi mới bắt đầu kể.
- Ba năm trước, khi tôi đến phi trường lấy vé, tôi bất chợt nghe thấy cô nhân viên nói rằng còn dư một chiếc vé đến
- Pháp do có 1 khác hàng vừa hủy bỏ. Đột nhiên tôi nổi hứng muốn đến Pháp một chuyến, thế là tôi đổi lấy chiếc vé đó, bù thêm một ít tiền và lên máy bay. Sau khi đến nơi, tôi xin vào làm ở một công ty kinh doanh và thuê một căn hộ để ở. Trong thời gian ở bên đó, tôi tình cờ gặp lại Mary, bà còn nhớ cô ấy không? – Nó mỉm cười nhìn nhỏ
- Mary? Chẳng lẽ là Mary, em gái kết nghĩa của bà? – Nhỏ ngạc nhiên nói.
- Phải, chúng tôi tình cờ gặp nhau và tôi được biết cô ấy cũng làm tại công ty tôi xin vào. Thế là tôi dọn hẳn về nhà Mary ở, một thời gian sau, tôi gặp Simon, đồng nghiệp lâu năm của Mary. Qua một thời gian quen biết, tôi và anh ấy đã trở nên vô cùng thân thiết, anh ấy luôn quan tâm tới tôi..... – Nó bắt đầu mỉm cười
- Đây, đừng nói với tôi người Thiên Thiên gọi là ba, chính là anh chàng tên Simon đó nhé? – Nhỏ trợn mắt lên, Trang Linh cũng trong tình trạng tương tự.
- Đúng vậy, người Thiên Thiên gọi là ba chính là Simon – Nó mỉm cười – Bà không biết tôi đã khó khăn như thế nào đâu, khi Thiên Thiên biết nói, tôi đã phải đồng thời dạy cho nó cả tiếng Pháp và tiếng Việt, nhờ vậy mà bé mới nói chuyện lưu loát thế đó chứ.
- CÁI GÌ? – Mắt của nhỏ và Trang Linh mở to hết cỡ – Bà thật sự có con với người khác sao?
- Đây, hai người làm gì thế? Có để tôi kể không? Mà hai người phải thề với tôi, không được nói cho ai biết, được chứ?
- Nó nghiêm giọng
- Tại sao? – Cả hai đồng thanh
- Có thề không? – Nó hỏi lại, giọng nói vô cùng cương quyết
- Được rồi, tui/em thề – Lại đồng thanh.
- Tốt, tôi kể tiếp đây, thật ra là như thế này.....
- Sau một hồi nghe nó phân tích và kể nốt câu chuyện, nhỏ và Trang Linh bắt đầu nhìn nhau, nhỏ ngập ngừng nói:
- Đây, bà có thấy làm vậy là tội nghiệp cho Chấn Phong lắm không? Dù gì Chấn Phong cũng rất yêu bà mà
- Yêu thương gì chứ? Tôi không cần biết, những tổn thương mà anh ta gây ra cho tôi, tôi vĩnh viễn không bao giờ quên – Nó nghiêng răng, mắt đầy đau đớn.
- Nguyệt à, thật ra lần đó, Chấn Phong và Tuyết lan không làm gì cả – Nhỏ nhẹ nhàng nói
- Tôi không tin, chẳng phải chính anh ta đã thừa nhận sao? – Nó nghi ngờ nói, trong lòng có chút rung động.
- Điều đó là sự thật, tôi có thể đảm bảo chuyện đó, bà đừng như vậy, trong vòng ba năm qua, Chấn Phong đã chịu khổ rất nhiều, anh ta còn yêu bà nhiều lắm Nguyệt à
- Thật vậy sao? Giữa họ không có chuyện gì thật sao? – Giọng nói nó run rẩy

- Phải, em có thể làm chứng, chắc chắn không thể nào – Trang Linh rụt rè lên tiếng – Chị hãy tin em và chị Giao Châu, bọn em nói thật đấy ạ.

- Thôi, em đừng nói nữa, chị đã hiểu rồi, tự chị sẽ biết cách giải quyết chuyện này – Nó mỉm cười dịu dàng – Thôi, ăn đi, đồ ăn nguội cả rồi.

Nghe nó nói vậy, cả nhỏ và Trang Linh đều không dám nói thêm mà cúi xuống ăn, cầu trời cho nó biết làm chuyện tốt. Còn nó, sau khi đã nghe nhỏ và Trang Linh nói, trong lòng dâng lên một niềm vui khó tả, nhưng nó vẫn sẽ cho hắn chịu khổ vì những tổn thương hắn đã gây ra cho nó dù là do bị Tuyết Lan *** hại, cái gì cũng phải có qua có lại và nó sẽ cho hắn nhận những gì hắn đáng nhận lấy.

46. Chương 46

Sau khi ăn xong, nhỏ và Trang Linh chạy về trước, nó thấy lạ nhưng cũng không cản bởi vì nó còn phải đi đón Thiên Thiên và bà Như Huỳnh. Dội nó đi khỏi, nhỏ lấy điện thoại ra gọi cho Gia Long, giọng nói gấp gáp:

- Anh, em đây, anh đang ở đâu?

- Anh đang ở nhà Chấn Phong, có chuyện gì không em? – Gia Long mỉm cười

- Vậy thì tốt, anh cứ ở đó nhé, em với Trang Linh sẽ đến ngay, có một chuyện rất quan trọng em cần phải nói với người biết – Nhỏ nói nhanh rồi tắt máy.

Cùng lúc đó, Trang Linh cũng gọi cho Eric để bảo anh đến nhà hắn rồi hai người đón taxi đến đó. Một lúc sau, nhỏ, Trang Linh và Eric đến nơi cùng lúc, không để anh kịp hỏi, Trang Linh đã lôi anh vào nhà và chạy lên phòng hắn. Lúc ấy, Gia Long cũng đang ở đó, anh đang múc cháo ra cho hắn ăn, nhìn hắn lúc này, nhỏ, Trang Linh và Eric đều cảm thấy xót xa. Hắn trông xanh xao và mệt mỏi, ánh mắt trầm tư nhìn vào khoảng không vô định, không chút cảm xúc. Thà hắn cứ lạnh lùng như ba năm nay, có lẽ sẽ hay hơn là hắn như thế này, điều này chứng tỏ hắn đang rất đau vì nó. Nhỏ khẽ lên tiếng, đánh tan bầu không khí nặng nề của căn phòng:

- Chấn Phong, tôi có chuyện này muốn hỏi anh được không? – Nhỏ ngập ngừng

- Chuyện gì? – Hắn nói đều đều

- Anh biết chuyện Bạch Nguyệt đã trở về rồi đúng không? Cả chuyện nó đã có con nữa.

- Tôi biết – Lời hắn nói nhẹ nhàng như gió thoảng nhưng đâu đó người ta vẫn cảm nhận được một nỗi đau thầm lặng.

- Anh sẽ làm gì? – Nhỏ lên tiếng

- Tôi sẽ buông tay, có lẽ, người có thể khiến cho cô ấy hạnh phúc không phải là tôi – Hắn vẫn không bộc lộ chút cảm xúc nào.

- KHÔNG ĐƯỢC – Cả nhỏ và Trang Linh đồng thanh hét lên – Anh không thể làm như vậy được.

- Tại sao? Cô ấy cũng đã có con rồi, tôi còn làm được gì nữa? – Hắn mỉm cười chua chát

- Bởi vì..... – Nhỏ toan nói nhưng nhanh chóng im lặng vì nhớ tới lời thề với nó, Trang Linh thì nhìn nhỏ bối rối.

Hắn nhìn hai người khó hiểu, nhỏ lắc đầu nhẹ nhàng rồi chán nản nói:

- Tôi không thể nói được, nhưng tôi chỉ có thể nói với anh một chuyện, nếu anh buông tay, anh sẽ hối hận hơn ba năm trước gấp trăm lần – Nhỏ nhìn vào mắt hắn – Anh hãy nhìn Thiên Thiên, hãy xem thằng bé giống ai, đó là những gì tôi có thể nói

- Giao Châu, chuyện này là sao? – Gia Long thắc mắc

- Nguyệt đã kể cho em và Trang Linh nghe chuyện xảy ra trong vòng ba năm nó ra đi, nhưng nó cũng bắt bọn em thề, không được phép tiết lộ mọi chuyện cho ai, những gì bọn em có thể nói chỉ là như vậy, em rất tiếc.

Trang Linh đứng bên cạnh giải thích cho Eric những gì nhỏ nói rồi tiến về phía hắn, chân thành nói:

- Anh đừng bỏ cuộc, đừng buông tay, anh hãy nghe theo trái tim của mình, em tin, sẽ có lúc anh nhận ra sự thật – Trang Linh mỉm cười.

Hắn gật đầu không đáp, trong đầu xuất hiện nhiều nghi vấn. Trong lúc hắn đang chìm trong suy nghĩ của chính mình, nhỏ lôi Eric, Trang Linh và Gia Long ra một góc để bàn kế, nổ phát súng đầu tiên cho chiến dịch đem nó và hắn trở lại với nhau. Sau khi đã thống nhất, cả bọn kéo về để chuẩn bị cho những kế hoạch khác, còn Gia Long được giao nhiệm vụ thuyết phục hắn tham gia kế hoạch. Anh cứ nghĩ hắn sẽ từ chối không tham gia, nào ngờ khi anh vừa nói xong, hắn đã gật đầu cái rụp. Gia Long mừng rỡ báo cho nhỏ biết rồi chạy ra ngoài mua đồ cho hắn. Còn lại một mình, hắn khẽ mỉm cười, thầm nhủ với bản thân mình:

- Nhất định anh sẽ khiến em quay trở về bên anh.

Tối hôm đó, khi nó đang nấu bữa tối thì nhỏ gọi đến, giọng nói vô cùng hồ hởi. Sau khi nghe nhỏ thông báo, nó sa sầm mặt lại rồi giao chuyện nấu nướng cho người giúp việc, bỏ Thiên Thiên ở nhà cho bà Như Huỳnh chăm sóc rồi lên xe phóng đi. Một lúc sau, nó có mặt tại nhà hắn, vừa định bước vào nhà, điện thoại nó hiện lên tin nhắn do nhỏ gửi đến:

- Bọn tui không ai cản được Chấn Phong hết, hy vọng duy nhất chỉ có bà thôi, cố lên nhé.

Đẹp điện thoại vào túi xách, nó khẽ thở dài, nó sợ không kiềm chế được tình cảm của bản thân, sau khi biết được sự thật, tuy nó vẫn còn muốn cho hắn nếm một chút đau khổ, nhưng không hiểu sao, trái tim nó giờ đây đang đập rộn ràng. Hít một hơi thật sâu, nó đẩy cửa bước vào:

- Cửa không khoá? Thôi kệ – Nó tự nói với bản thân mình

Vừa bước vào nhà, một mùi rượu nồng nặc tràn vào mũi nó khiến nó suýt say mà té bổ nhào. Cố gắng thở thật ít, nó khép cửa lại. Trong nhà tối om, chỉ có ánh đèn leo lét phát ra trên phòng của nó ngày xưa. Khi bước ngang qua chiếc ghế salon trong phòng khách, đột nhiên có một bóng đèn khiến nó chú ý. Nheo mắt lại một chút, nó nhận ra bóng đen đó chính là hắn. Hắn đang ngồi ôm chai rượu và uống một cách vô tội vạ. Do đã nhenhỏ kế, nó biết nếu hắn uống rượu quá nhiều sẽ như thế nào, thế là nó tiến lại gần hắn và ngồi xuống, nhẹ nhàng nói:

- Chấn Phong, anh có nhận ra tôi không?

Hắn không đếm xỉa tới nó và vẫn tiếp tục uống. Nó cau mày, kiên nhẫn nói thêm một lần nữa, giọng nói tuy lạnh lùng nhưng vẫn có một chút gì đó rất ấm áp:

- Chấn Phong, đưa chai rượu đây, đừng uống nữa.

Hắn hơi khựng lại nhưng vẫn không nói gì, tiếp tục nốc rượu. Nó bực tức giật phắt chai rượu ra, đặt lên bàn, gất lên:

- Anh có biết anh đang bị cấm uống rượu không? Anh lại muốn ngất xỉu như hôm hôn lễ của Trang Linh và Eric à?

Nghe nó nói, trong lòng hắn hơi ngỡ ngàng, thì ra, hôm đó hắn không hề ghê lắm, quả nhiên người đến bên cạnh hắn lúc hắn ngất đi chính là nó. Thấy hắn im lìm không nói gì, nó đứng bật dậy, lạnh lùng nói:

- Tôi về đây, anh đừng có uống rượu nữa đấy, tạm biệt.

Nói rồi, nó quay đi, nhưng chưa được ba bước, nó đã bị một vòng tay ấm áp kéo ngược lại.

Bất ngờ, nó ngã vào vòng tay ấm áp đang ôm lấy nó, một mùi hương nam tính thuộc mê hoặc tâm trí của nó, cộng thêm mùi rượu từ người hấn phả ra khiến nó say, mặt nó đã đỏ bừng, nay lại càng đỏ hơn nữa. Nó cố tỏ ra lạnh lùng để che đi sự xấu hổ của mình:

- Mau bỏ tôi ra, anh đang làm gì vậy? – Nó vùng vẫy nhưng càng lúc càng bị hấn ôm chặt hơn.

Hấn kề sát tai nó thì thầm, phả hơi thở nóng rực vào mặt nó khiến gương mặt nó trở nên nóng bừng

- Nguyệt, về với anh đi, anh vẫn còn yêu em rất nhiều – Hấn hôn nhẹ vào gáy nó khiến nó khẽ run lên.

- Anh đang nói gì thế? Tôi đã có con rồi, mau bỏ tôi ra – Nó hét lên, cố gắng thoát khỏi vòng tay của hấn.

- Không sao cả, anh vẫn sẽ nuôi Hạo Thiên, anh sẽ chấp nhận mọi thứ của em, rồi chúng ta cũng sẽ có đứa con của anh và em thôi – Hấn mỉm cười, cắn nhẹ vào vành tai nó.

- Ummm..... – Nó khẽ rên lên, cố gắng dùng chút sức lực còn sót lại chống chọi để thoát khỏi sự mê hoặc của hấn – Buông tôi ra, buông ra mau.

Hấn nhếch mép, nở nụ cười chiến thắng, một tay hấn vẫn giữ chặt nó còn tay kia hấn với lấy chai rượu trên bàn và ngậm lấy một ít rượu. Rồi hấn quay ngược nó lại và bất thành linh chiếm lấy đôi môi đỏ mọng của nó. Nó cảm thấy bị tê liệt, cố gắng mím môi thật chặt nhưng vô ích, hấn đã khiến nó há miệng và cho rượu vào đó. Sau khi nuốt xong chỗ rượu đó, não nó phát ra tia cảnh báo cuối cùng rồi trở nên đứng máy, nó không thể suy nghĩ được chuyện gì. Hấn vẫn tiếp tục hôn nó một cách cuồng nhiệt, dần dần, nó cũng đáp lại hấn. Nó choàng tay vòng qua cổ hấn, kéo hấn sát vào người, tất cả nỗi nhớ thương, vị đắng đắng của sự hận thù hoà quyện với tình yêu thương, nhỡm nhàng da diết của cả nó và hấn đều được bộc lộ. Hấn mỉm cười đắc thắng và bế nó lên phòng trong khi vẫn tiếp tục hôn nó. Nó không còn cảm nhận được gì khác ngoài nụ hôn ngọt ngào của hấn, nó để mặc cho hấn đặt nó lên giường, bàn tay bắt đầu sờ soạng lung tung. Rồi từng lớp, từng lớp quần áo rơi xuống đất, hai cơ thể áp sát vào nhau, đam mê, quyến luyến.

Hấn dừng lại một chút để ngắm nhìn nó, làn da trắng mịn không tì vết, gò bồng đảo căng đầy đang hưởng ứng hấn, cái cổ nhỏ nhắn, gương mặt đang chìm trong mê đắm. Cơ thể nó như đang toát ra một sức quyến rũ mãnh liệt khiến hấn cảm thấy khó chịu. Hấn cúi xuống đặt vào cổ nó một nụ hôn rồi từ từ trượt dài xuống “hòn đảo thần tiên” của nó. Hấn dùng tay xoa nắn khiến nó khẽ rên lên. Khi đã hết chịu nổi, hấn từ từ tiến vào trong nó, nó khẽ than đau, một giọt nước mắt chảy dài trên gương mặt ửng hồng của nó, điều này khiến hấn cảm thấy khó hiểu, nếu nó đã có người khác ở nước ngoài và có Thiên Thiên, chắc hấn nó phải quen với chuyện này chứ, hấn không ngờ nó lại thấy đau. Hấn cúi xuống đặt vào môi nó một nụ hôn, nhẹ nhàng xoa dịu nỗi đau cho nó. Đêm hôm đó, nó và hấn quấn chặt lấy nhau, tất cả những gì đã bị kềm nén trong ba năm đều được bộc phát. Sau khi cho nó tất cả những mầm mống tội lỗi của mình, hấn ôm lấy nó và chìm vào trong giấc ngủ. Đêm hôm đó, hấn đã có một giấc ngủ rất ngon, giấc ngủ trọn vẹn nhất kể từ khi nó ra đi và nó cũng thế

Sáng hôm sau, khi mặt trời đã lên cao, nó từ từ tỉnh dậy, nó cảm thấy toàn thân ê ẩm, đầu lại choáng váng và nhất là hơi lạnh lạnh. Khi phát hiện bản thân đang trong tình cảnh không có mảnh vải che thân, nó càng tá hỏa hơn khi nhìn thấy hấn đang nằm ngủ ngon lành bên cạnh nó. Nó ngồi chết sững, căn cứ theo những gì còn đọng lại trong ký ức của nó, tối qua, sau khi nó bị hấn cho uống rượu, nó không còn biết gì cả, hình như nó và hấn đã hôn nhau rất lâu, rồi sau đó, nó và hấn đã.....

Nghĩ tới đó, nó quàng cho hấn ánh mắt căm hận rồi rón rén bước xuống giường. Nào ngờ khi chân còn chưa kịp chạm đất, nó đã bị kéo ngược trở lại. Hấn mỉm cười dịu dàng, ôm chầm lấy nó:

- Em đi đâu thế? Tối qua, anh rất hạnh phúc.

- Buông tôi ra mau, anh là tên khốn, anh đã chuốc rượu tôi – Nó giận dữ nói, nhưng không hiểu sao lại giống hệt như nó đang làm nũng hấn vậy.

- Ừ, anh là tên khốn và bây giờ anh sẽ tiếp tục làm một tên khốn – Hấn cười gian và cúi xuống hôn nó

- Không.....uhmmmmmm..... – Nó mở miệng phản đối nhưng vô hiệu.

Hắn hôn nó đến khi nó không thở nổi mới luyến tiếc dừng lại. Hắn mỉm cười nhìn nó, ánh mắt vô cùng dịu dàng:

- Anh yêu em, em có biết không?

- Không, tôi không quan tâm – Nó lảng tránh ánh mắt của hắn và dĩ nhiên, hắn đã nhìn thấy sự bối rối của nó.

Hắn hôn lên trán nó rồi đỡ nó dậy, sau đó bá đạo bế nó vào phòng tắm với lý do sau một đêm vận động quá sức thì phải tắm nước ấm, mà hắn thì không muốn chờ đợi. Dĩ nhiên là nó phản đối nhưng sau khi nghe hắn dọa sẽ “ăn” nó thêm một lần nữa thì nó đành ngậm ngùi im lặng để bảo toàn tính mạng. Sau khi tắm xong, nó toan bỏ chạy thì bị hắn tóm lại và thế là đành phải cắn răng đi ăn sáng cùng hắn. Tuy trong lòng khá tức giận nhưng nó cũng cảm thấy thật hạnh phúc. Nó thường hay mơ thấy chuyện lúc trước và dù cố không nghĩ đến, nó vẫn không thể phủ nhận rằng một phần nào đó trong lòng nó vẫn muốn trở về với những ngày tháng hạnh phúc lúc trước. Thấy nó trầm tư suy nghĩ nhưng gương mặt lạnh lùng đã có chút ấm áp, hắn khẽ mỉm cười, nếu hắn đoán đúng, hắn là người duy nhất trong ban năm trở lại đây mà nó đã làm chuyện đó, nhưng nếu vậy, chẳng lẽ Thiên Thiên là con hắn sao? Không thể nào? Chẳng phải ngày đó vị bác sĩ đã nói rằng nó đã sẩy thai hay sao? Chuyện này xem ra không hề đơn giản, nhất định hắn phải điều tra để làm rõ tất cả mọi chuyện.

47. Chương 47

Sau khi ăn sáng, hắn đưa nó về nhà. Bước xuống xe, nó bực tức đi vào nhà, hắn mỉm cười bước theo nó, điệu bộ vô cùng thoải mái và vui vẻ. Nó quay phắt lại nhìn hắn, quát lên, mặt đỏ phừng phừng:

- Này, anh đi theo tôi làm gì thế?

- Thích, anh đến thăm ba mẹ, có gì không phải sao? – Hắn mỉm cười thích thú khi nhìn thấy gương mặt tức giận pha lẫn ngại ngùng của nó.

- Ba mẹ của tôi chứ không phải của anh – Nó lườm hắn toé lửa nhưng mặt vẫn đỏ ửng.

- Để rồi xem – Hắn cười thích thú rồi đi vào nhà, để nó đang tức muốn học máu.

Nó cảm thấy ngượng khi đối mặt với hắn, không ngờ trong ba năm qua, nó lúc nào cũng lạnh lùng, không dễ dàng nổi giận với bất cứ chuyện gì, vậy mà khi trở về đây và gặp lại hắn, nó lại trở nên dễ tức giận hơn bao giờ hết, hắn đúng là tên đáng ghét mà. Đứng lăm lăm rửa hắn một hồi, nó hậm hực bước vào nhà. Vừa đẩy cửa vào, nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt, nó suýt té xỉu. Hạo Thiên, con trai cưng của nó, là đứa bé vốn rất ghét tiếp xúc với người lạ khi không có nó, lại đang chơi đùa với hắn rất vui vẻ. Không những thế, bé còn ôm chầm lấy hắn, thân thiết vô cùng, còn ba mẹ nó thì đang mỉm cười vui vẻ, tỏ ra vô cùng hài lòng khi nhìn thấy hai người đang vui đùa với nhau. Nó đen mặt lại, ánh mắt như muốn giết người chia thẳng về phía hắn. Đang chơi đùa, bỗng nhiên Hạo Thiên nhìn thấy nó, bé giật giật tay áo hắn, mếu máo:

- Chú ơi, mẹ Nguyệt, hic – Bé rưng rưng nước mắt – Mẹ Nguyệt đang sợ quá à.

Hắn hướng mắt nhìn về phía nó, mỉm cười rồi ôm lấy Thiên Thiên, dỗ dành:

- Đừng sợ, Thiên Thiên ngoan, có chú ở đây, cháu đừng sợ nữa.

- Vâng ạ, không sợ mẹ Nguyệt nữa đâu – Thiên Thiên toét miệng cười tươi rồi nhảy phốc lên lưng hắn – Chú Phong làm ba của Thiên Thiên nha, hihi.

- Lâm Hạo Thiên – Nó hét toáng lên, mặt đỏ bừng bừng – Con đang nói cái gì thế? Có im đi không?

- Ba cháu đâu? Chẳng phải cháu đã có ba rồi sao? – Hắn ngạc nhiên nhìn Thiên Thiên – Sao cháu lại bảo chú làm ba cháu?

- Vâng ạ, Thiên Thiên có ba rồi, nhưng đó là.....uhm..... – Bé chưa kịp nói dứt câu đã bị nó bịt miệng lại.

Nó đỏ bừng mặt, gằn giọng nói với bé:

- Thiên Thiên, con không được nói nữa, nếu con không nghe lời, mẹ sẽ giận con đấy – Nó đe dọa, buông tay ra.

- Vâng ạ, Thiên Thiên không nói nữa đâu – Bé xịu mặt xuống, miệng vẫn lẩm bẩm – Con muốn chú Phong làm ba của con cơ.

Và dĩ nhiên, câu nói đó lọt vào tai hấn, hấn ngạc nhiên nắm lấy tay nó, ánh mắt tràn đầy hy vọng

- Nguyệt, thằng bé nói vậy là sao? Anh cần một lời giải thích cho chuyện này

- Không liên quan tới anh, thằng bé chỉ vì quá nhớ ba nên mới nói vậy thôi – Nó quay mặt đi, lạnh lùng nói, tránh né ánh mắt của hấn.

- Thật vậy sao? – Hấn nheo mắt lại nhìn nó, môi nở nụ cười khiến nó thoáng chột dạ nhưng vẫn cố ra vẻ bình tĩnh.

- Phải, thật sự là như vậy – Nó vừa nói, vừa vén một lọn tóc lên.

Hành động đó lại lọt vào mắt hấn, rõ ràng nó đang nói dối, tuy chỉ sống với nó một thời gian nhưng hấn đã thấu hết những thói quen của nó. Và nhất là hành động nó vừa làm. Hấn nhớ rất rõ, mỗi khi nó nói dối, nó đều vén tóc lên, không thì cũng vờ về một lọn tóc nhỏ. Chắc chắn nó không ngờ thói quen của bản thân đã phản bội chính mình, được, nếu nó muốn chơi với hấn, hấn sẽ chiều theo ý nó. Hấn thở dài, bé Thiên Thiên lên, lắc lắc đầu:

- Thiên Thiên à, thời gian qua, mẹ Nguyệt bắt nạt cháu nhiều lắm phải không?

- Vâng ạ – Bé toe toét cười – Mẹ Nguyệt dữ lắm cơ, nhưng em rất thương Thiên Thiên, đồ ăn mẹ nấu là ngon nhất ạ.

- Ủ, bây giờ cháu có muốn đi chơi không nào? – Hấn mỉm cười, ngọt ngào nói – Chỉ chú với cháu thôi.

- Nhưng còn mẹ Nguyệt thì sao? – Thiên Thiên chớp chớp mắt tỏ vẻ lo lắng

Nghe những gì bé nói, nó mỉm cười đắc thắng, dĩ nhiên rồi, con trai của nó mà, rất thương nó, làm gì có chuyện chịu đi chơi với ai khác khi không có nó chứ. Nhìn thấy nụ cười của nó, hấn quay sang bé, giọng ngọt như mía lùi:

- Thiên Thiên không thích chơi trò chơi sao? Còn đồ chơi nữa, nhiều lắm đó – Hấn mỉm cười

- Nhưng.....mẹ Nguyệt thì sao? – Thiên Thiên nhìn hấn, mặt đầy phân vân

- Thiên Thiên không thích đi chơi hay sao? Ở khu trò chơi, chú thường thấy mấy cô bé đáng yêu lắm đấy – Hấn vờ tiếc nuối, khe khẽ thở dài

- Vâng, cháu đi ạ, mình đi thôi chú – Thiên Thiên ôm lấy cổ hấn, mắt sáng rỡ

- Thiên Thiên ngoan lắm, bây giờ chú cháu mình đi nhé – Hấn nhìn nó, mỉm cười đắc thắng.

Còn nó đứng nhìn hấn chăm chăm, chỉ hận không lao vào giết hấn chết được.

- Không được, tôi không cho phép, Thiên Thiên, ở nhà với mẹ – Nó trừng mắt nhìn bé

- Con không muốn đâu – Thiên Thiên lè lưỡi ra, ôm chầm lấy hấn

- Con..... – Nó tức nổ đom đóm, trong lòng gào thét kêu trời, tại sao ngay cả đứa con trai nó yêu thương nhất cũng theo phe hấn thế này?

Nó chợt nghĩ tới ông Minh và bà Như Huỳnh. Nó vội quay sang cầu cứu 2 người, nhìn họ bằng ánh mắt bi thương nhất:

- Ba, mẹ, Thiên Thiên không được phép đi đúng không ạ?

Cả hai người nhìn nhau mỉm cười rồi quay sang nhìn nó, khuôn mặt tươi rói. Nó cũng mỉm cười đáp lại, trong lòng hả hê với ý nghĩ nó đã thắng chắc. Ông Minh vẫn cười, trả lời nhẹ hững:

- Dĩ nhiên là Thiên Thiên được phép đi.

“ẦM”, một đồng gạch rơi thẳng lên đầu nó, nó đứng hình, miệng lắp bắp:

- Ba vừa nói là cho Thiên Thiên đi à?

- Ủ - Ông nhún vai, ra vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra rồi quay sang Thiên Thiên - Cháu hãy chăm sóc cho Thiên Thiên nhé Chấn Phong.

- Vâng, cháu biết rồi, thưa bác cháu đi - Hấn mỉm cười đắc thắng nhìn nó rồi bế Thiên Thiên đi ra ngoài.

Nó đứng cứng ngắc, trong lòng đang gào thét không ngừng. Tại sao? Tại sao? Con trai nó đã đành, sao ngay cả ba mẹ nó cũng theo phe hấn thế này, rốt cuộc là tại sao? Ba mẹ nó không thấy nó đủ đáng thương hay sao mà còn giúp hấn? Còn cả nhỏ nữa, cũng tại nhỏ mà hôm qua hấn ăn nó sạch sành sanh không còn chừa lại miếng gì, huhu, rốt cuộc nó đã làm ra tội tình gì? Tại sao mọi người lại theo phe hấn chứ? Chung qui tất cả là tại hấn. Nghĩ tới đó, nó hét toáng lên, khiến hấn và Hạo Thiên đã ra tới cổng rồi nhưng vẫn giật mình, còn nhỏ thì đột nhiên thấy lạnh xương sống:

- LỤC CHẤN PHONG, ANH ĐI CHẾT ĐI!!!!!!!!!!!!!!

Sau 1 hồi chấn động vì tiếng hét “thánh thốt” của nó, hấn cười như một thằng điên khiến Thiên Thiên tròn mắt ra vì không hiểu chuyện gì. Cô bé gốc của hấn đúng thật là hết nói nổi, đã ba năm rồi, cổ khoác lên người lớp vỏ lạnh lùng nhưng thật ra tính tình vẫn trẻ con như ngày nào. Cười một hồi, thấy Thiên Thiên đang nhìn hấn như sinh vật lạ, hấn vờ ho và tiếng rồi đặt bé vào xe, hướng thẳng về phía khu vui chơi lớn nhất trong thành phố. Vừa bước xuống xe, Thiên Thiên đã lòi hấn chạy tứ phía, nào là mua cái này, chơi cái kia. Lặng xăng một hồi cũng thấm mệt, hấn bế bé lên và đi tìm một chỗ để ngồi. Sau khi đã yên vị, hấn bắt đầu kẻ hoạch tra hỏi của mình. Đưa cho Hạo Thiên que kem socola, hấn bắt đầu hỏi vuơ:

- Thiên Thiên, ba cháu là người như thế nào?

- Là người tốt ạ - Thiên Thiên chăm chú ăn kem

- Thế thì mẹ Nguyệt và ba cháu chắc thân thiết nhau lắm à? - Hấn mỉm cười

- Vâng, thấy mẹ và ba hay đi cùng nhau - Thiên Thiên vô tư trả lời, không nhận ra khuôn mặt hấn đã đen lại sau câu trả lời đó.

- Vây, sao cháu lại muốn chú làm ba của cháu? Chẳng phải cháu đã có ba rồi sao? - Hấn cố nặn ra một nụ cười.

- Cháu muốn chú làm ba ruột cơ, còn ba Simon chỉ là ba nuôi của Thiên Thiên thôi - Bé vô tư nói, xử lý gọn que kem.

Nghe câu trả lời hồn nhiên của Thiên Thiên, hấn lặng người, không lẽ, Thiên Thiên thật sự là con hấn sao? Nếu vậy, hấn phải lập tức đi điều tra chuyện này mới được. Nghĩ là làm, hấn bế Thiên Thiên lên rồi phóng đến bệnh viện để tìm vị bác sĩ ba năm trước, sẵn tiện xét nghiệm máu luôn cho xong. Đột nhiên, hấn nhìn thấy vị bác sĩ lúc trước, nhanh như chớp, hấn bế Thiên Thiên chạy đến chỗ ông. Nhìn thấy hấn, vị bác sĩ giật mình suýt đánh rơi quyển sổ trên tay, ông lấy lại bình tĩnh, hỏi hấn:

- À, thì ra là cậu, cậu đến đây có chuyện gì?

- Tôi muốn biết sự thật ba năm trước - Hấn nhìn ông bằng ánh mắt giết người

- Từ từ, bình tĩnh đã - Ông nuốt nước bọt cái ực, lắp bắp nói, mồ hôi bắt đầu túa ra như tắm, mặt tái xanh.

- Tôi muốn biết sự thật - Hấn gần từng chữ, mặt đặng đặng sát khí

- Chuyện gì? - Ông bối rối, giơ hai tay ra trước, ý bảo hấn bình tĩnh

- Cô ấy không hề sẵn thai đúng không? - Hấn lườm ông, ánh mắt sắc như dao cạo

- Phải, phải, cô ấy không hề sẵn thai - Ông đã gọng kính lên, thở dài, cố kìm nén sự sợ hãi trong lòng.

- Tại sao ông lại nói dối? - Hấn trừng mắt, sát khí bốc lên ngàn ngạt khiến ông cảm thấy khó thở.

Hít một hơi thật sâu để lấy lại sự bình tĩnh, ông từ tốn nói:

- Thật ra, ba năm trước, khi chúng tôi đã cấp cứu thành công và giữ lại được đứa bé. Đúng lúc đó, cô ấy chợt tỉnh dậy và bắt đầu khóc, cô ấy van xin tôi hãy nói rằng đứa bé đã bị sảy rồi, nếu tôi không giúp, cô ấy sẽ tự sát..... – Ông lắc đầu chán nản – Lúc ấy tôi thấy cô ấy rất đau khổ nên mới đồng ý giúp, không ngờ ngày hôm nay, cậu cũng đã phát hiện ra.

Nghe ông nói xong, hấn lặng người, thì ra nỗi đau hấn gây racho nó còn lớn hơn hấn tưởng rất nhiều. Thấy vẻ mặt hấn trầm ngâm pháchút đau đớn, Thiên Thiên giật giạt tay hấn, lo lắng hỏi:

- Chú Phong, chú làm sao vậy? Chú không khoẻ ở đâu phải không?

- Không, chú không sao, mà Thiên Thiên này, chú muốn nói với cháu chuyện này – Hấn bưng tỉnh, mỉm cười nhìn bé.

- Chuyện gì ạ? – Thiên Thiên cười tí mắt, vui vẻ nói

- Cháu cứ gọi chú là ba, chú sẽ kết hôn với mẹ cháu, cháu chính là con trai của chú, cháu chịu không? – Hấn dịu dàng nói

- Vâng ạ – Thiên Thiên cười híp mắt lại – Ba Phong!!!

- Con trai ngoan, ba sẽ bù đắp cho con – Hấn xoa đầu bé rồi quay sang vị bác sĩ đang đứng im lìm – Phiên ông cho chúng tôi xét nghiệm máu, tôi cần kết quả ngay hôm nay.

- Cái gì? Chuyện này – Ông hơi ngập ngừng

- Sao? Chuyện này đơn giản thôi đúng không? – Hấn nở nụ cười ác quỷ, sát khí toả ra xung quanh khiến ông bất chợt rùng mình

- Phải, mời cậu với cháu qua đây, kết quả sẽ có ngay – Ông quay đi, bước nhanh, một phần để dẫn đường, một phần để giữ khoảng cách với hấn càng xa càng tốt.

Sau khi làm xét nghiệm, cầm tờ kết quả trên tay, hấn mỉm cười thích thú, trong đầu bắt đầu vạch lên 1 kế hoạch để khiến nó thú nhận tất cả. Thiên Thiên ngồi bên cạnh nhìn hấn, tự nhiên thấy trong lòng bứt rứt và một chút gì đó có lỗi với nó. Nhưng cảm giác đó nhanh chóng biến mất khi bé nghe hấn đề cập đến việc đi ăn kem. Thế là nguyên ngày hôm đó, hấn chở Thiên Thiên đi chơi thoải thích, đến tận chiều tối mới về nhà. Vừa đặt chân vào cánh cửa nhà nó, đột nhiên hấn thấy rờn rợn, quay trở lại thì thấy nó đã đứng phía sau hấn từ lúc nào, mặt hầm hầm sát khí. Hấn thì còn có khả năng kiềm được tiếng hét trong cổ họng nhưng Thiên Thiên thì khác, vừa nhìn thấy khuôn mặt sát thủ giết người của nó, bé đã hét ré lên và núp phía sau hấn:

- Ba ơi, cứu Thiên Thiên với – Mắt bé rưng rưng nước mắt

- Ủ, con đừng sợ, có ba đây mà – Hấn dịu dàng xoa đầu bé rồi ngược lên nhìn khuôn mặt đang sững sờ của nó – Em đừng xuất hiện bất thành lình như vậy chứ, làm thằng bé sợ rồi kìa.

Nó vẫn không đáp mà đứng nhìn hấn trân trối. Mãi một lúc sau, nó mới lên tiếng:

- Thằng bé vừa gọi anh là gì? – Về mặt nó ngạc nhiên tột độ

- Gọi là ba – Hấn vui vẻ đáp lời

- CÁI GÌ???????????? – Nó hét lên và lần này, cả hấn và Thiên Thiên đều gục ngã trước sức công phá của âm thanh.

Hấn dùng tay bịt một bên tai mình lại, khê cau mày:

- Ui, em muốn anh điếc hay sao vậy? – Hấn hờn dỗi nói

- Phải đó, mẹ muốn làm Thiên Thiên với ba bị điếc hay sao ạ? – Bé cũng bắt chước

- Tên này không phải là ba của con, không được gọi hấn ta là ba – Nó trừng mắt nhìn bé

- Ủ ừ, đây là ba của Thiên Thiên – Bé rúc vào người hấn, nũng nịu

- Không phải, mẹ không có người chồng như thế này – Nó giận dữ nói, ngay lập tức nó liền chết sững vì câu nói của mình.

Nó nói không có người chồng như thế, chẳng phải là nó đang nhận mình là vợ của hắn ư? Không được, không thể nào. Nghĩ tới đó, nó vội mở miệng định bảo chữa thì đập vào mắt nó chính là nụ cười dịu dàng pha lẫn hạnh phúc của hắn khiến nó không nỡ phủ nhận. Còn hắn, khi nghe bé nói thực chất nó không hề lấy chồng khác, hắn đã rất vui rồi nhưng giờ phút này, nghe nó nói như vậy, dù là vô tình nhưng nó đã xem hắn như chồng của nó, điều đó khiến hắn vui đến phát điên. Hắn vội tiến tới gần nó, nhẹ nhàng ôm nó vào lòng khiến khuôn mặt đã đỏ nay lại càng đỏ hơn. Nó cố gắng đẩy hắn ra, ngượng ngùng nói:

- Anh đang làm gì vậy? Thiên Thiên đang nhìn kìa

- Con không thấy gì đâu – Thiên Thiên dùng hai tay bịt mắt lại rồi chạy biến đi

- Bây giờ thì không có gì để ngại nữa hết – Hắn mỉm cười dịu dàng, hôn phớt vào mái tóc mềm mượt của nó, ngửi mùi thơm phát ra từ cơ thể nó.

- Anh.....mau.....buông tôi ra – Đầu óc của nó bị hơi ấm của hắn làm ằm nhũn, sức chống cự trở nên yếu dần.

- Anh không buông em ra đâu, mãi mãi không bao giờ buông em ra đâu – Hắn mỉm cười – Em sẽ tha thứ cho anh chứ?

- Dĩ nhiên là không – Nó giật bắn người, đẩy mạnh hắn ra, mặt đỏ bừng bừng.

Hắn rút từ trong túi ra một viên thuốc màu trắng, cười gian:

- Anh biết em sẽ không đồng ý mà.

Nói rồi, hắn cho viên thuốc vào miệng mình rồi áp sát vào người nó. Nó lắp bắp, cố gắng chống cự:

- Anh muốn.....uhmmmmmmmm..... – Nó chưa kịp dứt lời thì đôi môi đã bị hắn chiếm trọn.

Hắn dùng lưỡi tách hàm răng ngọc ngà của nó ra, ép cho nó nuốt viên thuốc trong miệng. Sau khi chắc chắn rằng nó đã nuốt, hắn kim chế bản thân, tách môi ra khỏi môi nó, mỉm cười:

- Vậy là xong rồi

- Anh cho tôi uống cái gì? – Nó tức giận hỏi, đôi mắt bỗng dưng trở nên dờ dẩn

- Rồi em sẽ biết thôi – Hắn cười gian, đưa tay đón lấy thân hình đang ngã xuống của nó.

48. Chương 48

Nó có một giấc mơ rất lạ, nó thấy nó đang bay lượn trên trời, đang vui đùa thích thú, bỗng nhiên, nó rơi tõm xuống biển. Nhưng điều lạ ở đây là nó không hề ngạt thở, cũng chẳng cảm thấy khó chịu gì mà trái lại, nó cảm thấy rất vui. Thế là nó nổi hứng bắt cá, đang bơi theo một con cá bảy màu, bỗng dưng, nó nhìn thấy một con cá nhỏ xíu rất đáng yêu. Nó vội bơi đến cạnh chú cá và bắt lấy nó. Đang rờ rẫm con cá, đột nhiên, nó thấy con cá phình to ra, bắt đầu mọc tay, chân. Cái đầu xinh xinh cùng cặp mắt long lanh cũng đã biến đổi. Một lúc sau, từ một con cá nhỏ xíu, đáng yêu, bây giờ đã biến thành hắn. Nhìn bản mặt đang cười cười trước mắt, nó hét toáng lên:

- Trời đất ơi, sao tôi ở đâu cũng thấy cái mặt của anh hết vậy?

Nó mở toang mắt ra, ngồi bật dậy, thở hổn hển, mồ hôi đột nhiên túa ra. Đặt một tay lên ngực, nó hít một hơi thật sâu, cố gắng điều hoà nhịp tim, miệng lẩm bẩm:

- Không sao, không sao, chỉ là mơ thôi, mình đang nằm trên giường mà, bình tĩnh, bình tĩnh lại nào – Nó vừa nói, vừa nuốt nuốt ngực.

Bỗng nhiên, nó cảm thấy hình như áo nó hơi thiếuthiếu một cái gì đó, cúi đầu nhìn xuống, nó nhận ra thứ nó đang mặc trên người là một cái váy ngủ, nhưng điều quan trọng ở đây, cái áo ngủ nàycực kì mỏng, lại ngắn cùn cồn, cũng may là cái áo này màu đen, không thì chắc nó nhìn thấy bên trong mất rồi. Ngần ngừng một lúc, đầu óc nó bắtđầu hoạt động, ngay lập tức, những việc hần đã làm đã hiện lên trong đầu nó. Năm chặt lấy tấm chăn trên người, nó hét toáng lên trong màn đêmtĩnh mịch:

- Lục Chấn Phong, anh đi chết đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Rồi nó vớ lấy cái gối bên cạnh, đập đùng đùng trên giường, vừa đập, vừa rửa hần không ngại. Đột nhiên có một tiếng cười phát ra từ bên cạnh nókhiến nó chú ý. Quay đầu qua, nó nhìn thấy hần đang nằm một đống bên cạnh, đôi mắt đang nhìn nó đầy ý cười và ẩn chứa chút gì đó mê say. Nógiận dữ ném cái gối về phía hần, hét toáng lên:

- Rốt cuộc lúc đó anh cho tôi uống cái gì hả? Sao anh lại ở đây? Còn cái váy ngủ này nữa, tại sao tôi lại mặc nó hả? – Nó hét toáng lên, không ngừng dùng gốiđánh hần.

Hần cười gian, chụp lấy một tay của nó, quét ánh mắtđầy lửa dọc theo cơ thể nó và dừng lại ở cặp đào tiên căng đầy đang lấp ló ẩn hiện phía sau lớp áo mỏng tang. Nó đỏ bừng mặt, vội giật tay rakhỏi hần rồi che ngực lại, tiếp tục mắng:

- Anh đang nhìn cái gì thế hả? Đồ háo sắc, đồ đáng ghét – Nó không ngừng la hét.

Hần cười cười không đáp, ngày càng áp sát vào nó hơn, hơi thở nóng rực phả vào mặt nó, giọng hần khàn khàn:

- Vốn dĩ anh chẳng có ý gì đâu, nhưng em lại đi quyến rũ anh, em làm anhra như thế này thì em phải lo mà giải quyết hậu quả đi nhé – Hần giậthai tay nó ra, mỉm cười đầy ẩn ý.

- Không, buông tôi ra mau, không được – Nó cố gắng giãy giụa hông thoát khỏi tay hần nhưng không thể.

Hần mỉm cười nhim ngắm cơ thể của nó qua lớp áo ngủ, bộ ngực căng đầy, làn da trắng mịn, vòng eo thon gọn, đôi chân thon dài đang hiện ra trướcmắt hần, lại thêm cả bộ mặt đang đỏ ửng của nó, tất cả những điều đó đẫvô tình kích thích ngọn lửa trong hần bùng cháy. Hần cúi xuống, đặt vào môi nó một nụ hôn cuồng nhiệt. Nó khép chặt miệng, cố gắng chống cựnhưng lại một lần nữa vô ích. Hần dễ dàng tách hàm răng trắng muốt củanó ra và len vào bên trong. Nó nhanh chóng bị cuốn theo nụ hôn của hần.Hần nhếch mép, thả một tay của nó ra và lặn mò xuống dưới, xé toạc lớpáo mỏng manh trên người nó rồi ném xuống sàn. Nó chợt bừng tỉnh và lắcdầu nguầy nguậy, cố gắng giữ lại chút tỉnh táo cuối cùng. Hần lại cuốixuống, chiếm lấy môi nó một lần nữa, bàn tay bắt đầu xoa nắn quả đào của nó. Nó khẽ rên lên một tiếng nho nhỏ, thân thể nóng bừng lên. Hần nhìnnó đang xuội lơ, trong lòng vô cùng thích thú. Hần bắt đầu mơn trớn,chơi đùa với cơ thể nó, khiến nhiều lúc nó phải rên lên vì đau. Cuối cùng, khi thấy nó hoàn toàn không chống đối gì nữa, hần bắt đầu tiến vào trong nó, mê đắm, say sưa. Sau khi đã “ban phát” mằm mống tội lỗi, hầnôm nó vào lòng, dịu dàng:

- Anh hạnh phúc lắm, em biết không?

- Hạnh phúc cái đầu anh thì có, đồ đáng ghét – Nó đổi

- Anh yêu em, trở về bên anh nhé, bỏ qua tất cả mọi lỗi lầm của anh được không? – Hần hôn vào trán nó, dịu dàng nói

- Không – Nó rúc đầu vào ngực hần, hờn dỗi.

- Em cũng nghĩ cho con chứ, anh không muốn Hạo Thiên lớn lên không có ba – Hần mỉm cười, ánh mắt chứa chan tình cảm.

- Cái gì? – Nó ngạc nhiên nhìn hần rồi cụp mắt xuống – Thiên Thiên không phải là con của anh.

- Thật vậy sao? – Hần cười gian – Em còn muốn giấu anh đến bao giờ? Hạo Thiên đã nói cho anh biết rồi.

- Giấu gì chứ? Hạo Thiên không phải con anh – Nó quay mặt đi, tiếp tục nói dối.

Nghe nó nói, hắn nhếch môi, khẽ mỉm cười rồi với tới mở ngăn kéo, rút ra tờ giấy xét nghiệm đưa cho nó. Nó nhìn hắn ngờ vực rồi mở ra xem, khi đọc xong, nét mặt nó tái xanh và đầy thương tổn. Nó cắn môi, nói đều đều:

- Anh đưa tôi tờ giấy này để làm gì? Nếu Thiên Thiên đã nói cho anh biết, anh còn kéo thằng bé đi xét nghiệm để làm gì? Phải chăng, anh không hết tin tưởng tôi đúng không? Anh nghĩ tôi là thứ đàn bà lăng loan đó sao? – Nó đau đớn nói, hai hàng nước mắt chảy dài.

- Không, em hiểu lầm rồi – Hắn ôm chầm lấy nó – Anh không hề nghĩ như vậy, chẳng qua, anh muốn em không thể phủ nhận được thôi, nếu anh không đưa tờ giấy này ra, chẳng phải em sẽ tiếp tục chối hay sao?

Nó lặng im không trả lời bởi vì hắn nói đúng, nếu hắn không đưa tờ giấy này ra, nó sẽ không bao giờ thừa nhận. Hắn đẩy nó ra một chút, dùng ánh mắt chân thành nhìn thẳng vào nó, nghiêm túc nói:

- Nguyệt, tha thứ cho anh nhé, trở về bên anh được không?

- Tôi....tôi.....uhm.....em..... – Nó đỏ mặt, gật nhẹ đầu đồng ý.

- Cảm ơn em – Hắn ôm chầm lấy nó, xúc động nói – Anh thề với trời đất, sẽ không bao giờ làm em bị tổn thương nữa.

Nó bật khóc, niềm hạnh phúc dâng trào trong lòng, nó đã từng mơ thấy giấc mơ hạnh phúc rất nhiều lần và giờ đây, đây là sự thật, không còn là giấc mơ nữa. Đột nhiên hắn buông nó ra và bước xuống giường, nó ngồi ngơ ngác nhìn hắn, những giọt nước mắt long lanh đang đọng trên mi nó được chần lau đi. Hắn quay đi và lấy một cái gì đó, rồi quỳ xuống trước mặt nó sau khi đỡ nó đứng dậy. Nó ngạc nhiên, mở miệng toan lên tiếng thì hắn ra hiệu cho nó im lặng. Hắn từ từ mở chiếc hộp nhỏ ra, trong đó có chứa một chiếc nhẫn kim cương rất đẹp. Hắn đưa ra trước mặt, trình trọng nói:

- Lâm Bạch nguyệt, em có đồng ý lấy anh làm chồng không? Anh xin thề sẽ yêu em suốt đời, sẽ không bao giờ làm em bị tổn thương, lấy anh nhé?

- Vâng, vâng, em đồng ý – Nó bật khóc nức nở và ôm chầm lấy hắn.

- Anh yêu em – Hắn mỉm cười hạnh phúc, lấy tay lau đi những giọt nước mắt của nó.

- Em cũng yêu anh – Nó mỉm cười trong nước mắt.

Rồi hai người trao cho nhau nụ hôn hạnh phúc, trời đêm hôm đó đầy trăng sao, chứng giám một tình đẹp.

Sáng hôm sau, khi ăn sáng xong, nó cầm tách cà phê ra ban công hóng gió. Vừa bước ra ngoài, nó lập tức đông cứng lại, tách cà phê đang đưa tới miệng đột ngột dừng lại. Khung cảnh trước mắt nó là một khu rừng xanh tươi đang trải dài, bao bọc xung quanh toà nhà nó đang đứng. Nhìn xuống đất, nó có thể nhìn thấy đường đi nhưng vô cùng dốc, đầy đá sắc nhọn. Đặt tách cà phê sang một bên rồi lấy tay dụi dụi mắt. Khi mở ra, nó lại nhắm mắt lại, lắc lắc đầu cho tỉnh táo, không muốn tin vào những gì mình đang thấy nhưng khi mở mắt ra, mọi thứ vẫn như vậy. Nó đứng lặng người, suy nghĩ đúng 5 phút rồi hét toáng lên:

- Lục Chấn Phong, anh ra đây cho tôi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Hả? Chuyện gì? – Hắn từ trong nhà chạy ra – Em làm sao vậy?

- Nói, đây là đâu? Rốt cuộc anh đưa tôi đến cái chỗ quái quỷ gì thế này? – Nó gào gừ, đôi mắt xẹt lửa.

- Hơ, chuyện này..... – Hắn ấp úng, lấy tay gãi gãi đầu – Đây là một trong những căn biệt thự anh đã xây từ lâu đó mà, em thấy nó đẹp không?

- Đừng có đánh trống lảng, anh có tin tôi ném anh xuống dưới không? Nói, tại sao tôi lại ở đây? Rốt cuộc anh cho tôi uống cái gì? – Nó giận dữ nói.

- Chỉ là một viên thuốc ngủ nho nhỏ thôi mà – Hắn cụp mắt xuống, giọng nói có chút ảm ức.

- Thuốc ngủ? – Nó trợn mắt lên nhìn cái con người đang khép nép trước mặt, cảm thấy choáng váng – Đừng nói với tôi là anh đánh thuốc mê tôi rồi đưa tôi lên đây nhé?

Hắn im lặng không đáp, ánh mắt đầy vẻ uất ức. Nó trừng mắt nhìn hắn, giọng nói đầy sát khí:

- Tôi nói oan cho anh lắm hả? Còn dám nhìn tôi như thế sao? Mau nói, có đúng vậy không?

- Phải, đúng vậy – Hấn nói lí nhí, nhìn nó bằng ánh mắt van xin

- Còn chuyện gì tôi không biết nữa không? Nói luôn đi

Nó choáng váng mặt mày sau câu xác nhận của hấn, nói đều đều:

- Cho tôi biết, anh đưa tôi đến đây bằng cách nào?

- Sau khi em ngủ rồi, anh cho người lái phi cơ đưa chúng ta đến đây và 1 tuần sau, họ mới quay lại – Hấn nhìn nó bằng ánh mắt ngây thơ vô tội.

“RẦM”, nó té xỉu, trời ơi là trời, nó không ngờ nó lại có một người chồng như hấn, rốt cuộc nó đã làm gì nên tội để bị đối xử như thế này chứ? Cũng may hấn còn đưa nó lên núi, nếu hấn lên cơn túm nó ra hoang đảo, chắc nó sẽ nhảy xuống biển mà tự sát quá. Nó lấy tay xoa nhẹ thái dương, thề thào hỏi hấn:

- Vậy là còn tới 7 ngày nữa máy bay mới tới sao?

- Không – Hấn nhìn nó bằng ánh mắt cúm con – 6 ngày nữa là máy bay tới rồi.

- Hả? Chẳng phải anh nói một tuần sao? Phải là 7 ngày chứ? – Nó ngạc nhiên nói

- Không, 6 ngày, vì hôm trước và hôm qua, em ngủ li bì nên không biết đó thôi – Hấn thật thà trả lời.

“RẦM”, nó tiếp tục té xỉu, lầm bầm nguyện rửa ông trời, hấn nói một viên thuốc ngủ nho nhỏ thôi, mà nó ngủ li bì suốt 2 ngày, mai mốt hấn xài tới viên lớn, chắc nó ngủ miên mãi vài tuần quá, hèn gì lúc này trên bàn ăn, nó ăn nhiều đến ngạc nhiên, ban đầu nó còn lo mình bị rối loạn tiêu hoá, bây giờ thì nó đã hiểu vì sao. Nó loạng choạng bỏ vào trong nhà sau khi đã xỉ thẳng vào mặt hấn:

- Anh mà dám đi theo, tôi giết!

Nói rồi, nó hằm hằm bỏ vào trong nhà, để hấn đứng một mình ngơ ngác. Sau khi nó đi khuất, hấn nhếch môi:

- Còn 6 ngày nữa cơ mà, anh sẽ từ từ mà chơi với em

Nói xong, hấn cũng bỏ vào nhà. Lúc này, nó đang trút giận lên tấm thớt trong bếp, con dao trên tay nó giơ lên rồi lại hạ xuống với lực mạnh nhất. tiếng gió bị xé vang lên khiến hấn khẽ rung mình rồi nhanh chóng lén đi chỗ khác. Dù hấn có lợi hại hơn nó thật nhưng trong lúc này, hấn mà xáp vào chắc chắn sẽ nhận nguyên con dao sắc, mà hấn thì vẫn chưa muốn chết, hấn vẫn còn yêu đời lắm, hơn nữa hấn chỉ vừa mới có lại nó, nếu hấn chết bây giờ thì chẳng phải trắng tay sẽ nhào vào mà giành với hấn hay sao? Thôi thì cứ linh đi rồi tới lúc nó bình tĩnh lại, hấn sẽ xuất hiện vậy. Nghĩ là làm, hấn biến đi rất nhanh, nó thì vẫn trút giận lên con dao và tấm thớt, cục thịt phía dưới thì đã nát bét. Nó vừa băm vừa rửa hấn không ngừng, không hiểu hấn đang nghĩ cái gì mà lại đi đưanó lên núi, lại còn là núi không thể xuống được bằng cách nào khác ngoài đi máy bay. Bây giờ, nó đang phụ thuộc vào hấn nên nó sẽ chiều hấn một chút vậy, khi nào về nhà rồi, hấn nhất định sẽ chết dưới tay nó. Nghĩ đến đó, nó không kiềm nổi một nụ cười thoả mãn của ác quỷ, còn hấn thì bỗng nhiên cảm thấy lạnh ớn và rung mình.

Làm xong bữa tối, nó gọi hấn vào ăn, vậy mà gọi đến khan cả tiếng, hấn vẫn biệt tăm. Nó tức giận bỏ ra ngoài tìm hấn, đi lòng vòng một hồi, nó chẳng thấy hấn đâu mà chỉ thấy toà nhà im lặng một cách đáng sợ. Vốn chẳng sợ ma, nó quyết định bỏ ra ngoài tìm hấn. Lúc này trời đã tối om, một mình nó cầm chiếc đèn pin đi ra ngoài. Bầu trời đen kịt, che mất đi ánh sáng của mặt trăng và những vì sao. Từng cơn gió lạnh lẽo của buổi tối thổi nhẹ qua những tán cây, tạo nên tiếng xì xào và cọt kẹt của những cành cây muốn gãy chạm vào nhau. Nó quyết định đi một vòng bên ngoài xem sao, trong khi đi, thỉnh thoảng nó lại nghe thấy tiếng của những loài chim, côn trùng và tiếng đá lạo xạo dưới chân. Tất cả tạo nên một bản hoà âm trong đêm tối, đủ sức khiến bất kì kẻ nhát gan nào có thể chết vì đứng tim. Hết một vòng, nó cũng chẳng thấy hấn, đang đứng suy nghĩ xem hấn đang ở đâu, bất chợt ánh sáng từ cây đèn pin trên tay nó tắt ngóm, mọi thứ lại bị bóng đêm tĩnh lặng bao trùm. Nó bực tức vỗ mạnh vào cây đèn, sau khi phát ra tia sáng leo lét cuối cùng, cây đèn pin phụt tắt cho dù nó cố gắng đập mạnh như thế nào. Bực bội, nó vứt cây đèn sang một bên, tiếng thủy tinh vỡ cộng thêm tiếng kim loại va chạm với mặt đất đầy đá và lăn đi trong bóng tối khiến nó bất giác rung mình. Nó cố gắng định vị ánh sáng phát ra từ trong nhà và mò mẫm đi vào. Gần đến cửa, bất chợt nó

chạm vào một vật gì đó, to to, cao cao, hình như có cả 2 tay và 2 chân, đang đứng quay lưng lại với nó. Nó đặt một tay lên vật đó, định kéo lại gần xem cho rõ, vừa mới chạm vào, nó đã thấy vật đó run lên bần bật và đột ngột quay lại.....

- AA

Trong màn đêm tĩnh lặng vang lên một tiếng hét ghê rợn rồi lại chìm vào trong im lặng.....

49. Chương 49

Gió vi vu khẽ thổi nhẹ qua khiến mái tóc đen nhánh của nó bay bay trong đêm, nhìn từ xa vô cùng kinh khủng, dưới đất là bóng dáng của một chàng trai đang nằm bất tỉnh nhân sự, mặt vẫn còn đậm nét kinh hoàng. Và chàng trai đó chính là hắn – Lục Chấn Phong. Vốn dĩ hắn muốn ra ngoài hóng gió một chút, lại còn nhân dịp đi dạo thử lòng vòng bên ngoài xem sao, đang đi, hắn đột nhiên nhìn thấy ánh sáng phát ra từ đèn pin của nó, hắn nghĩ rằng nó đi tìm hắn nên vội vàng đi tới chỗ nó đang đứng. Nào ngờ chưa kịp tới nơi, đèn pin nó lại tắt ngóm, sau đó lại vang lên tiếng kim loại va chạm với đá và cả tiếng kính bị vỡ. Hắn cảm thấy thú vị và nảy ý định dọa nó. Do mắt đã quen với bóng tối, hắn nhẹ nhàng bước về phía cổng nhà và đứng đợi ở đó. Đúng như hắc toán, sau khi ném cây đèn đi, nó đang mò mẫm đi về phía cửa. Khi nó chạm vào hắn, hắn bất giác nhoẻn miệng cười, trong đầu nghĩ tới những biểu hiện của nó khi hắn đột ngột quay mặt lại. Nghĩ là làm, hắn quay lại và nhận một cú đá trời giáng của nó vào người khiến hắn gục ngay lập tức, nét mặt vẫn còn sưng sờ và không kém phần sợ hãi. Còn nó, sau khi định thần lại, nó mới cố gắng nheo mắt lại để nhìn xem đó là ai và hoảng hốt khi nhận ra hắn. Nó vội xóc hắn lên và đỡ hắn vào nhà. Một lúc sau, hắn tỉnh dậy và nhận ra mình đang nằm trên giường, cảm thấy cơ thể vô cùng đau đớn và rồi từng dòng kí ức trở về với hắn. Hắn bất giác thốt lên, giọng nói pha lẫn một chút sợ hãi và thán phục:

- Không ngờ, cô ấy lại không sợ ma.

- Thì ra anh cố tình nhát ma tôi à? – Nó lên tiếng, tay đang mang theo một cốc sữa socola nóng.

- Hơ, đâu có, anh đâu có nhát ma em – Hắn vội lấp liếm, thầm nguyện rửa ông trời sao cho nó nghe thấy lời hắn nói.

- Vậy sao? – Nó cười lạnh, đặt li sữa lên bàn rồi trèo lên giường, chồm người về phía hắn, đôi mắt phát ra tia nhìn mê hoặc khiến hắn hồ hập khó khăn – Cho anh một cơ hội để nói thật, có hay là không?

- Anh.....anh không trả lời được không? – Hắn ấp úng, cố kìm chế bản thân trước sức quyến rũ của nó

- Không – Nó cười tít mắt, gương mặt đầy mỉa mai hoặc lúc này giờ đã trở nên hồn nhiên như một đứa trẻ, nó mỉm cười, phát ra giọng nói trong trẻo nhưng đầy sự đe dọa – Có hay là không?

Nói xong, nó lại nhìn hắn bằng ánh mắt đầy sức hút khiến hắn cảm thấy khó có thể chịu đựng. Thở dốc một tiếng, hắn nắm lấy tay nó, ép nó nhìn vào mắt hắn của hắn

- Nếu anh nói cho em biết, em có thể thưởng cho anh không? Coi như món quà cho sự trung thực.

- Được thôi, anh cứ nói đi – Nó nháy mắt tinh nghịch, mỉm cười – Và quà của anh sẽ là.....

Không để nó kịp dứt lời, hắn đã đè nó ra giường và bá đạo chiếm lấy đôi môi hồng xinh của nó. Bất ngờ trước nụ hôn của hắn, nó bất động đúng 5 giây. Sau khi nhận thức được vấn đề và hiểu ra ý của câu nói lúc này, nó bắt đầu chống cự nhưng vô ích. Vốn dĩ nó chỉ muốn đùa với hắn một chút, nào ngờ lại vô tình tạo điều kiện cho hắn ăn nó. Nó dùng tay đánh vào lưng hắn, cố gắng thoát ra khỏi nụ hôn đầy mê hoặc của hắn. Hắn khẽ nhún mảy rồi nắm chặt hai tay nó lại khiến nó không còn khả năng chống cự. Mãi một lúc lâu sau, hắn mới luyến tiếc buông nó ra. Ngược lên nhìn nó, hắn mỉm cười:

- Phải, anh muốn dọa ma em, bây giờ anh đã nói thật rồi, em phải giữ lời hứa nhé, tặng cho anh phần thưởng anh muốn.

- Không được, lúc này tôi muốn tặng anh li sữa chứ không phải là bản thân tôi, mau buông tôi ra – Nó ngượng ngùng nói.

- Không được, ai bảo em không rõ ràng chứ? – Hấn cười gian rồi lại cúi xuống hôn nó, không cho nó cơ hội để phản bác.

Hấn dùng tay lột bỏ chiếc váy trên người nó một cách thuần thục rồi ném xuống sàn, bàn tay vuốt ve theo từng đường cong trên cơ thể nó. Dừng nụ hôn lại, hấn hôn nhẹ vào cổ nó rồi lại tiếp tục hôn nó. Khi đã không còn chịu nổi, hấn vào bên trong nó. Hai người quấn lấy nhau cả đêm, căn phòng trở nên thật nóng bỏng và đầy mê hoặc. Khi kết thúc, nó gối đầu lên tay hấn và chìm vào giấc ngủ sau khi đã cho hấn một trận thích đáng vì cái tội dám dọa ma nó.

Rồi thời gian cũng nhanh chóng trôi qua, cuối cùng ngày trở về cũng đã đến. Ngay khi nó vừa đặt chân vào nhà, Thiên Thiên đã từ trong nhà chạy ra, ôm chầm lấy nó, khóc nức nở:

- Huhuhu, mẹ đi đâu mà lâu vậy? Thiên Thiên nhớ mẹ lắm, huhuhu

- Ngoan nào, mẹ đã về với Thiên Thiên rồi mà – Nó mỉm cười dỗ ngọt bé và ngước lên lườm hấn.

- Thiên Thiên, lại đây với ba – Hấn mỉm cười và giang rộng vòng tay về phía bé.

- Baaaaaaaaaaaaa – Thiên Thiên vội buông nó ra và nhảy bổ vào hấn, bỗng nó đang đứng ngơ ngác vì chưa giải thích được chuyện gì vừa xảy ra.

Mãi một lúc sau, nó mới gằm gừ, mắt toé lửa nhìn hấn và bé đang tíu tít đủ chuyện

- Lâm Hạo Thiên, con nhớ mẹ như vậy đó hả?

- Con không phải là Lâm Hạo Thiên, con là Lục Hạo Thiên – Bé cười toe nhìn hấn – Phải không ba?

- Ủ, đúng rồi, con trai của ba ngoan quá – Hấn hôn vào trán bé cái chụt, không hề để ý tới khuôn mặt đang đen lại của nó.

Nó tức muốn phun máu, không ngờ đứa con nó mang nặng đẻ đau, yêu thương hết mực, luôn luôn coi nó là tất cả hôm nay lại nở lòng nào vì hấn mà bỏ rơi nó, lại còn nghe lời hấn hơn nó. Nó rưng rưng nước mắt, ầm ục nói:

- Hic, 2 cha con các người, 2 người nhớ nhé, gặp lại nhau rồi không xem tui ra gì hết, hic, từ nay, tui và các người tuyệt giao, hichic.

Nói rồi, nó giận dỗi bỏ vào nhà trước bốn con mắt ngơ ngác nhìn theo nó rồi lại nhìn nhau. Ngẫm nghĩ một lát, hấn kéo bé lại gần rồi thăm thì một cái gì đó, sau đó bé cười toé toét và nhanh nhẹn leo lên xe hấn.

Tối hôm đó, cả 3 người đều không nói gì với nhau. Hấn thì im lặng lái xe, bé Thiên Thiên thường ngày hay nghịch ngợm cũng ngồi yên phía sau, mắt nhìn hấn rồi lại nhìn sang nó. Còn nó thì khoác lên người lớp vỏ bọc lạnh lùng, đưa mắt nhìn ra bên ngoài, bầu không khí trong xe vô cùng ngột ngạt và khó chịu. Về đến nhà, Hạo Thiên nắm lấy tay áo hấn và kéo nhẹ, hấn nháy mắt với bé rồi bịt mắt nó lại. Nó hét toáng lên văng vẳng nhưng khi nhận ra bàn tay của hấn, nó lạnh giọng:

- Buông tôi ra.

- Được rồi, vào nhà đi rồi anh sẽ buông ra, ngoan đi nào – Hấn ngọt ngào dỗ ngọt nó.

Nó im lặng không nói gì rồi từ từ bước đi, lon ton chạy phía sau, Thiên Thiên cười toe toét khi thấy kế hoạch của hấn đã thành công được bước đầu. Vào tới nhà, hấn từ từ dẫn nó vào bếp rồi bỏ tay ra. Nó nhú mồm khó chịu khi bị ánh sáng chiếu vào mắt và rồi chết sững với thứ nó đang nhìn thấy, còn hấn và bé thì đứng nhìn nhau cười tủm tỉm.

Trên bàn lúc này đang hiện diện 2 thứ: một sợi dây chuyền có mặt pha lê màu xanh biển đang được đặt trong cái hộp thủy tinh trong suốt, nổi bật giữa những sợi kim tuyến màu trắng lấp lánh. Bên cạnh đó cũng là 1 cái hộp đựng một viên pha lê màu đỏ, nhưng điều quan trọng nhất ở đây, viên pha lê màu đỏ đó chính là trái tim pha lê mà ngày xưa hấn tặng cho nó. Chẳng phải trái tim hấn tặng nó ngày xưa đã vỡ rồi hay sao? Vậy

sao bây giờ lại ở đây? Ở trước mặt nó? Chẳng lẽ hần đã mua lại viên khác ư? Không thể nào, suốt tuần vừa rồi, hần và nó vẫn ở trong biệt thự, đâu có rang ngoài đâu chứ, vậy thì tại sao?

Với rất nhiều câu hỏi trong lòng, nó đứng bất động, mắt nhìn 2 vật trên bàn không chớp mắt, sau đó, trong lòng nó tràn đầy hạnh phúc, nó cảm thấy mắt mình ướt ướt. Rồi nó quay người lại, ôm chầm lấy hần, khóc nức nở

- Anh.....hic.....anh.....làm thế nào mà anh lại làm được như thế?

Hần vòng tay ôm chặt lấy nó, dỗ dành:

- Em đừng khóc nữa, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, em đừng giận nữa nhé.

- Mẹ thiên vị quá đi – Thiên Thiên đứng bên cạnh phụng phịu – Thiên Thiên cũng có giúp nữa mà, ngoài thứ ba tặng ra, vật còn lại là do Thiên Thiên chọn đó.

- Ủ, Thiên Thiên của mẹ giỏi lắm, mẹ rất cảm động đó – Nó rời khỏi hần và bế bé lên, mỉm cười, hôn vào má bé cái chụt.

- Em hôn Thiên Thiên mà không hôn anh nhé, em thật là không công bằng – Hần bước đến bên cạnh nó, giang tay ôm cả 2 mẹ con vào lòng.

- Anh thật là, con mình mà cũng ghen tị được – Nó tựa đầu vào ngực hần, mắng yêu.

Thiên Thiên nghe hần nói xong thì nhìn hần, thề lưỡi ra như muốn nói rằng hần không giành lại với bé đâu rồi dúi đầu vào ngực nó, nũng nịu. Hần bật cười trước sự lém lỉnh của bé rồi siết nhẹ vòng tay ôm chặt lấy 2 người. Sự đáng yêu, lanh lẹ của Hạo Thiên, nét hiền dịu pha lẫn một chút lạnh lùng của nó cùng sự mạnh mẽ, quyết đoán của hần, tất cả tạo thành 1 bức tranh tràn đầy hạnh phúc và hoà quyện với nhau đến từng milimét.

Một lúc sau, hần và Thiên Thiên đẩy nó ngồi xuống ghế và lon ton chạy rang ngoài xe, nhất quyết không cho nó theo. Nó mỉm cười không hỏi thêm, ngồi ngẩn nhìn 2 món quà đáng yêu do 2 người tặng trong lúc chờ đợi. Khoảng 15 phút sau, Thiên Thiên hối hả chạy vào, trên tay mang theo một cái hộp khá to. Bé đến bên cạnh nó và chìa cái hộp ra, thở hổn hển:

- Mẹ ơi, ba nói mẹ chia đều ra các đĩa cho ba – Bé cười tí mắt.

- Cái gì thế con? – Nó nhận lấy cái hộp trên tay bé rồi mỉm cười.

- Con không biết ạ, ba dặn con nói với mẹ như vậy á – Bé cười toe, xoa xoa cái bụng của mình – Nhưng con nghĩ là mì ạ, nghe mùi thơm quá cơ

- Ủ, được rồi, con giúp mẹ một tay chứ? – Nó đứng dậy, đặt hộp xuống bàn rồi bế bé lên.

- Vâng ạ, con sẽ giúp mẹ – Bé hôn vào má nó một cái rồi lém lỉnh nói – Nhưng con giúp xong, mẹ cho con nhiều mì một tí nhé?

Nghe bé nói xong, nó bật cười, Thiên Thiên nhìn nó đầy chờ đợi, hai mắt sáng long lanh cầu xin. Sau khi nó gật đầu, Thiên Thiên cười toe toét rồi nâng nặc đòi xuống để giúp nó. Nó mỉm cười rồi cho bé xuống và nhờ Hạo Thiên lấy giúp 3 cái đĩa màu trắng. Bé lon ton chạy đi lấy còn nó thì mở hộp ra xem. Khi cái nắp vừa hé mở, một mùi hương thơm ngào ngạt bốc ra khiến nó cảm thấy đói sôi cả bụng, đúng như Thiên Thiên đoán, trong hộp chính là mì, nhưng không phải là mì bình thường mà còn là mì trứng loại đặc biệt. Nó dùng đũa nếm thử 1 sợi xem sao. Đúng như nó đoán, mì này đã được chế biến rồi, chỉ còn thiếu lớp nước sốt rưới bên trên nữa thôi.

Nhận lấy 3 cái đĩa từ tay Thiên Thiên, nó bắt đầu chia mì thành 3 phần, riêng phần của bé, nó chon nhiều mì hơn một chút rồi quay lại nhìn bé và nháy mắt một cái. Hạo Thiên cười tí mắt và chăm chú nhìn nó chia mì. Lúc nó chia xong 3 phần, hần từ bên ngoài đi vào, tay xách theo vài chai rượu vang cùng một cái hộp gì đó. Hần đặt đồ lên bàn rồi bắt ngờ hôn vào má nó một cái. Không để nó kịp nói tiếng nào, hần quay sang nhắc bồng Hạo Thiên lên và cùng bé chơi đùa. Nó nhìn hần và bé rồi bất giác mỉm cười, tay chạm nhẹ vào gương mặt đang nóng bừng của mình, lòng tràn đầy hạnh phúc. Rồi nó quay đi, tiếp tục công việc của mình. Mở cái hộp hần đem về ra, nó nhận ra đây chính là nước sốt để rưới lên mì. Lấy một cái muỗng, nó

rưới sốt ra từng đĩa rồi đặt lên bàn, lấy thêm hai ly thủy tinh để uống rượu cùng một ly sữa cho Thiên Thiên. Xong xuôi, nó gọi hần và bé vào ăn.

Hần lịch thiệp kéo ghế ra cho nó, đồng thời còn tặng cho nó một nụ cười đẹp đến chết người của hần khiến mặt nó đỏ bừng rồi mới chịu vào chỗ ngồi, còn Thiên Thiên thì tròn mắt nhìn hai người do không hiểu vì sao hần lại khiến cho nó đỏ mặt được. Bữa ăn hôm đó rất vui vẻ, sau khi ăn xong, Thiên Thiên đòi uống thử rượu của hần, sau một hồi năn nỉ miệt mài, hần cũng cho bé uống thử một chút, vừa uống thử một ít, Thiên Thiên nhăn mặt lại do không thích mùi vị của rượu. Bé nhìn nó, rồi lại nhìn sang hần, chớp chớp mắt rồi gục xuống bàn, ngủ mất tiêu.

Nó lờ mờ hần rồi bé lên phòng sau khi bắt hần dọn dẹp. Hần cũng ngoan ngoãn làm theo với vận tốc nhanh hết mức có thể rồi chạy lên phòng với nó. Vừa lên tới nói, thấy nó đang đắp chăn cho bé, hần bước thật nhẹ nhàng rồi bắt ngờ ôm chầm lấy nó. Nó suýt nữa là hét toáng lên nhưng hần đã nhanh tay bịt miệng nó lại. Sau đó hần thì thào vào tai nó, hỏi nó đã bình tĩnh chưa. Nó gật đầu, hần từ từ buông tay ra. Nó nổi giận quay sang định mắng hần một trận ra trò nhưng chưa kịp nói, nó đã bị bịt miệng bởi đôi môi của hần. Hần bá đạo bế nó lên và đi qua phòng mình. Lúc này, nó mới lơ mơ nhận ra ý đồ của hần khi đồng ý cho Thiên Thiên uống thử rượu nhưng cũng đã quá muộn. Thế là tối hôm đó, nó bị hần ăn sạch sẽ, không còn thừa lại tí gì.

Sáng hôm sau, nó mệt mỏi bước xuống giường, dùng ánh mắt căm hờn nhìn hần. Sau khi tắm rửa và nấu xong bữa sáng, nó lên gọi Thiên Thiên dậy thì thấy hần và bé đang cùng nhau chơi game. Gọi 1 lần không nghe thấy tiếng trả lời, gọi lần thứ 2 cũng tương tự, tới lần thứ ba, nó giật phăng đi sợi dây điện, nhìn 2 người bằng ánh mắt hình viên đạn khiến cả 2 lú lú chạy xuống dưới nhà mà không dám hó hé câu gì.

Sau khi ăn xong, nó tắm rửa cho Thiên Thiên rồi dẫn bé đi chơi. Hần dùng xe chở 2 mẹ con đi, không khí vô cùng vui vẻ. Tại khu vui chơi, gia đình nó vô cùng nổi bật, các cô gái người nào cũng nhìn hần bằng đôi mắt hình trái tim còn nhìn nó thì bằng hai viên đạn. Nhưng nó cũng chẳng kém gì, các chàng trai đi ngang qua dù có bạn gái hay chưa cũng đều phải liếc trộm nó 1 cái và nhìn hần bằng cặp mắt ngưỡng mộ, thậm chí còn có chút ghen tức. Cả nó và hần đều không hèn nhau mà cùng làm mặt lạnh, quảng cho đám người tộc mạch đó một cục lơ to tướng và vô tư dắt bé đi chơi. Khi đi ngang qua nơi bán kem, Hạo Thiên nũng nịu đòi nó mua cho bé, ngẫm nghĩ một lát, nó gật đầu và mỉm cười. Thế là bé nhảy lên, cười toe toét rồi chạy đi. Nó và hần nhìn nhau mỉm cười, hai người tay trong tay đi theo bé. Bỗng nhiên, nó nhìn thấy bé bị ngã và đang bị 1 người phụ nữ nào đó mắng. Nó vội chạy đến đỡ bé dậy, nhìn xem bé có bị thương hay không rồi ngược mắt lên nhìn người phụ nữ kia, lạnh lùng:

- Con tôi làm gì chị sao? Sao lại mắng bé?

- Con của cô làm bẩn áo tôi, tôi chưa cho nó bạt tay là may đấy, còn ở đó nói như vậy với tôi à, cô có tin tôi cho cô thân bại danh liệt không? – Cô ta ngoa ngoắt nói.

- Thiên Thiên, con làm bẩn áo cô ấy à? – Nó quay sang nhìn hần ý bảo cứ để nó xử lý rồi nhìn bé, mỉm cười dịu dàng.

- Không ạ, con đang chạy thì bị cô ấy đụng, sau đó cô ấy còn mắng con nữa – Thiên Thiên ôm chầm lấy nó, phụng phịu nói.

- Tôi thay mặt cháu xin lỗi cô, cháu nó còn nhỏ, cô cũng đừng để bụng nhé – Nó mỉm cười lịch sự.

- Dễ dàng vậy sao? Trừ khi con cô quỳ xuống xin lỗi tôi, không thì đừng có mơ – Cô ta khinh thường nói.

- Cô nói đủ chưa? – Hần lạnh giọng nói – Thân bại danh liệt sao? Nghe cô nói thì chắc cô là con gái của tập đoàn nào lớn sao?

- Phải, nhà tôi là tập đoàn XX, đến cả Lục Chấn Phong của Wing cũng phải nể 10 phần và ba tôi còn là bạn thân của Lâm Minh, ông chủ tập đoàn Green nữa đấy, đặc tội với tôi là không xong đâu – Cô ta hơi sững lại khi nhìn thấy hần nhưng vẫn kên kệ nói.

Nghe cô ta nói xong, cả nó và hần đều không hèn nhau mà cười khinh bỉ. Thiên Thiên chạy ra khỏi vòng tay nó và giật giật tay cô ta, ngây ngô nói:

- Cô ơi, ba con nể cô 10 phần hả? Còn ông ngoại cháu nữa, ba cô là bạn thân của ông ngoại cháu à?

- Oắt con, mày lắm nhảm gì thế, đừng thấy sang mà bắt quàng làm họ nhé – Cô ta vung tay lên, định tát Hạo Thiên.

- Con của tôi đã làm gì sai nhỉ? Sao cô lại đánh nó? – Nó chụp lấy tay cô ta, lạnh lùng nói – Xin tự giới thiệu với cô, tôi tên là Lâm Bạch Nguyệt, Lâm Minh là ba tôi – Nó hất đầu về phía hắn – Chồng tôi là Lục Chân Phong, cô có gì muốn nói nữa không?

- Cái....cái gì? Các người là....là....? – Mặt cô ta tái xanh, tay chân trở nên bủn rủn.

Nó nhìn cô ta cười khinh bỉ rồi hất tay cô ta ra, lườm hắn:

- Giải quyết đi

Nói rồi, nó dắt bé đi mua kem, trước khi đi, bé còn mỉm cười chào cô ta rồi mới lon ton đi theo nó. Hắn mỉm cười nhìn cô ta rồi rút điện thoại ra:

- Ngày mai, cắt đứt mọi trở giúp đến công ty XX, mọi dự tính hợp tác đều huỷ bỏ.

Nói rồi, hắn vẫy tay chào cô ta rồi quay người đi theo mẹ con nó, bỏ mặc cô ta đang ngồi bệt xuống đất, trông thảm hại vô cùng, đám người này giờ vây quanh đều tản ra, một số khẽ lắc đầu, cảm thấy tội nghiệp cho cô ta.

50. Chương 50

Vào một ngày đẹp trời, khi hắn đang ngủ say, bỗng nhiên hắn “lọt” giường sau khi lãnh trọn uy lực phát ra từ cú đá của nó. Hắn ngơ ngác nhìn nó, ý muốn hỏi có chuyện gì vậy. Nó lạnh lùng nói:

- Anh nhớ tối qua em nói gì với anh không?

- Nói gì? – Hắn ngạc nhiên nhìn nó, ngẫm nghĩ một lát rồi sực nhớ ra – À, về nhà em đúng không?

- Hừ, tưởng anh quên luôn rồi chứ – Nó lườm hắn rồi quay ra ngoài – Anh chuẩn bị đi, tôi đi gọi Thiên Thiên dậy.

- Tuân lệnh vợ yêu – Hắn cười tươi rồi chạy vào phòng tắm.

Nó nhìn theo hắn mà bất giác mỉm cười, thời gian vừa qua, mỗi ngày nó đều sống trong hạnh phúc, Thiên Thiên ngoan ngoan đáng yêu, hắn luôn luôn ở bên cạnh nó, giúp đỡ nó giải quyết những công việc của công ty, là 1 điểm tựa vững chắc và là 1 người chồng rất tốt, nó cảm thấy hài lòng với cuộc sống hiện tại, chỉ còn đợi đến ngày kết hôn nữa thôi là hạnh phúc này sẽ trở nên trọn vẹn.

Đứng nghĩ ngợi một lát, nó rời khỏi phòng để đi gọi Thiên Thiên dậy, vốn nó không cho phép bé ngủ một mình, nhưng không biết là vì lý do gì mà Hạo Thiên nằng nặc đòi hỏi, còn cố gắng chứng minh cho nó thấy bé có thể tự lo cho bản thân được nữa, không còn cách nào khác, nó đành phải cho Thiên Thiên ngủ một mình, còn nó thì ngủ với hắn. Dù nó cố gắng tìm mọi lý do và sai sót của Thiên Thiên để bắt bé ngủ chung với nó nhưng không biết vì sao, hạo Thiên chẳng hề phạm bất kỳ một lỗi nhỏ nào trước mặt nó cả, bé hoàn hảo một cách bất bình thường. Nó cảm thấy nghi ngờ hắn có liên quan tới chuyện này, nhưng khổ nỗi, mỗi lần nó gợi chuyện để nói thì y như là bé nằng nặc đòi hắn dẫn đi chơi và ngược lại, khi thấy nó đang dụ dỗ bé thì hắn lại rủ rê nó đi mua sắm, không thì cũng đi ăn uống gì đó,....

Đợi một hồi, nó lại quên mất chuyện đó, cho nên dù thấy khó hiểu nhưng chưa bao giờ nó làm rõ được chuyện này. Nghĩ ngợi thêm một hồi nữa, nó đẩy cửa phòng Thiên Thiên và bước vào, lúc này bé đã dậy rồi và đang vệ sinh cá nhân. Khi bước ra ngoài và nhìn thấy nó, Thiên Thiên chạy lompat lại ôm lấy nó, nũng nịu:

- Mẹ ơi, hôm nay nhà mình đi chơi nữa nha? – Mắt Hạo Thiên long lanh tràn đầy hy vọng.

- Hôm nay cả nhà mình sẽ đến nhà ông bà ngoại, con thích không? – Nó cười hiền, hôn vào gò má phúng phính bầu bĩnh của bé.

- Thích ạ – Thiên Thiên cười tí mắt.
- Được rồi, bây giờ đi thay quần áo nhé, hôm nay mẹ có một bất ngờ dành cho con – Nó nháy mắt với bé.
- Bất ngờ gì vậy mẹ? – Thiên Thiên tròn mắt nhìn nó
- Bí mật, con càng chuẩn bị nhanh thì càng sớm biết thôi – Nó véo nhẹ vào gò má bé rồi đến cạnh tủ lôi ra mấy cái áo thun, quần jean và giơ lên trước mặt bé – Con muốn mặc cái nào?
- Uhmmmmmmmmm.....cái này ạ – Thiên Thiên chỉ bộ quần áo màu trắng bên trái.
- Ủ, bộ này hợp với hôm nay lắm, con trai của mẹ giỏi lắm đó – Nó hôn bé rồi bắt đầu thay quần áo cho Thiên Thiên.

Sau khi chuẩn bị xong, nó dẫn bé xuống nhà, lúc này, hần cũng đã mặc quần áo tươm tất và đang ngồi uống cà phê. Vừa nhìn thấy hai mẹ con nó, hần đã đứng dậy và đi tới bên cạnh, nhắc bồng Thiên Thiên lên, mỉm cười:

- Con trai của ba hôm nay đẹp trai quá, con giống ai nhỉ? – Hần nháy mắt
- Giống ba, ba đẹp trai nên con mới đẹp trai – Thiên Thiên cười tươi rói.
- Này này, 2 cha con các người tự sướng đủ rồi nhé, có ăn sáng aurồi đi không? Trễ giờ rồi đấy – Nó vờ làm bộ dạng buồn nôn rồi nói.

Nói rồi nó đi vào trong bếp bày đĩa ra để đựng trứng chiên và một ít xúc xích. Sau khi chia phần xong, nó đưa cho hần và Thiên Thiên rồi đi lấy thêm 1 ly sữa và 1 ly cà phê. Dùng xong bữa sáng, nó phát hiện ra mình sắp trễ nên cuống cuống dọn dẹp rồi lôi hần và bé ra xe.

Nó vừa thắt dây an toàn, vừa hỏi hần nói:

- Đến sân bay đi, nhanh lên, kéo muộn mất.
- Sân bay? Anh tưởng đến nhà của em? – Hần nhìn nó khó hiểu
- Phải, nhưng ra sân bay trước, em phải đón bạn, nhanh lên, muộn mất rồi – Nó vội vã nói.
- Ủ – Hần gật đầu rồi phóng xe đi.

Trên đường đi, nó thỉnh thoảng lại nhìn vào đồng hồ, miệng không ngừng lẩmnẩm tính toán. Khi đến sân bay, nó vội vàng bế Thiên Thiên chạy vào trong, bỏ hần đứng ngơ ngác không biết chuyện gì vừa xảy ra. Một lúc lâu sau, hần cũng tìm được nó, vừa tính mở miệng “hờn dỗi” thì Thiên Thiên đã hét lên:

- BAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA..... – Bé vừa hét vừa vẫy tay liên tục.
- Thiên Thiên, ba sang Việt nam chơi với con đây – Anh ta cười tươi rói, đồng thời cũng vẫy tay liên tục, đồng thời tăng tốc độ chạy về phía nó.

Từ tận tay nó, Thiên Thiên cũng tụt xuống chạy lại ôm chầm lấy anh ta, mừng rỡ:

- Ba ơi, con nhớ ba lắm đó – Rồi bé quay sang nhìn nó – mẹ nói bất ngờ cho con chính là ba phải không ạ?
- Ủ, đúng rồi – Nó cười hiền – À mà Simon này, Mary đâu?
- Cô ấy ở đằng kia kia – Simon chỉ về phía cửa ra vào, nơi một cô gái đang mệt mỏi kéo theo cái vali to tướng.
- SIMON – Nó hét lên – Sao lại để Mary xách đồ nặng vậy hả? Mau lại giúp nó đi, nhanh lên.
- Ủ nhỉ – Simon gật đầu rồi chạy đi, còn Thiên Thiên thì bị nó giữ lại.

Lúc này hần mới lên tiếng, giọng nói có một chút khó chịu:

- Anh ta là Simon, người mà em kể với anh phải không?
- Đúng vậy, đó là Simon – Nó gật đầu, khẽ mỉm cười – Mà này, sao giọng anh nghe kì thế? Đừng nói với em là anh ghen nhé?

- Ủ, anh ghen đó – Hấn gật đầu – Cấm em không được thân thiết với người đàn ông nào khác ngoài anh.

Nghe hấn nói xong, mặt nó đỏ bừng lên, một vài người đi ngang nó đều cười khúc khích, thậm chí có người còn nhìn nó bằng cặp mắt ngưỡng mộ. Nó bực tức nói thầm thì đủ để hấn nghe:

- Anh có biết đây là đâu không mà nói thế hả? Thiên Thiên nghe thấy thì sao? Anh chỉ toàn dạy hư thằng bé không thôi.

- Em hỏi thì anh trả lời thôi – Hấn nhìn nó bằng cặp mắt vô tội rồi quaysang nháy mắt với bé – Con có nghe ba nói gì không Thiên Thiên?

- Dạ không ạ, con bị tay lại rồi – Thiên Thiên cười toe toét

- Hai cha con các người thật là..... – Nó nhìn hấn và bé bằng con mắt chán nản – Tôi không nói chuyện với các người nữa.

Lúc nó vừa nói xong, Mary từ phía sau chạy đến ôm chầm lấy nó, miệng xổ một tràng tiếng Pháp:

- Chị May, em nhớ chị quá, em về để dự đám cưới của chị đây, chị có nhớ không? Xa chị mới có 1 tuần hơn mà em đã nhớ chị đến sắp chết rồi đây này.....

- Thôi, dừng – Nó đưa tay ra chặn trước miệng cô – Đủ rồi, bây giờ về nhà chị cái đã rồi muốn nói gì thì nói.

- Vâng, tuân lệnh chị yêu – Mary hôn vào môi nó cái chụt rồi chạy tốt rangòai trước sự ngạc nhiên của hấn, còn nó, Hạo Thiên và cả Simon đều cảm thấy bình thường.

- Đi thôi, coi chừng lọt mắt ra bây giờ – Nó hươ hươ tay trước mặt hấn

Nói rồi, không thấy hấn nhúc nhích, nó nắm lấy tay hấn kéo đi, còn Thiên Thiên thì nhảy tốt lên lưng của Simon.

Về đến nhà nó, Mary đã hét toáng lên, khiến cho ly cà phê trên tay ông Minh xém nữa bay xuống đất. Ông nhìn cô một hồi lâu rồi nhíu mày lại,ngạc nhiên nói:

- Con là Mary có phải không?

- Vâng, con là Mary đây, con nhớ bác quá à

Mary giơ hai tay ra, định chạy tới hôn ông thì đã bị Simon tóm lại. Anh trừng mắt nhìn cô:

- Nay, em kìm chế cái thói quen của mình lại được không?

- Được, hihi – Mary lè lưỡi ra trông rất đáng yêu.

- Ba, chuyện hôm trước con kể với ba, ba đã chuẩn bị tới đâu rồi ạ? – Nó mỉm cười

- Xong rồi, bây giờ chỉ còn đợi hai đứa kết hôn thôi – Ông vui vẻ nói rồi quay sang Simon – Cậu muốn nói với tôi chuyện gì nào?

Simon ngồi xuống ghế, mặt vô cùng nghiêm túc, anh bắt đầu lên tiếng:

- Dạ thưa bác, cháu muốn bác gả Mary cho cháu ạ.

Nghe anh nói xong, Mary sững sờ một lúc rồi bật khóc khiến nó phải bắt đắcdĩ trở thành cô bảo mẫu cho “đứa trẻ” này. Ông Minh nhướng một bên mày lên, lạnh lùng:

- Cậu nghĩ mình có khả năng lo lắng cho con gái của tôi hay sao?

- Vâng, cháu có thể ạ, cháu sẽ làm tất cả mọi thứ để cho cô ấy được hạnh phúc – Simon khẳng định – Xin bác hãy đồng ý.

- Được rồi, ta không nói dài dòng nữa – Ông Minh mỉm cười – Thật ra khicon bé Nguyệt về nước, nó đã kể cho ta nghe chuyện của 2 đứa rồi, ta cũng đã điều tra thân thế của cháu, ta tin cháu có khả năng khiến cho con bé hạnh phúc

- Vậy có nghĩa là bác đồng ý sao? – Simon mừng rỡ nói

- Cháu đừng hỏi ta, hỏi con bé đang đứng không nhẽo kia kìa, đó mới là người cháu yêu cơ mà – Ông Minh nói.

- Vâng, cháu xin cảm ơn bác rất nhiều – Simon đứng bật dậy và tiến tới bên Mary.

Lúc này, nó kéo hẳn và Thiên Thiên đứng sang 1 bên, nhường chỗ cho 2 người “diễn”. Simon nhìn sâu vào mắt cô rồi quì xuống, lấy ra một cái nhẫn kim cương, giọng nói ngập tràn tình yêu:

- Mary, em có đồng ý lấy anh làm chồng không?

- Em đồng ý, dĩ nhiên là đồng ý rồi – Mary khóc to hơn và ôm chầm lấy anh.

Simon mỉm cười đeo nhẫn vào ngón áp út của cô và đặt vào môi cô một nụ hôn ngọt ngào. Khi Simon buông cô ra, anh cảm thấy lạnh lạnh, quay lại thì thấy nó đang nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng đến cực độ. Nó gần từng tiếng:

- Anh nghĩ gì khi làm chuyện đó trước mặt trẻ con hả? Có muốn tôi nhốt Mary vào nhà, không gả cho anh nữa không?

- Anh xin lỗi mà, tại vì anh vui quá thôi – Simon mỉm cười hối lỗi – Mà hồi nãy Mary cũng hôn em trước mặt Thiên Thiên đó thôi.

- Anh còn.....uhm..... – Nó chưa kịp nói hết thì đã bị hẳn bịt miệng bằng một nụ hôn rất nhanh nhưng cũng đủ khiến má nó ửng hồng.

Bỏ nó ra, hẳn mỉm cười nhìn Simon:

- Cám ơn nhé, anh mà không nhắc, tôi cũng quên luôn chuyện lúc nãy – Hẳn mỉm cười nhìn nó – Cái này người ta gọi là tẩy trùng

- Anh..... – Nó tức nghẹn họng, không nói được câu gì.

Còn ba và mẹ nó thì đứng mỉm cười, cảm thấy an lòng khi cuối cùng 2 đứa con gái của họ cũng đã được hạnh phúc. Ông Minh cười phá lên:

- Muốn làm gì thì về nhà làm nhé mấy đứa, các con định chừng nào sẽ tổ chức hôn lễ đây?

- Tuần sau thưa ba – Hẳn nhanh nhẹn nói, không để nó lên tiếng.

- Con cũng nghĩ thế, thưa ba – Simon đồng tình

- Cái gì chứ? – Nó và Mary đồng thanh – Làm gì mà gấp thế?

- Không gấp cho 2 người thay đổi ý định à? – Hẳn mỉm cười còn Simon thì im lặng không nói nhưng cũng tỏ ý đồng tình.

Nó và Mary nghe hẳn nói xong thì nhìn nhau lắc đầu, trong đầu hiện lên cùng 1 suy nghĩ: sao chúng ta gấp toàn thứ bá đạo thế nhỉ?

Đang trao đổi với nhau bằng ánh mắt, đột nhiên chuông cửa reo lên khiến 2 đứa được 1 phen thót tim. Chưa xác định được người đến là ai, nó đã nghe thấy tiếng nhỏ lạnh lạnh ngoài kia:

- Dì Huỳnh ơi, con mang bánh tối cho dì nè.

Sau tiếng hét lạnh lạnh kia thì nhỏ mới từ từ bước vào nhà, mặt tươi rói như con nít được kẹo. Vừa nhìn thấy nó, nhỏ làm mặt giận dỗi. Nó mỉm cười nhìn nhỏ:

- Làm gì bà giận tui?

- Bà đi đâu mà cả tuần không thèm liên lạc với tui hả? – Nhỏ giận dỗi nói

- Bà hỏi cái tên này nè – Nó chỉ chỉ vào hẳn rồi chỉ về phía Gia Long vừa mới bước vào nhà – Hay bà hỏi chồng yêu của bà cũng được, chồng bà tiếp tay cho tên này hại tui nè.

- Cái gì? Bà nói vậy là sao? Gia Long hại bà chuyện gì? – Nhỏ ngạc nhiên hỏi

- Cũng không có gì nghiêm trọng, chồng bà chỉ cho Chấn Phong mượn cái trục thẳng với lại mua giúp hấn ta viên thuốc mê thôi – Nó mỉm cười nhìn hai tên đang đứng lăm lét nhìn nhau.

- Là sao? – Nhỏ cau mày tỏ ý khó hiểu

- Tức là sau khi làm tui mê man, hấn đã lấy máy bay đưa tui lên núi ở, đứng một tuần mới thả về, thử hỏi làm sao tui liên lạc với bà? – Nón héch mép – Bà phải chủ trì công đạo cho tui đó biết không?

- Hơ, tui..... – Nhỏ lấp bắp, nhìn xung quanh tìm đường trốn thoát, bỗng nhiên nhỏ nhìn thấy Mary, nhỏ liền hét lên – Em là Mary phải không?

- Dạ vâng, là em đây – Mary vui vẻ chạy lại hôn nhỏ khiến ọi người lần lượt có biểu hiện như sau: Nó, Simon, Thiên Thiên đều ngoảnh mặt làm ngơ, tỏ ý “đây là chuyện phình phường”, còn hấn, ông Minh và bà Như Huỳnh hơi sững sốt một chút, nhưng vì đã từng chứng kiến trước nên cũng không lấy gì kinh ngạc lắm. Và tốp cuối cùng chính là Gia Long và nhỏ, hai người trợn ngược mắt lên và trở nên bất động. Một lúc sau, nó lúi Mary ra rồi nhìn nhỏ mỉm cười:

- Bà còn sống không đó? Con nhỏ này từ ngày qua Pháp tới giờ học thêm được cái thói quen này đây, bà tập làm quen đi là vừa.

Nói rồi, nó ném Mary về phía Simon rồi nói:

- Lo mà giữ đi, coi chừng con bé này chạy ra đường hôn thêm vài người nữa bây giờ.

Nghe nó nói xong, Mary bị Simon lườm một phát muốn thủng cả mặt. Cô nhìn nó bằng ánh mắt căm hận còn nó thì làm lơ, tỏ vẻ “ta đây chẳng làm gì saicả” rồi quay sang nói chuyện với nhỏ. Kết thúc ngày hôm đó, mọi người đều thống nhất sẽ chọn một ngày tốt nhất vào tuần sau để tổ chức hôn lễ cho nó, nhỏ và Mary, làm 1 tiệc cưới linh đình nhất từ trước đến nay. Khỏi phải nói 3 anh nhà ta mừng đến thế nào khi cuối cùng cũng rước được tình yêu của mình về dinh còn các nàng thì ngồi nói “chuyện của chúng mình”, trong đầu không ngừng rửa 3 tên chồng bá đạo.

51. Chương 51 : End

Tối hôm đó, khi về nhà, sau khi ăn xong bữa tối, hấn bé Thiên Thiên chạy tót lên phòng với lí do là bé phải ngủ sớm để mai dậy sớm đi mua sắm. Nó mỉm cười, không phản đối và quay vào trong bếp để rửa chén. Dọn dẹp xong xuôi, nó đi tắm cho sạch sẽ rồi một hồi đi lên phòng. Với tay mở công tắc đèn trong phòng, trái tim pha lê đang đặt trên bàn thu hút sự chú ý của nó. Bước lại gần, nó cầm lên để có thể ngắm thật kĩ, lúc này, nó mới nhận thấy những vết nứt rất nhỏ bên trong trái tim. Đường như hấn đã rất cẩn thận để có thể gắn những mảnh vỡ lại với nhau. Tuy nó không biết hấn làm cách nào để làm cho trái tim trông như bình thường được nhưng nó cảm thấy rất cảm động. Rồi chợt nghĩ ra một cái gì đó, nó đi ra ngoài, mang theo trái tim pha lê trên tay. Nó đi đến cái tủ tìm một cái hộp nhỏ, lót vào đó một lớp vải lụa loại tốt rồi cầm cúi may một cái gì đó. Mãi một lúc lâu sau, nó mới hoàn thành. Cái hộp đơn giản cũ kĩ lúc này giờ đã trở nên vô cùng long lẫy với những hoạ tiết hình ngôi sao. Nó còn thêu lên thành hộp một vài bông hoa được cách điệu. Cái nắp hộp được nó bọc lấy bằng một lớp lụa và đính vào đó một cái móc nhỏ làm bằng vàng trắng để tiện cho việc đóng mở. Sau khi hoàn thành, nó trở về phòng và đặt cái hộp trở lại trên bàn, hài lòng với tác phẩm của mình. Rồi bỗng dưng nó muốn ngắm sao, thế là nó lại ra ngoài và leo lên sân thượng ngồi chơi.

Sau khi dỗ Thiên Thiên ngủ xong, hấn chạy qua phòng tìm nó, định sẽ trêu chọc nó một trận ra trò và trừng phạt một chút vì cái tội lúc sáng. Nào ngờ khi đẩy cửa vào, hấn chẳng thấy nó đâu hết. Rồi hấn nhìn thấy cái hộp trên bàn, hấn thoáng ngạc nhiên rồi cầm lên xem thử. Nhìn những hoạ tiết hình ngôi sao, một ý nghĩ thoáng lướt qua đầu, hấn đặt cái hộp xuống và chạy lên sân thượng để tìm nó. Đúng như hấn nghĩ, nó đang ngồi ngắm sao. Bất ngờ ôm lấy nó từ phía sau, hấn hôn nhẹ vào má nó, dịu dàng hỏi:

- Em đang nhìn gì thế?

- Anh biết rồi mà con hỏi – Nó mỉm cười, tựa đầu vào vòng ngực ấm áp của hắn.
 - Ủ – Hắn mỉm cười, nắm lấy bàn tay mềm mại của nó – Hôm nay anh hạnh phúc lắm em biết không?
 - Vì chuyện gì? – Nó mỉm cười, mắt vẫn không rời những ngôi sao đang sáng lấp lánh.
 - Vì cuối cùng em cũng sắp trở thành vợ của anh – Hắn siết chặt vòng tay – Em có biết anh đã từng mơ rất nhiều về đó không?
 - Ai mà thêm làm vợ anh? Chỉ vì các người không cho tui phản đối chứ bộ – Nó vờ dỗi, mặt đã hơi phơn phớt hồng.
 - Em chứ ai? Em đã có Thiên Thiên rồi, không lẽ em tính cho con không có ba hay sao? – Hắn mỉm cười
 - Em có khả năng nuôi con mà, đâu cần anh làm gì? – Nó lè lưỡi ra trêu hắn
 - Không cần thật à? – Hắn cười gian, cúi xuống hôn vào đôi môi đỏ mọng của nó.
- Nó mỉm cười và đáp lại hắn, nó cảm thấy nụ hôn của hắn thật ngọt ngào và tràn đầy yêu thương. Một lúc lâu sau, hắn tiếc nuốt buong nó ra và ôm nó vào lòng, thủ thủ:
- Ba năm trước, anh đã khiến em chịu nhiều đau khổ, anh xin thề với trời đất sẽ không bao giờ làm em bị tổn thương nữa, sẽ cùng em chăm sóc và nuôi dưỡng Hạo Thiên thật tốt, nên em hãy đồng ý trở về bên anh nhé?
 - Anh có biết tội của mình là gì không? – Nó nép đầu vào ngực hắn, nũng nịu
 - Không tin tưởng em, làm em đau khổ, khiến em phải chịu nhiều uất ức, anh là một tên khốn đúng không em? – Hắn nhìn nó, mắt ánh lên 1 chút đau đớn.
 - Phải, anh là tên khốn – Nó gật đầu xác nhận rồi mỉm cười – Nhưng em yêu anh.
 - Anh cũng yêu em, yêu hơn cả mạng sống của anh – Hắn mỉm cười hạnh phúc – Làm vợ anh nhé Nguyệt?
 - Vâng, dĩ nhiên rồi – Nó cười rạng rỡ – Em yêu anh.

Nói xong, nó chủ động rướn người lên hôn hắn, hai người quyến luyến ôm chặt lấy nhau, không khí tràn đầy yêu thương và hạnh phúc, những vì sao nhấp nháy như đang mỉm cười và chúc phúc ột mối tình đẹp.

Kết thúc nụ hôn ngọt ngào, hắn ôm lấy nó và hai người cùng ngồi ngắm sao. Bầu không khí vô cùng tĩnh lặng nhưng dường như nó có thể nghe thấy tiếng lòng của hắn, màn đêm bỗng dường trở nên ấm áp lạ thường. Lòng nó bây giờ tràn ngập hạnh phúc, không còn thứ gì có thể khiến nó sợ hãi, bởi vì nó biết, hắn sẽ mãi ở bên cạnh nó, cùng nó sẽ chia những buồn vui trong cuộc sống và sẽ nắm lấy tay nó đi hết cuộc đời này. Để có được ngày hôm nay, nó đã trải qua biết bao đau khổ, nó sẽ không bao giờ buông tay hắn ra nữa cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra, nó sẽ trối buoc hắn lại, không cho hắn để ý bất kì ai khác ngoài nó nữa, hắn chỉ có thể thuộc về nó mà thôi. Nghĩ đến đó, nó bất giác mỉm cười, không ngờ nó lại có những suy nghĩ như vậy, đúng là hắn đã khiến nó trở nên ích kỉ hơn rồi, nhưng lỗi cũng là do hắn, ai bảo hắn quá đẹp trai làm gì, lại còn giỏi nữa chứ, nó chỉ cần thả hắn ra, thế nào cũng có người khác giành lấy ngay, nên cách tốt nhất là trối lại rồi cột vào nhà, không cho đi đâu hết. Nghĩ xong nó phá lên cười, vốn nó chỉ tự đùa với bản thân thôi, không ngờ nó lại nghĩ ra được những trò như thế, đúng là nó đã bị hắn lây nhiễm quá nặng rồi. Thấy nó đột nhiên cười một mình, hắn ngạc nhiên nhìn xem nó đang nghĩ gì mà vui vậy. Nó ngập ngừng không muốn nói, hậu quả là nó bị hắn “tra tấn” tới lúc chịu khai mới thôi. Nghe nó nói xong, hắn nở một nụ cười hết sức gian xảo rồi thì thầm vào tai nó một điều gì đó khiến nó đỏ bừng mặt và toan chạy trốn. Nhưng vừa đi được vài bước, nó đã bị hắn tóm lại được và bị túm thẳng lên giường, ăn sạch không còn một mẩu xương.

Còn nói về số phận của Mary, tối hôm đó, cô bị Simon cho 1 trận thích đáng vì cái tội gặp ai cũng hôn. Kết thúc buổi trừng phạt, Mary thở không ra hơi, cũng không dám trả treo với Simon nữa mà chuyển sang rửa thân nó khiến nó đang ngủ bỗng bừng giật mình dậy rồi lại ngủ tiếp do quá mệt

52. Chương 52 : Ngoại Truyện Hôn Lễ

Một tuần nhanh chóng trôi qua, cuối cùng ngày tổ chức hôn lễ của bọn nó cũng đã đến. Bây giờ, bọn nó đang ngồi trong phòng trang điểm, trên người đang vận những chiếc váy cưới đẹp tuyệt vời. Nó thì mặc một chiếc váy màu trắng, phần thân váy điểm những hạt pha lê trong suốt lấp lánh, phần áo bó sát vào cơ thể làm tôn lên vòng một đầy đặn và quyến rũ của nó, phần váy dưới thì xoè ra, được tô điểm bằng những đường ren màu xanh biển. Cùng với cách trang điểm nhẹ nhàng nhưng không kém phần tinh tế, trông nó thật đẹp và cũng thật lạnh lùng, đúng như tính cách của nó. Còn nhỏ thì diện một chiếc váy màu hồng trắng, phần thân váy được đính những hạt ruby màu hồng kết hợp với phần thắt lưng được thắt một cách cầu kỳ cùng với cách trang điểm tự nhiên, nhấn nhá một chút ở đôi mắt khiến nhỏ toát lên một vẻ đẹp trong sáng và ngọt ngào. Mary thì hoàn toàn khác, cô diện một chiếc váy màu cam trẻ trung và năng động, so với chiếc váy mà nó và nhỏ mặc thì có phần gọn hơn nhưng cũng rất đẹp với những hoạ tiết chìm và những viên đá quý lấp lánh được đính trên ngực áo. Trông bọn nó lúc này lộng lẫy như các nàng công chúa trong những câu chuyện thần tiên. Nhưng cái vẻ ngoài hiền dịu và lộng lẫy đó chẳng kéo dài được lâu khi bọn nó kéo váy lên và ngồi tám chuyện. Lúc này nhìn vào, người ta sẽ chẳng thấy được chút gì gọi là nữ tính ở bọn nó mà chỉ là 3 bà tám không để ý tới bất cứ việc gì ngoài chuyện mà họ đang nói

Và dĩ nhiên, nhân vật chính trong câu chuyện của bọn nó chính là bọn hấn. Trong một tuần vừa qua, bọn nó đã phải đi vào không biết bao nhiêu là cửa hàng trang sức, cửa hàng áo cưới, tiệm chụp hình và còn nhiều chỗ khác nữa. Chung qui cũng là vì bọn hấn, không hiểu vì lý do gì mà cứ kéo bọn nó đi mua sắm, mua xong rồi vẫn cứ mua nữa, hỏi thì nhận được câu trả lời không thể vô tư hơn được nữa của bọn hấn:

- Mua để dành, sau này biết đâu con chúng ta cần sử dụng thì sao?

Nghe xong câu trả lời đó, bọn nó á khẩu. Thế là bọn hấn mặc nhiên kéo bọn nó đi tiếp. Một tuần trôi qua, bọn nó đang ngồi tại đây, chuẩn bị kết hôn cùng bọn hấn, những bộ váy mà bọn nó đang mặc chỉ vừa mới mua ngày hôm qua, số còn lại đã bị nó ném thẳng lại cửa hàng bán váy với lý do: phỉ phàm khiến hấn dù không muốn cũng chẳng cãi được còn nhỏ và Mary thì trái ngược lại, không hề dám phản đối dù rất muốn bởi vì nhỏ và Mary không muốn chết trên giường với Gia Long và Simon. Đang ngồi than thở “chuyện chúng mình” với nhau, bỗng nhiên cánh cửa phòng bật mở và Trang Linh từ bên ngoài chạy vào ôm chầm lấy nó, miệng cười tươi rói:

- Chị Nguyệt, em về rồi đây, nhớ chị quá đi à.

- Em về khi nào vậy? Eric có về cùng em không? – Nó mừng rỡ ôm lấy cô

- Có chứ, anh ấy và em về hôm qua, cũng may em gọi đến nhà chị, không thì chắc em không biết hôm nay các chị kết hôn đâu – Trang Linh vờ dỗi – Mà các chị quá đáng lắm, kết hôn mà không thèm bảo cho em một tiếng nữa.

- Vì chị tưởng em đang đi hưởng tuần trăng mật mà, sợ làm phiền em và Eric thôi – Nó mỉm cười.

- Hihi, lẽ ra cũng phải một thời gian nữa bọn em mới về cơ, nhưng tại anh Eric có việc nên mới phải về sớm, mà em cũng cảm thấy nhớ chị nên mới chịu về đó chứ – Trang Linh lè lưỡi ra trông rất đáng yêu.

- Này, em chỉ nhớ Nguyệt thôi chứ gì? Còn chị thì em không thèm nghĩ tới chứ gì? Giận – Nhỏ dỗi

- Không phải đâu, em nhớ cả 2 chị mà, chị Giao Châu đừng giận mà, hihi – Trang Linh ôm chầm lấy nhỏ, nũng nịu.

- Thật không? – Nhỏ nhướn một bên mắt, giọng nói đầy nghi ngờ

- Thật mà, tin em đi, em nhớ cả 2 người mà – Trang Linh cười toe toét.

- Thôi được, tạm tha cho em đó – Nhỏ mỉm cười ôm chầm lấy cô – Chị nhớ em lắm đó biết không?

- Vâng, em biết mà, em cũng nhớ chị nữa, nhớ tất cả mọi người – Trang Linh cười tít mắt

- À, giới thiệu với em, đây là Mary, em gái của chị – Nó mỉm cười, giới thiệu cô với Trang Linh

- Em chào chị ạ – Mary mỉm cười vui vẻ

- Chào em, rất vui được gặp em – Trang Linh cười tươi

Đang ngồi nói chuyện rất vui vẻ, mẹ của bọn nó từ bên ngoài chạy vào phòng. Nhìn thấy cả đám đang ngồi nói chuyện, tư thế ngồi không còn có thể “duyên dáng” hơn được nữa, váy cưới thì bị nhăn, tức mình, mẹ nó mắng cho cả bọn một trận rồi kéo bọn nó đi trang điểm lại, còn Trang Linh cũng vô tình bị tóm đi luôn với lí do cháu cũng cần phải trang điểm.

Đến giờ ra lễ đường, bọn nó đi theo 3 hàng, phía sau là 6 đứa bé đang rải hoa hồng. Trên chỗ cha xứ đang đứng, bọn hắn đang đứng chờ đợi. Nhìn thấy hắn, bỗng nhiên trái tim nó lại rung lên, giờ phút này nó đã chờ đợi rất lâu rồi, tưởng chừng như không thể thực hiện được, hạnh phúc này, nhất định nó sẽ nắm giữ thật chặt. Khi bản nhạc kết thúc, cũng là lúc cả 3 cặp tay trong tay, mắt hướng về phía cha xứ để đưa ra lời thề thiêng liêng. Và rồi lần lượt 6 tiếng nói vang lên:

- Con đồng ý.

Chỉ 3 chữ đơn giản thôi nhưng có sức mạnh gắn kết cả 6 con người lại với nhau, tạo nên sợi dây kết nối giữa 3 cặp. Vậy là từ bây giờ, nó và hắn, Gia Long và Giao Châu, Mary và Simon chính thức trở thành vợ chồng, sẽ mãi bên nhau cho tới hết cuộc đời này cho dù phải trải qua bao nhiêu khó khăn đi nữa. Và giờ phút cuối cùng cũng đã đến, 3 bó hoa lần lượt được tung lên, tiếng vỗ tay hoà cùng tiếng cười rộn ràng tạo nên một bầu không khí vui vẻ và tràn đầy hạnh phúc. Ngồi bên dưới, Eric nắm lấy tay Trang Linh và nở nụ cười, anh vui vì cuối cùng tất cả mọi người đều đã hạnh phúc, Trang Linh cũng đã mang trong mình giọt máu của anh và anh hài lòng với cuộc sống hiện tại. Sau khi nghi lễ kết thúc, tất cả mọi người kéo nhau đến nơi đãi tiệc, do chỉ mời người thân nên số lượng khách mời rất ít và dĩ nhiên không có bất cứ kí giả nào được phép vào trong. Nó, nhỏ và Mary đều đã thay những bộ váy khác và phụ bọn hắn tiếp khách, bầu không khí vô cùng thân mật và ấm áp. Bỗng nhiên, hắn, Gia Long và Simon kéo bọn nó đi lên khu trung tâm của biệt thự. Trước khi bọn nó kịp lên tiếng, một màn pháo hoa đã diễn ra trước con mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người. Và cuối cùng, khi kết thúc, bầu trời xuất hiện 3 chiếc trực thăng và thả xuống 3 cuộn giấy, nội dung là:

- Bạch Nguyệt, anh yêu em.

- Giao Châu, cuối cùng chúng ta cũng đã thuộc về nhau

- Mary, anh đã chờ ngày này rất lâu.

Khi đọc xong, bọn nó cảm thấy mắt mình ươn ướt. Nó ôm chầm lấy hắn, bật khóc nức nở, từng giọt nước mắt hạnh phúc chảy dài trên mặt nó, nó mấp máy môi:

- Em cũng yêu anh, chúng ta sẽ không bao giờ lìa xa nữa, em sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh, mãi mãi.

Hắn nhẹ nhàng ôm lấy nó và đặt vào môi nó một nụ hôn ngọt ngào trước sự chúc mừng của mọi người. Còn Gia Long và Simon đang ra sức vỗ vai nó và Mary do hai người quá cảm động nên đứng khóc ngon lành.

Khi bữa tiệc kết thúc, bọn hắn lái xe đưa bọn nó về nhà theo 3 hướng khác nhau. Còn Thiên Thiên thì được gửi ở nhà ông bà ngoại. Về tới nhà, hắn nhanh chóng bước xuống xe trước rồi khéo léo bế nó ra ngoài. Nó ngại ngùng đánh vào ngực hắn, nũng nịu:

- Em tự đi được rồi mà

- Không sao, anh muốn bế em như thế này mà – Hắn dịu dàng nói và bế nó vào nhà.

Lên đến phòng, hắn đặt nó xuống giường, mỉm cười:

- Mình động phòng nhé vợ yêu.

- Không, em muốn ngủ cơ – Nó ngượng ngùng kéo chăn lên, hai mắt nhắm tịt lại.

- Thôi mà vợ, hôm nay là ngày chúng ta kết hôn mà, thiếu mất chi tiết động phòng thì đâu có trọn vẹn nữa đâu – Hắn nhìn nó bằng cặp mắt cú mèo.

- Em ngại lắm, không được đâu – Nó đỏ bừng mặt, rúc đầu vào chăn.

- Em với anh đã làm biết bao nhiêu lần mà vẫn còn ngại sao? – Hấn mỉm cười – Tối nay anh không muốn đi ngủ đâu, anh muốn em.

Nói rồi, hấn giật tấm chăn ra rồi hôn nó khiến đầu óc nó bị tê liệt. Nó cố gắng sử dụng chút ý thức còn lại của mình để chống cự nhưng vô ích, hấn nhanh chóng dập tắt đi ý định đó của nó. Thế là đêm đó, nó lại bị hấn ăn một cách triệt để mà không có cơ hội để chống cự.

Tuần trăng mật “đáng nhớ”

Sau một ngày bàn luận sôi nổi, hấn quyết định sẽ đi hưởng tuần trăng mật tại Hawaii bởi vì theo hấn, nó và hấn đã có rất nhiều kỉ niệm đẹp ở đó chẳng hạn như là 2 người đã nhận ra tình cảm của nhau. Ngẫm nghĩ một lúc, nó cũng gật đầu đồng ý. Thấy nó chấp nhận, hấn lập tức lôi ra một đồng hành lí và kéo nó ra thẳng sân bay. Khi đã yên vị trên máy bay, nó ngơ ngác nhìn xung quanh rồi sau đó nổi điên lên với hấn vì cái tội không báo trước cho nó 1 tiếng. Sau khi hành hạ hấn xong, nó ngủ thiếp đi, đầu tựa vào vai hấn. Hấn khẽ mỉm cười hạnh phúc, choàng 1 tay qua ôm lấy người nó rồi cũng ngủ thiếp đi.

Đến Hawaii, khi vừa đặt chân xuống máy bay, hấn đã bị mất nó lại bằng một dải lụa, ban đầu nó tính tháo ra nhưng sau khi nghe hấn dụ dỗ một hồi, nó mới chịu để yên và một phần cũng là vì nó muốn xem thử thứ bí mật hấn muốn tặng cho nó. Hơn 30 phút trôi qua, nó cảm nhận thấy xe vẫn còn đang chạy nên bắt đầu cảm thấy lạ. Vừa định lên tiếng hỏi thì nó đã bị làn gió mát rượi thổi từ biển vào ngăn lại. Nó hít một hơi thật sâu, tận hưởng bầu không khí mát mẻ này. Nó còn nghe được cả tiếng sóng nên nó đoán có lẽ hấn và nó đang ở gần biển, rất gần. Chạy thêm một lúc nữa, nó cảm thấy tiếng sóng biển xa dần rồi hoàn toàn biến mất, bây giờ nó lại cảm nhận được hương hoa, rất nhiều loại hoa, mùi thơm khiến cho nó khá dễ chịu.

Rồi hấn dừng lại và đỡ nó xuống. Do đang bị bị mất, nó suýt té ngã vì vấp phải hòn đá nằm dưới chân nhưng may mà hấn đã đỡ lại kịp. Tuy không nhìn thấy, nhưng nó cảm nhận được là hấn đang cười, nó cảm thấy gương mặt nó dần lên vì ngượng và bỗng nhiên, hấn bế thốc nó lên và trước khi nó kịp lên tiếng, hấn đã đặt vào môi nó 1 nụ hôn ngọt ngào. Khi nụ hôn kết thúc, hấn thả nó xuống. Vừa đặt chân xuống đất, nó cảm nhận được ngay một sự mềm mại khó tả. Lúc này, hấn mới mở dải lụa bị mất ra cho nó. Do bị bị mất hơi lâu nên khi ánh sáng đột ngột chiếu vào, nó hơi nhú mắt lại vì chói. Khi đã thích ứng, nó mới nhìn thấy được khung cảnh xung quanh mình bây giờ.....

Nó đang ở trong 1 ngôi nhà rất đẹp, kiến trúc vừa sang trọng lại vừa trẻ trung, ngôi nhà được trang trí tuy không cầu kì nhưng lại nhìn rất tinh tế. Những gam màu được pha trộn với nhau tạo nên cho ngôi nhà một chút gì đó hơi lạnh lạnh nhưng cũng vô cùng ấm áp. Nhưng điều khiến nó chú ý nhất, chính là những viên đá khảm trên tường và đa số đồ vật trong phòng, chúng toàn là pha lê, hơn nữa còn là loại đá tốt nhất. Nó đứng sững người mà ngắm nhìn ngôi nhà, môi khẽ mấp máy:

- Đẹp quá.....

- Em có thích không? – Hấn ôm lấy nó từ phía sau, hôn vào gò má trắng hồng của nó.

- Em thích lắm, đây là đâu thế hả anh? – Nó mỉm cười nhìn hấn, ánh mắt ánh lên sự thích thú và vui vẻ.

- Đây là quà cưới anh tặng cho em, ngôi nhà này anh mua lại của 1 người bạn và cho người trang trí lại theo sở thích của em – Hấn mỉm cười – Nói cách khác, đây là nhà của chúng ta, là tổ ấm.

Nghe hấn nói xong, nó cảm thấy mắt mình ươn ướt, trong lòng dâng lên 1 niềm hạnh phúc rất lớn. Nó vòng tay ôm lấy hấn, nức nở nói:

- Cảm ơn anh, em thích món quà này lắm, em rất rất rất là vui – Nó mỉm cười dù nước mắt vẫn không ngừng rơi.

- Anh yêu em – Hấn mỉm cười, dùng tay lau đi những giọt nước mắt của nó rồi cúi xuống hôn nó.

Nó đáp lại hấn, cảm nhận vị ngọt của nụ hôn và cả sự hạnh phúc. Bỗng dưng hấn bế thốc nó lên, khuôn mặt gian không tỏ nổi khiến nó hơi sợ. Đường như biết nó nghĩ gì, hấn cười cười rồi bảo nó đi thay đồ bơi. Nó toàn không đồng ý thì hấn dọa nếu nó không làm theo, hấn và nó sẽ làm chuyện khác để thay thế. Thế là nó đành phải hậm hực đi lấy quần áo. Vừa mở vali ra, nó suýt té xỉu khi nhìn thấy những bộ quần áo mà theo như nó nhận định thì là: không thể nào mỏng hơn và sexy hơn được nữa, váy ngủ thì ngắn ngủn, lại mỏng lét, còn được may bằng ren. Còn đồ tắm thì nhỏ xíu, chỉ đủ che ¼ ngực của nó, cái quần thì....., chưa

kể tới những bộ đồ mặc khi ra ngoài, kín thì có kín hơn những bộ kia thật, nhưng so với người khác, thì là trên cả hổ.....

Ban đầu nó tưởng hấn cố tình lấy nhưng lục lọi 1 hồi, nó tìm thấy 1 mảnh giấy với nội dung:

- Chị May yêu quý của em, tủ đồ của chị toàn đồ kín đáo, nhân dịp chị đi hưởng tuần trăng mật, em và chị Giao Châu có vài món quà nhỏ để tặng chị đây, hy vọng chị thích nhé.

- p/s: đừng ngạc nhiên vì sao em chạm được vào đồ của chị, vì anh Phong nhờ em soạn quần áo giúp chị đi đám, anh ấy sẽ bắt ngờ lắm khi nhìn thấy chị mặc những bộ quần áo này.

Đọc xong, máu nóng trong người nó bốc lên, nó chỉ hận không bay về Việt Nam bây giờ để mà “xử đẹp” con em đáng yêu của mình, lại còn nhỏ nữa, dám làm tòng phạm, lần này nó mà không cho nhỏ một trận, nó sẽ không còn là Lâm Bạch Nguyệt nữa. Nhưng đó là chuyện khi trở về, còn chuyện quan trọng hơn vào lúc này, chính là hấn, nếu hấn mà nhìn thấy nó mặc những bộ áo này, chắc chắn nó sẽ bị ăn sạch sẽ và có nguy cơ bị ăn liên tục nữa. Nghĩ tới viễn cảnh đó, nó cảm thấy rùng mình. Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, nó quyết định ném cái vali vào một góc rồi tiến vào nhà tắm, lấy khăn quấn vào người. Nhìn lại mình trong gương, nó khá hài lòng với quyết định của mình, dù sao quần khăn cũng còn kín hơn những cái áo kia.

Xong xuôi, nó bước ra ngoài tìm hấn thì nhìn thấy hấn đang tắm mình trong hồ nước nóng. Nghe tiếng bước chân của nó, hấn nhẹ nhàng lên tiếng, tâm trạng vô cùng thoải mái:

- Em xuống đây đi, thoải mái lắm.

Nghe hấn nói, nó hít một hơi thật sâu rồi bước xuống. Đúng như hấn nói, rất thoải mái, nó thở ra một cái rồi nhắm mắt lại hưởng thụ, không để ý thấy ánh mắt của một ai đó đã thay đổi. Hấn khẽ nhếch mép rồi từ từ tiến lại phía nó và bắt ngờ ôm nó vào lòng, cười gian:

- Sao em không mặc đồ tắm? Hay là em muốn quyến rũ anh?

- Hơ, không phải, tại vì.....tại vì..... – Nó lấp bắp, mặt đỏ bừng vì nóng

- Sao? Anh nói đúng chứ gì? – Hấn cười gian – Được thôi, cái này là em muốn đó nha, không được đổ thừa cho anh nhé vợ yêu.

- Không phải.....uhm.....

Nó toan mở miệng phản đối thì đã bị nụ hôn của hấn chặn lại, hấn dùng tay lột chiếc khăn trên người nó ra rồi tiếp tục hôn nó. Không biết là do hấn hay là do nước nóng, nó cảm thấy cơ thể nóng bừng, hô hấp trở nên khó khăn hơn bao giờ hết. Rồi hấn bế nó vào nhà, đêm đó, nó không có cách nào trốn thoát khỏi bàn tay của hấn.....

53. Chương 53 : Ngoại Truyện Hạnh Phúc

Ở Hawaii được 3 tuần, nó bắt đầu cảm thấy cơ thể mình là lạ. Nếu bình thường nó chỉ ăn vừa đủ thì bây giờ nó lại ăn như một cái máy, hầu như lúc nào cũng có một cái gì đó để ăn, khi thì là bánh, khi lại là kem, có khi nó còn xách luôn cả túi đồ ăn vặt lên phòng mà nhấm nháp. Không những thay đổi về thói quen ăn uống, nó lại còn rất dễ ói, ăn nhiều nhưng nó cũng ói nhiều, có hôm còn ngất xỉu trong phòng tắm do bị choáng. Ban đầu nó cố gắng thuyết phục hấn không cần phải khám và nó chỉ là đang bị rối loạn tiêu hóa thôi. Thấy nó năn nỉ, hấn cũng đành phải cố gắng chiều theo, nhưng tới ngày hôm nay, hấn không thể chịu được khi nhìn nó càng lúc càng yếu như thế này. Thế là hấn một hai bắt nó đi khám bệnh cho bằng được. Tại bệnh viện, hấn lo lắng ngồi bên ngoài chờ kết quả, trong lòng như có lửa đốt. Một lúc sau, nó đi dần từ trong bước ra, đôi mắt tuy mệt mỏi nhưng vẫn ánh lên niềm vui. Hấn vội chạy tới đỡ nó ngồi xuống rồi mới bắt đầu hỏi han. Nó mỉm cười không nói gì và nắm lấy tay hấn, đặt lên bụng mình, sau đó mỉm cười:

- Anh có cảm nhận thấy gì không?

Hắn đơ mắt mấy giây, sau đó như bừng tỉnh, hắn bế thốc nó lên, sung sướng nói:

- Nguyệt, em có thai rồi sao? Anh lại được làm cha nữa rồi đúng không?

- Phải, em có thai rồi, đã được gần 1 tháng, Thiên Thiên sắp có em rồi – Nó hạnh phúc nói và ôm chầm lấy hắn.

- Thật là tốt quá – Hắn ôm chặt lấy nó, đặt vào môi nó một nụ hôn ngọt ngào, xung quanh mọi người ai cũng chúc phúc cho cặp vợ chồng trẻ.

Sau khi về khách sạn, hắn lập tức đặt vé máy bay để trở về Việt Nam gấp. Khi về nhà, mọi hoạt động của nó đều được hắn quản lý sát sao với lí do là lúc trước nó có thai, hắn không ở bên cạnh lo cho nó, lần này hắn nhất định phải lo cho nó chu đáo. Thấy hắn đã quyết định, nó cũng không phản đối làm gì bởi vì nó cũng đang rất mệt mỏi. Còn nói về Thiên Thiên, khi nghe nó báo bé sẽ có em, Thiên Thiên đã rất vui, bé lúc nào cũng giúp hắn canh chừng nó, chốc chốc lại chạy đến nói chuyện với em mình. Nhìn sự chăm sóc và quan tâm của hắn và bé dành ỉn, nó cảm thấy bản thân thật sự hạnh phúc. Đồng thời, nó cũng cảm thấy lạ vì không hiểu tại sao lần này mang thai, nó lại mệt mỏi và yếu ớt đến như vậy, lần trước khi nó mang Thiên Thiên, nó rất khỏe, không ngờ lần này lại như vậy.

Từ khi nó có thai, nhà hắn lúc nào cũng nháo nhào cả lên vì nó. Lúc nào nó cũng mệt mỏi, thậm chí có khi còn bỏ bữa, hắn phải ép lăm mới chịu ăn, nào ngờ khi ăn xong, nó lại ỉn hết ra. Bao nhiêu đồ còn chưa hết, có khi nó đi vào phòng tắm, hắn thấy mãi không ra nên vào xem thử thì thấy nó xỉu mất từ hồi nào, mặt mày thì xanh lét. Khoảng được gần 2 tuần, nó xuống sắc thấy rõ, gương mặt hốc hác hẳn đi, lúc nào cũng xanh xao, mệt mỏi. Hắn thấy thế thì đau lắm, ngày nào cũng lo lắng kè kè bên cạnh nó. Ngoài hắn ra, mẹ nó và mẹ hắn cũng thường hay đến giúp đỡ nhưng tình hình cũng không mấy khả quan hơn, nó vẫn ỉn liên tục không chịu thấy mùi thức ăn.

Rồi một đêm, khi đang ngủ, hắn nhìn thấy nó đang bước đến bên cạnh, nó ngọt ngào hỏi hắn rằng liệu hắn có muốn vì nó mà làm tất cả hay không. Ngay lập tức, hắn gật đầu không do dự, nó chỉ mỉm cười rồi biến mất. Sáng hôm sau tỉnh dậy, hắn ngạc nhiên khi thấy nó biến đâu mất. Vội vàng chạy đi tìm, hắn chết đứng khi nhìn thấy nó đang ngồi ăn trong bếp, gương mặt có chút hồng hào hơn hẳn. Nhìn thấy hắn, nó vui mừng đi đến bên cạnh để khoe rằng bỗng dưng không còn cảm thấy mệt mỏi nữa mà đã khỏe hơn rất nhiều. Nghe nó nói xong, chưa kịp mừng thì hắn đã cảm thấy đầu óc quay cuồng và một chất lỏng chua chua dâng lên trong cổ họng hắn. Sau khi ỉn xong, bất chợt hắn nhớ tới giấc mơ tối qua và bất giác, môi hắn nở một nụ cười. Hắn cảm thấy vui vì đã giúp được chút gì đó cho nó. Còn về phần nó và Thiên Thiên, khi thấy hắn như vậy thì vô cùng lo lắng. Vì không muốn nó lo nên hắn nghĩ bữa ra lí do để thuyết phục rằng hắn không sao. Ban đầu thì nó cũng tin nhưng về sau, càng lúc nó càng nghi ngờ những gì hắn nói. Hắn nói rằng hắn bị bệnh giống nó nhưng rối loạn kiểu gì mà lại như hắn? Đồ chua nó mua về chưa kịp ăn hắn đã xử hết, chưa kể tối còn hay ỉn, nếu so ra, hắn giống có thai hơn nó nhiều. Suy đi ngẫm lại vài ngày, nó quả quyết rằng hắn đang ỉn ghen, thế là nó chuyển hướng sang lo lắng ngược lại cho hắn còn mình thì làm mọi việc. Được thêm 1 tuần nữa, hắn bắt đầu cầu trời cho cái triệu chứng đáng ghét này biến mất, bởi vì so với lúc trước, để hắn bên cạnh chăm sóc cho nó còn hay hơn là để nó làm mọi việc cho hắn. Nhưng ông trời cứ như trêu đùa với hắn, càng lúc, hắn càng cảm thấy mệt mỏi hơn. Và rồi vào một ngày đẹp trời, triệu chứng khó chịu đó đã biến mất không dấu vết. Ban đầu hắn rất vui nhưng khi suy nghĩ lại, hắn lo lắng rằng nó sẽ lại tiếp tục chịu đựng, không ngờ hắn chưa kịp lo lắng, nó đã tỉnh giấc và lôi cha con hắn đi ăn sáng, gương mặt tươi tắn hồng hào không chút đau đớn hay mệt mỏi. Thấy vậy, hắn thở phào nhẹ nhõm và thầm cảm ơn trời đất.

.....gần 9 tháng sau, tại bệnh viện.....

- Cố lên, sắp ra rồi, cố lên nào – Cô y tá nói.

- Ừ.....ừ..... – Nó cố gắng rặn, nắm chặt lấy tay hắn, cả người đầy mồ hôi và mắt nhoe nước vì đau.

Đứng bên cạnh nó, hắn cảm thấy bất lực vô cùng khi nhìn nó đau đớn mà không giúp được gì và đồng thời, hắn cũng cảm thấy hối hận vì lúc trước đã không ở cạnh nó vào giờ phút nó sinh Thiên Thiên.

- Ra rồi, đứa bé ra rồi, cô làm tốt lắm – Cô y tá mừng rỡ nói và đỡ lấy đứa bé.

- Cho tôi.....đưa con.....cho tôi..... – Nó nói trong mệt mỏi và đau đớn nhưng rất hạnh phúc.

- Là một bé gái – Cô y tá đưa đứa bé cho hân, mỉm cười – Chúc mừng anh chị, bé rất khỏe mạnh.
 - Em xem, là con gái, con chúng ta rất xinh – Hân mừng rỡ đón lấy đứa bé và đưa cho nó.
- Nó đón lấy đứa bé, sự mệt mỏi và đau đớn đều biến mất, bây giờ trong nó chỉ có niềm vui ngự trị.....

54. Chương 54 : Ngoại Truyện Hạnh Phúc Mãi Mãi

Cái ngày mà nó sinh Vân Vân, cũng là lúc nhỏ hạ sinh một bé trai kháu khỉnh đặt tên là Trịnh Phong Vũ. Sau đó, Trang Linh sinh 1 cặp song sinh nữ, đặt tên là Taylor và Jane. Một năm sau, Mary cũng hạ sinh một bé gái tên là Judy. Tiêu Vũ cũng đã kết hôn với 1 cô gái ngoại quốc xinh đẹp và đảm đang, sau đó có một cặp song sinh đặt tên là Tiêu Phong và Tiêu Trúc

10 năm trôi qua, những đứa trẻ đều đã lớn, Thiên Thiên và Vân Vân ngày càng giống hân và nó. Cả hai đứa đều rất thương cha mẹ nhưng đồng thời cũng vô cùng nghịch ngợm. Hạo Thiên thì lạnh lùng nhưng cũng ấm áp, nhất là rất thương em gái mình. Còn Tuyết Vân thì cũng lạnh lùng nhưng cũng rất dịu dàng và thông minh, toàn bắt nạt con trai của nhỏ, khi bị đánh thì lúc nào cũng chạy về mách với Thiên Thiên. Nhỏ cũng đã có thêm 1 bé gái, đặt tên là Trịnh Bảo Ngọc, đáng yêu và ngây thơ, còn mắc bệnh nói nhiều nhưng nhìn chung thì vô cùng dễ thương. Mary cũng có thêm 1 bé trai, đặt tên là Peter, rất giống Simon. Vào những ngày nghỉ, những đứa trẻ lại được gặp nhau, cùng nhau vui đùa còn cha mẹ chúng thì ngồi trò chuyện, cùng ôn lại chuyện xưa. Tối tận bây giờ, tất cả đều hạnh phúc, hân và nó, nhỏ và Gia Long, Eric và Trang Linh, Mary và Simon đều cảm thấy cuộc sống bây giờ là quá đủ, quá hạnh phúc. Nhìn lại những sóng gió đã qua, nó và hân càng bền chặt, hầu như không cãi nhau vì bất cứ chuyện gì mà luôn thấu hiểu và san sẻ cho nhau, giờ đây, nó chính là người phụ nữ hạnh phúc nhất tên cuộc đời này, bởi vì nó có hân. Cả 2 sẽ cùng nhau nắm tay, đi hết cuộc đời này và sẽ tiếp tục yêu nhau, yêu nhau mãi mãi, dù số phận có nghiệt ngã tới đâu, nhất định, nó và hân sẽ tìm thấy nhau và sẽ tiếp tục vẽ lên 1 chuyện tình vĩnh cửu, không bao giờ phai nhòa.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-do-khon-nhung-em-yeu-anh>